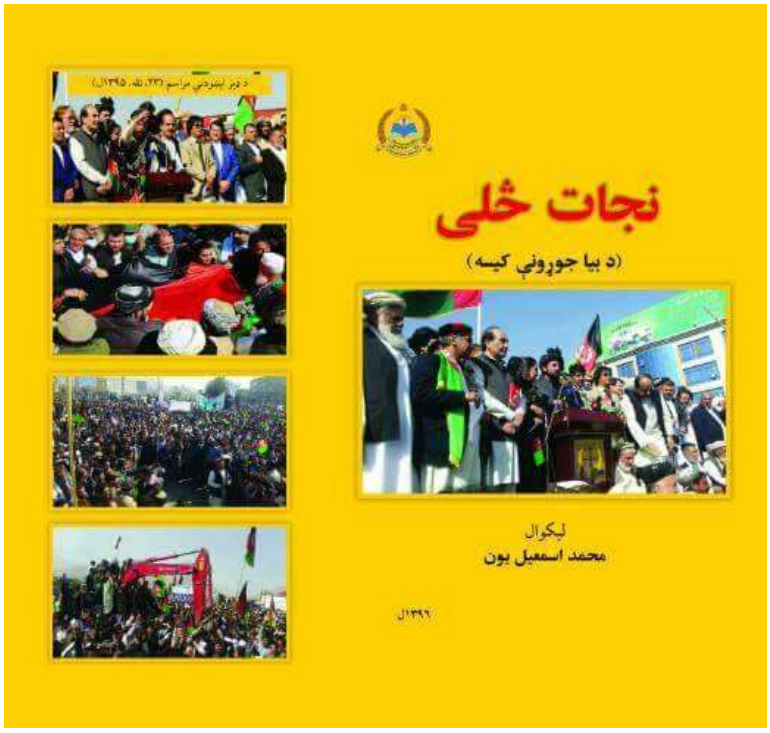

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجات څلی

(د بیا جوړونې کیسه)

لیکوال

محمد اسمعیل یون

۱۳۹۶المریز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجات څلی

د بیا جوړونې کیسه

لیکوال: **محمد اسمعیل یون**

کمپوز: **فیاض حمید**

ډیزاین: **سپین سهار**

خپرندوی: **د افغانستان ملي تحریک**

د لیکوال د خپرونو لړ: (۴۴)

د خپرندوی د خپرونو لړ: (۱۳۴)

چاپکال: **۱۳۹۶ل/ ۲۰۱۷ز**

چاپشمېر: **۱۰۰۰ ټوکه**

وېبپاڼه: www.melitahirk.com

چاپځی: **اسد دانش مطبعه- کابل/ ۰۷۰۰۴۴۹۲۹۸**

د دې کتاب د چاپې او آنلاین خپرولو ټولې ربښتې له خپرندوی سره خوندي دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیولیک

نجات څلی د یوه ملت ژوندی تاریخ 6
د دې اثر د لیکلو اهمیت او ضرورت 11
حبیب الله کلکانی څوک و او څه یې وکړل؟!! 18
د نجات څلي د جوړونې او ړنګونې فلسفه 46
د نجات څلي د بیا جوړونې لپاره لومړني افکار او نظریات 55
خاورو ته د کلکاني د خاورو بیا سپارنه 58
د نجات څلي د بیا جوړونې لومړنۍ هڅې او متواترې غونډې 72
په ژوندون کې د ملي نجات ورځ 83
د څلي د بیا جوړونې لپاره لویه غونډه او د ډبرې ایښودنه 89
ژمنې او ځان پټونې 99
د څلي د بیا جوړونې لپاره لیکلی ټرون 121
د کار د لومړۍ برخې بشپړتیا او د ځینو ستونزو بیا راټوکېدا 156
د سلا مشورو غونډې 180

(c) ketabton.com: The Digital Library

د څلي د دويم يا ښکلاييز پړاو چارې 191
د ساختماني چارو د بشپړتيا ارزونه 200
د نجات څلي ډبرليک د شهرت او ضمير مقابله 220
يو څل بيا جرګې او مرکې 233
د څلي ډبرليک او د هغه برخليک 245
درنه جرګه او ترخې خبرې 252
ژوندون کې د بښنې او پخلاينې جرګه 267
ولولييز پيل او بې ځوړه پای 286
مشورې، تجربې او توصيې 292
پايله، بښنه او مننه 299

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجات څلی د یوه ملت ژوندی تاریخ

لکه څرنګه چې هر ملت خپل خپل ارزښتونه لري او د هغو دساتنې او پالنې په فکر کې وي، د نجات څلی هم د افغان ملت د برم سمبول او د اغتشاش د له منځه وړلو یو ژوندی تاریخ دی، چې د هېواد ژغورنې لپاره خپلو اوسنیو او راتلونکو نسلونو ته هغه سرښندنې ور په زړه کوي، چې د دې ملت اصیلو بچیانود خپلو سرونو په نذرانه کولو سره هېواد ژغورلی او تر دې دمه یې اوسنیو نسلونو ته سپارلی دی. کله چې سپه سالار محمد نادر خان څو میاشتې د پکتیا پر ولسونو وګرځېد په پای کې یې د پکتیا مشران (سپینه شګه) کې جرګه کړل او هغوی ته یې درې وړاندیزونه وکړل:

۱- د سقاو زوی ته چې زموږ پر سر یې ډېرې پیسې ایښې، موږ وروسپارئ او هغه زیاتې پیسې ترلاسه کړئ!

۲- که مو خوښه وي موږ له ځاځیو څخه وشړئ چې موږ نور پر تاسو بوج نه شو او درېیم وړاندیز دا چې:

۳- راځئ په ګډه ملا وتړو او خپل وطن د سقاو له تورتم څخه خلاص کړو.

د نادر خان تر وړاندیزونو وروسته د ځاځیو مشرانو، له نادر خان او د هغه له ورونو پرته په یوه جلا غونډه کې پرېکړه وکړه چې دا به تاریخي بدنامي وي چې دا ورونه د پیسو په مقابل کې سقاویانو ته وسپارو، د پښتونولۍ د دود دستور له مخې هم سمه نه ده چې دا ورونه موږ له خپلې سیمې وشړو، نو راځئ چې ملا وتړو او کابل ښېرته ونیسو. پر همدې وروستۍ پرېکړه دوعا وشوه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

درې ورځې وروسته د قومي اربکیو یو لښکر تیار شو. په پای کې د (۱۳۴۸هـ .ق)کال د ربیع الثاني پر یوویشتمه نېټه مشران سره جرګه شول او په یوه پنځلس ماده ییزې پربکړې سره یې د هېواد ژغورنې ته ملا وتړله. چې ددغو غازیانو په سرښندنو سره هېواد یو ځل بیا له اړ و دوړ څخه وژغورل شو او د یو ملي حکومت حاکمیت ته لاره اواره شوه.

د دې سترې بریا د ژوندۍ ساتلو او راتلونکو نسلونو ته د یادګار په توګه یې په لاهورۍ دروازه کې یو څلی جوړ کړ. نوموړی څلی د ببرک کارمل دواکمنۍ پر مهال په دې نیت له بېخه ونړول شو، چې هېڅ اثار یې پاتې نه شي، خو ژوندي ملتونه هېڅ وخت خپل ارزښتونه له لاسه نه ورکوي او نه یې د لاسه ورکولو ته تیار دي، که څه هم په پښتني ټولنه کې ټولې بدبختۍ په پوره شدت سره موجودې دي، خو بیا هم په همدغو بدبختیو کې خدای ج په دغو پرګنو ځینې د کار او دستار سړي لورولي دي.

چـــې دستار ټړي هزار دي
د دستار سړي په شمار دي

هو د پښتنو د دستار سړیو په جمله کې یو هم پوهاند محمد اسمعیل یون دی چې د نجات څلي د بیاجوړونې لپاره یې له نورو هېوادوالو او یو شمېر مشرانو سره یوځای متې را ونغښتلې او په پوره مېړانه او نه ستړي کېدونکي زیار یې وکولای شول چې د هېواد ټول قومونه د نجات څلي په یو ځل بیا جوړولو سره سلا کړي. له نیکه مرغه د استاد او ځینو نورو مشرانو دغو هڅو رنګ راوړ، د نجات څلی تر پخواني هغه نور هم لوړ او د تاریخ په حساسو شېبو کې چې د ملي ارزښتونو او یادګارونو د له منځه وړلو پوره هڅه کېږي؛ یو ځل بیا دنګ کړ. خو دغه کار استاد له زیاتو ننګونو او خنډونو سره مخ کړی دی، ځکه چې استاد د ټولو هېوادپالو شخصیتونو دروازې ته لکه دروېزګر درېدلی او د څلي لپاره یې د هغوی د کړیو ژمنو د پوره کولو غوښتنه ځنې کړې (په دې اثر کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته په تفصيلي ډول اشاره شوې) چې دا بيا تر ټولو سخت کار و. له چا څخه د يو ((ملي)) کار لپاره پيسې غوښتل او دهغه پوره حساب ورکول او د ټولو شکاکانو د شکونو رفع کول هم ساده خبره نه ده. د ځينو په وينا د مرستې جلبول يانې سيند ته د هغوی غورځول دي (ښه وکړه او سيند ته يې وغورځوه!)، دا نو د ستر کيمياگرو کار دی د هر وګړي په وس پوره خبر نه ده. په دې اثر کې پوهاند صيب د ځلي پر تاريخ، ارزښت او بيا جوړولو رڼا اچولې ده، پوهاند صيب په دې اثر کې هغو ټولو لوړو ژورو ته اشاره کړې، چې د کار په بهير کې ورسره مخ شوی دی؛ د چا له خوا ننګول شوی، د چا له خوا رټل شوی، د چا له خوا ستايل شوی او نور ټول موضوعات يې په کې واضح کړي دي، چې دلته يې تکرار او بيا بيان ته ضرورت نشته. لکه څنګه چې خوشال خان خټک له پښتنو سره د کار پوره تجربه لري، د بې اتفاقۍ په شمول د هغوی هرې چارې ته يې اشاره کړې. دغسې استاد يون هم له پښتنو سره د ګډ کار پوره تجربه لري. خوشال بابا وايي:

اتفاق په پښتانه کې پيدا نه شـــه
ګڼه ما به د مغول ګرېوان پاره کړ

يو شی چې زه يې ډېر زيات تر اغېز لاندې راوستم هغه د پوهاند صيب د قلم يوه ځانګړنه ده، چې هر کله د حکومت پر نادودو هم ليکلې نيوکه کوي، نو په پای کې د علمي ليکنو په څېر ورته ځينې سپارښتنې هم کوي، چې دا چاره يې پر لوستونکي د ليکنې اغېز لا پسې زياتوي چې په دې سره يې د ليکنې عينيت او علميت جوتېږي.

د دې اثر په پای کې يې په پښتنې ټولنه کې د کار ټولې تجربې شريکې کړي که هغه مثبتې دي او که منفي او استاد په پوره امانتداری سره پرته له دې چې د چا شخصيت ته زيان ورسېږي، ټول تېر بهير يې واضح کړی، له دې څخه هدف دا دی چې راتلونکو مبارزينو او د کار سړيو لپاره د لارې مشال شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوک چې دا کتاب لولي نو راساً يې د ځلي ماضي او حال ته بيايي، تاريخي واقعيتونه په تسلسل سره يو پر بل پسې بيانېږي او بيا خبره تر دې دمه رارسېږي. دا کتاب د تاريخي او اوسنيو واقعيتونو د بيان ترڅنګ د يونليک بڼه هم لري چې په ډېر دقت سره د ځلي د بياجوړونې بهير په کې ګام پر ګام تعقيب شوی. دا کتاب د دېرشو ورځو په بهير کې ليکل شوی، ايډېټ شوی او چاپ ته تيار شوی دی. له يوه پاخه ليکوال پرته دا د هر ليکوال په وس پوره خبره نه ده. که ملي ضرورت او احساس نه وای او قوي انګېزه، نو هېڅکله به داسې يو اثر نه و رامنځته شوی. په دې اثر کې چې کوم ترخه جريانونه بيان شوي، زه نه غواړم چې هغه دلته راوسپړم، ښه ده چې لوستونکي يې خپله په دقت سره ولولي.

هغو مبارزينو ته چې مبارزه کوی او غواړي په پښتنې ټولنه کې کار وکړي او کار يې ثمر هم ورکړي، مشورې ورکوي، دغه مشورې ځينې ډېرې خوږې او ځينې ډېرې ترخې دي، خو ددغو مشورو پلي کول به مو هڅه او هاند په اوبو نه وړي، په دې مشورو کې يې د کار پر وړاندې ټولو خنډونو، خطرونو او ننګونو ته د حل لاره په ګوته کړې ده، که مبارزين غواړي کار وکړي، نو څه ډول پيل او څه ډول يې پای ته ورسوي، که ونګول شي څه بايد وکړي، له خنډونو سره څه ډول مبارزه وکړي، موږ د پيښومديريت په نوم يو مضمون تدريسوو، چې په کې د پېښې تر مخه څه بايد وشي، د پېښې پر مهال څه بايد وشي او تر پېښې وروسته څه بايد وشي، نو استاد هم د پېښو د مديريت د پرنسيپونو له مخې خپلې چارې داسې ترتيب کړې وې، ته به وايې چې دا مضمون يې په زور او زبر لوستی دی. ځينې پېښې دي چې د هغو مخنيوی ناشونی وي، نو پر وړاندې يې بايد داسې لارې ولټول شي، چې د ګوابښ کچه راټيټه شي. چې استاد هم په دې اثر کې ورته اشاره کړې آن پر خپلو کړيو کارونو يې د دې لپاره چې د خلکو حسادت را ونه پارېږي، پرده اچولې، د هغو د نه يادولو قرباني يې ورکړې ده، خو په داسې حال کې چې له هغو څخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

یادونه یې مطلق حقوقي حق دی، خو استاد د پرګنو د وحدت او پښتني برم لپاره، لکه څرنګه چې یو مشر ته ښایي هماغسې اوسېله کړې او لکه د مدبر مدیر په څېر یې په ټولیزه توګه دغه ټولې ناخوالې مدیریت کړي دي.

په پای کې زه درانه لوستونکي د استاد د ترخو او خوږو تجربو لوستو ته رابولم، چې د څلي د بیا جوړونې په کاري بهیر کې یې ورته نغوته کړې، بویه که په پښتني ټولنه کې مبارزین غواړي کار وکړي، نو له دغه اثر څخه د یوه لارښود په توګه ښه کار اخیستلای شي.

په درناوي

وفاالرحمن وفا

احمدشاه بابا مېنه کابل- افغانستان

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې اثر د ليکلو اهميت او ضرورت

هغه ټولنې چې غم ځپلې او درد ځپلې وي، ستونزې او کړاوونه يې زيات ګاللي وي، په هغو کې د خدمتګار او خاين تثبيت اسانه کار نه دی. د شخصيت زغمل هم په کې يو سخت کار دی او د شخصيت جوړونې بهير هم په کې له سختو کړاوونو څخه تېرېږي. په داسې ټولنو کې مصنوعي شخصيتونه ډېر وخت د اصلي شخصيتونو ځای نيسي او تر څو چې حقيقت روښانه کېږي، دروغو خپل کار کړی وي، په همدې خاطر زمونږ په ټولنه کې متل دی: ((څو چې رښتيا راځي درواغو به کلي وران کړي وي)). متل په يوه ټولنه کې د هغې ټولنې د وګړو دمتواترو تجربو وروستۍ نتيجه او نچوړ دی. دا د ټولنيز منطق داسې يو فورمول دی چې د هغه له پاسه بيا بله خبره ځای نه لري، نو ځکه خو پر متل باندې پر نالیکلې او نا رسمي بڼه د ټولنې عام توافق موجود وي. متل په داسې ځای کې کارېږي چې ورته مسله پېښه شي او څوک يې د غوټې خلاصولو وس نه لري، يا هم د طرف او طرفينو تر منځ پرې د ګټو او نظر توافق موجود نه وي، نو جرګه مار يا متلچي چې پر خپل وخت او پر خپل ځای اړوند متل وکاروي، نو خبره راټوله او بيا نورو خبرو، دليل او څنګڼو مسايلو ته په کې د بحث مجال پاتې نه شي. زمونږ په ټولنه کې رښتيني او کاذب شخصيتونه دواړه موجود دي. رښتيني شخصيتونه نه غواړي په تصنعي، تکلفي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډول او د تظاهر له مخې ځان څرګند کړي، کار او خدمت کوي، خپله خوله تویوي، خو په اکثرو وختونو کې ځان شاته ساتي، پر خپل نفس پښه ږدي او د ځان د شهرت او نېکنامۍ لپاره هڅه نه کوي. خو په مقابل کې بیا تصنعي او تکلفي شخصیتونه چې اصلاً د کار وس او توان نه لري، غواړي د حقیقي شخصیتونو د کار او زیار په برکت رامنځته شوي مثبت کارونه د ځان په نامه تمام کړي او په دې ډول د خپل شخصیت د تصنعي تبارز لپاره لاره اواره کړي.

ډېر وخت ږښتیني شخصیتونه د خپلې حیا او عزت په خاطر د دې ډول اشخاصو پر وړاندې غبرګون نه ښیي او نه غواړي خپل فزیکي او فکري ځواک د دې ډول اشخاصو پر وړاندې وکاروي، نو تصنعي اشخاص له دې تشیال څخه هم ګټه پورته کوي او غواړي په یو نه یو ډول په ډېره سپین سترګۍ سره ځان مطرح او د عوامو ذهنیت منحرف کړي. له همدې کبله هغو اشخاصو چې د ژوندانه په هر ډګر کې توره کړې، د تورې ثمر یې تکلفي او ځان خوښو اشخاصو وړی، نو ځکه خو د همدغه جریان د تثبیت په خاطر په پښتو کې یو متل رامنځته شوی چې: ((تورې دې لالا وهي، مړۍ دې عبدالله وهي)).

د نجات څلي د بیا جوړونې په برخه کې دواړه یاد متلونه یو ځل بیا د عمل په ډګر کې پلي شول. د څلي تر جوړونې مخکې د ښاغلي محمد نذیر احمدزي په کور، ژوندون ټلوېزیون او ځینو نورو ځایونو کې چې څومره غونډې شوې وې، په هغو کې چې کومو سیاسي او تصنعي اشخاصو کومې ژمنې کړې وې، هغه یې یوه هم عملي نه کړه، نه یوازې خپل لوزونه یې عملي نه کړل، بلکې داسې یې ځانونه غیب کړل چې په میاشتو میاشتو یې پیدا کېدل ناشوني شول.

د موضوع د رڼاوي لپاره به یو دوه درې بېلګې راوړم. ښاغلی محمد نذیر احمدزی چې د دې څلي د بیا جوړونې له اساسي اشخاصو څخه و، د څلي د ډبرې تر ایښودلو وروسته لا درکه شو، څه موده وروسته مې په ډېر تکلیف او هڅونې یو ځل د څلي کتلو ته اړ کړ، خو تر هغه وروسته مې بیا د سلګونو ټلېفونونو او واسطو په کارولو سره هم پیدا نه کړای شو. د (۱۳۹۵ل) کال د تلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۲۳)مه نېټه د څلي ډېره کښودل شوه. د (۲۰۱۶م) کال د نومبر پر دویمه نېټه چې د (۱۳۹۵ل) کال د لړم (۱۲)مې نېټې سره سمون خوري، زه (یون) او احمدزی صیب د څلي د کار لیدلو ته ورغلو، نور مې نو بیا احمدزی صیب څو میاشتې وروسته د (۱۳۹۶ل) کال د سرطان پر (۳۱)مه نېټه د شپې لس بجې د هغه په کور کې ولید. تفصیل یې وروسته د دې کتابګوټي په متن کې راځي.

ښاغلی عبدالرشید ایوبي چې د (عدالت) په نامه یو ګوند هم لري او د نذیر احمدزي په کور کې یې د نړۍ دوو سوو قومي مشرانو او مخورو پر وړاندې ژمنه وکړه چې لومړنۍ بسپنه چې هر چا وکړه او تر هغه وروسته چې پر څلي هر څومره مصارف راځي، هغه ټول زه ورکوم، هېڅ تشویش مه کوئ، ان که خبره تر پنځه لکو ډالرو هم ورسېږي. کله چې د څلي ډېره کښودل شوه، ایوبي صیب چې له ستېج څخه ښکته شو، پر همغه ورځ دوبۍ ته لاړ، د نړۍ لسو میاشتو په بهیر کې یو ځل هم د څلي خواته ور ونه ګرځېد، یوازې (یو لک) افغانۍ تړې په متواترو ټلېفونونو او فشارونو ترلاسه شوې.

د نجات څلي د ډېرې تر ایښودو وروسته ایوبي صیب د همغه کال د ډسمبر پر (۱۰)مه نېټه چې د (قوس) میاشتې له (۱۹) مې نېټې سره سمون خوري، (احمد شاه بابا مېنې) په (ملالۍ څلور لارې) کې یوه لویه غونډه جوړه کړه او هلته یې وویل چې دا څلور لارې او د ملالۍ یادګاري څلی به جوړوم، یوازې د ملالۍ وات لوحه یې ولګوله او لاندې یې تړې ولیکل، (عدالت ګوند) تر هغه وروسته بیا تر دې دمه چې نړۍ (اته) میاشتې تېرېږي، په هغه ځای کې نه چا ایوبي صیب ولید، نه کار ښکاره شو او نه چا ((عدالت)) ولید.

د نجات څلي لپاره د مالي مرستو د راټولولو، جواز اخیستلو او فرهنګي کمېټو په نامه دوه درې کمېټې جوړې شوې، نه یوازې دا چې کوم کار یې تر سره نه کړ، بلکې خپله کمېټې او غړي یې هم لادرکه شول.

کله چې د څلي د ډېرې د ایښودلو لپاره لویه غونډه جوړه شوه، نو پرېکړه دا شوې وه چې دا یوه ملي مسله ده، هېڅ ګوند او شخص حق نه لري چې دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غونډې ته خپل عکس او یا د ګوند لوګو، بینر او بیرغ راوړي او له دې ملي حرکت څخه سیاسي ګټه پورته کړي، خو کله چې مو ستیج وکته، د ښاغلي نذیر احمدزي یو څو عکسونه هم ښکارېدل او عبدالرشید ایوبي بیا د خپل ګوند بیرغ، لوګو، د خطابې مېز او بینرونه راوړي وو.

کله چې غونډه (ویناواله برخه) خلاصه شوه ډېره لا نه وه ایښودل شوې چې پر ستیج ولاړ مشران او ویناوال ټول لادرکه شول، چا د کورني او چا د بهرني سفر لمنه ونیوه. مور د ګنیو ولسي مشرانو په ګډون ډېره کېښوده. ساعت وروسته چې مو د ټولیزو رسنیو پاڼې واړولې، هر چا د خپل فیسبوک پر پاڼه لیکلي وو چې: ((مبارزو مو رنګ راووړ.)) د (عدالت) ګوند خپلو پلویانو او هېوادوالو ته لیکلي وو چې د ګوند مبارزو یې رنګ راوړ، څلی مو پرانیست، د اصولي صیب پلویانو هم هغه ته مبارکي ورکړې وه او نورو په لسګونو اشخاصو هر یو لیکلي وو چې مبارزې او تورو یې رنګ راوړ.

زمور فرهنګي ملګرو او نورو اندیوالانو ماته وویل چې دا څه خبره ده چې له دې څلي څخه سر له همدا اوسه د مومن خان د ښامار کیسه جوړه شوه، هر سړی په کې خپله توره سره کوي او په خپل نامه یې یادوي؟ خدای حاضر دی ما ورته وویل: ((د خوشالۍ کار دی، پرېږدئ چې هر سړی یې یادونه وکړي، هر سړی یې ځان وارث وګڼي او هر سړی یې خپل مال وګڼي. د خلکو روحیه او جذبه باید مړاوې نه شي، بل که په دې کې د دوی شخصیتونه وځلېږي او مطرح شي، مور ته یې تاوان څه دی؟ مور داسې یوه مرحله کې یو چې څومره مو شخصیتونه زیاتېږي، د کار پر شخصیتونو فشار کمېږي او ټولنیز مسولیتونه تقسمېږي. بله خبره دا ده چې دا د څلي د جوړېدو د اکمال افتتاح نه ده، دا یوازې د ډېرې د ایښودلو مراسم دي چې دا له څلورو میاشتو نیولې بیا تر کال پورې وخت غواړي، دې کې بیا معلومېږي چې څوک کار کوي او څوک ځان باسي، تر هغو وروسته بیا قضاوت کول په کار دي.)) څه موده ځینو اشخاصو فیسبوکونه د خپل ځان په ګټه ډک کړل، خو وروسته یو یو لادرکه شو. هغو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اشخاصو کار ته ودانګل چې نه یې ژمنه کړې وه، نه یې شهرت غوښته او نه تردې دمه د ځلي د جوړونې په بهیر کې شامل وو. دې خلکو مالي او معنوي زیار وویست، قرباني یې ورکړه. د نهه نیمو میاشتو په بهیر کې د ځلي د جوړېدو کار نوي سلنه بشپړ شو، په دې مانا چې اسکلېټ یې جوړ شو. دا مهال بیا یو شمېر هغه اشخاص، لکه ښاغلی نذیر احمدزی، صمد ځاځی او یو شمېر نور چې د ځلي د ډبرې تر ایښودو دمخه ډېر فعال وو او د ځلي د بیا جوړونې له اصلي مدعیانو څخه ګڼل کېدل، خو په ټېرو نهو میاشتو کې یې بیا پته ونه لګېده، یو ځل بیا لاس په کار شول، دې منځ کې زمونږ او د قراردادي شرکت تر منځ ستونزې هم پیدا شوې چې پر خپل ځای ورته اشارې کېږي. د دې یادو ښاغلو په ګډون ګڼ شمېر نور اشخاص ټول راپیدا شول او د ځلي د کار د څرنګوالي پوښتونکي شول، هغه څوارلس، پنځه لس تنه چې ځلی یې تردې ځایه راورسوه، پر ځای پاتې شول، یو ځل بیا زوړ داستان راغبرګ شو. ځینو بیا په فیسبوک کې خپل عکسونه پورته کړل، ځینو خپلو پلویانو ته وویل چې له موږ څخه مننه وکړئ چې ځلی مو درته تکمیل کړ. د قراردادي انجنیر په اشاره د هغه پلویانو د هغه عکسونه پورته کړل چې له انجنیر (ځلاند) څخه مننه چې موږ ته یې دا ځلی جوړ کړ، په داسې حال کې چې دی د ساختماني شرکت مسول و او د کار په مقابل کې یې اجوره اخیسته. په دې منځ کې پر ما (یون) هم ډول ډول تورونه پورې شول، چې کار یې انحصار کړی، له ځلي د خپل ځان او خپل تحریک په ګټه کار اخلي، دا ویاړ له یوه سمت څخه بل ته وړي او نور ډول ډول تورونه. دې ډول تورونو او دېته ورته نورو نارښتینو پېښو او ګونګوسیو زه دېته اړ کړم چې دغه کتابګوټی ولیکم او د ځلي د جوړونې ټول جریان هېوادوالو ته تثبیت او د راتلونکي تاریخ برخه یې کړم. خدای شته له سره مې په زړه کې هېڅکله هم نه ګرځېدل چې زه به له ډول ډول ستونزو سره مخامخېږم او بیا به د دې کتابګوټي لیکلو ته هم اړ کېږم اوس مې نو فکر وکړ، که زه دا کار ونه کړم، نو د هغو خلکو پر حقوقو به خاوړې اړول شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي، چې تر ټولو زيات زيار يې ګاللی او يو شمېر اشخاص، ډلې يا ګوندونه غواړي، د هغوی زيار او کار په خپل نامه تمام کړي، د هغه متل د بيا تکرار مخه بايد ونيول شي چې کلي ورانوي او يا دې هم د لالا په توره عبدالله غوړې مړۍ تر ستوني تېروي؛ مننه او تشکر دې هم نه کوي او هغه دې په خپل نامه هم تماموي. په همدې ډول بايد مورږ د تاريخ هغه برېد ته هم ورسېږو چې د تکلفي، تصنعي او ځان خوښو اشخاصو د ناطبيعي ودې مخه ونيسو او حقيقي شخصيتونو ته لاره پرانيزو. يو ځل بيا يادونه کوم چې خدای (ج) حاضر، ناظر او شاهد دی چې زما په زړه کې هم د دې اثر د ليکلو اراده موجوده نه وه، نو ځکه خو مې د ځلي د جوړونې له پيله بيا تر دې دمه هېڅ ډول يادښت نه دی ليکلی او نه مې کوم اسناد راټول کړي، خو د ځينو اشخاصو ناسمو حرکتونو مجبور کړم چې د دې ځلي حقيقي داستان بيان کړم، اوس خو د ټکنالوژۍ او انټرنېټ زمانه ده، ځينې اسناد خو به د هغو له ځپو ځخه ترلاسه کړم، د سترګو ليدلی حال به هم بيان کړم او پر خپلې حافظې به هم فشار راوړم چې د تېرو نېږدې لسو مياشتو مهم ټکي رابرسېره کړم. غواړم د هغو رښتينو افغانانو حق ادا کړم چې د زړه له اخلاصه يې په دې کار کې هلې ځلې کړي او تر اوسه لا خبر هم نه دي چې له دوی ځخه به مننه او يادونه کېږي او که نه؟ او دوی هم هېچرې تر اوسه پورې هڅه نه ده کړې چې خپله مرسته پر ولس وپاسلي. داسې تصور بايد وکړو چې مورږ ژوندي خلک، د ملي مبارزې يو لوری او تګلوری يو، فکر او قلم هم خوځوو، نو اوس چې يو شمېر سياسي خلک، تنګنظران، لنډپاري او شهرت غوښتونکي زمورږ په سترګو کې رانوزي، د عام ولس به څه حال وي؟ ځرنګه چې د نجات ځلی د ټولو افغانانو يو تاريخي ويار او د تاريخي واقعيتونو پر بنسټ ولاړ دی، نو ځکه خو يې بايد د بيا جوړونې تاريخ هم همداسې د واقعيتونو پر اساس ولاړ پاتې شي، نو ځکه مې د دې کتابګوتې د ليکلو تکل وکړ.

د (۱۳۹۶ل) کال د اسد پر (۲)مه د دوشنبې پر ورځ د سهار تر لمانځه وروسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر پنځو بجو مې د دې اثر د لیکلو عملي کار پیل کړ او دا یې لومړی یادښت دی چې تاسو ولوست، نور پوره داستان او تر دې یادښت وروسته کیسې او حقیقتونه ټول د دې کتابګوتې په نورو پاڼو کې لوستلای شئ!

په درنښت

ستاسو د ټولو خدمتګار

ستاسو خپل یون

(۱۳۹۶ل) کال د اسد (۲)مه، دوشنبه، کابل، مکروریان

زما خپل کور

(c) ketabton.com: The Digital Library

حبیب الله کلکانی څوک و او څه یې وکړل؟؟

حبیب الله کلکانی

د نجات منار یا څلي اساس هغې موضوع پورې تړلی چې د دې څلي تر جوړېدو دمخه پېښه شوې او دا څلی په واقعیت کې د همغې تورې حادثې او زمانې په مقابل کې د یوه تاریخي یادګار په توګه هسک شوی دی. دې زمانې ته په تاریخ کې (سقاوي اړو دور) وایي. دا دوره د حبیب الله کلکاني چې د (بچه سقاو) یا (سقاو زوی) په نامه هم یادېده، له واکمنۍ سره پیل او د ده د واکمنۍ له نړولو سره سمه پایته ورسېده. د دې لپاره چې درانه لوستونکي (د نجات منار) د جوړولو پر اهمیت او ضرورت سېه پوه شي، نو سېه به وي، تر هغه وړاندې د حبیب الله کلکاني پر ژوند او د هغه د واکمنۍ پر څرنګوالي هم رڼا واچول شي. کله چې څوک د کلکاني د واکمنۍ پر څرنګوالي خبر شي، نو بیا تر هر چا زیات د نجات څلي پر اهمیت، ضرورت او ارزښت پوهېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

((کله چې انګرېزانو له افغانانو څخه په درېیو سترو جنګونو کې د ماتې مزه وڅکله، نړیوال پر ستیژ او حیثیت یې کمزوری او پیکه شو، نو له افغانانو څخه د یو ډول غچ اخیستلو په لټه کې شول، هغوی په افغانستان کې د لاسوهنې او کور ورانۍ ښه پخه تجربه لرله. پر (۱۹۱۹م) کال چې انګرېزانو په رسمي ډول په نړیواله کچه خپله ماتې ومنله او د افغانانو بری یې تصدیق کړ، نو په افغانستان کې د یو نوي، ښکلي او ښېرازه تمدن د زرغونېدو او ټوکېدو هیلې پیدا شوې، په نړیواله کچه د افغانستان نوم او نښان څرګند شو، په ټوله نړۍ کې زمور هېواد د یو ځانګړي حیثیت ویاړ او پرتم خاوند شو. افغانستان په ډېرې چټکۍ سره د تمدن او پرمختګ پر لوري ګامونه واخیستل.

انګرېزانو سره له دې چې په رسمي ډول د افغانانو سیاسي خپلواکي او خپله ماتې منلې وه، خو بیا یې هم له لاسوهنو څخه لاس نه اخیسته، دا ځل د یوې بلې تجربې د ازمېښت په لټه کې شول. دوی د دې کار لپاره دا وار داسې یو شخص وټاکه چې هم ساده او امپر و او هم ظاهراً یو لرکي قوم ته منسوب و، انګرېزانو دا ټسټ کاوه چې د لرکیو د حکومت ظرفیت څومره دی، ایا دوی هم په راتلونکي کې د واک د یو کاندید او فکتور په توګه مطرح کېدی شي او که نه؟د انګرېزانو ګټې تضمینولای او پاللای شي که څنګه؟ د حکومت کولو او د هېواد د کنټرول ظرفیت یې څومره دی؟ په ټولنیز ثبات او ېښباتۍ کې یې ونډه څومره ده؟ همدغو پوښتنو ته د ځواب موندلو او د یو نوي تمدن د پرشا تمبولو لپاره یې حبیب الله کلکانی (بچه سقاو) انتخاب کړ. په خپلو مرستو او د کورنۍ ارتجاع په ملتیا یې هغه د دې جوګه کړ چې لومړی ګړ و بر جوړ کړي او بیا نوی راټوکېدلی تمدن له سقوط سره مامخ کړي.

حبیب الله کلکانی د امین الله زوی پر (۱۸۹۰م) کال زېږېدلی دی، هغه د شمالي د کلکانو د (ډکو) د کلي اوسېدونکی ، پلار یې څه مهال مالونه پوول، بیا یې سقاوي غوره کړه، غوښتل یې چې زوی یې څه درس مکتب ووایي، خو ښوونځی یې ونه شو لوستلای، له بدو او اوباشو هلکانو سره یې ناسته ولاړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوه، په غلا، قمار بازۍ ور روږدی شو، پر (۱۹۲۶م) کال په شاهي پوځ کې عسکر شو او د یوه عادي عسکر په توګه یې دنده سرته رسوله، یو ځل یې د لسو ورځو لپاره رخصت واخیست او کور ته لاړ، له ځان سره یې سرکاري وسله هم په پټه یوړه، کله چې له کابل څخه نهه میله لرې د (حاجي کلا) کوتل ته ورسېد، دري غله په لار کې پرې راپورته شول، له هغوی سره یې مقابله وکړه او یو غل یې وواژه، کله چې تر رخصتۍ وروسته بېرته کابل ته راغی، نو بیا په پټه د وسلې په وړلو او د غله د وژلو پر تور تر پوښتنې لاندې راغی، تر پنځو میاشتو سزا وروسته خوشې شو او پېښور ته وتښتېد، په قصه خوانۍ بازار کې یې له (محمد صدیق) بوټ خرڅوونکي سره مزدوري کوله، پر (۱۹۲۷م) کال د دسمبر پر شلمه ده ته له کابله خبر راغی، په پرده کې او په بدله څېره خپلې سیمې ته ورسېد او په داړه مارۍ یې پیل وکړ.

ځینې نورو څېړونکو د هغه په باب ویلي چې هغه یو ډېر کور مغزه وګړی و، د حافظې ځواک یې نه درلود، ځکه خو یې په درېیو کلونو کې له څو ملایانو څخه د بغدادۍ قاعده هم زده نه کړای شوه، کله چې یې پلار د هغه له زده کړې څخه بېخي مایوسه شو، نو هغه یې له ملک (محسن خان کلکاني) سره چې د کلکانو یو غټ خان و، مزدور کړ، خو تر یو څه ځنډ وروسته یې دا کار هم پرېښود او د سیمې د داړه مارانو له ډلې سره یو ځای شو، وروسته یې د افغانستان په ځینو نورو سیمو کې هم پر چور او چپاول لاس پورې کړ، کله چې پوه شو نور نو د خلکو اوسېله تنګه ده او دولت د ده د نیولو په هڅه کې دی، پر (۱۹۲۶م) کال یې له (محمد اعظم خان) سره د افغانستان خاوره پرېښوده او د غلا بازار یې ګرم کړ، وروسته د ده او د ده د ملګري (محمد اعظم خان) تر منځ مخالفت پیدا شو، د سقاو زوی پېښور ته لاړ او هلته له (محمد صدیق) بوټ خرڅوونکي سره مزدور شو، څرنګه چې د غلا په وجه دی دلته هم تر څارنې لاندې و، نو د محمد اعظم خان بېلتون او خپګان ده ته ډېر ګران تمامېدل، نو ځکه خو (پاړه چنار) ته لاړ او هلته له هغه سره پخلا شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځينې کتونکي او څېړونکي په دې نظر دي چې سقاو زوی په پېښور کې د اوسېدو پر وخت د برتانيې له استخباراتو سره تماسونه لرل، مثلاً پر (۱۹۲۶م - ۱۳۰۵ل) کال يې په پېښور کې د سرحدونو د پوليسو له رييس (پيروان) سره اوږدې ليدنې کتنې لرلې. ځينې نور څېړونکي نظر څرګندوي چې د کابل د اشغال په لومړيو هڅو کې د سقاويانو د فعاليت په ساحو کې برتانوي استازي هم موجود وو او د سقاو زوی، د برتانيې له استازي (ام فرنيس) سره شخصي تماسونه درلودل.

مير غلام محمد غبار ليکي: ((بعد از انکه در ماورای خط ديورند به دزدی در پاره چنار متهم و محکوم به يازده سال حبس گرديد، دفعتاً بطور مرموز رها شد و به افغانستان برگشت))

کله چې افغانستان ته راوستل شو، نو د کابل شمال د کوهدامن سيمه کې يې نور غله او داړه ماران هم پر ځان راټول کړل، د لارې پر شکولو، لوټ او تالان يې لاس پورې کړ، له خپلو غلو سره د مرکزي دولت پر وړاندې ودرېد، کورنۍ ارتجاع، ځينې تنګنظره روحانيون او انګليسي استخبارات ټول سره يو ځای شول او د کابل د نيولو پلان يې جوړ کړ.

د (۱۹۲۸م) کال په نومبر او د (۱۳۰۷ل) کال د عقرب په پای کې يې د کابل او د هېواد شمال ولايتونو لاره قطع کړه، د (۱۳۰۷ل) کال د لېندۍ پر (۲۲)مه يې د (سرای خواجه) سيمه ييز حکومت له منځه يوړ، حبيب الله کلکاني د (۱۹۲۸م) کال د دسمبر پر (۱۳)مه (۱۳۰۷ل لېندۍ) د برېد لپاره د کابل شمال ته راغی، د خير خانې له کوتله راواوښت او په (شهر آرا) کې ودرول شو. د جنورۍ پر (۱۳)مه غازي امان الله خان له سلطنت نه خپله خلع اعلان کړه او د جنورۍ پر (۱۵)مه سردار عنايت الله خان په داسې حال کې چې د سقاو زوی د (ده کېپک) سيمه نيولې وه او کابل يې محاصره کړی و، د پادشاهۍ اعلان وکړ، د جنورۍ پر (۱۷)مه بېرته خلع او واک د سقاو زوی ته ورسېد، د جنوري پر (۱۸)مه د مازيګر (۵) بجې د (۱۳۰۷ل) کل د مرغومې (۲۸) د سقاو زوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم ارګ ته راغی او په ګلخانې مانۍ کې کښناست او په دې ترتیب د افغانستان د تاریخ یوه توره دوره پیل شوه.

غلام محمد غبار په دې اړه لیکي: ((شخص حبیب الله طبعاً از اداره یک کشور نی بلکه از اداره حسابی یک قریه هم عاجز بود)).

((اینها چون از عصر و حتی محیط کابل عقب مانده افتاده تر بودند و هر جا سری می یافتند در صدد بریدن ان می شدند، تا در یک عرصه در شده هیچ سری باقی نماند و انها به تنهایی سر افرازند، پس به شمشیر و زنجیر و اعدام تکیه می کردند)).

((انقراض سلطنت شان امان الله با استقرار حکومت اغتشاشی بچه سقاو توام بود، و این واقعه در افغانستان به حیث یک فاجعه تلقی گردید، مخصوصاً در بین طبقه روشنفکر. وحدمت ملی افغانستان به واسطه تولید نفاق عمومی بنامهای پشتون و تاجک، هزاره و ازبک، سنی و شیعه و امثال ان بر هم خواهد خورد، و باالاخره فضای دیگر و قشر دیگر ایجاد خواهد گردید که به منافع و مصالح مردم افغانستان ارتباط نداشته و بساز دیگران خواهد رقصید.))

د سقاو زوی په واکمنۍ سره په ټول هېواد کې یوه سراسري انارشي رامنځته شوه، نوی راټوکېدلی تمدن پر شا وتمبول شو، د خلکو عزت، حیا، سر او مال په خطر کې شو، د پوهې، کلتور او پرمختګ دروازې وتړل شوې، ان تر دې چې بچه سقاو لومړی کار دا وکړ چې په خپله کابینه کې یې د معارف او عدلیې وزارت ته ځای ورنه کړ.

د واک د لومړیو ورځو پر مهال یې خلکو ته په خپله یوه وینا کې وویل: ((مه (من) اوضای (اوضاع) کفر و بی دینی ولاتیگری (لارد نمایی=کفر) حکومت سابقه ره دیده، و برای خدمت دین رسول الله کمر جهاده بسته کدم (کردم)، تا شما بیادرا ره (برادرها را) از کفر ولاتی گری نجات بتم (بدهم). مه باد ازی پیسه (پول) بیت الماله به تعمیر و متب (مکتب) خرچ نخات کدم، همه ره به عسکر خود میتم (میدهم) که چای و قند و پلو بخورن، و به ملا ها میتم که

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبادت کنن، مه مالیه صفایی و ماسول (محصول) گمرک نمی گیرم و همه ره بخشیدم و دیگه مه پاچای (پادشاه) شما ستم و شما ریت (رعیت) مه (من) می باشین، برین (بروید) باد ازی (بعد از این) همیشه سات خوده تیر کنین (وقت خود را خوش بگذرانید)، مرغ بازی، بودنه بازی کنین، و ترنگ تانه (لحظات تان را) خوش بگذرانین.))

نو هغه حکومت چې نه په کې عدل وي او نه هم په کې د علم ډیوه، سړی خپله اټکل کولای شي چې هغه به څومره د جهل، تیارو او فساد سرچینه وي. د حبیب الله کلکاني د واکمنۍ د حالاتو د روښانتیا لپاره به ښه دا وي چې د هغه وخت د لیکوالو ځینو لیکنو او یادښتونو ته مراجعه وشي، چې په دې اړه په کې معلومات راغلي دي، په دې یادښتونو کې مهم د (سراج التواریخ) د لیکوال (فیض محمد کاتب هزاره) یادښتونه دي، چې څه یې په سترګو لیدلي هغه یې د نېټې په قید لیکلي او داسې ښکاري چې وروسته یې پر خپلو یادښتونو د بیا کتنې وخت هم نه دی پیدا کړی، ځکه چې د سقاو د زوی جلادانو هغه دومره وهلی و، چې ډېر سخت ناروغ شو او څه کم یو نیم کال وروسته د همغو وهلو ټکولو له لاسه وفات شو، دا یادښتونه افغانستان ته د روسانو تر راتګ وروسته پر (۱۹۸۱م) کال یوه روسي لیکوال د افغانستان له ملي ارشیف څخه اخیستي، په روسي یې ترجمه کړي او بیا وروسته امریکایي لیکوال (رابرټ میک چیسني) پر (۱۹۹۹م)کال په انګلیسي ژبه ترجمه کړي او د (کابل په محاصره کې) کتاب په نوم یې چاپ کړي دي.

د دې کتاب هره پاڼه د سقاوي رژیم له جنایاتو او تباهیو څخه پرده پورته کوي، خو موږ یې صرف ځینې برخې د خپلو لوستونکو لپاره په دې منظور رااخلو چې هغوی دا قضاوت وکړای شي چې اوس هم دغه رژیم ته د ځوانمردانو او عیارانو نظام ویل کېدی شي که نه؟ (فیض محمد کاتب هزاره) د خپل کتاب په یوه برخه کې د سقاویانو په اړه لیکلي چې دوی ته صرف د مذهب، دولت او مسلمانانو د تباه کوونکو نوم ورکول کېدلای شي. د دوی د وحشت د بیانولو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لپاره نور کلمات او تعریفونه نه شته. (حبیب الله کلکانی) چې هر څومره فرمانونه صادر کړي او په هغوی کې یې ځان د مذهب خادم معرفي کړی دی، دا صرف د خلکو د غولولو لپاره دي. دوی (سقاویانو) د حکومت ټوله هغه شتمني چې له هېواد څخه د دفاع لپاره ذخیره شوې وه، لوټ کړه. پر دې سربېره خلک په وچ زور بې له تنخوا د امیر حبیب الله په پوځ کې برتي کېږي. دا په حقیقت کې د شیطان پوځ دی، چې ودانۍ تباه کوي او کورونه چوروي، مګر سره له دې هم فاسد وزیران، حضرتان او تش په نامه ملایان او نور بې دینه خلک دا غم لړلې وضع چې د دوی له لاسه پر خلکو راغلې ده، عادي بولي او وایي چې خیر او خیرت دی. (فیض محمد کاتب- ۵۷ مخ)

فیض محمد کاتب وروسته لیکلي چې دوی (سقاویانو) د هغو نجونو لستونه پیدا کړل چې ښوونځي ته تللې او هغوی ته یې امر وکړ چې هره یوه باید یوه کوهستاني یا کوهدامني غله ته واده شي او د اسلام په نوم یې پر وطن باندې داسې فاجعه راوستله چې تصور یې نه شي کېدلای. (هغه کتاب – ۵۹)

سقاویان ګواکې کابل ته صرف د چور لپاره راغلي وو او په دې لاره کې یې پر هېڅ شي صرفه نه کوله، فیض محمد کاتب لیکلي چې هره ورځ به جار وهل کېده چې خلک باید خپل دوکانونه خلاص کړي او هر څوک چې چور کوي، هغه به اعدام شي. مګر د غلو دې ډلې هېڅ وخت دوکاندارانو ته پیسې نه ورکولې او چې هر څه یې خوښ وو، هغه یې په توبرو کې اچول او په خپله مخه تلل. (هغه کتاب- ۵۹مخ) هغوی د وسلو د پیدا کولو په پلمه کورونه تلاشي کول او چې څه یې لاس ته ورتلل هغه یې وړل. (هغه کتاب ۶۰ مخ).

د کابل خلکو هر څه د سر په سترګو لیدل، حبیب الله په دې عقیده و چې د کابل خلکو د یوه غله په حیث ځکه د ده حمایه وکړه چې د امانالله فاسد حکومت څخه په تنګ وو، مګر کله چې دی په خپله پاچا شو او د خلکو په وهلو او چورولو او پر ناموس باندې په تېریو کولو یې بنا وکړه، نو خلک هم د ده مخالف شول او له خدای څخه یې د هغه د تباه کېدلو غوښتنه کوله. (هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتاب – ۸۰ مخ)

د سقاو زوی خپل د جنګ وزیر (سید حسین) او خپل ورور (حمید الله) ته چې د ده وکیل السلطنه و، تام واک اختیار ورکړی و او د هېڅ شي پوښتنه یې نه ورځخه کوله. فیض محمد کاتب لیکي چې سید حسین او د حبیب الله ورور حمید الله چې په دې تازه شپو کې یې د وزیر جنګ او سردار اعلی او نایب السلطنه لقبونه اخیستي وو، له ښځو او هلکانو سره په عیش او نوش لګیا وو او کله چې د تګاو د خلکو له قیام څخه خبر شول، نو سملاسي یې خپلو باوري کسانو ته امر وکړ چې پر دفاعي کارونو لګیا شي، (هغه کتاب – ۱۱۴مخ)

د ژوندیو انسانانو څلور ځایه کول، د ښځو او هلکانو پر عزت تېری کول، په زندانونو کې د بې ګناه انسانانو اچول، غرغره کول او په ناحقه د خلکو د وینو تویول، د سقاویانو ورځني کارونه وو (هغه کتاب – ۱۱۷مخ) د سقاو د زوی ورور (حمید الله) د کابل والي (ملک محسن) ته ځکه سزا ورکړه چې ویل یې د مرحوم خزانه دار محمد سرور خان د کور د ضبطولو پر وخت یې څلوېښت زره روپۍ ځان ته ګرځولې دي.

حمیدالله دغه راز د امیر امان الله خان د خارجه وزیر غلام صدیق خان، د دربار د وزیر محمد یعقوب، د دفاع وزیر عبدالعزیز، محمد خان یاور، حیات الله خان عضو دوله او تقریباً نورو دوو سوو تنو له کورونو څخه پیسې او قیمتي شیان پټ کړل (هغه کتاب – ۱۲۴مخ) د حبیب الله ورور حمید الله د خپل ورور په امر د کابل والي (ملک محسن) او د دربار وزیر شېرجان او نورو غلو څخه دوه سوه زره روپۍ چې له خلکو څخه یې په زور اخیستې وې واخیستلې (هغه کتاب – ۱۳۵مخ).

فیض محمد کاتب د سقاو د زوی د حکومتي اجراتو یوه په زړه پورې کیسه کوي او وایي چې د (می) پر څلیریشتمه د کابل والي (ملک محسن) د کابل د پخواني والي (میر زمان الدین) پر کور د شپې بې خبره ورننوت، د کور ټول قیمتي شیان او پیسې یې یووړې او د هغه دوو زامنو او کونډې ته یې وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې په کور کې هېڅ شي ته لاس ورنه وړي او دی سبا د موجودی لپاره بېرته راځي.

د جون پر دویمه د (میر زمان الدین) کونډې ((خادم دین رسول الله)) ته عریضه وکړه او ورته ویې لیکل چې د هغه والي (ملک محسن) د هغې کور ته لوټدلی او د هغه له کور څخه یې پنځه ویشت زره روپۍ، قالینې، د ښځو

حبیب الله کلکانی او د هغه پلویان د خپلې واکمنۍ پر مهال

ګانې او دوه توپکونه وړي دي، امیر د هغې د عریضې په ځواب کې په خپله ملک محسن ته وظیفه ورکړه چې د دغې قضیې په باره کې تحقیقات وکړي، که څه هم چې ملک محسن د میر زمان الدین د کور د لوټلو په شپه په خپله امیر حبیب الله ته د ښځو ګانې راوړې وې. د کابل والي ملک محسن د میر زمان الدین کونډه تهدید کړه او هغې وروسته په یوه بل مکتوب کې حبیب الله ته وليکل چې د هغې له کور څخه صرف دوې قالینې ورکې شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي. سړی به د غلو له حکومت څخه د بل څه شي انتظار ولري؟ (هغه کتاب- ۱۳۴-۱۳۵ مخونه)

زمور ځينې هغه ليکوال چې له بده مرغه د سقاو د زوی د وحشت دوره يې په سترګو ليدلې ده، بيا هم هغه ته د عيار او ځوانمرد خطاب کوي. فيض محمد کاتب د دې ځوانمرد د ناموس داری په باره کې چې د عياری د مسلک اساس دی، داسې ليکي: ((حبيب الله چې په ډېرو لږو ورځو کې يې د ښځو يو لوی حرم ځانته جوړ کړی و، د اپريل پر لومړۍ نېټه فيصله وکړه چې د سردار نصر الله خان او سردار امين الله خان چې دا وخت بنديان وو،

لونې خپل ځان ته کښوي. خو کله چې خبر شو هغوی واده شوي دي، نو لاس يې ترې واخيست او د سردار محمد علي د ښايستې لور د واده کولو فيصله يې وکړه. هغې نجلی د سقاو له زوی سره تر واده کولو مرګ بهتر وباله او زهر يې وخوړل. مګر د خدای په فضل زهرو مړه نه کړه او ژوندی پاتې شوه. (هغه کتاب- ۱۴۴مخ)

فيض محمد کاتب وروسته ليکي چې د سقاو د زوی مرستيال (سيد حسين) د اپريل پر اوويشتمه وروسته له هغه چې يوه معصومه نجلی يې په خپل کور کې په زوره بې سيرته کړه، نو امر يې وکړ چې د امير عبدالرحمن خان او امير حبيب الله خان د کورنيو له ښځو سره دې هغه سلوک وشي چې هغوی د هزاره ګانو له ښځو سره کاوه. څو چې د نورو خلکو عبرت شي. البته سيد حسين د سردارانو پر مال او ناموس باندې د سقاو د زوی په اشاره تېری

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاوه. (هغه کتاب – ۱۴۵مخ)

د سقاو زوی د ټولو خلکو په تېره بیا د هغو کسانو مال ځان ته حلال باله چې ده ته یې بیعت نه و ورکړی، هغه د شینوارو، خوګیانیو او سلېمانخېلو د قبایلو ملکانو او خانانو ته چې له ده څخه یې د پیسو او وسلو غوښتنه کوله، د اپریل پر دېرشمه وویل چې هزاره ګانو ده ته بیعت نه دی کړی، د هغوی شتمني، ځمکې، ښځې او کوچنیان ټول د دوی مال او په دوی پورې اړه لري. هغه یوه ورځ وروسته د درېو تنو هزاره ګانو سرونه چې په اور یې وریت کړي او په لرګیو یې مېخ کړي وو او نولس تنه هزاره بندیان په بازارونو ګرځول او خلکو ته یې ورښودل چې هر څوک له خادم دین رسول الله سره مخالفت وکړي عاقبت به یې دغه وي. (هغه کتاب – ۱۵۲-۱۵۳مخ).

حبیب الله کلکانی او د هغه پلویان د خپلې واکمنۍ پر مهال

فیض محمد کاتب وروسته لیکي چې د (می) په ورستیو شپو ورځو کې حبیب الله امر وکړ چې د کوچي پښتنو هغه دولس زره کورنۍ دې په بتخاک کې راوګرځول شي چې له پېښور او جلال اباد څخه هزاره جاتو ته روانې دي. د هغوی ټول بار وړونکي حیوانات او نور څاروي او ټول تجارتي مالونه یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځخه واخيستل او امر يې وکړ چې د هغوی بار وړونکي حيوانات دې د وسلو او مهماتو د وړلو لپاره قطغن، بدخشان، مزار شريف، هزاره جات، کندهار او جنوبي ته واستول شي. هغه وروسته د کوچيانو مشران وروبلل او ورته ويې ويل چې که پر هزاره ګانو باندې حملې وکړي، نو د هغوی ځمکې او شتمني به دوی ته ورکړي. مګر په دې نه و خبر چې ده له پښتنو څخه قدرت غصب کړی دی او ټول پښتانه يې د ځان دښمنان کړي او بيا غواړي پښتانه له هغو هزاره ګانو سره وجنګوي، چې هغوی د پښتنو د ملاتړ لپاره د جنګ ميدان ته وتلي دي. دی غواړي په دې توګه قدرت په خپل لاس کې وساتي، مګر دی يو جاهل دی او په دې نه پوهيږي چې مملکت څرنګه اداره کيږي. (هغه کتاب – ۱۵۳مخ)

فيض محمد کاتب د خپلو يادښتونو په سلسله کې د سقاو د زوی د ورور حميد الله، چې د ده نايب السلطنه و، د چور او تالان کيسه کوي او وايي چې د جولای پر لومړۍ نېټه حميد الله او د هغه پوځيانو پر (سره چشمه) باندې حمله وکړه. د تاجکو او هزاره ګانو توپير يې ونه کړ او کورونه يې لوټ کړل. څاروي يې ورسره بوتلل او بالاخره يې د کورونو دروازې وايستلې. ويل کيږي چې حميد الله اود هغه سړيو د يو نيم مليون روپيو په ارزښت مالونه لوټ کړل. حميد الله څلور دېرش (۳۴) نارينه او (څلوېښت) ښځې کابل ته ورسره بوتلې، نارينه يې بنديان کړل او خپلو سړيو ته يې امر وکړ چې ښځې خرڅې کړي. (هغه کتاب ۲۵۷مخ) . ملک محسن د اګست د مياشتې پر اوله د هغې ښځې مېړه غرغره کړ چې حامله وه، د ماشوم د زېږېدلو تر وخته پورې يې هغه په بنديخانه کې وساتله او وروسته يې حکم وکړ چې ښځه او ماشوم دې دواړه ووژل شي. قاضي اعتراض وکړ او ويې ويل چې دا د شرعې شريفې خلاف کار دی، خو ملک محسن وويل چې که د شرعې خلاف وي او که نه وي، دا زما حکم دی او بايد چې عملي شي، نورې خبرې په کار نه دي. (هغه کتاب – ۲۳۴مخ)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سقاو زوی د برچې په زور خلک په خپل پوځ کې ساتل او چې چا د تېښتې تکل کاوه، هغه یې ځای پر ځای اعداماوه. ملک محسن کله چې له لوګریانو سره جنګ ته روان و، په لاره کې هغه ځلور تنه عسکر ځای پر ځای وویشتل چې له پوځ څخه تښتېدلي وو. د سقاو زوی د جولای پر ځلورویشتمه شپاړس تنه عسکر بې وسلې او اعدام کړل. د سقاو زوی د ابو القاسم په نوم شیعه سید چې ده ته یې په وزیر اباد کې د جنګ محاذ ته یو پوخ کړی پسه، ډوډۍ، شلومبې او نور خوراکي شیان وروړي وو، د دې رپوټ پر اساس چې ویل یې هغه په خپل کور کې یاغي هزاره ګانو ته ځای ورکړی و، په خپل لاس اووه مرمۍ وویشت. د هغه کور یې چور کړ، د هغه دوه ښځې او یوه نامزده لور یې خپلو کوهدامنیو ته په نکاح کړې، د هغه کور او جایداد ته یې اور واچاوه او بیا نو د غله امیر ورور (حمید الله) د هغه د مېرمن له غېږې څخه اته میاشتنی ماشوم زوی واخیست، د هغې مخې ته یې پر ځمکې وویشت او ځای پر ځای یې مړ کړ. هغه کتاب- (۱۴۷-۱۴۸مخونه)

لوستونکي ته ښایي د فیض محمد کاتب خبرې د یوه سړي قضاوت ښکاره شي او داسې فکر وکړي چې د یوه سړي د شخصي قضاوت پر اساس د بشپړ نظام محکومول له واقعیت او حقیقت څخه لرې خبره ده، خو له ښکه مرغه چې د سقاو د زوی د پاچاهۍ پر وخت نورو کسانو هم د خپلو سترګو لیدلي حالات لیکلي دي. البته فیض محمد کاتب د یوه هوښیار او ځیرمن لیکوال په حیث خپله وظیفه په ډېره ښه توګه سرته رسولې او پېښې یې په تفصیل سره بیان کړي دي. د افغانستان مشهور ژورنالېست او لیکوال

غلام محی الدین انیس

(c) ketabton.com: The Digital Library

(غلام محی الدین انیس) چې د پښتو د لومړیو شپو ورځو پر مهال په کابل کې و، داسې لیکي: ((په کابل کې د ظلم او تېریو یو قیامت جوړ و او د شمالي خلک د یو ه کرنیل، یا برګډ او یا خودمختار نایب سالار تر قوماندې لاندې د کابل د مشهورو خلکو او عالي رتبه مامورینو کورونو ته ننوتل او د وسلو او یا سرکاري مالونو د پیدا کولو په پلمه یې کورونه تلاشي کول او د وهلو ټکولو او د ټوپک د قنداق په واسطه یې هغوی مجبورول چې څه په کور کې لري، ټول حاضر کړي، بیا یې نو چې زړه غوښتل هغه یې اخیستل او په خپله مخه به تلل. (بحران و نجات ۹۸ مخ). بل ځای لیکي: ((قلم د هغه څه له تصویرولو څخه عاجز دی چې د کابل پر خلکو تېر شول او نه غواړم په دې کتاب کې هغه فجایع بیان کړم چې په دغو خطرناکو او بېروونکو لحظو کې د کابل پر ښار باندې تېر شول. فقط دومره به ووایو چې غالبه ډله د عوامو او جهالو یو ټولی و او مغلوبه ډله عسکر او صاحب منصبان وو. دې غلو دومره چور وکړ او د کابل خلک یې دومره لوڅ کړل چې حتی د سقاو د زوی هم پر خلکو زړه وسوزېد.)) (هغه کتاب- ۹۸-۹۹ مخونه) غلام محی الدین انیس بل ځای لیکي: ((د سقاو د زوی منصبدارانو خصوصاً خود مختارانو پر ښار قیامت جوړ کړی دی، مګر که د امنیت مسئلې ته وګورو نو امنیت خو معمولاً غله او لوچکان خرابوي، مګر څرنګه چې اوس په خپله دغو غلو ته د ملک د پاچاهۍ وظیفه ورترغاړې شوې ده، نو ویلای شو چې په ملک کې امنیت ټینګ دی، خو د امنیت پر ځای بل قیامت جوړ دی او هغه دا چې د دغه ښار خلک د دغو بدبختو خودمختارانو له لاسه د شپې ارام خوب نه لري. هغوی د وسلو او سرکاري مالونو د پیدا کولو په پلمه کورونو ته ننوزي او خلکو ته ازار ورکوي. د دې خودمختارانو تر ټولو خندوونکی کار دادی چې وړې وړې صندوقچې په خلکو خلاصوي او وایي مبادا ټوپکونه مو په کې پټ کړي نه وي او بیا نو چې څه پیسې او جواهر پیدا کوي هغه چوروي.)) (هغه کتاب – ۱۰۰مخ) بل ځای لیکی چې د سقاو زوی او د هغه حکومت په ډېره کوچنۍ ګناه خلک

(c) ketabton.com: The Digital Library

اعدامول او چې په چا کې به يې د مخالفت نښه وليده، هغه به يې واژه او يا يې ډېرې سختې سزاګانې ورکولې. (هغه کتاب ۱۰۶مخ).

د تاريخ پروفيسر مرحوم محمد علي، چې د سقاو د زوی د نظام د لومړيو شپو ورځو پر مهال په کابل کې حاضر و، ليکي چې: ((د کابل پر ښار باندې بېحده زيات ظلمونه وشول، ارګ د داسې ظالمانو لاس ته ورغلی و، چې د هېڅ ډول قانون مراعات يې نه کاوه، ښوونځي، پوهنځي او مفيدې موسسې ټولې وټړل شوې، کتابتون، لابراتوارونه او شاهي ميوزيم چور شو او نادر کتابونه تباه شول، وسوزول شول او يا په ډېره نازله بيه خرڅ شول. د سقاو زوی اشراف او پوهان په ډېره بې ادبۍ له کورونو څخه را ايستل، په بازارونو يې ګرځول، شکنجې يې ورکولې او په زور يې پيسې ورڅخه اخيستلې، د سقاو له زوی سره راغلي غله او داړه ماران هر يو پاچا و او حتی يوه عسکر هم ځان مستقل باله او چې څه يې زړه غوښتل هغه يې کول. د کابل تاجرانو ته يې وويل چې حکومت ته ډېرې زياتې پيسې ورکړي، که نه نو سخت عذابونه او شکنجې يې تر خوا دي. دا بېسواده مستبد پر ټولو شتمنو او متنفذو خلکو بدګومانه و. د دې وينې څښونکي پاچا د قهر تنده د سړېدلو نه ده او چې پر هر چا به بدګومانه شو، هغه به د ده د غضب قرباني کېده. نه چا څه ويلای شول او نه چا ته د څه ويلو مجال ورکول کېده. اکثر بدمرغه قربانيان يا په توپونو کې والوزول شول يا وويشتل شول، يا ووهل شول، يا په نېزو ټوکر ټوکر شول او يا په لوړه قتل شول. په اېښېدلو ټبلو شکنجه کول، د اوسپنې په قفسونو کې د خلکو اچول، د لاسونو او حتی د وجود د ټولو اندامونو يو په يو پرې کول، د هرې ورځې عادي خبرې وې.))

انګرېز ژورنالست (رانالډو ايلډ) چې په دغو شرايطو کې زياتره وخت په کابل کې و، ليکي چې: ((د سقاو زوی لکه ځناور په وهلو ټکولو کې لوی شوی و او کله چې قدرت ته ورسېد، نو داسې ظلمونه يې وکړل چې په تاريخ کې يې چندانې ساری نه درلود. په لومړي سر کې د کابل خلک ورته خوشاله وو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ده ځينو کسانو ته چې د کابل خلکو ښه خاطره نه ورځخه درلوده، سزاوې ورکولې، نو هغوی به ويل چې ښه کوي، چې ظالم ته سزا ورکوي. خو کله چې د کابل خلکو ته ځرګنده شوه چې هغه د انسانانو له کړاو او شکنجه کېدلو ځخه خوند اخلي او چې هر ځومره ظلم کوي، زړه يې نه سړېږي، نو د کابل خلک پښېمانه وو او له خدايه ځخه يې پخوانی حال غوښت. په لومړي سر کې يې هغه ښځې او ماشومان په زندانونو کې واچول چې په پخواني دربار پورې يې اړه درلوده. خو وروسته خلکو ته معلومه شوه چې هغه له ظلم او قساوت سره مينه لري او صرف ګناهکارانو ته نه، بلکې هر چاته چې زړه يې شي سزا ورکوي او کړوي يې.)) (۲۵۶-۲۵۷م). رانالړو ايلډ) بل ځای ليکی چې: ((په کابل کې د حبيب الله د امارت له اعلانېدلو سره د ښار خلک يا مړه شول او يا د مرګ په انتظار ناست وو، له غرغرو ځخه به مړي لرې شوي نه وو، چې بيا به نور وربانديې وځړېدل. خلک مېخ کېدل او په دار کېدل او د ښار پر دېوالونو باندې د انسانانو سرونه ځړېدل. په کابل کې د سقاو د زوی له پاچا کېدلو سره خلک د انسانانو د غوښو د سوزېدلو له بوی او د نېزو پر سرونو باندې د سرونو له ليدلو سره عادت شول.

سقاويانو د انتقام د اور د سړولو لپاره د منځنيو پېړيو شکنجې بېرته رواج کړې. انسانان په تېلو کې ايشول کېدل او کابل رښتيا هم تاريکو پېړيو ته ولاړ.))

مير غلام محمد غبار چې پر دغه وخت په کابل کې هر څه د سر په سترګو ليدلي دي، ليکي چې دوی (سقاويانو) قاضي عبدالرحمن، چې د مولوي عبدالواسع په شان د نوي فکر څښتن قاضي و، د کابل پر چوک باندې بند پر بند پرې کړ او په جنګ کې د وژل شويو کسانو سرونه يې د (پل خشتي) په بازار کې پر دېوالونو وځړول او په دې توګه يې په ښار کې وحشت ايجاد کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

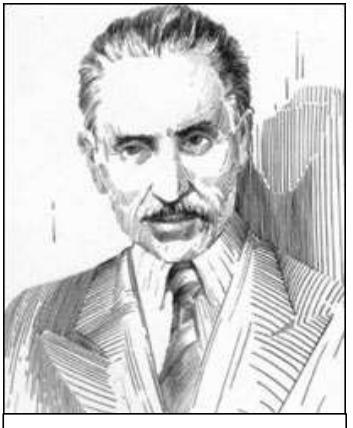

میر غلام محمد غبار

له بده مرغه چې مرحوم غبار خپلې هغه خبرې چې صرف یوه پاڼه مخکې یې لیکلې دي، هېروي او په بله پاڼه کې د سقاویانو په باره کې ډېر کمزورى او ناعادلانه قضاوت کوي او وایي چې هغوى د تودو له منځه راپورته شوي وو، له چل، توطیې او د خلکو له غولولو څخه یې نفرت درلود، مالونه یې ټولول، مگر خصیص نه وو او هغه څه چې یې ترلاسه کول هغه یې په نورو مصرفول او د اوسینو عصري غلو په شان د طلا او نقرې له ذخیره کولو، تجارت او سودخورى سره بلد نه وو.

مرحوم غبار گواکې په دې عقیده دى چې که څوک له نا مشروع لارو لاسته راوړې پیسې پر خپلو داړه مارانو ولگوي او د عیش او عشرت محفلونه ورباندې جوړ کړي، نو بیا چندانې پروا نه لري. مرحوم غبار فکر کوي چې که څوک د خلکو له منځه راووځي هغه چې هر څه جنایتونه کوي، باید چې یو څه له اغماض څخه کار ورسره واخیستل شي.

البته حقیقت د لمر په شان روښان دى، د فیض محمد کاتب هزاره او نورو ټولو هغو کسانو له یادښتونو څخه چې هر څه یې د سر په سترگو لیدلي دي، څرگنده ده چې په کابل کې د (۱۹۲۹م) کال له جنورې څخه د اکتوبر تر نیمایي پورې د غلو، داړه مارانو او قاتلانو حکومت و او له سر او مال څخه نیولې د خلکو تر ناموس پورې یې پر هر څه باندې تجاوز وکړ.

سردار فیض محمد خان زکریا وایي: ((من شخصاً بچه سقاو را از نقطه نظر اینکه پسر یکنفر سقاو بود انتقاد نمی کنم (باشد متاع نیکو ازهر دکان که باشد) لیکن اعمال بچه سقاو، ظلم و ستمگارى بچه سقاو، جهالت و وحشت بچه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سقاو راننگ و عار بشریت میدانم، و در عصر بیستم سلطه جهل و وحشت در افغانستان یک حادثه بس ناگوار و انفعال انگیز است.))

له ښاري کلتور او تمدن څخه د سقاو زوی د ناخبرۍ په هکله یوه ناویلې کیسه چې تر اوسه رسنیو ته نه ده رسېدلې، غواړم هغه هم درنو لوستونکو سره شریکه کړم. د دې کتاب د لیکلو پر مهال زه (یون)، مېرمنې مې (ارین یون او لور مې (هیله یون) په کابل کې د غازي امان الله خان لور (شهزادګۍ هندیې) کور ته ورغلو، د (۱۳۹۶ل) کال، د اسد میاشتې (۱۹)مه نېټه، د غرمې یوولس بجې وې. هدف مو دا و چې د غازي امان الله خان د زوی او د شهزادګۍ هندیې ورور (شهزاده احسان الله) چې په دې نړۍ ورځو کې په حق رسېدلی و او حکومت یې په ارګ کې رسمي فاتحه واخیسته، نو موږ هم د فاتحې او دعا لپاره کور ته ورغلو، د غازي امان الله خان د ژوند د وروستیو کلونو دردوونکې خاطرې، له وطن سره د هغه مینه او پردیس ژوند، ټول یې بیان کړل، دې کې د سقاو زوی بحث هم راغی، هغې وویل: ((د سقاو زوی یو ساده او نادان شخص و، له تمدن او ترقۍ څخه ناخبره و، ښاري ژوند یې نه پېژند، ان د ښځینه وو او نارینه وو د لباس توپیر یې هم نه شو کولای، کله چې پاچاهۍ ته ورسېد، نو په ارګ کې زما د مور او د کورنۍ دنورو ښځو ښځینه کالي پاتې وو، په هغې کې رنګه او ګلداره جاکټونه هم وو، خپله سقاو زوی او نورو ملګرو یې هغه ښځینه جاکټونه هم له بکسونو راوویستل، وایې غوستل، یو بل ته یې ویل: دا د باچاهۍ کالي دي، خوند کوي، وایي غوندئ.)) نو اوس خپله فکر وکړئ،

محمد اسمعیل یون او شهزادګۍ هندیه

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې شخص او اشخاص چې واک ته ورسېږي، د هېواد حالات به کومې خواته لاړ شي؟

د سقاو زوی د واکمنۍ پرمهال د شویو ظلمونو په باب چې څه یادښتونه زموږ لاس ته راغلي او یا تر موږ پورې رارسېدلي دي، هغه زیاتره د کابل په باره کې دي. د ولایاتو په باره کې لا چا زیات څه لیکلي نه دي او سړی د کابل له وضعې څخه د ټولو ولایاتو د وضعې اټکل هم کولای شي. د سقاو زوی د ظلمونو په باب د هېواد د یو زیات شمېر لیکوالو له خوا د حقیقتونو له څرګندولو سره سره دې کې هم شک نه شته چې د سقاو زوی هم خپل درباریان او غوړه مالان درلودل، یو شمېر لیکوال یې هم درلودل، له هغې جملې څخه (خلیل الله خلیلي) چې د کلکاني د دربار منشي و، پلار یې (میرزا حسین خان) د امان الله خان د واکمنۍ پر مهال د مشهود جرم په تور اعدام شوی و، نو ځکه خو خلیلي د سقاو زوی ته ډېر نږدې و، د هغه په باب یې د (عیاری از خراسان) په نامه یو کتاب هم ولیکه، ده او نورو درباریانو هغه ته د ((خادم دین رسول الله)) لقب هم ورکړ. په داسې حال کې چې تاریخ شاهدي ورکوي د سقاو زوی د اسلام له اساساتو هېڅ خبر نه و، ان د اوداسه او لمانځه پر فرایضو او ارکانو هم خبر نه و. ځینې تاریخ لیکونکي وایي، د سقاو زوی چې کله ارګ کې د واک پر ګدۍ کېناست، نو ملایان ورته راغلل، بیا یې ورته نایي راوست چې وېښتان یې اصلاح او هم یې د سنتو پر طریقه برابر کړي. د اوداسه او لمانځه طریقه ورزده کړي او نور دیني فرایض. تاریخ لیکونکو د سقاو زوی په باب ان ځینې داسې واقعیتونه هم بیان کړي چې عادي مجلس کې یې سړی په بیان شرمېږي. همغه

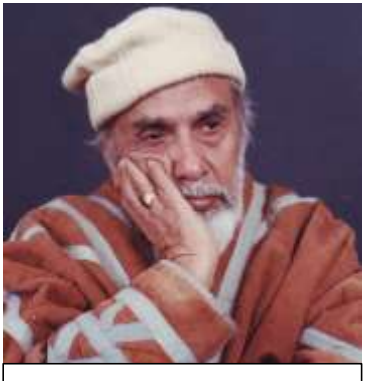

خلیل الله خلیلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت يو ځوان انګرېز ژورنالېست له کلکاني څخه څو ساده ديني پوښتنې وکړې، خو سقاو ورته داسې ځوابونه ورکړل چې هغه ژورنالېست يې حيران کړ. دا انګرېز ځوان اوليور جاري (Oliur Jarry) نومېده او د يوې مياشتنۍ مهالنۍ د ليکوال په توګه يې له سقاو زوی څخه وپوښتل:

اوليور: بنده کی هستی؟

بچه سقاو: من بنده امت هستم!

اوليور: به امت کی هستی؟

بچه سقاو: به امت خدا

اوليور بيا وپوښتل: اخرين نبی از جانب خداوند کی است؟

بچه سقاو: حضرت ادم!

د سقاو زوی د ناپوهۍ او له دين څخه د ناخبرې خبرې د (the King of Miracle) په نامه يو کتاب کې چې په انګليسي ژبه ليکل شوی او په درېو ټوکو کې ترتيب شوی دی، په ترتيب سره راغلي. په دې کتاب کې (۱۵۳) ځله د کلکاني د جهالت مستندې خبرې راغلي دي. (د زياتو معلوماتو لپاره د اعظم سيستاني نوی اثر (منار نجات) ولولئ. خو له دې سره سره بيا هم کورنۍ ارتجاع او هم بهرنيو کړيو هغه ((خادم دين رسول الله)) ګڼه او د يوه ملتپال او اسلامپال پاچا (غازي امان الله خان) واکمني يې پرې ږنګه کړه. د سقاو زوی د وحشت، دهشت، له انګرېزانو سره پټې او ښکاره معاملې، له انګرېزي ملايانو څخه هغه ته د خښو شويو او پټو وسلو ورکړه، د هغه بېسوادي او له دين څخه ناخبري، ډېرو ليکوالو بيان کړي، نه غواړو دلته هغه ټول مسايل بيان کړو، خو ښه به وي چې د پرتلنې په توګه دلته د غازي امان الله خان د ژوند د وروستيو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اعلیحضرت غازي امان الله خان

شپو ورځو یوه خاطره هم راوړو او بیا دواړه سره پرتله کړو چې له دښه یو نا خبره شخص څرنګه د دین په نامه واک ته رسېږي او یو اسلامپال پاچا څنګه له اسلامه د لرې والي په تور له واکمنۍ څخه لرې کېږي.

دا کیسه د (ډېوېډ جونز) د تاریخي یادښتونو پر بنسټ لیکل شوې، د (بغدادي پیر)په نامه په یوه ښکلي ناول کې چې د (نصیر احمد احمدي) له خوا لیکل شوی، د یوه داستان په بڼه راغلې ده:

"په انګلیسي مې وویل:

-په ماشومتوب کې دې کومه لوبه خوښېدله؟

سړي را وکتل، ویې خندل:

-د اس سورلۍ.

ښېرته یې سر وځړېد.

یوه شېبه ناست و. بیا ور ولاړ شو. ګام یې واخیست. په پښتو مې وویل:

-مېلمه یواځې پرېږدې؟

نېغ یې را وکتل. سترګې یې وځلېدې. په خوند یې وویل:

-افغان یې؟

راغې، تر لاس یې کش کړم، ودرېدم، تر ډېرو یې په غېږ کې نیولی وم. نه یې پرېښودم.

و مې ویل:

-نه! پرنګی یم.

-ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټوکې مه کوه! پرنګیان او داسې صافه پښتو! ډېر سره لېړې دي.

-ومې ویل:

ډېوډ جونز یم. په ۱۹۱۹ کال کې ارګ ته درغلی وم. درې کسه وو. د چانسلر لیک مو در وړ. په کابل کې مو د خپلو څو نماینده ګانو فتوا غوښته.

د سړي لاسونه مړه شول. تر څنګ مې کېناست. سر یې څو ځله یوې، بلې خوا ته وخوځاوه:

-اه! پرنګیانو دلته هم نه یم درنه خلاص!

-ومې ویل:

-خو اوس مې تقاعد اخیستی. له سیاست سره کار نه لرم. ایټالیا ته مې د خپلې مور جنازه راوړه. په ذهن کې مې را وګرځېدې. لیدو ته دې راغلم.

امان الله خان ودرېد. تر لاس یې ونیولم. په موسکا یې وویل:

-راځه کور ته څو. بیا و نه وایې چې یوه افغان بوډا په پردي وطن کې خپله مېلمه پالنه هېره کړې وه.

تر پارک ووتو. تنګه کوڅه راغله. امان الله خان په یوه زاړه کور کې اوسېده. پورته وختو. وړه کوټه وه. پر زړې، رنګ خوړل شوې غالۍ یو کټ، کوچنی مېز، دوی څوکۍ.... ښکارېدې. کېناستم. شاوخوا مې وکتل. وړه الماری له کتابونو ډکه وه. پورته د لرګي په چوکاټ کې کلیمه نیول شوې وه. کټه ته نږدې په تاقچه کې د جاینماز پر سر کوچنی قران شریف ایښی و.

امان الله خان دباندې ووت. زاړه وره چولې درلودې. غږ یې راته، یو چا ته یې وویل:

-څه مو پاخه کړي؟

ښځینه غږ راغی.

-لوبیا!

-مېلمه لرم. قابلي پلو پوخ کړئ.

دروازه خلاصه شوه، امان الله خان بېرته راغی. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړکۍ ته کښنه، کوټه سړه ده.

-څوکۍ مې وکښوله. د لمر وړانګې مې اوږو ته سیخې شوې. امان الله خان په کټ کښناست. و یې خندل:

اوس مې نو سم زړه ته ولوېده چې ډېوېد جونز یې. فکر کوم یو ځل مو بیا هم سره لیدلي وو.

و مې خندل:

-هو، زه او سفیر دې په نیمه شپه کې در وغوښتو. ویل دې چې انګرېزان د افغانستان په شمال کې مداخله کوي. خلک یې مسلح کړي. سفیر ته دې د هغه له خوا امضا کړی سند ورکړ. ورته ودې ویل چې په دوه اویاوو ساعتونو کې به له افغانستانه وځې. یوه اوونۍ وروسته دې زمونږ انګرېز جاسوس اعدام کړ.

امان الله خان سړه ساه و اېسته:

-اې پرنګیانو، وطن مو را غرق کړ.

و مې خندل:

-ته هم ګرم وې، ډېر تېز تلې.

راته ویې کتل، څه یې ونه ویل.

د کوټې دروازه وټکېده. امان الله خان ولاړ شو. بېرته له پتنوس سره راستون شو. دوه ګیلاسه یې له شنو چایو ډک کړل.

کړکۍ ته ودرېد، ویې ویل:

-هاغه ماشومان وینې؟!

ودرېدم. لاندې پاک، سوتره او صحتمند ماشومان روان وو. خندل یې، په ملاوو پسې یې د مکتب بکسې تړلې وې.

امان الله خان وویل:

-دا ماشومان پېچې نه جارو کوي، په دوو اوزو پسې هم ټوله ورځ نه دي روان، لوړه نه پېژني، مکتب ته ځي، خاندي، تفریح لري، تلویزون ته ګوري، غم نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وینې، د ټوپک ټک یې نه دی اورېدلی، روغ دي، له ژونده خوند اخلي....
غلی شو، ویې ویل:
-د هاغه دکان مخ ته ناست بوډا زمونږ ګاونډی دی. پنځه ځلوېښت کاله یې په یوه فابریکه کې کار وکړ. اوس کرار ناست دی. د تقاعد پیسې ورته راځي. نه زوی ته احتیاج دی، نه لمسو ته، تر مرګه به په ګډه مور او په تن پټ وي.
هاغه بله ځوانه ښځه ډاکټره ده. اته ساعته کار کوي، خو ځوارلس ساعته هوسا ژوند لري. کونډه ده، خو دومره پیسې پیدا کولی شي چې د خپلو اولادونو، درس، روغتیا، خوراک، تفریح.... ته ورسېږي.
دا د روم تر ټولو غریبه سیمه ده. خو کورونه یې ځلیریشت ساعته برق، ګاز او اوبه لري. کوڅې یې پخې دي، مکتب او روغتون نږدې دی. په دې ټوله غریبه سیمه کې به یو سوالګر هم ونه وینې.
غلی شو. بېرته پر خپل ځای کېناست، پیاله یې ور پورته کړه. ویې ویل:
-سم وایې. زه تېز تلم. ځکه وخت کم و. ما ویل چې په خپل ژوند کې یو پرمختللی افغانستان ووینم. داسې وطن چې اوسېدونکي یې د دې خلکو په ځېر ارام ژوند ولري. لوږه ونه پېژني. تعلیم وکړي. د ځان او نورو په حقونو پوه شي. ښه او بد ور مالوم شي. په کورونو کې د مورچو جوړولو پر ځای د کتابونو ځای جوړ کړي او نور یې په یوه او بل نوم غلط نه کړي.
غلی شو. له پیالې یې غړپ وکړ. سوړ اسوېلی یې و ایست:
-ایټالویان له دویمې نړېوالې جګړې را ووتل. ټوله ایټالیا خاورې شوه. خو خلک یې پوه او تعلیم یافته وو. په لسو کلونو کې یې بېرته ایټالیا، ایټالیا کړه. اوس موټرې او طیارې جوړوي. خو زما خلک بېسواده وو. ماغزه به مې ور سره خوړل. په عادي خبرو به یې قناعت نه کاوه. غلی شو، ترخه یې وخندل:
-یو وخت یو ځو سپین ږیري راغلل. دوی په کابل کې روان رېل لیدلی و. غوصه یې نه کنټرولېده. ویل چې ښار ته دې د اوسپنې ښامار راوستی، خوراک یې اور دی، شیطان یې چلوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ور سره ووتم. په رېل کې مې کښول. دوره مې ورکړه. پوه مې کړل چې رېل د مسافرو او تجارتي اجناسو لپاره تر ټولو ګټوره او ارزانه لاره ده. ورته و مې ویل چې دا رېل له اوسپنې او لرګیو جوړ دی. د ډبرو په سکرو کار کوي. بنیادم یې چلوي... هر څه یې په خپلو سترګو ولیدل، خو کله چې رېل ودرېد، بېرته به یې هماغه پخوانۍ خبره را واخیسته. تور شیطان او د اوسپنې ښامار یې نه غوښت.

رادیو یې نه منله. ویل یې چې په منځ کې یې واړه واړه شیطانان ناست دي... خلک له دینه باسي...تیلفون کوپر ورته ښکارېده. ویل یې چې له دینه اوښتی یې، شیطان سره غږېږي.

دې خلکو ان په پخه خښته او پوخ دېوال کې هم شیطان لیده... پوهېږې چې ولې؟ علت یې بې سوادي وه.

ما باید دا ستونزه حل کړې وای. مکتبونه مې جوړ کړل. غوښتل مې چې دا خلک له تیارې را وباسم. په هر څه یې پوه کړم. خو دوی مکتبونه هم نه غوښتل. د کفر ځالې یې بللې....

و مې ویل:

-نو فکر نه کوې چې په داسې یوه ساده او بېسواده ټولنه کې ترکیې ته د نجونو لېږل ښه نه و؟

امان الله خان پیاله ور ډکه کړه. سړه ساه یې و ایسته:

-په ټول وطن کې ښځینه ډاکټره نه وه. ښځې به په ډېرو عادي ناروغیو مړې کېدلې. فکر مې وکړ. په ټولو اسلامي هېوادونو کې ترکیه ښه را ته واښېده. تر عربو مخکې وه. ما باید په خپل وطن کې ښځینه ډاکټرانې درلودای. سلامت پوهنتون، استادان، لابراتوارونه، کتابخانې.... خو مې غریب افغانستان ته نشوای راوړلی. چاره نه وه. نجونې او هلکان مې ترکیې ته ولېږل. د شرعې خلاف کار مې نه ګانه. ترکیه اسلامي هېواد دی. د نجونو لیلیه، خوراک، څښاک، هر څه بېل ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

و مې ويل:
د چادري په اړه څه وايې؟ تا په کابل کې چادري منع کړه.
امان الله خان سر وخوځاوه:
-زه ديني عالم نه يم. خو اسلامي نړۍ مې ليدلې ده. مطالعه لرم. ما په يوه اسلامي نړۍ کې هم دا ډول شنې رنګه چادريانې و نه ليدلې... زمونږ د خلکو لوی مشکل دا دی چې دين او رواجونه يې سره ګډ کړي دي.
زه به د بند، فابريکې، برق، سړک، پل، پلچک، مکتب، پوهنتون... د جوړېدو په اړه ورته غږېدم. ګټې به مې ورته بيانولې. د دې شيانو په جوړولو کې به مې د خلکو همکاري غوښته... خو دوی به په هر څه کې ښځې را ګډولې. پوخ سړک او په موټر کې هوسا تګ ته يې پام نه و. ويل به يې چې نه، بيا له روان موټره زمونږ کورونه او د کورونو په منځ کې ښځې ښکاري.
د مکتب او پوهنتون په ګټو به مې خوله ستړې شوه. خو په اخير کې به يې را ته ويل چې نجونې مو کوپر او فحشا ته مه باسه...
د روغتون فايدې به مې ور يادې کړې. ويل به يې چې ته عياشي غواړې، تور سړې به مو څنګه له کوره دباندې وځي؟
خوار ځواکه ماشومانو او ښځو ته مې د تقويې دواوې ور لېږلې، خو خلکو اور ور اچاوه، ويل يې چې پاچا د اسلامي امت د ډېرېدو مخالف دی. دا دوا زمونږ ښځې را وچوي. اولاد نشي پيدا کولی.
ما به د وطن د پرمختګ خبرې ورته کولې. خو دوی به خامخا پل، پلچک، دېوال، پوخ لښتی.... د ښځو له نوم سره تاړه.... ويل به يې په دې کې خو زمونږ ښځې راځي. خلک به يې مخ ووينې. بې بندوباره به شي.... دوی هر څه ته بدبينه و. هر پرمختګ يې خامخا د ښځو د مخونو له لوڅوالي او عياشي سره تاړه....
امان الله خان اوږدې خبرې وکړې. سترګې يې لندې شوې. غټې غټې اوښکې يې وبهېدې".....

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د غازي امان الله خان د ژوند د وروستيو کلونو د داستان يوه برخه وه چې د هغه له ماضي سره تړلې وه. اوس نو قدرمن هېوادوال کولای شي چې د حبيب الله کلکانی او غازي امان الله خان عملونه، پوهه، شخصيتونه، واکمني او اسلاميت سره پرتله کړي. سقاوي اړو دوړ هېڅ افغان ته د منلو وړ نه و او دې ګډوډۍ د ټول هېواد بشپړتيا له ګواښ سره مخ کړې وه.

مارشال شاه ولي خان وايي: ((اگر اين شورش دوام ميکرد، شيرازه وحدت کشور بر هم می خورد)) ځکه خو د هېواد غازيان د جهل او تيارو د واکمنۍ د له منځه وړلو لپاره خپل ملي مسوليت او رسالت ته متوجه شول او د هغو د راپرځولو په لټه کې شول. سپه سالار غازي محمد نادر خان د دغو غازيانو او هېوادپالو سرلښکر و، هغه دا انارشي او سراسري ګډوډي ونه شوه زغملای، نو ځکه يې د هغې راپرځولو ته ودانګل، غازي محمد نادر خان پر هغه وخت د دې سقاوي انارشۍ په باب وايي: ((اگر اين حالت دوام کند، مملکت ويران، اوضاع خطرناک و استقلال که با قرباني های متوالی بدست امده از دست خواهد رفت، انگاه زندگی برای ما چه معنی خواهد داشت؟)) نورو ګڼو ليکوالو هم د کلکاني د واکمنۍ څرنګوالی تشريح کړی دی چې د ټولو يادول يې د دې کتابګوټي له زغمه وځي، خو لوستونکي کولای شي چې د زياتو معلوماتو لپاره، (بحران و نجات) (منار نجات) (دويمه سقاوي) (افغانستان در مسير تاريخ) (زما ژوند له غلا تر پاچاهۍ) (تذکرة الانقلاب)، (حبيب الله کلکانی کی بود؟ (عياری از خراسان يا دُزدی از کلکان)، د جنرال

مارشال شاه ولي خان

(c) ketabton.com: The Digital Library

يارمحمدخان وزيري يادښتونه او نور ګڼ شمېر اثار ولولي. محمد نادر خان، نورو افغان مشرانو او غازيانو د جهالت، وحشت او بربريت دغه واکمني د افغانستان او زمور د خلکو لپاره داسې يوه خطرناکه ناروغي وبلله چې هم يې د هېواد جوړښت ګواښه او هم د ولس ژوند، نو ملي لښکر يې راټول کړ او پر اساسي مبارزې يې لاس پورې کړ. سره له دې چې پر دې وخت د ده د کورنۍ ځينې غړي له کلکاني سره اسيران وو، د ده د مبارزې له کبله ورته هره شېبه د مرګ خطر و او د سقاو زوی به همدا اخطارونه ورکول: ((من از سلطنت دست نمی بردارم، ملتفت باشید، که اگر بکابل نیاید و امر مرا نشنوید عایله شما که تا اکنون در کمال احترام میباشد، امر میدهم که بصورت بسیار فجیح کشته شوند)). خو غازي محمد نادر خان د دې خبرو او اخطارونو پروا ونه کړه، ځای پر ځای يې سقاويانو ته ماتې ورکړه. د (۱۹۲۹م) کال د اکتوبر پر (۱۵)مه غازي محمد نادر خان د ارګ سلامخانې مانۍ ته ورسېد، د سقاو زوی (۹) مياشتنۍ واکمني يې ختمه کړه، څو ورځې وروسته يې کلکانی او د هغه ځينې نږدې ياران په دار وځړول او افغانستان يې له دې ناروغۍ او ګډوډۍ څخه وژغوره.

اعليحضرت غازي محمد نادر خان

حبيب الله کلکانی او ملګري يې تر اعدام وړاندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نجات څلي د جوړونې او ړنګونې فلسفه

د نجات څلي لومړنی بڼه

د غازي امان الله خان د سلطنت تر ړنګولو وروسته، سقاوي انارشي پر ټول افغانستان په تېره بيا پر کابل واکمنه شوه، په کابل کې نه د چا مال خوندي و، نه د چا عزت، نه د چا کور، نه د چا اور او نه د چا اولاد، په دغسې يو حالت کې د غازي محمد نادر خان په مشرۍ د هېواد اصلي وارثان سره جرګه شول او د هېواد د ژغورنې لپاره يې ملا وتړله. لومړی يې د پکتيا د ځائيو په (عليخېلو) کې جرګه وکړه، د ځائيو او وزيرستان د قومونو مشران ورسره شول او له سقاوي اړو دوړ، غلا، لوټ او تالان څخه د هېواد د نجات لپاره يې مبارزې ته راودانګل، د سيمې قوتونه يې هم د ځان ملګري کړل، وروسته ورسره د هېواد له ختيځ، کندهار او نورو سيمو څخه هم خلک ملګري شول او تر ډېرو سختو خونړيو جګړو وروسته يې کابل او شاهي ارګ له سقاويانو څخه پاک کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاريخ ليکونکي وايي چې له کلکاني او د هغه له ملګرو څخه د کابل په بيا نيونه کې نه يوازې د سويلي سيمو لښکرو اساسي نقش درلود، بلکې ځينو نورو ملي او پوځي شخصيتونو هم کارنده رول درلود. له هغې جملې څخه (محمد ګل خان مومند) هم ستر نقش ولوباوه، د يوه مدبر سياستوال او پوځي شخصيت په توګه يې د اسمايي غره له لمنو

وزير محمد ګل خان مومند

څخه ارګ تر هغه پورې تراور لاندې ونيوه چې د سقاو زوی تښتې ته اړ کړي او همداسې نور شخصيتونه.

تاريخونه وايي چې سپه سالار (محمد نادر خان) او د هغه دوه نور ورونه (شاه ولي خان او شاه محمود خان) څو مياشتې د پکتيا پر ولسونو وګرځېدل چې د سقاو زوی پر ضد خلک بغاوت ته تيار کړي، نادر خان او دوه ورونه يې د ځائيو په عليخېلو کې اوسېدل، دا داسې مهال و چې لوګر، ګردېز، ميرزکه او شاوخوا سيمې ټولې سقاوي شوې وې. نادر خان له ډېرو ستړياوو سره سره بيا هم کومه مثبته نتيجه ترلاسه نه کړه، ان خبره د هغه د نهيلۍ برید ته ورسېده، يوه ورځ ده د پکتيا دځائيو مشران په (سپينه شګه) کې يوې جرګې ته سره راوبلل. نادرخان دې جرګې ته په خطاب کې وويل چې تاسو تجار خلک ياست او زمونږ له امله تاسې نه شئ کولای چې خپل تجارتي کړه وړه له کابل او نورو سيمو سره پر مخ يوسئ، نو مونږ درې وړاندیزونه لرو:

۱- د سقاو زوی ته چې زمونږ پر سر يې ډېرې پېسې ايښې، مونږ وروسپارئ او هغه زياتې پېسې ترلاسه کړئ!

۲- که مو خوښه وي مونږ له ځائيو څخه وشړئ چې مونږ نور پر تاسو بوج نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو او درېیم وړاندیز دا چې:

۳- راځئ په ګډه ملا وتړو او خپل وطن د سقاو له تورتم څخه خلاص کړو.

د نادر خان تر وړاندیزونو وروسته د ځاځیو مشرانو، له نادر خان او د هغه له ورونو پرته په یوه جلا غونډه کې پرېکړه وکړه چې دا به تاریخي بدنامي وي چې دا ورونه د پیسو په مقابل کې سقاویانو ته وسپارو، د پښتونولۍ د دود دستور له مخې هم سمه نه ده چې دا ورونه مورږ له خپلې سیمې وشړو، نو راځئ چې ملا وتړو او کابل ښېرته ونیسو. پر همدې وروستۍ پرېکړه دعا شوه او درې ورځې وروسته د قومي اربکیو یو لښکر تیار شو.

ولسي مشر (جنرال یار محمد خان وزیری) د دې جرګې په باب په خپل کتاب کې وایي: ((له سپاه سالار صاحب سره تر جرګې وروسته مورږ د لښکر مشران خپل تم ځای ته ستانه شوو او د غونډې په پای کې فیصله وشوه چې سبا به جرګه کوو او د وطن د نجات لپاره به یو د بل په همکارۍ نقشه سنجوو.

د (۱۳۴۸ هجري قمري) کال د ربیع الثاني یو ویشتمه نېټه وه، چې د سهار پر لسو بجو باندې د علیخېلو په چونې کې چې د محمد نادرخان مقر و، د مشرانو غونډه جوړه شوه او په دې غونډه کې سپاه سالار محمد نادر خان، کرنیل سردار شاه محمود خان، مولوي صاحب الله نواز خان، حاجي صاحب نواب خان، زلمی خان منګل، زمرک خان ځدران، سنک خان منګل، عبدالغني خان ګردېزی، فیض محمد د حاجي نواب خان زوی، غونډ مشر صاحب نور محمد خان ګردېزی، سردار صاحب امین جان د اعلیحضرت امان الله خان ورور، فقیر محمد خان مومند؛ د اعلیحضرت غازي امان الله خان د سلطنت په دوره کې د جنوبي سمت د ځنګلونو رییس،

جنرال یار محمد خان وزیری

(c) ketabton.com: The Digital Library

حاجي صاحب جان خان سربلند، سيد خان او ليپت خان د ځائيو د ګل غونډۍ، شېر جان تنې، سدوخان تنې، شادينخان دوړ او د وزيرو او مسودو ټولو مشرانو زما تر قيادت لاندې ګډون درلود.

د ربيع الثاني د يوويشتمې جرګه سپاه سالار صاحب په خپلو خو لنډو خبرو سره پيل کړه، په دې جرګه کې بيا هم محمد نادر خان خپل مجبوريت او پرېشاني مورِ مشرانو ته په ګوته کړه، د سپاه سالار صاحب تر افتتاحيه وينا وروسته، د جرګې او غونډې ګډون کوونکو تر اوږدو خبرو وروسته مورِ مشرانو او سپاه سالار محمد نادر خان په دې لاندينۍ پرېکړه تعهد او پيمان وکړ:

۱- د ټولو قبيلو او قومونو مشران دې خپل جنګيالي وطن ته تر نجات ورکولو پورې ترغيب ورکوي.

۲- د ځدرانو، منګلو، ځائيو او ګردېزيانو لښکر دې بېل وي او د وزيرو، مسودو، دوړو او تنيو د جنګيالیو لښکر دې بېل وي.

۳- د حبيب الله له طرفدارانو سره د جنګ او جګړې ټول امور به د مشرانو په پرېکړه او فيصله سره کېږي.

۴- د کابل تر نيولو پورې دې سپاه سالار صاحب په عليخېلو کې ځای پر ځای وي او کرنيل شاه ولي خان دې د سپاه سالار په وکالت له لښکرو سره مل وي.

۵- د وطن تر نجات وروسته دې اعليحضرت غازي امان الله خان سلطنت کولو ته راوغوښتل شي او يا دې د ده له خېلخانې څخه يو بل اهل ته سلطنت وسپارل شي.

٦- د اعليحضرت غازي امان الله خان تر راتګ پورې به سپاه سالار صاحب د سلطنت وکيل وي.

۷- حقاني علماؤ او مشايخو د طريقت ته دې په درنده سترګه او عزت سره وکتل شي.

۸- د عسکرو روزنه او پالنه دې په هغه طريقه سره وشي څنګه چې د يو مملکت پادشاه د خپلې کورنۍ د غړو روزنه او پالنه کوي.

۹- د ولس د لوټولو او د بډو اخيستلو څخه دې د حکومت د مامورينو لاس ونيول

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي.
۱۰- هغه کسان چې د وطن د نجات لپاره له ځانونو او مالونو څخه تېر شوي دي، حکومت دې د هغوی یادښت واخلي او په تاریخ کې دې ثبت شي.
۱۱- د وطن د نجات حاصلولو نه وروسته دې، د ناجي لښکرو د شهیدانو او معلولینو وارثانو ته معاشات او مکافات مقرر کړه شي.
۱۲- ځنګه چې د افغانستان پوځ په کورنۍ جګړه کې تباه شوی دی او هم یو شمېر صاحب منصبانو له خاورې او حکومت سره خیانت او غداري کړې ده، نو د ناجي لښکرو مشرانو او افرادو ته دې په پوځ کې دندې ورکړل شي.
۱۳- د وزیرو او مسودو د لښکرو مشرانو د ۱۳۰۸ لمریز کال د ثور له میاشتې څخه بیا تر دې ګنټو پورې د وطن د نجات او د تاج او تخت د بیا اعادې لپاره په کروړونو کروړونو افغانۍ لګولې دي، د وطن تر نجات وروسته دې هغه لګښتونه محاسبه شي او د حکومت له خزانې څخه دې د لښکر مشرانو ته تادیه شي.
۱۴- همدا ګنټه دې د حبیب الله ټولو پلویانو ته عفوه او بښنه اعلان شي.
۱۵- د جګړې بندیان دې د وطن تر نجات پورې وساتل شي او د نجات تر حاصلېدو وروسته دې په عزت او احترام سره رخصت کړل شي.
دا وې د علیخېلو د مهمې جرګې نسبتاً عادلانه پرېکړې چې همدا جرګه په حقیقت او واقعیت کې د هېواد د نجات یوه اساسي وسیله شوه او کله چې کابل فتح شو، تر هغه وروسته ورپسې په هېواد کې ګڼ شمېر بدلونونه راغلل چې د هغو ټولو بیان دلته ضروري نه برېښي. د دې جرګې په لسمه ماده کې راغلي: ((هغه کسان چې د وطن د نجات لپاره له ځانونو او مالونو تېر شوي دي، حکومت دې د هغوی یادښت واخلي او په تاریخ کې دې ثبت شي.)) د نجات څلي د جوړونې محتوا جوړوي. د نجات منار د کابل د خلکو په غوښتنه د همدغو غیرتمنو پښتنو د اتلولیو د قدردانۍ په خاطر د سپه سالار محمد نادر خان په سپارښتنه او لارښوونه جوړ شو. له غلو او داړه مارانو څخه د کابل د خلکو او افغان ولس ژغورنه یو بې ساری او ستر ملي حرکت و، چې د پکتیا د ځائیو، نورو ولسونو او د وزیرستان د خلکو له خوا د جنرال یار محمد خان وزیري او نورو قومي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشرانو په ملګرتيا او مشرۍ ترسره شو، نو په کار وه چې د هغوی د اتلولۍ يادونه، ستاينه او نمانځنه وشي، په کابل کې پر يوې څلور لارې يو يادګاري منار جوړ شي، همدارنګه له دولت څخه وغوښتل شي چې يوه ورځ دې د (ملي نجات) د ورځې په نامه ونومول شي، رسمي جنترۍ کې دې ځای شي او بيا دې هر کال د يوه ملي جشن په توګه د دې ورځې نمانځنه وشي. د دې منار د جوړولو هدف هم دا و چې هر کال کابل ښاريان او نور هېوادوال دلته راشي او د دې منار پر لمن د ګلانو ګډې کېږي، غله او داړه ماران وغندي ، د هېواد د رښتينو بچيو ستاينه وکړي او په دې ډول دا منار غلو او داړه مارانو ته د عبرت او د هېواد نوي نسل ته د ويښتابه سبب شي. د کابل ځلکو د دې منار د جوړولو لپاره د کابل بالا حصار ته څېرمه سيمه چې د (لاهورۍ دروازې) په نامه يادېده، غوره وبلله، د دې کار علت دا و چې د پښتنو قبايلو لښکرې له همدې دروازې څخه کابل ته داخلې شوې وې، دا منار د (۱۳۵۹ل)کال تر ثور مياشتې پورې هسک و، خو تر دې وروسته د واکمن ګوند د ځينو لوړ پوړو غړو له خوا، چې سقاوي اړو دوړو ته يې د بزګرې پاڅون نوم ورکاوه او تر دې عنوان لاندې يې له هغه سره خپل قومي او نژادي اړيکي پالل، ونړول شو. ځينې ليکوال وايي چې د ځلې اصلي نړوونکي د خلکو ديموکراتيک ګوند (پرچم) ډله وه، چې سقاوي پلوي افکار يې درلودل او په شعوري ډول يې د هېواد اکثريت (پښتنو) له واکمنۍ سره دښمني لرله. خو د ياد ګوند د (خلق) ځانګې هم بيا له نادرخان او د هغه له کورنۍ سره د طبقاتي دښمنۍ له وجې له دې منار سره زياته علاقه نه لرله او د هغه تاريخي ارزښت ته يې زيات پام نه و، په تېره بيا دا چې د منار په ډبرليک کې د (سپه سالار نادر خان) نوم هم په درنو الفاظو ياد شوی وي. دا مهال نو د انقلابي احساساتو پراو و او د نادرخان کورنۍ ته هر منسوب څيز د دې ګوند د زياتو غړو په نظر د کرکې وړ و. د (۱۳۵۹ل)کال په بهير کې (خلق) ځانګې د (پرچم) په اندول اساسي واک نه درلود. ځينې کسان بيا وايي چې ځلی د (۱۳۵۸ل) کال په بهير کې يو څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زیانمن شوی و، خو یو زیات شمېر هېوادوال په دې نظر دي چې دوی د روسانو تر یرغل وروسته هم دا خلی په خپلو سترګو لیدلی دی. له هغې جملې څخه دعلومو اکاډمۍ غړی او تاریخپوه (سرمحقق ډاکټر شریف خدران) وایي چې دا خلی د روسانو تر یرغل پورې روغ جوړ و او کله چې شورویانو پر افغانستان یرغل وکړ، نو د کارمل د واکمنۍ پر لومړي کال دا خلی ونړول شو. د خلقیانو د واکمنۍ پر مهال د پوځ یو صاحب منصب (غلام محمد کاموال) ماته وویل، دا خلی د خلقیانو د واکمنۍ پر مهال جوړ و، خو کله چې همدا مهال په بالاحصار کې یوې عسکري قطعې د حکومت پر ضد د پوځي کودتا هڅه کوله، نو د یاغیانو یو زغروال ټانک له دې خلي سره ولګېد او هغه یې یو څه زیانمن کړ (یو څه کوږ شو)، کله چې د روسانو له یرغل سره د کارمل واکمني پیل شوه، نو دا خلی یې بیا په شپه کې ونړوه)). وروسته بیا د ملي تحریک غړي (څړبن هدایي) د خپل پلار او د خلقیانو د وخت د ځینو نورو چارواکو له خولې ماته وویل، کله چې د پرچمیانو (په حقیقت کې د ستمیانو او سقاویانو) له خوا په شپه کې دا خلی په قصدي ډول ونړول شو، نو د خلقیانو، په تېره بیا د پکتیاوالو په استازی (محمد اسلم وطنجار) او (سید محمد ګلاب زوی) ببرک کارمل ته ورغلل او هغه ته یې د خلي د ړنګولو په باب احتیاج وکړ، خو کارمل ورته وویل خیر دی، دا خلی کوږ شوی او غیر له هغې هم ړنګېده، نو اوس چې چپه کړای شوی دی، زه به یې له سره نوی جوړ کړم، خو کارمل بیا پر خپله ژمنه وفا ونه کړه. په هر ترتیب اکثره کتونکي په دې نظر دي چې د خلکو دیموکراتیک ګوند د واکمنۍ پر مهال د (۱۳۵۹ل) کال پر دویمه یا درېیمه میاشت د نجات منار په شپه کې له بېخه ونړول شو او سهار یې هېڅ اثار پاتې نه وو. تر دې خبرو وروسته اوس راځو دې موضوع ته چې ځینو ته کېدی شي دا پوښتنه راپیدا شي چې (غازي محمد نادر خان) ولې د (سقاو زوی) او د هغه اندیوالان په دار وځړول؟ تاریخ لیکونکي په دې باب وایي: که د سقاو زوی او د هغه د ملګرو ظلمونه چا لیدلي وي چې هغه مهال

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هېڅ کورنۍ ننګ او عزت خوندي نه و، ظلم وروستي حد ته رسېدلی و، د پخواني حکومت د مهمو شخصيتونو پر کورنيو او نورو مخورو افغانانو چې څومره ظلمونه وشول، څومره ککرۍ تولې شولې، د خلکو زړونه په بل هېڅ شي دومره نه تسلي کېدل، لکه د دې غلو او داړه مارانو په له منځه وړلو. په خپله سقاويانو اعدام داسې عام کړی و چې د کابل خلک هره ورځ د اعدام له يوې نوې پېښې سره مخامخېدل، نو هغوی چې نور يې اعدامول، خپله هم له همدې برخليک سره مخامخ شول، (څه چې کړې، هغه به رېبې). د هېواد د يو نامتو ليکوال کاتب هزاره د سترګو ليدلي حال له مخې د سقاو زوی يو غل، لوټمار، جاهل، د تمدن او کلتور مخالف، د پوهې، مکتب او تحصيل ضد، د ارتجاع نوکر او د انګليسانو د لاس اله و. تاريخ ليکونکي وايي: کلکانی د افغانستان د تاريخ يوه توره څېره وه او عملونه يې هر هېوادوال ته د شرم او کرکې سبب شوي وو. حبيب الله کلکانی لکه څنګه چې لومړني بحث کې ورته اشاره وشوه. د تاريخ ليکونکو په نظر دومره ظالم سړی و چې اسيران به يې ژوندي ژوندي اور ته اچول او کله چې به يې بدن وسوزېده، نو سر به يې تړې جلا کړ. په يوه لرګي کې به يې وټومبه او بيا به يې په ښار کې ګرځاوه چې نورو خلکو ته د وېرې سبب شي. ټوپکوال يې دومره بې رحمه وو چې واړه شيده روي ماشومان به يې د مور په غېږه کې ويشتل، چې له هغې سره يو ځای هلاک شي. تاريخ ليکونکي وايي، دوی دومره وحشيان وو چې کېدی شي د چنګېز او هلاکو په ظلمونو کې يې بېلګې پيدا شي.تاريخونو کې راغلي چې سقاو زوی څو ځله د قزلباشو او هزاره ګانو د ډله ييزې وژنې فرمانونه صادر کړل چې دا خپله يو ملي ضد عمل ګڼل کېږي. ده د خپل واک د دوام په خاطر د خلکو پر حيثيت تېری وکړ. فحشا ته يې لاس واچوه، په خلکو کې يې قومي، ژبنې او سمتي نفاق ته لمن ووهله. نادر خان او د هغه ملګرو په هېواد کې دغسې يو جابرانه حالت ته د پای ټکی کېښود. د (۱۹۲۹م) کال د اکتوبر پر (۱۵)مه نېټه چې د (۱۳۰۸ل) کال د تلې يا ميزان له (۲۳) مې سره سمون

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوري، شاهي ارگ ته داخل شو، دا مهال (سقاو زوی) د ارگ د شمالي دروازې له لارې تښتېدلی و، څو ورځې وروسته يې هغه له خپلو ملګرو سره اعدام کړ او تر هغې وروسته د ميزان (۲۳)مه د (ملي نجات) د ورځې په نامه يادە شوه، هر کال به دا ورځ د يوه ملي جشن په توګه نمانځل کېده، تر (۱۳۵۷ل) کال پورې د دې ورځې نمانځه کېدله او تر يادې نېټې وروسته افغانستان يو بل ناورين ته داخل شو، چې د دې اثر د ليکنې تر وخته لا هم دا ناورين دوام لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نجات څلي د بيا جوړونې لپاره لومړني افکار او نظريات

کله چې د (۱۳۵۹ل) کال د لومړۍ نيمايي په نيمايي کې د نجات څلی ونړول شو، نو له همغه کاله بيا د (۱۳۹۵ل) کال تر لومړيو دريو مياشتو پورې، چې نږدې (۳۶) کلونه تېر شول، د نجات څلي د بيا جوړونې لپاره عملي ګامونه پورته نه شول. په دې ټول بهير کې په هېواد کې نه امنيت، نه ثبات او نه هم ملي حکومت و، چې د تاريخي ويارونو د بيا جوړونې او څلونې لپاره يې هڅې کړې واى. د هېواد په نورو برخو کې تيار جوړ تاريخي څلي، ودانۍ او تاريخي مناروته له منځه وړل کېدل، نو د پخوانيو د بيا جوړونې خبرې خو هسې يو خيال، خوب او تصور و. د ټول هېواد په کچه شپږ ولايتي موزيمونه لوټ شول، څو مهم تاريخي څلي چې لرغونوالى يې ان تر زرو کلونو اوښته، له منځه لاړل، د ملي موزيم (۷۰) سلنه مهم اثار تالا شول، د دارالامان، چهلستون او تاج بېګ په شان تاريخي ودانۍ ورانې ويجاړې شوې او نور لسګونه تاريخي اثار له منځه لاړل په دغسې يو حالت کې چې ټول هېواد د جګړې او بې ثباتۍ په ناخوالو کې سوځېده، د تاريخي ودانيو او څلو بيا جوړونه ناممکنه برېښېده. کله چې د بهرنيو ځواکونو په زور د طالبانو اسلامي امارت ړنګ کړای شو او پر ځاى يې يوه موقته (شپږ مياشتنۍ) اداره رامنځته شوه، نو دا مهال افغانستان ته زياته بهرنۍ مالي پانګه راماته شوه، خلکوسره هيله پيدا شوه چې ځه که

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای کول، اوس به د هېواد په هر ډګر کې د بیا جوړونې، نوې جوړونې او بیا رغونې کارونه پیل شي. په ځینو برخو، له هغې جملې څخه د تاریخي ابداتو په بیا رغونه او جوړونه کې یو څه پرمختګونه هم وشول:

په غزني، کابل، کندهار، هرات او ځینو نورو سیمو کې یو شمېر تاریخي ودانی، څلي، مقبرې او نور تاریخي اثار ورغول شول، خو د (نجات څلي) په شان د یو شمېر نورو تاریخي اثارو د بیا جوړونې او بیا رغونې په باب حکومتي چارواکو نه یوازې دا چې فکر نه کاوه، بلکې شدید مخالفت یې هم ښوده. د طالبانو نظام تر ړنګونې وروسته اصلاً په کابل کې داسې اشخاص، تنظیمونه او جریانونه واکمن وو چې عملونه او نظرونه یې کټ مټ د حبیب الله کلکاني (سقاو زوی) ته ورته وو، به ځینو برخو کې لا ان تر هغه هم افراطي او بدتر وو. د حامدکرزي په ګډون، د حکومت پر نورو مهمو څوکیو چې هر چا کار کاوه، هغوی هسې خپلې شپې تېرولې، د دې نویو سقاویانو پر وړاندې یې غوڅه خبره هډو کولای نه شوه. د دې چوپ خولو او بې زړه پښتنو ځانساتي سیاست په حکومت کې د شمالتلوالې اړوندو چارواکو ته لاپسې د دې جرئت ورکړ چې د افراط لپاسه نور افراط ته هم لاس وغځوي.

نړدې څوارلس کلونه په متواتر ډول دې حالت دوام وکړ او په دې بهیر کې په یوه نه یو ډول همغه سقاوي اړو دوړ، غله او داړه ماران واکمن وو ، اوس هم څه نا څه واکمن دي، خو د (۱۳۸۱-۱۳۹۰) لمریز کلونو په اندول یې اغېزې یو څه کمې شوې دي. د همدې تېرو اوولسو کلونو په بهیر ، په تېره بیا د حامد کرزي د حاکمیت په وروستیو څلورو کلونو کې څو ځله د ببلابلو ټولنو، د لویې پکتیا د ولسونو او مدني بنسټونو له خوا د (نجات څلي) د بیا جوړونې مفکوره رابرسېره شوه او له حکومت څخه غوښتنه وشوه چې د دې څلي د بیا جوړونې په برخه کې ګام پورته کړي، خو نه حامد کرزي او نه هم نورو چارواکو د دې کار جرئت وکړ. یو ځل په کابل کې، غالباً چې، (۱۳۹۰ل) کال و، د حضوري چمن د ختیزې څنډې په یوه هوټل کې د لویې پکتیا د منګلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

قوم يوه سراسري شورا يا غونډه درلودله، په دې غونډه کې ماته هم بلنه راکړل شوې وه، ما په اضطراري لويه جرګه کې د لويې پکتيا د وکيلانو له اوسپلې او تدبير څخه د مننې تر څنګ، دې غونډې ته يو څو وړانديزونه هم وړاندې کړل. په دې وړانديزونو کې يو وړانديز هم دا و چې د ټولو افغانانو په تېره بيا د ټولو پښتنو د يووالي او مبارزې د سمبول په توګه بايد د (نجات څلی) پر خپل پخواني ځای بيا له سره جوړ شي، هلته خلکو زما وړانديز ته هرکلی ووايه او ځينو بيا تر غونډې وروسته ماته وويل؛ دا څو کلونه کېږي چې موږ د دې څلي د بيا جوړونې لپاره هڅې پيل کړې دي. ښاغلي ګلاب منګل بيا تر غونډې څو ورځې وروسته دا هم وويل چې موږ ان د دې لپاره يو مقدار پيسې هم راټولې کړې دي. د دې تر څنګ د ځائيو بېلابېلو مشرانو او ځينو مطرحو شخصيتونو هم وروسته راته وويل چې موږ هم هلې ځلې پيل کړې وې چې د دې څلي د بيا جوړېدو کارونه بايد پيل شي.

ويل کېږي چې کمال ناصر اصولي، ګل پاچا مجيدي، نسيم ګل توتاخېل او ګڼ شمېر نورو اشخاصو وخت پر وخت د دې څلي د بيا جوړونې لپاره نظري هلې ځلې کړې دي. د څلي د بيا جوړونې دې مفکورو او نظرياتو نړدې لس کاله وخت راونغاړه، خو په دې موده کې فکر د فکر او نظر د نظر په توګه پاتې شو، نه چا جرئت وکړ او نه هم په دې برخه کې عملي ګام پورته شو. خبره ان دېته ورسېده چې د پخواني سقاو نوی نسل چې د حامد کرزي د واکمنۍ په بهير کې يې د حکومت ټول حساس رګونه نيولي وو، د سقاو زوی خاورې او هډوکي يو ځل بيا له خاورو راجلا او بيا يې خاورو ته د سپارلو پلان جوړ کړي او په اصطلاح يو ځل بيا يې د خاورو جنازه خاورو ته وسپاري.

ښه به وي چې دلته دې موضوع ته يو څه نور هم تم شو، د يوه ځانګړي عنوان په توګه يې وڅېړو او د موضوع ماضي ته هم لږ نغوته وکړو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاورو ته د کلکاني د خاورو بیا سپارنه

لکه څنګه چې یادونه وشوه حبیب الله کلکاني د افغانستان د معاصر تاریخ یوه توره څېره وه، چې د پردیو په لمسون او د خپلو غلو داړه مارانو په ملتیا او د خپل ارتجاعي حرکت په واسطه یې په افغانستان

خاورو ته د حبیب الله کلکاني او د هغه د ملګریو د احتمالي جسدونو بیا سپارنه

کې د پرمختګ او د ولس د سوکالۍ مخه ډب کړه او د غازي امان الله خان په مشرۍ یې یو ملي او مترقي حکومت ړنګ کړ. د میر غلام محمد غبار، کاتب هزاره، غلام محی الدین انیس او نورو په ګډون د افغانستان اکثره تاریخ لیکونکو، حبیب الله کلکانی د هېواد د تاریخ

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه توره او نامتمدنه څېره بللې، چې افغانستان یې د تمدن له کاروانه لرې کړ. پر افغانستان باندې د شورویانو تر یرغل پورې دا توره څېره همداسې توره پاتې وه، خو کله چې شورویانو پر افغانستان یرغل وکړ او د خپلې تیورۍ پر اساس یې واک د دوی خپلخوښو اشخاصو او اقلیتونو ته انتقال کړ، نو نه یوازې په هېواد کې یې یو شمېر نوي مصنوعي شخصیتونه او اتلان جوړ کړل، بلکې پر پخوانیو رښتینو ملي اتلانو یې هم ډول ډول تورونه پورې کړل او د پخوانیو تورو تاریخي څېرو د سپینولو هڅه هم پیل شوه. د دې تورو څېرو په لړ کې یوه هم حبیب الله کلکانی و چې په تاریخونو کې د (بچه سقاو) یا (سقاو زوی) په نامه مشهور دی. روسانو په افغانستان کې د خپلو پلویانو او د اقلیتونو د حقوقو د مدعیانو په واسطه وغوښتل، کلکانی او هغه ته ورته نورې تورې څېرې سپینې کړي، نو ځکه خو یې په خپلو پوهنتونونو کې د هغه په باب د لېسانس، ماسترۍ او دوکتورا دورې د تېزسونو لیکلو ته ځینې اشخاص وهڅول. د ساري په توګه (وداد بارش) چې پرچم او ستم ډلې ته نږدې شخص او د پنجشېر اوسېدونکی و، په شوروي کې یې تر لوړو زده کړو وروسته خپل تېزس د حبیب الله کلکاني ژونډ، حاکمیت او په اصطلاح مبارزو ته وقف کړی، همداسې یو لړ نور اشخاص هم شته چې سقاو زوی ته یې خپلې لیکنې او ځینې اثار څانګړي کړي دي. د جهاد په کلونو کې چې کله هم شورویان نور پر خپلې بریا ناباوره شول، د ناکامۍ احتمال یې احساس کړ، نو د پرچم ډلې رول یې اسلامي جمعیت ته په پام کې ونیو او د (طاهر بدخشي) له خوا رامنځته شوې، د (ملي ستم) ډله یې د (پرچم) او (جمعیت) ترڅنګ د یو بل ځواک په توګه تر پالنې لاندې ونیوله.

تردې وړاندې یو شمېر نورو ارتجاعي لیکوالو هم هڅه کړې وه چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سقاو زوی توره څېره سپینه کړي او هغه ته شخصیت ورکړي.
لکه څنګه چې دمخه یادونه وشوه استاد خلیل الله خلیلي د یوې تاریخي عقدې له مخې د سقاو زوی په اړه یو ځانګړی اثر ولیکه، د دې اثر نوم و: ((عیاری از خراسان)) په داسې حال کې چې په شمالي کې ډېر نامتو او مخور شخصیتونه تېر شوي وو، خو ده د هغوی په باب څه ونه لیکل او د یوه غله او داړه مار په اړه یې ځانګړی اثر ولیکه. خلیلي په دې کار سره غوښتل له امان الله خان څخه د خپل پلار د اعدام غچ واخلي. لکه څنګه چې دمخه مو هم یادونه وکړه د خلیلي پلار (میرزا حسین خان) د غازي امان الله خان له خوا د هغه د یو لړ ناوړه کارونو له امله اعدام شوی و.
خلیلي د امان الله خان د حکومت تر ړنګېدا وروسته د سقاو زوی د حاکمیت په بهیر کې د دربار د (سرمنشي) په توګه پر دنده وګومارل شو. بیا یې د سقاو زوی په تایدي امر د امان الله خان د پلوی په تور ګڼ شمېر کورنۍ له منځه یوړلې. خلیلي د محمد ظاهر شاه په سلطنت کې د ستاینې او د عوامو په اصطلاح د غوړه مالي له امله د سفارت او وکالت څوکیو ته ورسېد، د شورویانو پر ضد د جهاد پر مهال، بیا له امریکا څخه پاکستان ته راغی او د پاکستان دکتاتور (ضیاء الحق) ته یې یوه ستاینیزه (مداحیه) قصیده وویله.
د خلیلي له ستاینو سره سره لکه څنګه چې مو دمخه یادونه وکړه، د خپل وخت مشهور تاریخ لیکونکي (کاتب هزاره) او نورو لیکوالو بیا د سقاو زوی د یو لوټمار، غله او وحشي شخص په توګه معرفي کړی دی.
د خلیلي ترځنګ (صدیق فرهنګ) بیا بل شخص دی چې د کلکاني پر ستاینه یې لاس پورې کړی او د واقعیتونو خلاف یې د هغه توصیف کړی دی.
ځینې اشخاصو دا هڅه هم کړې چې د ځینو مشهورو لیکوالو په نامه جعلي لیکنې جوړې کړي او په هغو کې د سقاو د زوی ستاینه وکړي؛ له غله څخه عیار جوړ کړي او د اسلام د اساساتو له مخالف څخه د اسلام خدمتګار، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایران یو مشهور لیکوال او شاعر (احمد شاملو) ته هم همدا ډول یوه لیکنه منسوب شوې، چې په هغې کې د سقاو زوی ستاینه شوې وه، خو د هغه پلویانو ډېر ژر هغه لیکنه جعلي وبلله او دا کار یې د (احمد شاملو) شخصیت او فکر ته یو توهین وګاڼه.

د حبیب الله کلکاني په اړه که له یوې خوا د هغه پلویانو هڅه کړې، هغه پورې داسې القاب او صفات وتړي چې اصلاً هغه کې موجود نه وو، خو ځینو نورو لیکوالو بیا حقیقت نه دی پټ کړی، غلام محمد غبار بیا د ځینو وړو برخو له تائیدونې پرته په ټولیز ډول د سقاو زوی او د هغه پلویان غله او داړه ماران ګڼلي او داسې یوه ډله یې بللې چې له تمدن څخه ډېر لرې دي.

د سقاو زوی د تائیدونې په برخه کې په افغانستان کې د شوروي‌انو د واکمنۍ پر مهال، همغږې شویو درېو ډلو؛ جمعیت، پرچم او ستم اکثریت غړو په دې برخه کې ګډ دریځ درلود.

دې درېواړو ډلو که څه هم بېلابېلې ایډیالوژۍ لرلې، خو د پښتنو پر وړاندې یې ګډ دریځ درلود، شوروي‌انو ورو ورو (رباني) د (کارمل) په رول کې عیار او (احمد شاه مسعود) یې هم ورسره ملګری کړ. مسعود د جهاد په ګرمو کلونو کې له شوروي ځواکونو سره اوربند وکړ او همدا کار یې له هغوی سره د دوستۍ د اثبات او ټینګښت لپاره قوي بنسټ شو. د جهاد په وروستیو کلونو کې رباني روسیې ته سفر وکړ او روسان دې نتیجې ته ورسېدل چې د ډاکټر نجیب الله حکومت ړنګ او واک د رباني او مسعود په مشرۍ اسلامي جمعیت او نورو لږکیو ته انتقال کړي.

تر دې دمخه هم، د کارمل د واکمنۍ پر مهال پوره هڅه وشوه چې د (بچه سقاو) څېره وځلوي او یا یې لږ تر لږه تور رنګ له خلکو پټ کړي. په همدې خاطر یې په تعلیمي او تدریسي نصاب کې هڅه وکړه د (سقاو زوی) د تورې واکمنۍ نهه میاشتنۍ دوره له تدریسه حذف کړي. هغه وخت د سقاو زوی په باب عامه ذهنیت دومره حساسیت درلود چې د وخت واکمنو نه شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کولای، د دې حساسیت پر وړاندې ودرېږي، نو دا يې هم يو غنيمت ګڼه چې دا دوره لږ تر لږه د نوي پښت له حافظې څخه لرې وساتي، نو ځکه خو يې د تاريخ مضمون يو زيات شمېر استادانو ته ويلي وو چې د دې دورې پر ځانګړنو بحث مه کوئ او دا دوره په اصطلاح سپينه پرېږدئ، دا کار همغه مهال د يو شمېر پوهانو او تاريخپوهانو د نيوکې سبب شو، له هغې جملې څخه دافغانستان د علومو اکاډمۍ غړي (کانديد اکاډميسن محمد صديق روهي) اعتراض وکړ او ويې ويل چې: ((په تاريخ کې سپينه پاڼه نه شته، څه چې پېښ شوي هغه بايد وليکل شي او وويل شي.))

تر (۱۳۵۸ل) کال وروسته بيا تر (۱۳۶۷ل) کال پورې په حکومت کې ستمي، پرچمي او پرديپاله عناصر مخ په بره روان وو، واک او ځواک يې زياتېده، همدا وخت د حبيب الله کلکاني (بچه سقاو) پټ او ښکاره توصيف، تائيد او سپيناوی راڅرګند شو. د ډاکټر نجيب الله د حاکميت په دوران کې هم سقاو پلوي عناصر له واک و ځواکه راونه غورځېدل، خپل فعاليت ته يې دوام ورکاوه، ان د عظمی صدارت تر مرستيالۍ پورې ورسېدل؛ (محبوب الله کوشانی) د (سازمان انقلابي زحمتکش افغانستان) (سازا) د مشر په توګه د صدارت مرستيال و او په کابل کې يې ښه شان و شوکت درلود، ګوند يې رسمي و او د (ميهن) په نامه يې يوه اوونيزه هم خپروله چې ستمي افکار يې نشرول او د سقاوي چلند پلوي يې کوله. دې ډلې او د سقاو نورو پلويانو وخت ناوخت له ډاکټر نجيب الله او د حاکميت له نورو چارواکو سره پر ځينو مسايلو پټې او ښکاره ناندرۍ هم وهلې. د ډاکټر نجيب الله د حکومت پرمهال ستمي ډلو په تخار او نورو سيمو کې ځانګړي قومي غونډونه او ملېشې هم جوړې کړې. په دې دوره کې که څه هم ستمي عناصر يو څه وپرسېدل، خو د کارمل د واکمنۍ په اندول يې پټ حکومتي او فکري قوت يو څه کنټرول شو.

د ډاکټر نجيب الله حکومت په حقيقت کې د همدې ستمي ډلو (پرچم، ستم، جمعيت، وحدت) او يو شمېر نورو عناصرو له خوا ړنګ شو او د واک د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوله ییز لېږد لپاره یې د ملګرو ملتو سوله ییز پلان شنډ کړ. کله چې په کابل کې د (رباني) نیمواکه واکمني چلېدله، نو په ځینو عسکري پوستو او دولتي ځایونو کې د بچه سقاو، احمد شاه مسعود او رباني ګډ تصویرونه راځرګند شول، خو د رباني واکمني له داسې ستونزو سره مخ وه چې نه یې شو کولای، د حبیب الله کلکاني تصویرونه زیات او عملونه یې تر ډېر زیاته حده تائید کړي. یوازې دومره یې وکړل چې د کابل په کلکانو کې د هغه په نامه یوه لېسه ونوموي او همدارنګه د هغه د مېرمن (سنګري) فاتحه چې همدا مهال وفات شوې وه، د کابل په خیرخانه مېنه کې د (کاظم اهنګ) او یو شمېر نورو سقاو پلوه عناصرو په حضور کې واخلي. ویل کېږي چې کلکاني د خپل ژوند پر مهال خپله دامېرمن پرې ایښې وه او له هغه ځخه جلا شوې وه. اوسنیو سقاویانو هغې ته د ((بي بي سنګري)) او د افغانستان ((ملکې)) خطاب وکړ. کله چې د انتقالي حکومت پرمهال یونس قانوني د پوهنې وزیر و، نو د (بي بي سنګري) په نامه یې په کابل کې یوه لېسه هم ونومواله.

کله چې طالبانو له اسلامي جمعیت ځخه کابل ونیو او جنګ د کابل شمال او بیا د هېواد شمال ته انتقال شو، نو دا مهال احمد شاه مسعود زیاته هڅه وکړه چې حبیب الله کلکانی د جګړې د یوه سپر په توګه وکاروي، طالبان له جنوب ځخه د راپاڅېدلي داسې یو لښکر په توګه معرفي کړي چې له دوی ځخه پاچاهي نیسي او یو ځل بیا د سقاو تاریخ تکرارېږي. طالبانو سره که څه هم قومي ایډیالوژي مطرح نه وه، خو مسعود هڅه کوله چې دوی په یوه قومي جګړه کې راښکېل کړي، د طالبانو ځلور نیم کلنه دوره هم له جمعیت او ځینو نورو تنظیمونو سره په جنجالونو او جګړو کې تېره شوه، خو پر دې بریالي شول چې د هېواد پنځه نوي سلنه خاوره له تنظیمي ټوپکمارو پاکه کړي. کله چې د طالبانو نظام د بهرنیو ځواکونو په زور ړنګ شو او شمالتلوالې د هغو د ځمکنیو عسکرو په توګه خپل رول ترسره کړ، نو یو ځل بیا پر کابل داسې اشخاص حاکم شول چې سقاوي خصلت یې درلود. د یادونې وړ ده کله چې پر کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رباني او مسعود نیمواکه واکمني چلېدله، نو دا مهال دوی داسې کارونه ترسره کړل چې کټ مټ د بچه سقاو عملونو ته ورته وو.

د دې خبرې یادول هم په کار دي چې سقاوي کوم فکر نه دی، بلکې یو لړ داسې عملونه دي چې د غلا، لوټ او ګډوډۍ پر محور راڅرخي.

همغه مهال یو شمېر لیکوالو د هغې دورې (د رباني او مسعود واکمني) په باب ېلابېلې لیکنې وکړې، دا لیکنې د (سمسور افغان) په نامه یوه لیکوال راټولې کړې او یو کتاب یې ترې جوړ کړ او نوم یې شو: (دویمه سقاوي). پر کتاب باندې سقاو پلوه عناصرو سخت غبرګون وښود، احمد شاه مسعود او نورو پرې هم عکس العمل ښکاره کړ، ان تردې چې هڅه یې وکړه، له دې کتاب څخه هم د خپل ځان په ګټه کار واخلي. خو په کتاب کې داسې واقعیتونه وو چې دوی نه شول کولای ټول متن یې خلکو ته ښکاره کړي، له یوې خوا به یې تبلیغ کاوه چې مور ته ولې سقاویان ویل کېږي؛ د نورو له خوا به یې ځان ته د دې اصطلاح کارونه یو سپکاوی ګانه او له بلې خوا به یې پلویانو د سقاو عکسونه د مسعود او رباني له عکسونو سره ځړول او پر هغو به یې افتخار کاوه. هغه وخت کې هم دا پوښتنه مطرح کېدله چې دوی خپله ځانونه سقاویان بولي او ویاړ هم پرې کوي، نو چې بل چا ورته د سقاویانو خطاب وکړ، ولې بیا دا کار بد ګڼي؟ ان یو شمېر پښتنو محافظه کارانو او ځانساتو به هم ویل چې دا خو مجاهدین دي، دوی ته باید د سقاویانو اصطلاح ونه کارول شي. یو شمېر نورو اشخاصو بیا سقاو ته هم د (مجاهد) خطاب کاوه، خو اکثریت هېوادوالو د سقاو زوی مطلق غل ګانه او یو بېسواده شخص. پلویانو کې یې هم د غلا، لوټ او تالان خصلت تر ټولو قوي و. سقاویانو د دې پر ځای چې د (دویمې سقاوي) اثر محتویات په علمي ډول رد کړي، د کتاب د راټولونکي د تثبیت په لټه کې شول، زما په شمول یې ېلابېلو لیکوالو ته دا کتاب منسوب کړ، خو تر اخره یې هغه څه خلکو ته څرګند نه کړل چې په دې اثر کې راغلي وو، دوی ونه ویل چې په دې اثر کې دغه راغلي معلومات سم نه دي او سمه بڼه

(c) ketabton.com: The Digital Library

یې دغه ده. کله چې د طالبانو نظام ړنګ کړای شو، نو سقاو پلوي عناصر بیا پر کابل راشېوه شول، شکل او بڼه یې لږ شان نوې، خو محتوا، خصلت او عمل یې همغه سقاوي ډوله وو. دا نو د درېیمې سقاوي یوه نوې بڼه وه. دوه میاشتې ټول کابل دې اشخاصو ته خوشې و، دوه میاشتې وروسته په اصطلاح (قدرت) حامد کرزي ته انتقال شو. دې ډلو او اشخاصو د بهرنیانو په مرسته نړدې ځوارلس کاله پر کابل او نور هېواد خپله ناکنتروله واکمني وچلوله، دوی د حکومت پر حساسو رګونو واکمن وو، دا ځل نو په حکومت کې د قلم، ټوپک، دفتر او سیاست په زور غلا پیل شوه. د غلا او فساد کچه دومره پورته شوه چې افغانستان د مالي او اداري فساد له املې د نړۍ په کچه په دویمه او درېیمه پوړۍ کې راغی، سره له دې چې د نظام یا حکومت په سر کې حامد کرزي ځای درلود، خو د حکومت د ماشین درنه برخه د همدې ټلوالې په لاس کې وه چې سقاوي خصلت یې درلود. د حامد کرزي په وخت کې د سقاو پلویان د واک په اوج کې واقع وو، خپله جمهور رییس حامد کرزي یو وخت ما (یون) ته کیسه وکړه او ویې ویل چې: ((زما د حکومت دوه درې کلونه تېر شوي وو، چې (فهیم خان) ماته راغی او ویې ویل چې مور د حبیب الله کلکاني مړی راوباسو او په شاندارو دولتي مراسمو یې ښېرته خاورو ته سپارو او دا زمور د خلکو غوښتنه ده.)) کرزي صیب وویل: ((ما ورته وویل چې بیا نو طالبانو سره ولې جګړه کوئ؟ طالبانو هم د نجونو مکتبونه ترلي وو او کلکاني هم، طالبان هم د تعلیم مخالف وو او کلکانی هم، نو بیا طالبانو سره په څه وران یاست او

پخوانی ولسمشر حامد کرزی

(c) ketabton.com: The Digital Library

جګړه ورسره ولې کوئ؟)) کرزي صیب وویل: ((فهیم خان زما خبرو ته د تائید سر وخوځاوه او هغه موضوع بیا څه موده غلې شوه.)) د کرزي صیب له دې څرګندونو سره سره سقاویانو د کرزي د حاکمیت په موده کې څو ځله هڅه وکړه چې د کلکاني د بیا خښولو مراسم جوړ کړي، د مرنجان غونډۍ بېخ ته څو ځله سره راټول شول، (حفیظ منصور) او ځینې نور ستمیان هم په کې ښکارېدل، چغې او شعارونه یې هم ورکول او د کلکاني د بیا خښولو غوښتنه یې کوله.

د کرزي د حاکمیت پر مهال وخت پر وخت سقاوي عناصرو هڅه کړې چې د سقاو زوی د هډوکو له بیا خښونې څخه یوه سیاسي او جنجالي موضوع جوړه کړي، داسې انګېرل کېدله چې دوی به یې د بیا خښولو هڅه وکړي او مخالفین به یې مخنیوی کوي، دې کې به جنجال جوړ شي او ملک به له بېثباتۍ سره مخامخ شي، په دې ډول به یو ځل بیا یوه بله ګډوډي یا سقاوي جوړه شي. د کرزي د واکمنۍ پر مهال یوه ورځ له ولسمشر کرزي سره د یو شمېر ځوانانو، مدني ټولنو او فرهنګیانو ملاقات و، په دې ملاقات کې هم یو شمېر سقاو پلوه عناصرو هڅه وکړه چې کرزي صیب ته دا موضوع یاده کړي، خو د خبرو چانس ورته برابر نه شو. د کرزي صیب د واکمنۍ پر مهال دې ډول خلکو په حکومت کې دومره واک و ځواک درلود چې چا د سقاو زوی پر ضد د بیان د ازادۍ حق هم نه درلود.

ګل اغا شېرزی چې ډېر مهال د ننګرهار والي و، د خپل ولایت د تصدۍ پر مهال یې د سقاو زوی نوم لکه څنګه چې د هغه ظرفیت و، په همغه شکل یې یاد کړی و، دې کار په کابل کې واکمنې سقاو پلوه ډلې دومره په غوصه کړې چې ګل اغا شېرزي غوندې سړی یې هم ببنې غوښتلو ته اړ کړ. دې حالت همداسې دوام وکړ، خبره د داکټر غني جمهوري ریاست ته راورسېده. دا مهال چې حکومت په رسمي ډول له سقاو پلوه ډلو سره نیمایي شوی و او دې ډلو اجراییه ریاست د یوه بنسټ په توګه خپل پوخ ملاتړی ګاڼه، نو د کلکاني د بیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبنونې موضوع یې یو ځل بیا راګرمه کړه. د غني حکومت چې هسې هم له پیله کمزورى و، د ډېرو سیاسي، قومي او سیمه ییزو بحرانونو تاب یې نه درلود، نو ځکه خو د کلکاني پلویانو دا وخت د خپل هدف لپاره ډېر مناسب وګاڼه، لومړى یې څو پرلپسې خپلمنځي غونډې وکړې او بیا یې له حکومته، په تېره بیا له جمهور رییس (غني) څخه وغوښتل چې د یوه فرمان له لارې د کلکاني خاورې یا د دوی په اصطلاح جسد په ډېر اعزاز سره په رسمي او دولتي تشریفاتو بیا خاورو ته وسپاري. ډاکټر غني د دوی غوښتنو ته غاړه کښنبوده، البته له بیا خښولو سره یې مخالفت هم ونه ښود، ویې ویل چې خپلې سیمې ته یې یوسئ، مخالفت یې نه کوم، خو فرمان هم نه ورکوم، په پیل کې د کلکاني پلویانو داسې اوازه اچولې وه، چې د بیا خښونې مراسم یې په کلي کې ترسره کېږي او هدف یې دا و چې په دې ډول له غني څخه فرمان ترلاسه کړي. دا مهال د سقاو پلویانو داسې اوازې هم اچولې وې چې که غني فرمان ورکړي، که ور یې نه کړي، عبدالله به دا فرمان ورکړي، ځکه چې هغه خو هم د حکومت اساسي برخه ده، داسې راپورونه هم وو چې د (مجیب رحیمي) په نامه یو کس چې د عبدالله عبدالله ویاند هم دى، یو فرمان لیکلى، پنځه مادې لري، په عبدالله یې لاسلیک کړى او په هغه کې یې په اعزاز سره د سقاو زوى د بیا خښونې امر شوى دى. دا فرمان عملي ډګر ته راونه ووت، خو عبدالله عبدالله څو ځله په ډاګه د سقاو او سقاویانو پر پلوى ځرګندونې وکړې. غني د پرانګ او پانډ تر منځ و، له یوې خوا اکثریت پښتانه او د سقاو زوى نور مخالفین خفه کېدل او بلې خوا ته (محدود)، خو فعال او زورور اشخاص وو. یو زیات شمېر ملتپالو، هېوادپالو افغانانو او د ارتجاع ضد قوتونو حکومت ته ګوابښ وکړ چې د کلکاني تائید، د غلا، لوټ او انارشۍ د تائید مانا لري او د افغانانو په ذهن کې یو ځل بیا د تېرو ناخوالو تداعي کوي، دا کار په ټولنه کې عامه نفرت راپاروي او هېواد یو ځل بیا له ګډوډۍ سره مخامخوي، دا هغه خلک دي چې په ژوندوني هم په ټولنه کې د ګډوډۍ سبب شوي وو او تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند وروسته يې د مړي را ايستل يو ځل بيا ټولنه له بحران سره مخامخوي. په حکومت کې د ملي امنيت شورا د دفتر مشر او د جمهور رييس سلاکار (حنيف اتمر) په ګډون اغېزمنو اشخاصو هم جمهور رييس ته د ولس دا پيغام ور رسولی و.

يوه ورځ ښاغلي حنيف اتمر ماته زنګ وواهه او ويې ويل: ((ولسمشر وايي: په اوياوو کلونو کې به هم له ما څخه څوک دا ډول فرمان وانخلي، هو د مړي له ښخولو سره يې مخالفت نه لرم، هغه يې خپل کار دی خو زه فرمان نه ورکوم)). اتمر صيب ماته وويل چې تاسو خپلو ملګرو او نورو دوستانو ته ووايئ چې دا موضوع مه جنجالي کوئ. ما ورته وويل: ((موږه سوله ييز خلک يو، نه چا سره جنجال کوو او نه چاته اجازه ورکوو چې په داسې خاورې شويو مړو هېواد له يوه بل جنجال سره مخامخ کړي.))

تر دې دمخه ما (يون) ته په کابل کې د ملګرو ملتونو د مرستو دفتر (يوناما) يو تن استازی او څو نور بهرني ژورنالېستان راغلل او په دې باب يې ما سره خبرې وکړې، ما ته يې وويل چې حکومتي اشخاص او ځينې سياسي ډلې غواړي د حبيب الله کلکاني (بچه سقاو) مړی بيا راوباسي او بيا يې خښ کړي، دوی زياته کړه: موږ تشويش لرو چې حکومت کمزوری دی، حالات به کنترول نه کړای شي، پښتانه، يو شمېر هزاره ګان او نور مخالفان به د سقاو زوی پر ضد راپاڅي او ملک به له بحران څخه مخامخ شي، دوی وويل: ((که حکومت د هغو خبره مني، پښتانه به خفه شي او که يې نه مني هغوی حکومت ته ستونزې راولاړوي.)) ماته يې وويل چې ستا نظر په دې برخه کې څه دی، څه کولای شې چې دا مشکل حل شي او حکومت له دې ننګونې خلاص شي؟ ما ورته وويل: ((زه يو عادي افغان يم، د يوه افغان په توګه د هر ډول ګډوډۍ مخالف يم، نو هڅه بايد وشي چې د عام ولس احساسات راونه پاروي او بله خبره دا ده چې که موږ يو ځل د تاريخي مړو بيا خښونې ته ورستانه شو، نو ډېر زيات نور مشکلات به پيدا شي، ښه به وي چې پر تېرو مړو تاريخ قضاوت

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړي او مورږ پر حال او راتلونکي فکر وکړو.)) ما (يون) د (يوناما) استازي ته وويل: ((نبه به وي چې تاسو د حکومت پر هغو مشرانو فشار راوړئ چې د دې مړي تر شا ولاړ دي، د يوه مړي په خاطر دې نور افغانان نه وژني او ګډوډي دې نه جوړوي.))

دا خبرې هم تېرې شوې، څه موده وروسته د ښار بېلابېلو واټونو کې باينرونه بند شول او په هغو کې ليکل شوي وو: ((يازده سنبله روز به خاک سپاری دوباره امير حبيب الله، خادم دين رسول الله)) په ځينو نورو کې ليکل شوي وو: ((روز به خاک سپاری امير حبيب الله کلکانی و يارانش)) ځينو ځايونو کې د کلکاني له عکسونو سره د احمد شاه مسعود او رباني ګډ عکسونه هم چاپ شوي وو، په حکومت کې د اشرف غني له برخې سره د سقاويانو خبرې کومې نتيجې ته ونه رسېدې او دوی خپلو ټولو پلويانو ته اعلان وکړ چې مورږ به وسلې راوباسو او دا کار به په زور ترسره کړو، د هغو کسانو په ډله کې چې د وسلو راکښلو ګواښ او سپارښتنه يې کړې وه، قومندان ګل حيدر، حفيظ منصور او نور شامل وو. د هغوی دا نظامي ګواښ او د جګړې احتمال له ټلوېزيونونو او نورو رسنيو څخه هم خپور شو. هغوی همداسې وکړل، په عيدګاه جومات کې يې (دولس، ديارلس) تابوتونه کېښودل له خاورو او يا هم احتمالي هډوکو يې ډک کړل، پر هر تابوت يې يو نوم وليکه.

د کلکاني او د هغه د ملګريو د احتمالي جسدونو تابوتونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په عیدګاه جومات کې یونس قانوني، د عبدالله ویاند (رحیمي) او د جمعیت ګوند یو شمېر سقاو پلوه اشخاص راغلي وو، قانوني وویل چې دی دلته د تحمل د کلتور د عاملو په خاطر راغلی دی، خو دلته یې اصلي سقاوي خصلت معلوم شو. له عیدګاه جومات څخه یې تابوتونه پورته کړل او د (شهرارا) د تاریخي غونډې پر لوري یې حرکت وکړ، د خلکو ګڼه ګوڼه او لېوالتیا ډېره کمه وه، ټول ښار د سقاو زوی د واکمنۍ په شان وحشت، دهشت، رسمي او نارسمي ناقانونه وسلوالو نیولی و، د یادونې وړ ده چې د سقاو زوی چې کوم لومړنی ښوونځی سوځولی و، هغه هم په همدې غونډې کې واقع و او دا د نجونو یو لومړنی ښوونځی و. کله چې د شهرارا غونډې ته نږدې شول، د جنرال دوستم پلویانو او د سقاویانو تر منځ ډزې تبادله شوې، تابوتونه پر ځای پاتې شول او خلک په منډه شول. دوستم ته یو شمېر ازبکانو ویلي وو چې دلته د ازبکانو د څو تاریخي شخصیتونو مړي ښخ دي او د کلکاني مړي ته باید دلته د خښېدو اجازه ورنه کړای شي.

دوستم پر خپله خبره ټینګ و او د کلکاني او د هغه د انډیوالانو فرضي او خیالي جسدونه په تابوتونو کې پر سړک پاتې شول، دا داسې مړي وو چې هېڅ ژوندي یې نه څېره او نه هم هډوکي ولیدل. د شپې له خوا څو عسکري قطعات

په توره شپه کې خاورو ته د کلکاني او د هغه د ملګریو د احتمالي جسدونو بیا سپارنه

په دې پلمه چې د دواړو خواوو تر منځ فاصله رامنځته کوي چې یو بل سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

وسلواله نښته ونه کړي، هلته ولېږل شول او همدا مهال يې دوستم ته يو شمېر اشخاص لکه؛ قومندان الماس، يوسف اعتبار او نور د عذر او بښنې لپاره هم ورلېږلي وو، د اشرف غني د ټيم په استازي (معصوم ستانکزی) هم ورسره ملګری و او په اصطلاح خپل ملي (!) مسوليت يې ادا کاوه. د دوستم او کلکاني د پلويانو ترمنځ دريو تنو ته مرګ ژوبله هم واوښته، خو کله چې هلته حکومتي ځواکونه ورسېدل، د کلکاني د پلويانو لپاره يو څه فضا خلاصه شوه او د شپې ناوخته يوه بجه يې مخکې تر مخکې کيندل شويو قبرونو کې تابوتونه کېښودل، په تياره کې يې پرې خاورې واړولې او په دې ډول د سقاو زوی ته منسوبې احتمالي خاورې له نورو خاورو سره يو ځای شوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نجات څلي د بیا جوړونې لومړنۍ هڅې او متواتري غونډې

لکه څنګه چې دمخه مو یادونه وکړه، د نجات څلي د بیا جوړونې لپاره خو فکر او نظر د څلي تر ړنګولو لږ وروسته مهال او بیا تر هغه څو کلونه وروسته وختونو کې هم موجود و، خو دا نظر او فکر یوازې د یوه ارمان، فکر او نظر په توګه وو، عملي ډګر ته تردې دمه نه وو داخل شوي، خو کله چې د سقاو زوی جسد ته منسوبې خاورې یو څل بیا خاورو ته وسپارل شوې او د هغه د پلویانو وحشت، دهشت کابل ښاریانو او نورو هېوادوالو محسوس کړ، نو یو څل بیا پر ښار باندې د همغې لومړۍ سقاوۍ تصویر راژوندی شو، د اکثریت هېوادوالو احساسات راوپارېدل او د مقابل ځواب په لټه کې شول. په ببلابېلو ځایونو کې د اعتراضي غونډو جوړول پیل شول چې دلته یې ځینو ته نغوته کوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱- په ژوندون ټلوېزیون کې لومړنی غونډه:

کله چې د جنرال دوستم د پلویانو او سقاویانو تر منځ کړکېچ زیات شو او عام پښتانه هم د سقاو زوی د بیا خښونې په باب په غوصه وو، نو دا مهال د یو شمېر مدني ټولنو، سیاسي حرکتونو او قومي شوراګانو مشران او استازي ژوندون ټلوېزیون ته راغلل او دلته د دې مسلې پر وړاندې د خپل غبرګون ښودلو په نیت سره جرګه شول. نړدې دوه سوه تنه بېلابېل مشران به وو، د ولسي جرګې

په ژوندون ټلوېزیون کې خاورو ته د کلکاني د احتمالي جسد د بیا سپارنې پر وړاندې د مدني ټولنو غونډه

یو شمېر وکیلان، لکه؛ جبار قهرمان، حمیدزی لالی، قیص حسن، همایون همایون، یو شمېر مشاور وزیران او د بېلابېلو قومونو استازي هم په کې شامل وو.

جرګې تقریباً تر دوه ساعته بحث وروسته پربکړه وکړه چې که حکومت د کلکاني د مړي لپاره فرمان ورکړ او یا یې د دې خلکو ملاتړ وکړ، نو مونږ به دحکومت پر وړاندې سخت غبرګون وښیو او همدارنګه که چېرې د کلکاني پلویانو حکومت وګواښه او عام نظم یې اخلال کړ، نو مونږ به د حکومت ملاتړ کوو او د دې خلکو پر وړاندې به ټینګ غبرګون وښیو. یو نظر په کې دا هم و چې دوستم د سقاویانو پر وړاندې ولاړ دی، پر پښتنو یې غږ کړی چې ملاتړ یې وکړي، نو اول باید لاړ شو دوستم ته د هغه ملاتړ وکړو، بیا به بېرته ژوندون

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټلوېزیون ته راشو او بیا به د سبا مظاهرې یا غونډې په باب همدلته پرېکړه کوو.
قیص حسن څو شېبې وروسته خپل کور ته لاړ، همایون غوښتل چې سبانۍ غونډه یا مظاهره پر سمتونو ووېشي او هر څوک باید له یوه سمته خلک خبر

په آیینې ټلوېزیون کې د مدني ټولنو او د ولس د یو شمېر استازیو خبري کنفرانس

کړي، خو د ډېر غوڅ غبرګون ښودلو اراده یې نه درلوده، په پای کې خبره په دې غوټه شوه چې ټول د دوستم کور ته ورشي.
لالی او قهرمان چې لا له وړاندې له دوستم سره د شخصي اندېوالۍ تار لري، دې وړاندیز ته هرکلی ووایه، ماښام ناوخته و چې له ما (یون) پرته نور ټول د دوستم کور ته ورغلل، ما د دوستم پر ماضي او اوسني تاریخ او د هغه پر سیاسي چلند خپلې نیوکې درلودې، نو ځکه هلته ورنغلم، دوی ټولو هلته د دوستم له نظر څخه ملاتړ څرګند کړ او هم یې سقاویانو ته د احتمالي انارشۍ د جوړولو په باب ګوتخنډنه وکړه. دوی له (اینې ټلوېزیون) څخه په ژوندۍ بڼه په همدې اړه یو خبري کنفرانس هم ورکړ.
د شپې لس نیمې بجې همدا اشخاص بېرته ژوندون ټلوېزیون ته راغلل او یوولس بجې یې په ژوندۍ بڼه له ژوندون څخه خبري کنفرانس ورکړ. سره له دې چې ټول کسان په ستړیو کې نه ځایدل، خو څه ودرېدل او مشرانو ته مو څوکۍ برابرې کړې، همایون همایون، جاوېد دلاور، جبار قهرمان،

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ژوندون ټلوېزيون کې د مدنۍ ټولنو او د ولس د يو شمېر استازيو خبري کنفرانس

حميدزي لالي، ما (يون) او ځينو نورو اشخاصو خبرې وکړې او ټولو له حکومته وغوښتل چې د انارشۍ مخه ونيسي او د کلکاني پلويانو ته يې ګوابنه وکړه چې بېځايه حرکتونه ونه کړي او ملي ثبات ته ګوابنې پېښې نه کړي. په دې خبري کنفرانس کې دا اعلان هم وشو چې سبا سهار (۸) بجې بايد مطرح هېوادوال ژوندون ټلوېزيون ته تشريف راوړي چې يا د مظاهرې او يا د لويې غونډې په باب پرېکړه وشي. ځرنګه چې دا خبري کنفرانس د شپې ناوخته

په ولسي جرګه کې د ولس استازي عبدالجبار قهرمان او حميدزی لالی

خپور شو، نو ډېرو خلکو ته پيغام نه و رسېدلی، سبا سهار ځينې خلک راغلل، د ژوندون په انګړ کې کېناستل، خو هغه خلک چې د شپې تر ټولو زيات ګرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

وو، سهار بیا تر ټولو زیات ساړه وو. حمیدزی لالی خوب وړی و، په ټلېفون مې راپاڅوه، جبار قهرمان هم یوولس بجې تشریف راوړ او نور مشران هم همدارنګه پر وخت راونه رسېدل، د ژوندون جرګه خونه کې مو غونډه پیل کړه، غونډه د کمیت له پلوه کمه او د کیفیت له پلوه ښه وه، ځینو تکراري اشخاصو او ځینو نویو اشخاصو په کې خبرې وکړې، خو د خبرو کیفیت یې ښه و، حمیدزي لالي په کې په زړه پورې او ډاډمنې خبرې وکړې. دې غونډې ولسي روحیه پیاوړې کړه او ورو ورو په مرکز او ولایتونو کې د غونډو د جوړېدو لړۍ پیل شوې.

۲- په مرکز کې غونډې:

کله چې په ژوندون کې دوه غونډې او یو خبري کنفرانس ترسره شول، نو ورو ورو نورو ځایونو کې هم د غونډو د جوړولو حرکتونه پیل شول. یوه غونډه په شش درک کې چې ویل کېږي د جنوب ختیز زون شوراګانو او یا هم د مدني ټولنو د همغږۍ دفتر دی، جوړه شوه، په دې غونډه کې د جنوبي ولایتونو پر شوراګانو سربېره د ختیزو ولایتونو د شوراګانو او همدارنګه د لوی کندهار د شوراګانو استازو هم ګډون کړی و، د کمال ناصر اصولي په وینا چې د ده او نورو مشرانو وړاندیز دا و چې د حبیب الله کلکاني د پلویانو پر وړاندې تر ټولو ښه ځواب دادی چې مور د کابل ښار د لاهوري دروازې په سیمه کې د (نجات منار)، چې د کلکاني د ماتې په ویاړ جوړ شوی و، یو ځل بیا له سره جوړ کړو، ټولو دا وړاندیز ومانه او ویې ویل چې د دې کار د پیل لپاره باید سلا مشورو ته دوام ورکړو. د یادونې وړ ده چې کمال ناصر اصولي تر دې دمخه هم ورته نظر درلود، پر (۱۳۹۰ل) کال یې د وخت د اطلاعاتو کلتور وزیر (سید مخدوم رهین) او بیا تر هغه وروسته نورو اړوندو اشخاصو سره هم په دې باب خبرې اترې کړې وې، خو کومې غوڅې او عملي نتیجې ته نه و رسېدلی، د اصولي په وینا اوس نو د دې کار لپاره مناسب وخت دی، تر دې غونډې وروسته د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولسي جرګې د غړي (نذیر احمدزي) په کور کې څو متواتره غونډې وشوې، نږدې پنځه غونډې چې هرې غونډې د کمیت او کیفیت له پلوه خپل خپل وزن درلود او د هېواد ډېرو مخورو شخصیتونو په کې ګډون کړی و، دا غونډې په رسنیو کې نه خپرېدې، نو ځکه خو په کې د ازاد بحث چانس زیات و، د دې ټولو غونډو مرکزي او اساسي ټکي همدا وو چې د (نجات څلی) باید له سره جوړ او په دې برخه کې عملي ګام پورته شي. د ټولو غونډو اجنډا، محتوا، شکل، پیل او پای یو شان و، هره غونډه به د قران کریم د څو مبارکو ایتونو په تلاوت پیل شوه، وکیلانو، مشرانو، ځوانانو او مخورو به په ترتیب او تفصیل

د حاجي محمد نذیر احمدزي په کور کې د ولسونو د مشرانو غونډه

سره خبرې وکړې، تېر تاریخ، خپلې تورې، تېرې جګړې او خپل غیرتونه به یې بیان کړل، کله چې به د ماښام د لمانځه وخت راورسېد، ټول به ستړي شول، دعا به وشوه او غونډه به له کومې عملي نتیجې پرته پایته ورسېده. کله کله به مالي او فرهنګي کمیسیونونه هم وټاکل شول چې له ښاروالۍ او کلتور وزارت څخه د څلي د بیا جوړونې جواز ترلاسه کړي، خو کله چې به بله غونډه جوړه شوه، خبره به بیا له سره پیل شوه، دا غونډې دومره تکراري شوې چې نور یې نو د فکر د خاوندانو زړونه راتنګ کړل. زه (یون) یوازې په لومړۍ غونډه کې چې په شش درک کې جوړه شوې وه، نه وم، په دې پاتې نورو پنځه واړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غونډو کې حاضر وم، د لومړۍ غونډې جریان هم راته معلوم و دې نورو غونډو له متحدالمال خبرو پرته نوره لاسته راوړنه نه درلوده. خبره څلورمې غونډې ته ورسېده، په درېیمه غونډه کې فیصله وشوه چې څلورمې غونډې ته

د نذیر احمدزي په کور کې د ولسونو د مشرانو غونډه

به د څلي د جوړونې نقشه، اقتصادي امکانات او جواز ټول حاضر وي او نور به کار پیلوو. کله چې څلورمه غونډه د معمول په څېر پیل شوه، خبره بیا په همغه صفري نقطه کې وه. دا ځل ما اعتراض وکړ، ما وویل دا خو په همغه نقطه کې یو چې پر لومړۍ ورځ په کې واقع وو.، تر دې دمخه چې زه څلورمې غونډې ته راشم، د بې بي سي تکړه خبریال (ډاکټر داود جنبش) راته وویل چې د میزان (۲۳)مه د نادر خان له خوا د کابل دفتحې ورځ ده، نو که تاسې لویه غونډه جوړوئ، پر همدې ورځ یې ونیسئ، ښه به وي. د جنبش صاحب وړاندیز زما خوښ شو. کابل کې مې د غونډې یو تن چلوونکي (عبدالرشید ایوبي) ته زنګ وواهه چې زه له جلال اباده پر لاره یم، غونډې ته درځم، خو که پر ما ناوخته شو، نو زمونږ وړاندیز دادی چې عمومي غونډه باید د میزان پر درویشتمه، چې د کابل د فتحې ورځ ده، جوړه شي او هملته باید د نجات څلي ډبره کېښودل شي. له ټېکه مرغه زه هم غونډې ته ورسېدلم، خو لږ ناوخته. ایوبي صیب غونډې ته زما وړاندیز اورولی و، خو ما خپل وړاندیز یو ځل بیا تکرار کړ او ومې ویل چې نور باید پر عملي کار لاس پورې کړو. ما پسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ايوبي صيب پورته شو ويې ويل د ځلي نقشه جوړه ده (په پنسل باندې يو څو خطونه کښل شوي وو) هغه يې ښکاره کړه او د پيسو په باب يې وويل چې لومړنۍ پيسې چې هر چا هر څومره ورکړې، تر هغه وروسته نورو ټولو پيسو ته زه تيار يم، هېڅ تشويش مه کوئ، زه بيا ورپورته شوم چې ايوبي صيب! د دې حساب او کتاب مو کړی، که هسې ژمنې کوئ؟ زما د محاسبې له مخې هغه ځلی چې مورږ غواړو هغه بايد تر (پنځوس مترو) لوړ وي او لږ تر لږه (پنځه لکه ډالر) لګښت پرې راځي، ما هلته پر ټولو غږ وکړ چې ګورئ هغومره ژمنه وکړئ چې له وسه مو پوره وي، يو شمېر نورو هم ژمنې وکړې، خو د ايوبي صيب ژمنه تر ټولو زياته او لوړه وه او او خبره لکونو ډالرو ته رسېده.

د همدې غونډې په بهير کې ځينو کسانو يادونه وکړه چې په دې برخه کې بايد له ولسمشر سره وکتل شي، د هغه نظر هم مهم دی، د قومونو او قبايلو چارو او د اطلاعات او کلتور وزارت له وزيرانو سره هم ملاقاتونه وشي. دا مو هم خپل خلک دي، کمال سادات چې د کلتور وزارت د ځوانانو معين و، هم حاضر و، هلته ما بيا اعتراض وکړ چې نور د خبرو وخت تېر شوی، حکومت دومره بې

د نذير احمدزي په کور کې د ولسونو د مشرانو غونډه

کفايته دی چې خپل ځان نه شي راټولولای، نور هم که د هغو په هيله کښنو هېڅ شی نه شو ترلاسه کولای، خو د جمهور رييس يو مشاور ښاغلي (خيال محمد حسيني) له حکومت سره پر خبرو ټينګار کاوه، ما يو بل وړانديز هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړ او هغه داسې چې هر څوک هر ډول کار کولای شي، هغه دې وکړي؛ که څوک امکانات راټولولای شي، هغه دې پیدا کړي، که څوک جواز اخیستی شي، هغه پسې دې لاړ شي، که څوک له جمهور رییس سره کتلای شي، هغه سره دې وګوري، که څوک کار کولای شي، عملي کار دې وکړي، خو یو کار به بل ته نه معطلوو چې وخت کم دی. لنډه دا چې د دې څلورمې غونډې په پای کې پرېکړه وشوه چې پنځمې غونډې ته باید هر څه تیار وي او نوره هېڅ خبره باید په کې پاتې نه وي.

د پنځمې غونډې وخت هم راورسېد، بیا هم خبره همغه زړه په زړه وه، تکراري خبرې وې او هېڅ ډول پرمختګ په کې نه و، دا نو داسې یو مهال دی چې د میزان (۲۳)مې ته یوازې یوه اوونۍ پاتې ده، په ولسي جرګه کې د لوګر وکیل (زمرک پادخوابی) پاڅېد او ویې ویل چې راتلونکې دوشنبه چې د میزان له (۱۹)مې نېټې سره سمون خوري په (خلیج هوټل) کې غونډه ده، هلته ټول راشئ، هغه وویل که څه هم زه قومي مسایلو سره علاقه نه لرم، خو بیا هم ستاسو د دې حرکت ملاتړ کوم، ما بیا نوبت واخیست، ما وویل موږ بیا هم په صفري نقطه کې یو، همغه د لومړۍ ورځې خبرې دي، دا سیمینار دی که داسې یوه جرګه چې غوڅه نتیجه ورکړي، نه جواز واخیستل شو، نه پیسې درک شوې، نه کوم بل کار وشو، هېڅ ډول پرمختګ نه شته، که په دې سرعت روان یو، کال دا وخت به مو هم همدا حال وي. زما خبرې پر ډېرو ښې ونه لګېدې، خو تر دې دمخه د لویې پکتیا د توتاخېلو د قوم په استازۍ د (احمد ګل توتاخېل) په نامه یو تن پورته شو، ویې وویل: ((ورورنو! دا وړۍ نه شړۍ کېږي، یو هغه غر ولي او بل دا غر، زه د حاجي عبدالباري منګل په استازۍ وایم چې هر ډول مالي مرستې ته حاضر دی او بل که غواړئ دا کار خلاص کړئ، یون صیب ته یې وسپارئ، دا داسې یو سړی دی چې یو کار یې سر ته نه وي رسولی، پرېږدي یې نه، وګورئ د تذکرو مسئله یې چې یوه حد ته ونه رسوله، پرې یې نه ښوده، موږ او تاسې نه کارونه همداسې پاتې کېږي، یو یې پر یوه سپارو بل

(c) ketabton.com: The Digital Library

یې پر بل.))

د حاجي محمد نذیر احمدزي په کور کې د غونډې یوه څنډه

ما د وروستۍ نتیجې په توګه ورته وویل چې نوري خبرې نه کوو که څوک غواړي څلی جوړ کړي، نو راتلونکې سه شنبه دې، چې د میزان له (۲۰)مې نېټې سره سمون خوري، ژوندون ټلوېزیون ته راشي، نه د څلي جواز ته ضرورت شته او نه بل څه ته، کله چې دوی دا څلی ورانوه، دوی له موږه اجازه واخیسته؟ اوس یې چې موږ جوړوو، نو د دوی جواز ته هم اړتیا نه شته. ځینو پر جواز ټینګار کاوه، موږ وویل څوک چې پر جواز ټینګار کوي هغه دې جواز پسې لاړ شي، موږ خپل کارونه پیلوو، بل دا خو نوی منار نه دی چې موږ یې جواز ته اړتیا ولرو، پخوانی منار دی، یو څل بیا یې له سره جوړوو.

غونډه پر همدې خبرو پایته ورسېده، خلک رخصت شول، زه (یون)، نذیر احمدزی او رشید ایوبي په یوه موټر کې کېناستو او ومو ویل چې لاړ شو د څلي ساحه په عملي ډول وګورو. په موټر کې راته ایوبي صیب او احمدزي صیب وویل چې؛ (یون) صیب به راسره په شپاړس اولس مترو قانع نه شي چې دا کار ژر خلاص شي، ما وویل تر پنځوسو نه راتېښېرم، دوی وویل لږ ښه شه، د دوی اصلي هدف خو لا تر دې هم ټیټ (دولس) مټره و، ما وویل : دا خو ډینډک دی، څلی خو نه دی، دوی وویل: پخوانی څومره و؟ ما وویل پخوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو دومره وسایل نه وو چې لوړ ساختمان پرې جوړ شي. لاهوري دروازې یانې د نجات منار اصلي ځای ته ورسېدو، پخوانی ځای مو وکوت، د څلورلارې منځ نقطه مو انتخاب کړه، ساحه لویه وه، موټرو ته یې هم مزاحمت نه پېښوه، دوی نور لاړل خپل کار پسې او زه خپل دفتر ته لاړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ژوندون کې د ملي نجات ورځ

د میزان پر (۲۰)مه نېټه د سه شنبې ورځ ماسپښین مو په ژوندون ټلوېزیون کې د لوبې غونډې لپاره ترتیبات پیل کړل. د احمدزي صیب په کور کې مې یادونه کړې وه چې که څوک رښتیا هم غواړي څلی جوړ کړي، نو د سه شنبې ورځې پر ماسپښین دې ژوندون ته راشي. د پنځمې غونډې پر مهال د خوست یو مخور ښاغلي (جنرال همت) راته وویل: ((یون صیب! زه په ښاروالۍ کې یو څوک پېژنم، که ستا خوښه وي، زه به هغه پخوانۍ نقشه یا د منار ځای ترې راواخلم.)) همت صیب دریې ورځې په ښاروالۍ کې ګرځېدلی و، چا ورته نقشه او جواز په لاس نه وو ورکړي، اخر د ښاروالۍ کوم مسؤل ورته ویلي وو، چې څه وروره دا حساسه سیاسي موضوع ده، موږ ته غمونه مه ګوره، ځئ خپل کار کوئ، نه درباندې موږ کار لرو او مه تاسې څه غواړئ، خپل کار شروع کړئ، څوک مو مخه نه نیسي. همت صیب ماته وویل، دغسې وایي، ما ورته وویل د چهارشنبې ورځ هم عاشورا ده، رخصتي ده، پنجشنبه هم موږ ټلوېزیون کې غونډه لرو، د جمعې ورځ هم هغه لویه غونډه ده، نو څه وخت به نقشه ترلاسه کړو؟ بیا مې ورته وویل؛ تاسو نورې نقشې پسې مه ګرځئ، تاسو د ښاروالۍ له ماسټر پلان څخه ماته یوازې د لاهورۍ دروازې د څلور لارې نقشه راپیدا کړئ چې موږ د هغې له مخې د څلور لارې د سقل یا تقاطع مرکز معلوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړو. هغه وویل ماسټر پلان کې مې تیار ملګری دی، هغه ته به ووایم، خو رنګه فوټو کاپي به کله ممکنه وي؟ ما وویل فوټو کاپي یې څه کړې، ټلېفون کې یې عکس واخله او رایې وړه، د سه شنبې ورځې ماسپښین مهال و، د تدارکاتي غونډې لپاره د لویې پکتیا له شوراګانو څخه یو څو تنه نور دوستان هم راغلي وو، چې همت صیب له خنډا ډکه خوله زما دفتر راننوته، ویل یې یون صیب شی خو مې ترلاسه کړ، خپل ټلېفون کې یې له ماسټر پلان سره سمه نقشه راوښوده، ژر مې د ده له ټلېفون څخه خپل ته کاپي کړه، په هغې کې د تقاطع نقطه په سه ډول تثبیتېدلای شوه.

نقشه په دې ډول وه:

ما د (همت صیب) له (همت) څخه منه وکړه او ډېر خوشاله شوم، دا مهال نړدې دېرش تنه مخور شخصیتونه او ځوانان راغلل او په ژوندون کې مو د پنجشنبې د ورځې او همدارنګه د میزان د (۲۳)مې نېټې د ورځې په ویاړ د لویې غونډې لپاره ترتیبات پیل کړل، ټول زما له نظر سره موافق وو.

د جنوبي قومونو د یووالي شورا مشران،د ځاځیو د قوم مشران، ښاغلی صمد ځاځی، بیدار ځاځی او نور مشران هم حاضر وو. ومو ویل چې د پنجشنبې ورځې لپاره باید لږ تر لږه (۸۰۰ – ۱۰۰۰) کسان غونډې ته راوبولو. په دې غونډه کې به د نجات منار د ارزښت او جوړښت په باب بحث وکړو او دا به د

(c) ketabton.com: The Digital Library

لویې غونډې لپاره یوه پیلامه وي. د غونډې پر هر برخوال به غږ وکړو چې لویې غونډې ته لږ تر لږه لس لس تنه ځان سره راولي، په دې ډول به لویه غونډه زرګونو کسانو ته پورته شي. د سه شنبې ورځې په غونډه کې مو پرېکړه وکړه چې د پنجشنبې ورځې غونډې ته به مخور شخصیتونه او قومي مشران خبروو، دې سره مو د دې غونډې لپاره یوه ټلوېزیوني (پرومو) جوړه کړه، په دې پرومو یا اعلان کې د غازي محمد نادرخان،مارشال شاه ولي خان او وزیر محمد ګل خان مومند عکسونه وو، دا مو ټلوېزیون ته د نشر په خاطر ورکړه او

ساعت کې یو ځل یا دوه ځل خپرېده. د چهارشنبې ورځ مو بیا غونډې ته ترتیبات ونیول. د عاشورا ورځ وه، رخصتي هم وه او زمونږ لپاره ښه فرصت و، د یادونې وړ ده، هغه غونډه چې (زمرک پادخوابي) یې یادونه وکړه هغه هم د ښلابښلو عواملو له امله باد یوړه، خپله کوربه هم لادرکه شو، نو د ځلي لپاره د عامه پوهاوي او ښه ترتیب لپاره د داسې یوې لویې غونډې جوړېدو ته ډېره اړتیا وه. د چهارشنبې پر ورځ د عبدالرشید ایوبي په ګډون یو شمېر نور دوستان هم راغلل چې د عمومي یا لویې غونډې په باب ترتیبات لاپسې قوي شي. هر چا د ډېرو خلکو راوستلو ټټر واهه، خو ماته چې تر بل هر چا زیاته د داسې غونډو جوړولو تجربه وه، د ژمنو او عمل ترمنځ راته څرګند توپیر لیدل کېده، نو ژر مې یو جدول جوړ کړ، جدول په دې ډول و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګڼه	نوم	شخص یا بنسټ	د کسانو احتمالي شمېر	لاسلیک	کتنې

ټولو هغو کسانو چې ژمنه کوله، لاسلیک مې هم ترې اخیسته، چاچې دوه زره کسان ویل، ما زړه کې دوه سوه حسابول او چا چې دوه سوه ویل هغه مې (۲۰) محاسبه کول. بیدار ځائي د (دوه زره تنو) راوستلو ژمنه وکړه، جاوېد دلاور د (زر تنو)، (راضیې منګل) د (پنځه سوه تنو)، مشرقي شورا هم د (زرو تنو) او نورو هم همداسې لوړې ژمنې وکړې، هېڅوک نه وو چې له (۲۰) څخه تر (۵۰۰) تنو د راوستلو ژمنه یې نه وي کړې، خو حقیقت دا و چې دې ټولو څخه دې باید یو صفر کم کړی وای، خو ما له اکثرو څخه لاسلیکونه واخیستل.

په ژوندون ټلوېزیون کې د نجات ورځې د نمانځلو لپاره هم تیاری روان و، غونډه مو د پنجشنبې ورځې ماسپښین مهال تیاره کړه. (۷۰۰-۸۰۰) تنو په کې ګډون درلود چې اکثره یې مخور شخصیتونه او مشران وو او یو زیات شمېر هغه مشران هم ورته راغلي وو چې تر دې وړاندې یې د ښاغلي نذیر احمدزي

په ژوندون ټلوېزیون کې د ملي نجات ورځې نمانځغونډه

په کور کې په غونډو کې ګډون کړی و، درنو مشرانو په کې خبرې وکړې، هم د نجات د ورځې پر ارزښت، ماهیت او اهمیت بحث وشو او هم مو د څلي د ډېرې د ایښودلو لپاره له ناستو کسانو وغوښتل چې هغې غونډې ته هر سړی لږ تر لږه لس تنه ځان سره راولي. په همدې غونډه کې د څلي د جوړېدو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاطر د حاجي عبدالباري منګل په استازۍ يو تن د اوه زرو (۷۰۰۰) امريکايي ډالرو او حاجي صيب حکيم خان خټکي د (شپږ زرو ډالرو) مرستې ژمنه وکړه. غونډه د شپې ناوخته د ټلوېزيون پر څپو نشر شوه، دې غونډې د عامه پوهاوي او د خلکو په ويښتيا کې خپل نقش ولوباوه.

د څلي د ډبرې تر ايښودلو يوه ورځ دمخه او په ژوندون کې تر غونډې يو ساعت وروسته يو ځل بيا په ژوندون ټلوېزيون کې کښاستلو، نذير احمدزی، عبدالرشيد ايوبي او يو شمېر نور مطرح شخصيتونه ټول موجود وو. د يادونې وړ ده چې احمدزي صيب او ايوبي صيب يو ځل بل هم په ژوندون کې په بله غونډه کې ګډون کړی و چې د پرانيستې غونډې لپاره يې ترتيبات نيول، همدا په حقيقت کې د لويې غونډې د تدارکاتو کميسيون و، څرنګه چې د احمدزي صيب په کور کې د لويو غونډو په ترڅ کې کومې غوڅې نتيجې او پرېکړې ته ونه رسېدو، نو ځکه مو هر څه رالنډ کړل، دلته خبرې او ويناوې نه وې، يوازې د غونډې او د څلي د جوړېدو پر عملي لارو چارو بحث کېده او پرېکړه کېده. پرېکړه ليک او لوی باينر، سوني سسټم او ځينې نور اړوند شيان په کار وو، د تدارک په دې غونډه کې پرېکړه وشوه چې دا يوه ملي غونډه ده په هېڅ ګوند، ډلې ټپلې او سياسي جريان پورې اړه نه لري، ځکه نو هېڅوک حق نه لري چې د خپل ګوند يا ډلې بيرغ، باينر، لوګو، عکسونه او نور داسې تبليغاتي مواد راوړي چې د ګوند لپاره د تبليغاتي وسيلې په توګه ترې کار واخيستل شي. البته تردې وړاندې د تدارک کميسيون او ځينو نورو غونډو کې زما ټينګار تردې حده نه و، ما ويل که کوم ګوند يا شورا خپله ډله تر خپل بينر يا بيرغ لاندې تنظيموي او غونډې ته يې په منظم ډول رارسوي، کنترول، امنيت او نظم يې ټول پرغاړه اخلي، رادې ولي، څه پروا کوي؟ هغه وخت ځينو وړو ډلو او اشخاصو زما د نظر مخالفت وکړ ځکه چې د ځينو ډلو او خلکو نومونه لوی، خو افراد يې کم او په نشت حساب دي، نو ځکه خو د تدارک کميسيون په وروستۍ غونډه کې ما ايوبي صيب او د نورو ګوندونو يو شمېر استازو ته وويل

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ټول باید له ګوند او ګوندبازۍ څخه ټپر شو، ټولو راسره ومنله، ایوبي صیب هم راسره ومنله. د تبلیغاتي موادو، اجنډا او نورو اړوندو شیانو مسولیت ما پر غاړه واخیست. پر اجنډا مو توافق وکړ، چې د قران کریم تلاوت به وي، ملي سرود او پرېکړه لیک به وي، ډېره به په ګډه ږدو او نور به دعا کوو او په پای کې به اتڼ وي او غونډه به خلاصیږي.

په همدې توافق وشو، د ډبرې د ایښودلو لپاره ما یو مېکانیزم په پام کې ونیو، د یوه لوی څادر، چې لویوالی یې څلور په پنځه مترو کې و، په جوړولو پسې مې هلکان ولېږل، څادر د افغانستان د بیرغ رنګ درلود، هدف مې دا و چې د همدې څادرڅنډه به د شمال، سویل، ختیځ، لویدیځ او مرکز مشران ټول په ګډه نیسي، تېره به یې په منځ کې وي او ټول به په ګډه تیره پر خپل ځای کېږدي، په دې ډول به په محمدي طریقې سره د ټولو خلکو ونډه په کې تضمین شي او اینده کې به دا نه ویل کېږي چې ډېره د احمد یا محمود په لاس کېښودل شوه، د لویو او کوچنیو بینرونو د چاپونې ژمنه مو هم وکړه چې سهار وختي یې درته تیاروو. د ملي تحریک غړي (څېړن هدایي) دا دنده واخیسته چې سهار وختي به له چاپخونې څخه باینرونه راوړي، لوی بیرغونه به د غونډې ساحې او واړه به ژوندون ټلوېزیون ته راوړي، غونډه ماښام مهال پایته ورسېده، هر څوک د خپل کار په لټه کې شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د څلي د بيا جوړونې لپاره لويه غونډه او د ډبرې ايښودنه

لکه څنګه مو يادونه وکړه د ميزان پر (۲۲)مه نېټه مور خپل کارونه ښه منظم کړل او له ژمنې سره سم مو سره هر څه برابر کړل، په ژمنو کې يوه هم دا وه چې د ډبرې د ايښودلو پر ورځ به هېڅ ګوند، ډله يا شخص حق نه لري چې خپل عکس، لوګو، بيرغ او يا هم خپل شعارونه هلته راوړي. (څېړن هدايي) سهار وختي په احمد شاه بابا مېنه کې چاپخونې ته ورغې، چې بينرونه، شعارونه او هغه درې لوی باينرونه راوړي چې د همدې غونډې لپاره جوړ شوي وو، لوی باينرونه د هغه ځای لپاره ډيزاين شوي وو چې مشران بايد هلته ودرېږي او خپله اجنډا تعقيب کړي. د شپې ناوخته تقريباً لس بجې به وې چې ماته ښاغلي نذير احمدزي زنګ ووهه چې که

څېړن هدايي

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوک د خپل ګوند یا شورا شعارونه هم راوړي پروا نه کوي، دا مهال نو غالباً چې عبدالرشید ایوبي هم ورسره ناست و، دوی دواړو دا خبره غوټه کړې وه چې ستېج به دوی جوړوي او په اصطلاح د پروګرام د چلولو چارې به هم په خپله پرمخ وړي. ما وویل دا خو د تېرو ژمنو خلاف کار دی، ځکه دا به هره ډله د ځان د تبلیغ لپاره کاروي او بیا به د اختلاف سبب شي، دوی وویل، دا دومره مهمه خبره نه ده، پروا نه کوي، دا نو داسې یو مهال دی چې هېڅوک، شخص، ډله یا ګوند نه شي کولای د شپې په دې ناوخته کې خپل باینرونه، لوګوګانې او یا هم شعارونه، ډیزاین، چاپ او تکثیر کړي، خدای (ج) شاهد دی، ماته د دوی دې کار چندان خوند رانه کړ، ځکه چې له ورایه په کې سیاسي هدف لیدل کېده، سهار وختي څېرېن هدایي له چاپخونې څخه باینرونه راوړل، ځینې یې ژوندون ټلوېزیون کې پرېښودل او نور ضروري یې د حضوري چمن سویل ختیزې څنډې (لاهوري دروازې) ته یوړل، همدا ځای د غونډې د راټولېدو ځای و، څېرېن هدایي چې هلته ورسېد، د ایوبي صیب نمبرونه بند وو، څېرېن هدایي هم پولیسو اصلي ځای ته نه پرېښوده، ماته څېرېن زنګ وواهه چې ایوبي صیب ټلېفون نه پورته کوي او بله خبره دا ده چې دلته لا وختي لوی لوی باینرونه لګېدلي ښکاري، خلک هم یو څه وختي راغلي، ما ویل چې کار جوړ دی، نو تشویش مه کوه، ما څو ځله ایوبي صیب ته زنګونه ووهل، خو ټلېفون یې جګ نه کړ، دلته په ټلوېزیون کې د ملي تحریک ځینې غړي او څه نور ځوانان راټول شوي وو، ځینو ملګرو ته مو ویلي وو، هر څوک چې د غونډې ساحې ته نږدې وي، هغوی دې خپله ځان ورسوي، زه د هوتخپلو د قوم مخورو او ځوانانو ته منتظر وم، هغوی وویل؛ ټول په ګډه څو، مور څو موټره په بیرغونو او دوه موټره مو په سونډ سستم او بیرغونو ډیزاین کړي وو. کله چې د هوتخپلو ځوانان او مشران راورسېدل، نو ټول سره یو ځای شولو، د موټرو یو کاروان شو، تقریباً (۳۰-۴۰) موټره او ټول به څه کم درې سوه تنه وو، د حضوري چمن پر لوري مو حرکت وکړ، د هوتخپلو د مشرانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاغلي (یونس هوتک) او (جاوېد دلاور) ترمنځ هم د نظر یو څه اختلاف و، خو ما جاوېد دلاور ته وویل چې نن د اختلافاتو د مطرح کولو وخت نه دی، کله چې د غونډې ځای ته ورسېدو، اته نیمې بجې شاوخوا وې، ټول ستیج ډک و، نذیر احمدزي او رشید ایوبي یو لوی ټیلر موټر ودرولی، له هغه څخه یې ستیج جوړ کړی و، ښایسته ستیج، ټول مشران پرې راټول دي، مخې ته یې د خطابې مېز ولاړ دی، د (عدالت گوند) لوگو پرې نصب ده، شاته یې یو بیرغ هم ولاړ دی، د ستیج په لیدو، د خلکو او مشرانو پر ګڼې ګونې خورا خوښ شوم، خو د بیرغ او مېز لیدلو راته خوند رانه کړ، خصوصاً دا چې د ملي بیرغونو په ګڼه ګونه کې تنظیمي او ګوندي بیرغونه هېڅ خوند نه کوي، خو دا داسې یو مهال و چې خبرو او بحث ته په کې هېڅ مجال نه و، پر ستیج

د نجات څلي د ډېر اېښودنې د غونډې یوه څنډه

د نجات څلي د ډېر اېښودنې د غونډې یو انځور

که څه هم د پښې ایښودلو ځای نه و، خو زه خلکو له لاسه ونیولم او ستیج ته یې پورته کړم، پر ستیج باندې د معلومو کسانو ترڅنګ داسې کسان هم ولاړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وو چې ځینې یې اول ځل په داسې غونډه کې ولیدل شول. ځینې یې داسې هم وو چې پخوا یې له دې ډول ملي مسایلو سره هډو لهوالتیا نه درلودله، خو داسې خلک هم په کې ډېر وو چې هم درانه شخصیتونه وو او هم یې پخوا د ملي ګټو او ملي مسایلو لپاره پټه او څرګنده مبارزه کړې وه. ما چې مخکې تر مخکې له پخواني تفاهم سره سم اجنډا جوړه کړې وه، ایوبي صیب ته مې وویل چې له اجنډا سره سم باید پرمخ لاړ شو، ګډوډۍ ته باید زمینه برابره نه شي، په اجنډا کې لومړی تلاوت، بیا ملي سرود، بیا پرېکړه لیک او بیا د ډبرې ایښودل شامل وو او وروسته اتڼ، خبرو ته په کې ځای نه و، د انانسرۍ چارې لا وختي ایوبي صیب په خپله پر خپله غاړه اخیستې وې، تلاوت یې هم په خپله وکړ بیا ملي سرود وغږول شو، ما تر دې وړاندې په پښتو او دري ژبو د نجات څلي د ارزښت او اهمیت په اړه څو شعارونه لیکلي وو، هغه مې ایوبي صیب ته ورکړل، څرنګه چې ایوبي صیب هغه اول ځل وکتل، نو هغه یې هم ګډ وډ لوستل، د خلکو احساسات پرې سم راونه پارېدل، خو خلک په مجموعي توګه له شعارونو پرته احساساتي او خوشاله وو. شعارونه ټول د څلي د تاریخي ارزښت او ماهیت پر محور راڅرخېدل.

د سټیج پر سر له مطرحو شخصیتونو څخه د ولسي جرګې غړي، نذیر احمدزی، کمال ناصر اصولي، عبیدالله بارکزی، قادر کلاتوال، نادر خان کټوازی، نواب منګل او یو شمېر نور غړي ولاړ وو، انوار الحق احدي، ضیاء الحق امرخېل، حمید الله فاروقي، حاجي فضل کریم فضل، عبدالرشید ایوبي، عبدالخالق حسیني پشه یي، د جمهور رییس تره (عبدالقیوم کوچي)، د ښځینه وو له جملې څخه راضیه منګل او ځینې نور مطرح شخصیتونه هم حاضر وو، د قران کریم تر تلاوت او ملي سرود وروسته ټاکل شوې وه، راساً پرېکړه لیک ولوستل شي او بیا ډېره کېښودل شي، خو تر سرود وروسته د خبرو ور پرانیستل شو. نذیر احمدزي او خپله ایوبي صیب خبرې پیل کړې، بیا هر چا تقاضا کوله، په دې لړ کې کمال ناصر اصولي، عبید الله بارکزي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

راضيې منګل، حميد الله فاروقي او ضياء الحق امرخيل خبرې وکړې، احدي صيب هم خپله لنډه وينا وکړه، حاجي فضل کريم فضل او عبدالخالق حسيني پشه يي هم خبرې وکړې، په دې منځ کې د جمهور رييس تره (عبدالقيوم کوچي) ته هم بلنه ورکړل شوه، حقيقت دادی چې ما نه غوښتل کوچی صيب خبرې وکړي، دا وخت عام پښتانه د اشرف غني سخت مخالف وو، مورِ نه غوښتل له دې غونډې څخه څوک سياسي ګټه پورته کړي. نذير احمدزي ته مې وويل، غونډه مو د پخوانۍ پرېکړې خلاف سياسي کړه، دې خلکو خو د

د نجات څلي د ډبر اېښودنې د غونډې يو بل انځور

څلي له جوړولو سره هېڅ لېوالتيا نه درلودله او نه يې کوم کار کړی، دا چا راباللي؟ نذير احمدزي وويل خير دی اوسېله کوئ، بيا به زه درته ووايم چې ولې مو ده ته بلنه ورکړې، احمدزي صيب بيا وروسته ماته وويل چې دی مو ځکه راغوښتی و چې خلکو ته وښيو چې د جمهور رييس او حکومت ملاتړ هم مورِ سره دی. دا يې هم يو اساسي دليل کېدی شي، خو دا نظر هم ردېدی نه شي چې نذير احمدزي له تره (کوچي) او وراره (غني) سره خپل دريځ پياوړی کاوه. کله چې مورِ د سټيج پر سر ولاړ وو، لاندې په زرګونو خلکو زمورِ خبرې تعقيبولې او تائيدولې، د نړدې (۷-۸) زرو تنو په شاوخوا کې افغانان په ډبر جم و جوش سره راټول شوي وو، دا په خپل ذات کې يوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښپاړې، ملي احساساتي او عکس العملي غونډه وه، ویناوال ټول ښه وو، هیڅا هم داسې ترخه خبره ونه کړه چې په داسې غونډو کې یې احتمال وي، شعرونه او شعارونه هم په کې ولوستل شول، تکړه شاعر مطیع الله تراب هم په کې لنډ

د نجات څلي د ډبر اېښودنې د غونډې یو بل انځور

شعر ولوست، کلاتوال صیب هم څو لنډ شعرونه دکلمه کړل، پرېکړه لیک ما خپله ولوست چې پنځه مادې یې درلودلې او بشپړ متن یې په لاندې ډول دی:

بسم الله الرحمن الرحیم

د افغانستان د نجات څلي د بیا جوړونې لپاره

د ولسونو پرېکړه لیک

د افغانستان ښلاښلو ولسونو، د ملي یووالي پلویانو او ګڼ شمېر هېوادپالو، اسلامپالو، تاریخ پالو، ملتپالو افغانانو د (۱۳۹۵ل) کال د تلې یا میزان پر (۲۳)مه نېټه د کابل ښار د حضوري چمن په سویل ختیزه سیمه کې د هېواد د نجات څلي پر تاریخي سیمه یوه لویه پراخه او پرتمینه غونډه وکړه، د غونډې په ترڅ کې یې د نجات څلي د بیا جوړونې ډبره کېښوده او دغه لاندې پرېکړه لیک یې صادر کړ:

۱ -د ملي نجات څلی چې د (۱۳۰۸هـ ش) کال د تلې په میاشت کې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

اعليحضرت غازي محمد نادر خان ، وزير محمد گل خان مومند، جنرال يار محمد خان وزيري او نورو غازيانو له خوا د جهل او تورتم پر وړاندې د افغانانو د بري په ويار جوړ شوی و، بيا جوړول يې يوه ستره تاريخي، ملي او هېوادنۍ اړتيا وه.

۲ -د ملي نجات ځلی پر افغانستان باندې د شوروي لښکرو تر يرغل وروسته د (۱۳۵۹ل) کال په لومړۍ نيمايي کې د هغه مهال په حکومت کې د يو شمېر تنګنظرو اشخاصو له خوا نړول شوی و او د تېرو څه کم ځلورو لسيزو په بهير کې هېوادپالو افغانانو د ګڼو دلايلو او عواملو له کبله د دې مجال پيدا نه کړ چې دا تاريخي ځلی له سره ورغوي، دادی اوس د افغان ملت بېلابېلې پرګنې، د ملي يووالي په روحيې سره د تلې پر (۲۳) مه يو ځل بيا پر دې بريالۍ شوې چې پر خپل اصلي ځای د دې ځلي د بيا جوړېدو ډېره کېږدي.

۳ -د ملي نجات ځلی په هېواد کې د ملي يووالي او ملي حاکميت د ټينګښت، د انارشۍ، ايله جاري او لا قانونيت د له منځه وړلو او د تورتمونو د ختمولو سمبول دی، احترام او درناوی يې د هر هېوادپال، سمونپال، قانونپال او ترقي پال افغان دنده ده.

۴ -که څه هم دې او دېته ورته د نورو تاريخي او ملي ځلو جوړونه د حکومت دنده او تاريخي مسؤليت ګڼل کېږي، خو بېلابېلو مدني ټولنو، قومي شوراګانو، ټولنيزو او ملي حرکتونو، چې تر دولت وړاندې يې په دې برخه کې مثمر او نوښتګر ګامونه اوچت کړل، دا کار يې د مننې او ستاينې وړ دی.

۵ -موږ له حکومت څخه غواړو چې د هېواد د تاريخ د حافظې د خوندیتابه لپاره موثر ګامونه پورته کړي، ماضي له حال سره وصل او حال ته له راتلونکي سره د وصل زمينه برابره کړي او په دې ډول هېڅ اخلالګر او د تاريخ مسخه کوونکي ته د دې مجال ورنه کړي چې تاريخي واقعيتونه او حقيقتونه د خپل سياسي ذوق او خپلې شخصي سليقې له مخې تعبير او تفسير کړي، د اتلانو ځلانده بریاوې پېکه وښيي او غلو او دارې مارانو ته د مصنوعي اتلانو ماسکونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروا غوندي.

د هېواد د تاريخي ويارونو او خلو
د بيارغونې او خلا په هيله
په درنښت
د نجات خلي د بيا جوړونې د ولسونو استازي

کله چې د خبرو او شعارونو دا برخه ختمه شوه، نو ټاکل شوې وه، له مخکيني پلان سره سم ټول په ګډه د ملي بيرغ په رنګ کې د جوړ شوي لوی خادر خنډې ونيسي او ټول په ګډه تيره کېږدو، خادر مې لا وار دمخه راضيې منګل خور ته ورکړی و چې خادر به تاسره وي او تيره به هم تاسو خپله په خادر کې ږدئ، کله چې له سټيجه راکوز شولو، نو د خلکو هجوم، ګڼه ګوڼه او احساسات دومره زيات وو چې څوک يې هم د خادر هوارولو او پراختيا ته نه پرېښودل، دا مهال نو هغه دوستان يا مشران چې مخکې د سټيج پر سر ولاړ وو او ځينو يې انقلابي ويناوې هم وکړې په لاندې صحنه کې يو هم حاضر نه وو، ټولو پښې سپکې کړې وې او پر خپله مخه تللي وو، دلته په مخه کې هم ګڼ شمېر مشران او د بېلابېلو سيمو مخور شخصيتونه پاتې وو، ځوانان خو بېخي له شمېره وتي وو، د خلکو په ګڼه ګوڼه کې د تيرې د ايښودلو محل ته ورسېدو، لومړی مو د (پکتين ساختماني شرکت) په سکواټر چې لا وار دمخه پر ټاکلي ځای ودرول شوی و، څه ځمکه وکندله، بيا مو تيره چې د ياد شرکت له خوا له معمول سره سم په ښکلي کاغذ کې پوښل شوې وه، په خادر کې کېښوده، ټولو خادر ونيوه، پر خادر باندې د لاسونو تعداد دومره زيات وو چې شمېرل يې ناشوني وو، احساسات دومره ګرم وو چې فکر دې کاوه کوم لوی قومي يا دولتي مشر په يوه ستره پېښه کې د خلکو منځ ته راغلی وي. يا هم لکه په کوم ستر دولتي مارش کې چې هر سړی کوښښ کوي د مشر تر ځايه ځان ورسوي او يا هم هغه ته لاس ورکړي، يوه ستره تاريخي ورځ وه، له ولولو ډکه ورځ، بيا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولو په ګډه ځادر راټول کړ او تېره یې به ځادر کې تر ټاکلي محله ورسوله. تر هغه وروسته ډولونه وغږول شول او اتڼونه پیل شول، په مجموعي ډول تر (۱۲) زیات ډولچیان راغلي وو، ځینو سره یې سورنچیان هم وو، بیدار ځاځي چې غونډې ته د (۲۰۰۰) تنو د راوستلو لیکلې ژمنه کړې وه، د کسانو شمېر یې هغه

د نجات ځلي د ډېر اېښودنې د غونډې یو بل انځور

حد ته ونه شو رسولای، بیا یې هم خپله وسه کړې وه، خو د ډولچیانو په راوستلو کې یې رول تر ټولو زیات اوچت و. تقریباً (اته – نهه) تنه ډولچیان یوازې بیدار ځاځي راوستي وو. ماته یې وویل چې په ټول ښار کې نور ډولچیان او سورنیچیان نه پیدا کېدل، بیدار ځاځي، صمد ځاځي او نورو دوستانو ټولو په خپله سیمه کې د خلکو په خبرولو کې تر خپله وسه منډه کړې وه، خو هېڅا هم هغه ژمنه سل په سلو کې نه وه پوره کړې، چې تر غونډې دمخه یې کړې وه. ځرنګه چې یو شمېر خلک د عامه تبلیغاتو په واسطه دې غونډې ته راغلي وواو عمومي شمېر زیات وو، نو د ټولو هغو مشرانو پرې پرده پټه شوه چې د غونډې تر مخه یې د زرګونو خلکو د خبرولو ژمنه کړې وه. ځرنګه چې اوس هم په زرګونو خلک راغلي وو، نو هر یو د ځان په ګټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نجات خلي د ډېر اېښودنې د غونډې يو بل انځور

حسابولای شول، عیناً لکه انتخاباتو کې د یو چا په ګټه کارېدلې رایې چې د هغه کمپاینران یې هر یو د خپل ځان په جم کې محاسبه کوي. خیر په هر ترتیب غونډه ښه خوړه، ولولیزه، هدفمنه او له خپل مرام سره سمه پایته ورسېده او زیات شمېر رسنیو هم په ژوندی او ناژوندی بڼه منعکس کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژمنې او ځان پټونې

د هر کار لپاره ژمنه اسانه، خو د کار سرته رسونه سخته وي، د نجات ځلي په بيا جوړونه کې هم مور د ژمنې او عمل تر منځ پر واټن او تضاد پوه شو او يو ځل بيا راته د کار او وينا خلک په ډاګه شول. زه دلته نه غواړم هغو خلکو ته چې تر ټولو زياتې ژمنې يې کړې وي، په مستقيم ډول ګوته ونيسم، خو غواړم د حقيقت کيسه ټکي په ټکي بيان کړم، بيا هر څه په خپله په ډاګه کېږي.

کله چې مور په ژوندون ټلوېزيون کې د لويې غونډې لپاره ترتيبات نيول، نو د جنوبي قومونو د يووالي شورا په ګډون شل دېرش تنه مخور درې ځلور ځله په ژوندون ټلوېزيون کې سره جرګه شولو. د ګڼو خبرو په لړ کې د ځلي لپاره د ډيکور، ډيزاين، ساختماني نقشې او جوړوونکي شرکت په لټه کې شو، په دې باب مو هم بحث وکړ. د دې لړۍ په دوو غونډو کې د (پکتين ساختماني شرکت) مشر (انجنير رحمت الله ځلاند) چې تر دې مهاله ما نه پېژنده او نه مې ليدلی و او همدارنګه (انجنير دلاور توتاخېل) چې د اوبو او برښنا وزارت يو رسمي انجنير دی، هم حاضر وو، دی مې هم له نږدې څخه نه پېژنده، کله چې د ځلي د جوړېدو بحث مطرح شو، نو د جنوبي د قومونو د يووالي شورا يو تن مشر غالباً (نېک محمد ولسمل) وويل: ((انجنير صيب ځلاند ساختماني چارې پر مخ وړلای شي.)) ما ورته وويل: ((څنګه دی انجنير صيب قرباني به

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کې ورکړي که نه؟)) انجنیر صیب دلاور هم وویل چې زه به یې د مهندسۍ پر نقشه کار وکړم، انجنیر رحمت الله ځلاند وویل: ((تاسې نورو شرکتونو سره هم خبرې وکړئ، هغوی چې څه نرخ درکړي، زه به یې تر هغو لس سلنه ارزانه وکړم.)) مور ټولو ته دې خبرې خوند راکړ، مور وویل: تر دې ښه خبره چېرته ده. انجنیر ځلاند د پیسو په برخه کې دا خبره هم وکړه چې: ((که چا پیسې راکړې غورځوم یې نه او که رایې نه کړې ورپسې ګرځم نه، دا د ټولو ګټه کار دی، زه هم په کې قربانۍ ته حاضر یم.)) دا نو داسې یو مهال دی چې عمومي غونډې ته یوازې دوه ورځې پاتې دي او مور یوازې دومره کولای شو چې د څلي لپاره یوازې نما (بېرونی انځور) جوړ کړو. انجنیر دلاور او انجنیر ځلاند دواړو ژمنه وکړه چې تر لویې غونډې یوه ورځ وړاندې مور تاته د څلي نما درکولای شو، نور کارونه به بیا وروسته ترسره کوو، ما هم ورسره

د نجات څلي د بیا جوړونې خیالي انځور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومنله، تر عمومي غونډې يوه ورځ دمخه ماښام مهال دواړو انجنيرانو ماته د ځلي يوه يوه فرضي نما راکړه او ما پر همغه شپه چاپخونې ته د چاپ لپاره ورولېږله. عمومي غونډې ته د تياري پر مهال د ژوندون ټلوېزيون په لويه غونډه کې چې نړۍ (۸۰۰) تنه په کې حاضر وو، حاجي صيب عبدالباري منګل د (۷۰۰۰) ډالرو او حاجي حکيم خان ځائي د (٦۰۰۰) زرو ډالرو مرستې ژمنه وکړه. حاجي صيب حکيم خان ځائي مور سره په وړه ناسته کې دا ژمنه هم وکړه چې که نور هېڅا پيسې ورنه کړې، نو زه نورې مرستې ان ټولو پيسو ته هم حاضر يم. کله چې لويه غونډه پايته ورسېده او د ځلي ډېره کېښودل شوه، نور ټول مشران پر خپله مخه لاړل. پکتين ساختماني شرکت د ځمکې پر کيندلو پيل وکړ او له نښه شوي ځای څخه يې شين څادر راتاو کړ. يو دوه ورځې وروسته ما انجنير صيب ځلاند ته زنګ ووهه،هغه راته وويل: ((يون صيب مور چې کله ځمکه وکيندله، له نېکه مرغه دهمغه ځلي دبنسټ تيږې راووتلې چې پخوا دلته جوړ شوی و)) په دې خبره ډېر خوشاله شوم چې مور پر خپل اصلي ځای ډېره ايښې ده. څو ورځې وروسته د ښاغلي نذير احمدزي په کور کې يو ځل بيا غونډه وشوه، ښايسته ډېرو مخورو کسانو په کې ګډون کړی و، نړۍ همغومره شخصيتونه چې پخوا به وو، يو ځل بيا د ځلي د جوړېدو پر عملي مېکانېزم بحث وشو، پر دې باندې هم بحث وشو چې کوم شرکت ته دا کار ورکړای شي، دا مهال نو انجنيز دلاور توتاخېل د ځلي مهندسي نقشه جوړه کړې وه او تياره يې غونډې ته له ځان سره راوړې وه، د پکتين ساختماني شرکت مسول انجنير (رحمت الله ځلاند)

حاجي حکيم خان ځائی

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم حاضر و چې اوس مهال يې يوازې څو متره ځمکه شلولې وه. غونډه کې مختلف نظرونه وو، چا وويل اعلان بايد وشي، د داوطلبۍ له لارې يو شرکت ته ورکړل شي، چا وويل؛ دوه درې شرکتونه دې راوغوښتل شي، تر بحث وروسته دې يو شرکت ته ورکړل شي، چا ويل همدغه شرکت چې اوس يې کار پيل کړی، همدغه ته دې ورکړل شي او چا وويل اول بايد بانکي حساب خلاص شي، پيسې راټولې شي، له فيسبوکه اعلان وشي، کله چې پيسې راټولې شي، بيا دې د داو طلبۍ له لارې يو ښه شرکت ته ورکړل شي، نظرونه هم ډېر وو، هم بېلابېل او هم مختلف، خو په ولسي جرګه کې د هلمند د خلکو استازې (نسيمې نيازۍ) وويل: ((دا کار چې مو يو ځل داو طلبۍ ته وړاندې کړ او دا داو طلبۍ ما و طلبۍ چې شروع شوې، بيا مياشتې مياشتې وخت نيسي، بيا به هر شرکت ګيله کوي، چې ولې ماته دې رانه کړ، ولې دې هغه ته ورکړ، دې څخه ډېر جنجال راپيدا کېږي او بل دا خو څه دولتي پروژه نه ده او نه داسې لويه پروژه ده چې موږ مياشتې مياشتې پر داو طلبۍ تېرې کړو، بله خبره دا ده چې تاسې چېرته نقدې پيسې ورکوئ چې سملاسي يو شرکت سره قرارداد وکړئ؟)) نيازۍ زياته کړه: ((زما په نظر دغه شرکت چې اوس يې کار شروع کړی دی، زه خو يې نه پېژنم، نه پېژنم، هر څوک چې دی، همدا دې کار شروع کړي، تر هغې به ورته پيسې هم پيدا کېږي)) دا وخت (انجنيردلاورتوتاخېل) خپله مهندسي نقشه ښکاره کړه، هغه وويل: ((ما د څلي ټولې برخې سنجولي، دې کې لوړوالی، قطر او ټول محاسبه شوي، دا تقريباً (۷۰) زره ډالره شاوخوا کېږي، دا لومړنی سنجش دی، دې کې

د ولسي جرګې غړې نسيمه نيازۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېدی شي پنځه زره ډالر زيات و کم شي، خو ډېر تفاوت په کې نه راځي.))
انجنير توتاخېل وويل: ((زما نظر خو دادی چې همدغه شرکت چې همدا اوس يې کار پيل کړی، همده ته يې که ورکړو ښه به وي، دی به هم پر مورږ ګټه نه کوي.)) دا مهال د پکتين شرکت مسول (انجنير ځلاند) پورته شو، ويې ويل: ((جوړوم، ګټه درځخه نه غواړم، تاوان ته هم چمتو يم، هر څومره تاوان چې پر ما ږدئ، زه ورته حاضر يم.)) ما (يون) په دې برخه کې هېڅ ونه ويل، خو زړه مې و چې همدې شرکت ته يې ځکه ورکړي چې يو خو يې کار شروع کړی، بل وخت ضايع کېږي، درېيم دا چې اوس دې شرکت تياره پرده غوړولې، خوازې يې راوړي، د کار لين يې برابر کړی، دا چې اوس لرې کوې او بل راوړې، دا خپله يو جنجال دی، له بلې خوا يو شمېر خلکو ته هم پلمه برابرېږي، هلته ترافيکي ستونزې هم راولاړېږي، د خلکو شکايت هم پورته کېږي، لنډه دا چې سل جنجالونه ورځخه پيدا کېږي، خو په يادە غونډه کې د ځائيو د يوې ټولنې مشر (صمد ځائی) او يو شمېر نور خلک موافق نه وو چې پکتين ساختماني شرکت ته دې دا قرارداد ورکړل شي، صمد ځائي او انجنير ځلاند دواړه ځائيان دي او يو بل سره ښه پېژني، تردې مهاله يو بل سره جوړ نه وو، خو په دې غونډه کې اکثريت په دې نظر وو چې کار بايد همدې شرکت ته ورکړل شي او ژر تر ژره کار پيل شي. په پای کې د غونډې اکثريت برخوالو پر همدې فيصله وکړه او دعا پرې وشوه.

ځلور پنځه ورځې وروسته مو ژوندون ټلوېزيون کې يو ځل بيا د مرستې د راټولولو په نيت يوه وړه غونډه وکړه چې يوازې د لويې پکتيا يو شمېر مشران په کې حاضر وو. څو ورځې وروسته حاجي صيب عبدالباري منګل (پنځه زره) او حاجي حکيم خان ځائي (شپږ زره) امريکايي ډالره مرسته وکړه. دا پيسې پکتين ساختماني شرکت ته ورسېدې، مانا دا چې د عملي کار او نظري کار تر منځ يو څه پيوستون رامنځته شو، کله چې مورږ د لويې غونډې راپورتاژ د ټلوېزيون پر څپو خپور کړ، نو ډېرو دوستانو دا غونډه ډېره خوښه کړې وه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

له لندن څخه تکړه افغان لیکوال ښاغلي (غلام محمد کاموال) راته ټلېفون وکړ او ویې ویل چې د ځلي لپاره غونډه ډېره ښایسته وه، د ژوندون پر څپو مې ورته بشپړ راپورتاژ ولیده، زما او د نورو افغانانو ډېره خوښه شوه، زما خو نور څه په وس پوره نه دي، کاشکې هلته وای چې تاسو سره مې په غونډه کې ګډون کړی وای، خو (پنځه سوه ډالره) به زه هم خپله مرسته وکړم، اوس مې همدومره وس دی او دا پیسې زه د خپل وراره په لاس درلېږم. څو ورځې وروسته کاموال صیب خپله ژمنه پوره کړه، (پنځه سوه ډالر) یې راولېږل او ما

د ځلي د بیا جوړونې لومړني پراوونه

هغه انجیر ځلاند ته ورکړل، په دې ډول د نومبر تر وروستیو پورې انجیر ځلاند ته ټول (یوولس نیم زره ډالره) ورسېدل. انجیر ځلاند په دې پیسو ډېر ابتدایي کارونه راپیل کړل او د ځلي بنسټ یې کېښود او جال یې وتړه، د ځلي ټول ځمکنی بنسټ یا پراخوالی (۹) متره په (۹) مترو کې و او (۳،۳۵) متره یې ژوروالی و.

په همدې زماني بهیر کې یو ځل بیا د نذیر احمدزي په کور کې مازیګر مهال یوه بله غونډه وشوه، بیا ګڼ شمېر مخور په کې راټول شوي وو. نذیر احمدزي ماته په ټلېفون کې وویل چې مشران مې راغوښتي او یوه تشویقي غونډه ده، تاسو هم ورته ضرور راشئ، کله چې غونډې ته ورسېدم، نو رښتیا هم یو شمېر مشران راغلي وو، خو شمېر یې هغومره نه وو، لکه په نورو غونډو کې چې و، ښاغلي ضیاء الحق امرخېل صیب هم حضور درلود، نذیر احمدزي د غونډې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولو برخوالو ته یوه یوه لونګۍ په دې خاطر ډالۍ کړه چې ګڼې د ځلي په جوړونه کې یې منډې ترڅې کړي، غالباً چې نذیر احمدزي ته دا لونګۍ بل چا ډالۍ کړې وې، خو خیر په هر ترتیب لونګۍ ټولو ته ډالۍ شوې او ټولو په ګډه یادګاري عکسونه هم واخیستل، ما خو په زړه کې وویل چې تر اوسه خو لا کار په ډېرو لومړنیو مراحلو کې دی، دې ډول ډالیو ته هیڅ اړتیا نه وه، نذیر احمدزي ته مې وویل، تر اوسه خو لا کار په همغه لومړیو شېبو کې دی، کله چې کار خلاص شوی وای، بیا به مو یو بل ته سوغاتونه او ستاینلیکونه ډالۍ کول، خلک به څه وایي چې څه توره مو کړې؟ د لونګۍ ارزښت ته هم باید پام وشي. احمدزي صیب وویل: پرېږده چې دا خلک تشویق شي، همدغه مو مشران دي مور نور څوک لرو او بله دا چې پرېږده دوی لا پسې وهڅول شي او ځلي ته امکانات پیدا کړي، دا غونډه هم په خوښۍ او خوشالۍ پایته ورسېده، خو د ځلي لپاره ترې کوم عملي کوچ ترلاسه نه شول.

د نذیر احمدزي په کور کې ستاینغونډه

پکتین ساختماني شرکت خپل کارونه پر مخ وړل، خو کارونه ډېر چټک روان نه وو، کله چې له ځمکې څخه سیخان راپورته شول، په اصطلاح د بېخ سیخان یې په ځمکه کې ښخ او سیمنټو کې ټینګ شول، نو زه یو ځل بیا احمدزي صیب پسې کور ته ورغلم، کور یې د دارالامان واټ پر عمومي سړک حبیبي لېسې ته ورځېرمه موقعیت لري، هلته مې ورته وویل چې یو خو باید ځلي ته پیسې پیدا کړو او بل یې کار وګورو، تر دې دمخه مې څو ځله ورسره په ټلېفون کې هم خبرې کړې وې، خو چې نتیجه یې ورنه کړه، مجبور شوم کور ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورپسې ورغلم. ده وویل زه خارج ته په سفر روان یم، کله چې راغلم د څلي لپاره به اساسي کارونه ترسره کوو، اوس فقط ماته یو څو ورځې نور وخت راکړه، دومره کارونه دې کړي دي. یو څو ورځې نور هم صبر وکړه، ټول کارونه جوړیږي په خیر. ما وویل: سمه ده، مخکې تردې چې بهر ته لاړ شې، لومړی به د څلي کار له نږدې وګورو چې څومره کار شوی دی، ده وویل: زه خو همدا نن ماسپښین بهر ته روان یم، ما وویل: همدا اوس ځو، ساعت د سهار نږدې (لس) بجې وې. ده وویل: سمه ده، خپلو امنیتي مسولینو ته یې امر وکړ چې موټر تیار کړئ. دوه درې مرمۍ ضد ګاډي، پولیس او ترافیک، یو د پولیسو ګاډی او څو نور موټرونه تیار شول، زه ده سره په موټر کې کښاستم، ما خپل ډرېور او یو تن امنیتي ساتونکي ته وویل چې وروسته راپسې راځئ، تر نږدې (پنځه لس شل دقیقو) وروسته په لاهوري دروازه کې د څلي موقعیت ته ورسېدو.

نذیر احمدزی او محمد اسمعیل یون د څلي د بیا جوړونې د کار کتنې پر مهال

د څلي د قراردادي شرکت مسول (انجنیر ځلاند) تیار مو ته د کار په ساحه کې منتظر و، څلی مو، چې دا مهال یې د ځمکې له سطحې سیخونه پورته شوي وو، له نږدې وکوت، احمدزي صیب قراردادي ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلې سپارښتنې وکړې، هغه ورته وويل چې تاسې مشران ياست يو تن ماته خپل داسې ټلېفون نمبر راکړئ چې فعال وي، چې که زه دلته له ستونزو (له امنيتي مشکلاتو څخه نيولې نورو ډول ډول ستونزو) سره مخ شم، زه هغه ته زنګ ووهم او هغه زما مشکل حل کړي، اوس هېڅوک زما ټلېفون نه جګوي، احمدزي صيب خپل سکرتر ته امر وکړ چې هلئ ژر شئ، زما نمبر هم ورکړئ او خپل هم. انجنير ته يې وويل که زما نمبر کله بند وي، د سکرتر مې هر وخت چالان وي، ما سره اړيکه نيسه، نور هېڅ تشويش مه کوه، انجنير ځلاند او مورِ ټول خوشاله شولو. احمدزي صيب ته مو رخصت ورکړ، زه او انجنير ځلاند په ساحه کې پاتې شو، کله چې احمدزی صيب رخصت شو، انجنير ځلاند ماته وويل چې کور دې ودان چې دا سړی دې دلته راوسته، زه خو دا څووم ځل دی چې ټلېفون ورته کوم، څوک زما ټلېفون نه پورته کوي، نه مې ميسج ته ځواب ورکوي. ما ويل دغه دی اوس خو يې ژمنه وکړه نور به ان شاء الله کارونه سم شي.

دې سره زه د خپل دفتر پر لوري راغلم، څه موده دې کې تېره شوه، ساختماني شرکت په همغو (يوولس نيم زره) ډالرو چې دمخه مو يادونه وکړه خپل کار تر يوه وخته پر مخ يوړ، تر دې وروسته يې تر لسګونو ځله زيات نذير احمدزي او همدارنګه رشيد ايوبي ته چې د ځلي له اساسي مالي ملاتړو څخه ګټل کېدل، زنګونه ووهل، خو چا يې ټلېفون پورته نه کړ، ما هم د قراردي په شان ورته کار ترسره کړ، په لسګونو ځله مې ورته زنګونه ووهل، خو دواړو ښاغلو نور نو خپلو ټلېفونونو ته زولنې واچولې، ايوبي صيب خو د ځلي د ډبرې د ايښودلو پر ورځ، همغه مهال چې له ستېجه کوز شوی و، راساً (دوبی) ته مخه کړې وه، ان له مورِ سره يې د ډبرې ايښودلو په مراسمو کې هم ګډون ونه کړ، ما هم له همغې ورځې بيا تر دې دمه چې تر يوې مياشتې زياته موده وشوه، بيا ايوبي صيب نه په سترګو ولید او نه مې هم په ټلېفون پيدا کړای شو، د دوبی په ټلېفون مې هم پيدا نه کړای شو. دا په داسې حال کې وه چې د ډبرې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایښودلو پر مهال یې په فیسبوک کې له خپلې ګوندي پانې او نورو پلوي پاڼوڅخه ټولو، په ټبره بیا خپلو ګوندي انډیوالانو ته مبارکۍ ورکړې وې چې دادی منار مې درته جوړ کړ، دا کار یې د (عدالت) ګوند ستر ابتکار او ارمان بللی و او ځینو غړو یې هم لیکلي وو چې د دوی مبارزو رنګ راوړ. هېڅ شخص او ډلې د ایوبي صیب او عدالت ګوند په شان له دې څلي څخه دومره د ځان د تبلیغ لپاره ګټه پورته نه کړه، لکه دوی چې تصنعي او دروغجن تبلیغات وکړل، رښتیا خبره دا وه چې ماته د ایوبي صیب او د دوی د ګوند دا حرکتونه ښه نه برېښېدل، ایوبي صیب ته مې په دې خاطر هم ټلېفون کاوه چې له دې ډول دروغجنو حرکتونو او سیاسي کمپاینې تبلیغاتو ډډه وکړي، البته یو شمېر اشخاصو اصولي صیب، حاجي فضل کریم فضل او ځینو نورو وړو ډلو هم د ځان په ګټه یو څه اعلانونه او تبلیغات کړي وو، اصولي پورې ځینو اړوندو لیکنو کې ویل شوي وو چې دا یې وکالت ته دنوماندۍ پرمهال د کمپاین د دورې یو شعار و چې دا څلی به جوړوي، خو هېڅا هم د عدالت ګوند په شان بې مالګې تبلیغات نه کول. یوه ورځ انجنیر ځلاند په ژوندون ټلوېزیون کې زما دفتر ته راغی راته یې وویل: تر یوې میاشتې زیاته موده کېږي چې ایوبي پسې ګرځم پیدا کولای یې نه شم، اوس یې په لغمان کې د ګوند کوم غړی دی، یو پوسټ یې پورته کړی چې د نجات څلی د عدالت ګوند په هلو ځلو جوړ شوی او د دوی مبارزو رنګ راوړ، ما ویل زنګ ورته ووهه، ځلاند ورته په فیسبوک کې ولیکل چې ژر دې پوسټ پاک کړه، کار خو نه شئ کولای، لاپې لا هم وهئ او ورته ویې ویل دلته د (یون صیب) څنګ کې ناست یم. دې سره هغه ژر

عبدالرشید ایوبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل پوستې لرې کړ، خو زما او د انجنیر ځلاند له تلاش سره سره بیا هم موږ د ایوبي صیب په پیدا کولو بریالي نه شو. انجنیر ځلاند ګیله وکړه چې د احمدزي صیب کور ته ورغلم، ساتونکو یې ورټلم او راته یې وویل چې نور نو دلته د منار په کارونو پسې رانه شې او خپله احمدزی صیب ټلېفون نه پورته کوي.

انجنیر ځلاند وویل: ((زه نور په دې شکل کار ته دوام نه شم ورکولای.)) ما ورته وویل: ((خیر دی ګوزاره کوه، زه به احمدزی صیب، ایوبي صیب، اصولي صیب او نور ټول دوستان پیدا کړم، په هر ترتیب چې وي، ستا مشکل به حل شي.)) دا نو داسې مهال دی چې ځلی له ځمکې څخه درې – څلور متره لوړ شوی دی. د ځلي کار ورو ورو مخ پر بره روان و. دا وخت (عبدالله ارین) یو تن ځوان او تحصیل کړي افغان چې پخوا یې په (صافي هوایي شرکت) کې کار کاوه، ماته زنګ وواهه چې سبا شپه چېرته وعده ونه کړې، زما مېلمه یې، څو تنو نورو ځوانانو، ملي او سیاسي شخصیتونو ته مې هم بلنه ورکړې او په (صافي لنډ مارک) کې به ماښام سره کښنو، ډوډۍ به هم وخورو او سیاسي مجلس به هم وکړو. ما ورسره ومنله، خو نور مې ترې پوښتنه ونه کړه چې اجنډا څه ده او نور مو څوک خبر کړي دي. له وعدې سره سم صافي لنډ مارک هوټل ته ورغلو، یو یو ملګری راروان و، شپه ښایسته باشعوره ځوانان راغلل، ایوبي صیب او د ګوند دوه غړي یې (امیدحیران او یو بل تن) هم ورسره وو، دوی دواړه پخوا په نورو ډلو کې وو، خو اوس یې د ایوبي صیب لمن نیولې وه، هغوی هم راغلل.

شپه ګڼ شمېر اندیوالان چې ټول نړدې شل تنه کېدل، راټول شوي وو، پر بېلابېلو سیاسي او ټولنیزو مسایلو بحث وشو. ما ایوبي صیب ته وویل، نړدې دوه میاشتې وشوې چې ټلېفونونه دې ګڵ کړي، د ځلي د ډبرې تر ایښودلو وروسته لادرکه شوې، اوس به څنګه کېږي، ځلي سره مرسته؟ ایوبي صیب وویل: ((ما خو د نغدو پیسو ژمنه نه ده کړې، ما ویل چې زه خپله مکسر او پلانټ لرم، څومره مواد چې د هغه په کار وي زه به هغه ورکوم، ماته

(c) ketabton.com: The Digital Library

انجنير ځلاند هم زنګ وواهه او هغه ته مې وويل هر وخت چې دې ساختماني مواد په کار وي او کله چې دې لنټر اچوه، زه هغه مواد درلېږم)) ما ورته وويل: ((تاسو خو د احمدزي صيب په کور کې وويل چې په پيل کې هر چا هر څومره بسپنه واچوله، نور نو له يو څخه نيولې تر پنځه لکو ډالرو يانې دا چې څومره پاتې لګښت راته، هغه ټول زه ورکوم، اوس وايې چې زه يوازې د لنټر لپاره تيار مواد ورکوم، بل دا خبره عملي ده که نه؟ چې ته همغه مواد تياروې چې ساختماني شرکت يې غواړي؟ د دې موادو کيفيت به څوک تضمينوي، د سمنټو او د شګې د ګډې اندازې ګرنټي به څوک ورکوي؟)) ده وويل: ((دا ټول زه تضمينوم.)) ما ورته وويل: ((انجنير وايي زه د شپې دولس بجې يوه طبقه لنټر اچوم، د ورځې له خوا ترافيکي ګڼه ګوڼه وي، ايا ستاسو پلانټ او مکسر د شپې دولس بجې تيار وي، مزدور کار هلته وي که نه وي، له هغه ځايه چې ستاسو مکسر حرکت کوي، دا به ساحې ته څه وخت رارسېږي؟ امنيت به يې څنګه کېږي، احتمالي خرابي به يې څنګه کېږي؟ د موادو کمی او زياتی به څنګه کېږي او بله مهمه خبره دا ده چې مونږ به سبا ته ساختماني شرکت سره حساب او کتاب څنګه کوو؟ ځکه هغه سره خو د نقشې له مخې پر متر مکعب خبره شوې ده. دا چې يو سړی سمنټ ورته راوړي، بل شګه، بل اوبه، بل سيخ، نو د دې ټولو حساب به بيا د کوم ټرون له مخې محاسبه کېږي؟)) ده وويل: ((ما د همدغه شي وعده کړې، هغه يې چې هر وخت په کار وي زه يې ورته رالېږم.)) ما وويل: ((ايوبي صيب ستا خو په دې شګه، سمنټو، ميکسر او نورو جوړونکو موادو لګښت راځي که نه؟)) ويې ويل: ((هو راځي)) ما وويل: ((همغه لګښت محاسبه کړه همغه به

عبدالرشيد ايوبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته ورکړو، خبره خلاصه ده.)) ده وويل: ((نه دا ماته ارزانه پرېوزي)) ما وويل: ((همغه ارزانه او وروستی قيمت محاسبه کړه!))، خو ده وويل: ((نه! زه يوازې همدا ساختماني مواد ورکوم)) زه چې پوه شوم د ايوبي صيب په زړه کې نور څه ګرځي او دی داسې شرايط وړاندې کوي چې عملي کېدل يې ناشوني دي او کله چې دا شرط ورسره ومنې، نو بيا به يې د لنټر پر شپه ټلېفون بند وي او کاريګر به وايي څو چې رييس صاحب مور ته هدايت ونه کړي، مور چاته مواد نه شو لېږلی او بيا په دې توره شپه کې دا کار ناشونی دی، نو ما ورته يوه کيسه وکړه: ما وويل: ((د طالبانو د واکمنۍ پرمهال به زه کله کله پېښور ته د يو شمېر فرهنګي کارونو د سرته رسونې لپاره تللم، هغه وخت د خلکو اقتصادي حالت ډېر خراب و. نو پېښور کې يو افغان ليکوال د يوه لغمان مېشتي ليکوال په باب راځخه پوښتنه وکړه، ماته يې وويل چې څنګه دی ژوند او اقتصاد يې؟ ما ويل ژوند خو په ټول افغانستان کې تريخ دی او په لغمان کې خو بيا د دې ليکوال هم ژوند تريخ دی او هم له اقتصادي پلوه له ستونزو سره لاس او ګرېوان دی)). پېښور مېشتي افغان ليکوال راته وويل: ((خير نو چې لغمان ته تلې، زه به درته يو دوه بوجۍ وړه واخلم، هغه ورته يوسه)). ما ورته وويل: ((له لورېنې دې منه خو که د همدې دوو بوجيو اوړو معادل پيسې راکړې، زه به يې ورته ورسوم، بيا د هغه خوښه چې اوړه يې پرې اخيستل او که کوم بل ضروري مجبوريت يې پرې رفع کاوه. کېدی شي هغه تر اوړو بل څيز ته ډېر ضرورت ولري)) خو ده وويل: ((نه زه فکر کوم دا اوړه ښه دي)) دا چې دا مهال ژمی و، باد و باران هم و، فکر مې وکړ، زه چې تر الينګاره پورې څم، له پېښوره تر هغه ځايه بايد دا اوړه شپږو اوو موټرو کې يوسم، له يوه به يې کښته کوم بل ته به يې پورته کوم، ټول بايد شپږ موټره او شپږ کراچۍ وکاروو او ماته به هم مشکله وي چې دا بوجۍ په شا کړم او د موټر له يوه تمځايه يې بل ته انتقال کړم، هرځای کې کراچيوان او جوالي هم نه پيداکېږي او دا کرايه چې پرې ورزياته کړو، نو نږدې يوه بوجۍ بله پرې کېږي، خو سړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

(لیکوال صیب) شله و چې نه همدا دوه بوجۍ اوړه ورته اخلم او دا به ورته ضروري رسوې. د لیکوال په زړه کې اصلي خبره دا وه، چې دی (یون) خو هسې هم دا اوړه نه شي وړلای، نو راځه همدا خبره ټینګه کړه، یو خو به له ده څخه جوالي جوړکړم او بل به مې هغه بل لغمان مېشتي لیکوال ته د سبا لپاره تیاره پلمه جوړه وي چې ما خو درته اوړه درلېږل خو ده درنه وړل، په داسې حال کې چې دا اوړه په لغمان کې هم تقریباً دېته په ورته قیمت خرڅېدل او تکلیف هم پرې نه راته، خو څرنګه چې اصلاً د لیکوال زړه نه و، نو ځکه یې داسې دروند شرط ایښوده چې ما نه شو پوره کولای، زه یې چې ډېر مجبور کړم نو ما ورته وویل: ((زه درته همداسې درې بوجۍ اوړه په پېښور کې اخلم، ته یې لغمان کې هغه لیکوال ته ورسوه، کرایه هم درکوم)) خو دې سره سره بیا هم لیکوال صیب پر خپله خبره ټینګار کاوه.

ما ایوبي صیب ته وویل چې دا کیسه ترې مه جوړوه، چې زړه دې نه وي، هغه بېله خبره ده خو د دې اوړو کیسه ترې مه جوړوه، تاسو اوس وواياست چې څلي ته پیسې ورکوې او که نه؟ او څومره ورکوې؟ ما دا هم ورته وویل چې د دووسوو مشرانو په مخکې په ډېر جرئت سره یوه ژمنه کول او له هغې څخه بیا په دې پلمو په شا کېدل، دا ستا راتلونکي شخصیت او کرکټر ته ډېر تاوان رسوي او بل موږ غوندې خلکو ته هم د ماشومانو فکر کېږي چې یو سړی دې پورته شي او د ډېرو خلکو په مخکې دې داسې یوه وعده وکړي چې هېڅوا هم پرې د مجبوریت فشار نه وي راوړی، نو څه ضرورت و دې خبرو او بیا بې ځایه فیسبوکي تبلیغاتو ته چې ټول وطن مو پر سر اخیستی وي او اخر خبره دې حد ته ورسېږي چې موږ پرې دومره بحث وکړو. زما او د ایوبي صیب خبرې ترخې شوې، نورو دوستانو مداخله وکړه او ویې ویل چې دا محفل باید د څلي پر محور راونه څرخي، نور مسایل هم دي چې باید بحث پرې وشي. ایوبي صیب وویل، ما چې کومه ژمنه کړې، زه اوس هم پرې ولاړ یم، مانا د لنټر لپاره مواد ورکوم، هغه موږ ته د پیغور په توګه دا اشاره هم وکړه چا چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم جګې جګې لونګی ګانې پر سر ولې، هغوی دې اوس د څلي جوړونې کارونه هم ترسره کړي. مقصد یې د نذیر احمدزي په کور کې هغه غونډه وه چې ایوبي صیب په کې حضور نه درلود (دوبی) کې و او احمدزي صیب په کې زما په شمول راغلو کسانو ته لونګی ور پرسر کړې، ما ورته وویل چې په هغې غونډه کې تاسو نه وئ، که نه تر ټولو دمخه به تاسو پر سر کړې وای، بل تاسو هغه کس وئ چې تر ټولو زیات دې په دې کار کې لهوالتیا لرله، د غونډو انانسري دې هم کوله، تر ټولو زیاتې ژمنې هم تاسو کړي، په پرانیستې لویه غونډه کې دې د خپل ګوند بیرغ، باینر، مېز او لوګوګانې ټولې کارولې وې، د سټیج چارې دې هم پرمخ وړلې، تلاوت دې هم وکړ، فیسبوک کې دې دا کار د خپل ګوند (عدالت) یو ابتکار وباله او تر ټولو بیا تاسو لومړی شخص وئ چې لادرکه شوئ، دې غونډه کې زه او ایوبي صیب چندان توافق ته ونه رسېدو، خو د دې یادونه مې وکړه چې هر چا هر چېرته په هره لویه او وړه غونډه کې تورې او لاپې وهلې وي او بې ځایه ژمنې یې کړې وي، په همغه شان یوه غونډه کې به یې باید بیا یادونه وشي چې دغو خلکو خپله ژمنه پوره نه کړای شوه. د عبدالله ارین ورور محفل کې که څه هم نورې خبرې هم وې، خو یوه درنه برخه یې څلي رانغاړله. څو ورځې وروسته ایوبي صیب بیا دوبی ته لاړ، خو د ساختماني شرکت مسول انجنیر رحمت الله ځلاند پسې تعقیبوه، هغه راته بله ورځ زنګ وواهه چې له ایوبي څخه مې (سل زره) افغانۍ ترلاسه کړې، پر همغه ورځ مې د خپل یادښت په کتابچه ولیکلې، همغه مهال مې پر ډالرو محاسبه کړې (یونیم زر) ډاله شول او د پخوانیو پیسو په ګډون چې قراردادي ته ورکړل شوې وې او دا مهال ټولې (یوولس نیم زره) ډاله کېدل، له هغو پیسو سره مې د یادښت په کتابچه کې ولیکلې. څه موده نوره هم تېره شوه نور نو یو ځل بیا د څلي د اصلي مدعیانو، احمدزي صیب، اصولي صیب، ایوبي صیب او نورو په لټه کې شوم، څومره زنګونه چې وهو د چا ټلېفون ځواب نه ورکوي، احمدزي صیب ته مې بې حده زیات زنګونه ووهل، خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېڅ ځواب مې ترلاسه نه کړ. د ځلي کارونه څه موده د پیسو نشتوالي له امله پر ټپه ودرېدل، داسې یو مهال راورسېد چې د عوامو په اصطلاح د پولې ټک ته کېناستو، حیران وو چې څه وکړو. قراردادي د (ساختماني شرکت مسول) هم هر چاته ځان په ټلېفونونو ستړی کړی و، خوله هېچا څخه یې مثبت ځواب نه و ترلاسه کړی، نو یوازې زه ورته پاتې وم، هغه ته چې به هر څومره قهر ورغی، نو یو ځل به یې د ټلېفون له لارې ماته زړه خالي کاوه، ټلوېزیون ته به هم وخت پر وخت راته. ما ورته وویل یو ځل به ګلاب منګل سره هم وګورو، هغه د ځلي د ډېرې د ایښودلو په غونډه کې د خلکو په خبرونې کې ښه مرسته کړې وه، هغه مهال ګلاب منګل د سرحدونو او قبایلو چارو وزیر و او دا مهال د ننګرهار والي دی. منګل صیب ماته ویلي وو لومړی به هغو خلکو ته انتظار وکړو چې په پرانیستې غونډه کې یې لاپې شاپې وهلې، که هغوی څه ونه کړل بیا به موږ ګورو او خپله هڅه به کوو. ګلاب منګل نو موږ ته د یو ښه هیله من ریزرف ځواک په توګه پاتې و. د ځلي کارونه پر ټپه ولاړ وو، ما یو دوو کسانو ته په پټه هم دنده سپارلې وه چې هر وخت د ځلي پر شاوخوا راځرخئ، په اصطلاح ګزمه کوئ، یوه ورځ یوه ماته راپور راوړ چې نه یوازې پر ځلي کار بند دی، بلکې د شنې پردې شاته کله کله پوډریان هم راځي او ځان پټوي، دې خبرې سره ډېر خفه شوم، انجنیر ځلاند ته مې وویل، وروره پیره دار دې باید ډېر متوجه وي، هغه وویل زموږ کاري وسایل یې هم پټ کړي دي. زموږ له مشکلاتو سره سره له ګلاب منګل سره زموږ ملاقات ونه شو، خو د ټلېفون له لارې مې تر لسو ځلو زیات هغه ته یادونه کړې ده. اقتصادي مشکلات همداسې پر خپل ځای پاتې وو چې یو دوست راسره په تماس کې شو، ویې ویل چې د ځلي په رابطه له کندهار څخه د جنرال عبدالرازق پیغام لري، په ژوندون ټلوېزیون کې مې ورسره د ملاقات وخت وټاکه، دوه ساعته وروسته له نورو ملګرو سره راورسېدل. د جنرال عبدالرازق سلامونه یې هم راورسول او د ځلي لپاره یې د هغه (شل زره) ډالره نقدي مرسته هم راکړه او دا یې هم وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې جنرال صيب وويل دا مرسته به مستقيماً يون صيب ته رسوئ او درېيم شخص ته به يې نه ورکوئ، نو دادی د هغه مرسته موتاسو ته در تسليم کړه، ما هغوی ته وويل راځئ دا مرسته به مستقيماً تاسو خپله د ساختماني شرکت مسول ته ورسوئ او زه به د هغه په مخکې له جنرال صيب څخه مننه وکړم، هغوی وويل مور نه غواړو د جنرال صيب د مرستې په برکت خپل ځان په رسنيو کې څرګند کړو، مور ته يې چې څه ويلي وو، هغه همدا وو، نور نو ستاسو خپل کار دی. ما پر همغه ورځ انجنير ځلاند ته زنګ ووهه، هغه په ګردېز کې و، ما ورته وويل چې کابل ته راشه چې د جنرال صيب عبدالرازق مرسته درته تسليم کړم، هغه وويل دوه ساعته وروسته دررسېږم. دوه ساعته وروسته هغه هم ځلي ته راورسېد او زه هم ورغلم، د جنرال صاحب عبدالرازق (شل زره ډالره) مرسته مې ورتسليم کړه او مور دواړو له جنرال رازق څخه مننه وکړه او خبر مو ورته د ژوندون ټلوېزيون پر څپو خپور کړ. په دې ډول د ځلي کار، چې يو څه موده ټکنی شوی و او دا مهال نړدې ځلور پنځه مترو لوړوالي ته رسېدلی و، يو ځل بيا له سره پيل شو او په دغه برخه کې راپېښ شوي تشويشونه يو څه رفع شول.

جنرال عبدالرازق

دا مهال انجنير ځلاند وويل: ((که مالي امکانات راته برابر شي، نو زه په به پاتې دريو مياشتو کې د ځلي ساختماني چارې بشپړې کړم.)) ځلی لا لس مترو ته نه و رسېدلی چې يو ځل بيا د پيسو کمښت احساس شو، انجنير ځلاند وويل چې ماته راکړل شوې پيسې تر هغو ډېرې کمې دي چې ما لګولي دي. دا مهال چې مور د ځلي ټول لګښت له (۷۰-۷۵) زرو ډالرو پورې اټکل کړی و، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساختماني شرکت تقاضا څه بل ډول راته ښکاره شوه. یو ځل بیا زه د نذیر احمدزي په لټه کې شوم چې له ساختماني شرکت سره کښني، حسابونه ورسره پاک کړي او پاتې پیسې ورته ور ورسوي. هر څومره ټلېفونونه چې مې ورته وکړل احمدزی صیب مې ګیر نه کړای شو. کله د خارج، کله په داخل کې د جلسې او کله هم د سکرتر له خولې د بېلابېلو پلمو په واسطه ځواب شوم، کله کله خو یې هېڅ ځواب هم نه وایه، د ټولو هغو ټلېفونونو شمېر چې ما به احمدزي صیب ته کړي وي، تر (۵۰) ځلو زیاتېږي. کله چې ټلېفونونو ځواب رانه کړ، نو بیا مسېجونو ته اړم شوم، یوازې یو مسج یې ځواب کړ چې د ولایتي شورا ګانو له وکیلانو سره په جلسه کې یم، بېرته درته زنګ وهم، تر هغه وروسته مې بیا ورته ټلېفونونه وکړل، خو د یوه ځواب یې هم رانه کړ، بیا مې ورته مسېج وکړ چې کوم داسې کارونه دي چې تر څلي زیات مهم دي او ته یې دومره مصروف کړی یې چې په دوو میاشتو کې ماته ځواب نه شې راکولای؟ نذیر احمدزي په پای کې زما مسیجونو ته ځواب هم بند کړ.

خدای (ج) خبر دی چې نذیر احمدزي څخه تر دې حده خفه شوم چې ما ویل په ټول عمر کې به بیا ورسره خبرې ونه کړم. زړه کې مې شیطان څو ځله داسې وسوسې واچولې چې افسوس د هغه ملت پر حال چې استازي یې دومره بې تفاوته وي، دا نو داسې یو مهال و چې نذیر احمدزي د خپل وخت او کار یوه زیاته برخه د (قومندان زرداد فریادي) ساتنې او مېلمه پالنې ته وقف کړې وه. وکیل صاحب، (قومندان صیب) ته په شپه ورځ کې (۱۲) ساعته وخت درلود خو د پوهنتون یو استاد ته یې په دوو میاشتو کې د یوه مهم ملي کار لپاره دوه دقیقې وخت نه درلود. دا په داسې حال کې ده چې د کرزي په

د ولسي جرګې غړی نذیر احمدزی

(c) ketabton.com: The Digital Library

حاکمیت کې چې کله هم په ولسي جرګه کې د کوچیانو لپاره څوکۍ ځانګړې کېدلې، نو یوناما، د انتخاباتو ګډ کمېسیون او ان د کرزي صاحب د حکومت کابینې، کوچیانو ته ټولې (پنځه څوکۍ) په پام کې نیولې وې. خو ما (یون)، ډاکټر عمر زاخېلوال، کاوون کاکړ او ډاکټر اکرم خپلواک ببلابېلې احصایې یا شمېرنې راټولې کړې، د ټولو یادو ارګانونو دروازې مو وروټکولې او دا مو وریاده کړه، چې کوچیان د خپل نفوس له مخې د (پنځه لسو) څوکیو مستحق ګڼل کېږي، کله چې دا ټول اسناد یادو ارګانونو ته ورسېدل او کابینه کې هم پرې بحث پیل شو، نو ډاکټر انوارالحق احدي د کوچیانو د حقه حقوقو ملاتړ وکړ او ډاکټر عبدالله عبدالله چې دا مهال د بهرنیو چارو وزیر و مخالفت، په پای کې کابینې یوه منځنۍ لاره غوره کړه، نه پنځه او نه پنځه لس، کوچیانو ته یې (لس څوکۍ) مختصې کړې. که چېرې کوچیانو اوس پنځه څوکۍ لرلای او په هغوی کې یوه یا دوه د مېرمنو وای، نو کېدی شي ښاغلي نذیر احمدزي ته په کې د وکالت چانس نه وای برابر شوی. احمدزی صیب او د کوچیانو نور وکیلان کېدی شي ان تراوسه پر دې حقیقت خبر نه وي چې په ولسي جرګه کې د کوچیانو د حقه حقوقو (څوکیو په تثبیت کې) چا زیار ګاللی دی، خو خیر په هر ترتیب اصلي ګیله او خفګان په دې کې وو چې ما له احمدزي صیب څخه کومه شخصي غوښتنه نه لرله او نه زه له ټولنیز، اکاډمیک او سیاسي پلوه په داسې یوه ټیټ موقف کې وم چې د احمدزي صیب لاسنیوي ته اړتیا ولرم. ان په همدې ولسي جرګه کې زما مېرمن (ارین یون) په ملي مسایلو کې تر ډېرو وکیلانو ډېره فعاله او هڅانده ده او د تحصیل کچه یې هم تر ډېرو لوړه ده (په ادبیاتو کې ماستري لري)، خو څرنګه چې د نجات څلي موضوع یوه ملي مسله وه او احمدزی صیب یې د بیا جوړونې له اساسي غړو څخه و، نو ځکه خو د کار او مسولیت یوه اساسي برخه ده ته راجع کېدله. کله چې له احمدزي صیب څخه د بیا بیا اړیکو نیولو له پلوه نهیلی شوم، نور مې پر هغه درنه تیږه کېښوده او غوښتل مې د نورو اشخاصو په لټه کې شم، یو څل بیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلاب منګل سره په تماس کې شوم، هغه وویل څه شو احمدزی صیب، اصولي صیب، ایوبي صیب او هغه نور وکیلان چې د افتتاح پر ورځ یې د ستېج پر سر هېڅا ته اجازه نه ورکوله؟ هغه ته مې له سره د احمدزي صیب داستان تېر کړ او ومې ویل چې اصولي صیب سره هم پر اړیکو ټینګولو بریالی نه شوم. د اصولي صیب دوه ټلېفون نمبرونه ما سره وو، یو بېخي چوپ او دویم کله کله زنګ تېراوه، خو ځواب یې نه راکاوه، رښتیا خبره وه چې اصولي صیب څخه هم یو څه خفه شوم، خو د احمدزي صیب په اړه ول نه، ځکه اصولي صیب د مالي مرستې په برخه کې له پیله هم ډېرې لاپې نه وې وهلې. انجنیر ځلاند هم یو ځل بیا ټولو ته ټلېفونونه کړي وو، خو نتیجه یې صفر وه، ماته یې هم څو ځله ټلېفونونه وکړل، خو ما یې ټلېفونونه ځواب کړي او هر ځل مې ورته ویلي تر څو چې دا ټول خلک پیدا نه کړم، تر هغه پورې مور غوښې نتیجې ته نه رسېرو، ځلاند څو ځله ماته د ګواښنې په ژبه وویل چې زه میډیا راغواړم او دا ټول حقیقتونه ورته وایم، ما ورته وویل خیر دی اوسېله کوه، دا ډېر شرم دی، مخالفین به وایي چې دوی یو ځلی نه شي جوړولای، نو نور کارونه به څنګه ترسره کړي؟ کله کله به یې وویل چې دا او هغه ټلوېزیون راپسې راغلی و، د شمشاد ټلوېزیون نوم به یې ډېر اخیسته او ویل به یې چې هغوی ډېر اسرار کوي چې دا ځلی ولې نه جوړېږي؟ د ده په وینا چې د هغوی ژورنالېست څو ځله ما پسې راغلی، خو ما ورسره له مرکې ډډه کړې ده، ما وویل ټولو ټلوېزیونونو ته زما نمبر ورکړه، مسؤلیت یې پر ما، ته ورته ووایه چې زه یو ساختماني شرکت یم ماته که چا پیسې راکړې کار کوم او که نه وي کار به ولاړ وي، سیاسي او نور مسولیت یې ستا پر غاړه نه دی. د شمشاد ټلوېزیون د خبریال په باب باید ووایم چې هغه اول ما سره مخامخ کړه چې زه یې حاجي صیب فضل کریم پسې ولېږم چې یوه ځانګړې مرکه ورسره وکړي، حاجي صیب فضل کریم ته مې د ځلي په خاطر درې ځله یادونه وکړه، لومړی ځل مې زنګ ووا‌هه، ما ویل چې حاجي صیب کله وخت لرې چې د ځلي په

(c) ketabton.com: The Digital Library

اړه درسره خبرې کوم، ویې ویل کوم څلی؟ ما وویل د نجات څلی چې تاسو یې پرانیستونکې یا ډبر ایښودنې غونډه کې ګډون درلود، ویې ویل په فرصت کې به خبرې وکړو. دویم څل چې مې زنګ ورته وواهه ما ویل حاجي صیب څلي کې باید خپله ونډه واخلي، مانا مالي مرسته وکړې، هغه وویل زه خو اوس (دوبی) ته پر لاره یم کله چې راغلم خبرې به وکړو. کله چې راغی، بیا مې ورته زنګ وواهه، ما ویل حاجي صیب څلي کې به مرسته وکړې، زه له نړدې درځم، خبرې به درسره وکړم، هغه رمزي او مالګینه خندا وکړه، څلی، څلی، کوم څلی؟ هغه خو د پکتیاوالو دی، د مشرقیوالو یې پرې څه؟ ما وویل حاجي صیب هغه د ټولو پښتنو او ټولو افغانانو دی، یوازې په پکتیا والو پورې اړه نه لري، که په هغوی پورې یې اړه لرلای، نو تاسو او نورو زرګونو افغانانو څه کول چې په پرانیستونکې غونډه کې مو ګډون کاوه او د سټیج پر سر مو وینا کوله؟ حاجي فضل کریم هم د هغو کسانو له جملې څخه و چې هم یې پر سټیج وینا وکړه او هم یې له شمشاد ټلویزیون څخه په ژوندۍ بڼه د غونډې یوه زیاته برخه خپره کړه او هم کله چې غونډه خلاصه شوه، له ژوندون ټلویزیون او نورو سره یې ځانګړې لنډه مرکه وکړه، د ګلانو یو اوږد امپل یې غاړه کې و، عیناً لکه په هند کې چې غټ غټ سپتان ټاکنو ته ولاړ وي او یا هم کوم سپټ (خان) کوم لوی محفل ته وینا کوي، یا د کوم لوی پروګرام افتتاح ته راغلی او پلویانو یې ورته د ګلانو اوږد امپل پر غاړه ځړولی وي. د حاجي صیب له رمزي خندا څخه ماته پته ولګېده چې نه د مرستې لېوالتیا لري او نه هم غواړي ما سره په دې برخه کې ځانګړی ملاقات وکړي، نو پر ده مې هم درنه تیره کښوده، کله

حاجي فضل کریم فضل

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې يې ماته د ژورنالېست د ټينګار مسئله يادە شوه ما ويل چې دی دې د ټلوېزيون مسول شخص راولي چې زه يې د حقيقت سرچينې ته بوځم. غالباً چې د شمشاد ټلوېزيون په شمول د نورو ټلوېزيونونو خبريالانو به د څلي په باب د معلوماتو پر خپرولو هغومره ټينګار نه وي کړی، لکه د ساختماني شرکت خاوند چې دعوه لرله او ده غوښتل د رسنيو له لارې پر موږ فشار زيات شي چې ده ته ژر پيسې په لاس ورشي. کله کله به يې د فيسبوکي خبرونو ګواښونه هم کول او کله کله به يې يو لنډ پوسټ هم پورته کړ. يوه ورځ يې راته يو ډېر تريخ اخطار راکړ او ويې ويل: ((يون صيب! که دا خلک ماته پيسې رانه کړي، نو زه سکواټر راغواړم، ميلډيا هم راغواړم، دا څلی نړوم، پرېږده چې زما پيسې هم په کې لاړې شي، خو دوی ته خپل زور ښيم.)) ما ورته وويل: ((پام چې دا کار ونه کړې، په شرمو به وشرمېږو.)) ما انجنير ځلاند ته بار بار ويلي چې دا مسله به په هېڅ ډول رسنيزه کوو نه، ځکه يو وخت به پيسې پيدا شي، خو د رسنيو تورونه او پېغورونه به هماغسې پاتې شي. ده هم تر ډېره وخته زما پر نصيحت عمل وکړ او خبره ډېره رسنيو ته ونه وته، خو د پيسو د کمښت او بيا بيا غوښتنې مسله لا هماغسې جاري وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ځلي د بيا جوړونې لپاره ليکلی ټرون

د (۱۳۹۶ل) کال د وري يا حمل پر (۲۰) نېټه زه جلال اباد ته تللی وم او زړه مې و چې لومړی (ښوې ولسوالی) او بيا له هغه ځايه (کونړ) ته سفر وکړم، شپه مې له (سنګر مومند) سره وه، سنګر د ملي تحريک غړی دی، څو تنه نور ملګري هم راغلل، د شپې تر (۱۲) بجو مو ادبي او سياسي بڼه‌ار وکړ، هغوی پر خپله مخه لاړل او ما په ځانګړې خونه کې د خوب لپاره تياری ونيو. بالښت مې سر لاندې کېښود، يو ځل بيا د ځلي په فکر کې ډوب شوم، يو ساعت چورت مې وواهه، خوب رانغی، بېرته مې ګروپ روښانه کړ، ما ويل هسې نه چې د دې ساختماني شرکت مسول پر دې ځلي څه ونه کړي، نو ځان سره مې يو احتمالي او فرضي لېست جوړ کړ چې کله هم بېرته له سفره کابل ته ستون شم، نو لومړی به دې يو يو شخص ته زنګ وهم، کور ته به ورپسې ورځم او د ځلي مسله به يو طرفه کوم. په دې لست کې دغه لاندې کسان شامل وو:

((ګلاب منګل، انوارالحق احدي، عبدالرشيد ايوبي، همايون همايون، راضيه منګل، حميد الله خيبر، اصغرخېل منګل، حاجي فضل کريم فضل، مشرقي شورا، کمال ناصر اصولي، شېر علي خان شېر، ضياء الحق امرخېل،

(c) ketabton.com: The Digital Library

حمید الله فاروقي، ډاکټر زلمی احمدزی، بیدار ځاځی، قدرت الله سهاک، احسان الله کاموال، حلیم فدایي، حیات الله حیات، نبي مصداق، حکم خان حبیبي، غلام نبي فراهي، کلیمزی وردګ، ډاکټر فاروق وردګ، مولوي تره خپل محمدي، حاجي نوروزخان، عمر ننګیالی، امیر خان یار، نادر خان کټوازی، زمرک پادخوابي، صمد ځاځی، قیوم کوچی او خپله زه (یون).)) دې هر یو ته مې یو احتمالي رقم په پام کې ونیو، ما ویل سر له سبا به دا لست تعقیبوم او کوم مقدار چې ما هر یو ته په نظر کې نیولی و، که ترې حاصل شوی وای نو تر (۹۵-۱۰۰ زرو ډالرو) پورې رسېدل. د دې خیالي او احتمالي لست تر اکمال وروسته هم چندانې خوب رانغی.، یوازې د سهار تر لمانځه وروسته مې یوه شېبه خوب وکړ، ټوله شپه رابانديې نارامه تېره شوه. زړه کې مې وسوسه وه، هسې نه چې قراردادي خپل ګواښونه عملي کړي، یا رسنۍ راوغواړي او یا د ځلي پر نړولو لاس پورې کړي، ځکه چې څو ځله یې ماته د دې خبرو ګواښنه کړې وه. سهار (۹) بجې شاوخوا له جلال اباده د کونړ پر لوري رهي شوم، زړه مې و، یوه شپه هلته تېره کړم او سهار بېرته جلال اباد او بیا کابل ته راشم، ښېوې ولسوالۍ ته لا رسېدلې نه وم چې له کابله د (بهترین پکتیاوال) زنګ راغی، ماته یې وویل استاده چېرته یې؟ ما وویل جلال اباد کې، ویې ویل له ځلي څخه خبر نه شوې؟ ما ویل نه، څه خبره شوې ده؟ دې سره مې زړه کې وسوسه زیاته شوه، ویې ویل ښکاره ماښام هغه قراردادي دی که څه بلا ده، ځلاند ورته وایي که څه ورته وایي، هغه سکواټر راوستی و، غوښتل یې ځلی ونړوي، ما وویل: ((له ځلي سره نو د هغه څه کار دی، هغه خو یوازې قراردادي دی)) پکتیاوال وویل: ((هغه وایي چې ماته څوک د ځلي پیسې نه راکوي، نو ځکه یې زه ړنګوم)). ما وویل: ((هغه ته خو مور پیسې ورکړي او څه یې چې پاتې هغه ورکوو، د ده پیسې خو خوړل کېږي نه، دا چې مشران نه شته پیدا به شي، ځلی خو د ده شخصي نه دی او بل تر اوسه چې جوړ شوی هم دی، د ده په پیسو خو نه دی جوړ شوی، که د ده په کې څه پیسې مصرف شوي وي، هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

طبعاً اصول دي، چې هېڅ قراردادي ته څوک ټولې پیسې په یو ځایې ډول نه ورکوي او ده ته خو مور تر اوسه نږدې (پنځه دېرش زره) ډالر ورسولي دي.)) بهترین پکتیاوال وویل چې مور ټولو ورته وویل، خو دی ډېر شله و، د څلي د پیک ځینې برخې یې هم په سکواټر کنډو کړې، خو بیا د سیمې ټول ځوانان راټول شول او دی یې د څلي نورې ورانونې ته پرېښنود، پکتیاوال وویل، ما ېېګاه ماښام ناوخته تاته ډېر زنګونه ووهل، ستاسو ټلېفون ګل و، نو ځکه مې اوس یو ځل بیا درته ټلېفون وکړ، اوس ښه شو، ټلېفون دې رخ شو، بهترین پکتیاوال د ملي تحریک غړی او د پکتیا د ډېرو ښو ځوانانو له جملې څخه دی، هغه چې ما سره ټلېفون کې خبرې کولې، نو ډېر ژړغونی او خواشینی و، ماته یې وویل: ((استاده هر څنګه چې کېږي د دې څلي غم وخورئ، والله چې شرمېږو زیاتي.)) ما خپل ډرېور ته وویل، راوګرځه مخ په کابل، ډرېور او ساتونکو وویل: څه خبره ده، ما ویل خیریت دی، د نجات څلي کې یو څه مشکل دی، ېېرته باید کابل ته لاړ شو. کله چې موټر ېېرته د جلال اباد پر لوري خپل مسیر برابر کړ، نو قراردادي (انجنیر ځلاند) ته مې زنګ ووا‌هه، ما ویل څه خبره ده وروره په څلي کې؟ ده وویل: ((ماته څوک پیسې نه راکوي، زه خو څه لېونی نه یم چې څلي به جوړوم، ما ېېګاه ړنګوه، خپلو پیسو نه هم په کې تېر وم، میډیا مې هم راغوښتله...)) ما ورته وویل: ((دا ستا شخصي څلی دی چې ته به یې ړنګوې؟ تا خو د کار په مقابل کې پیسې اخیستې دي، وړیا خو دې کار نه دی کړی؟)) ده وویل: ((تاسو چې ماته کومې پیسې راکړې، ما څو چنده د هغو لګولي، راشئ ما سره

بهترین پکتیاوال

(c) ketabton.com: The Digital Library

حساب وکړئ..)) ما وویل: ((ستا چې کومې پیسې پاتې دي، هغه حساب به درکړو او ته چې دا خلی ړنګوې، هغو خلکو چې په کې پیسې ورکړي د هغوی ځواب به څوک وایي، تاوان به یې څوک ورکوي؟ بل دا خو د ټول ملت ګډ افتخار دی، د چا شخصي نه دی او نه ستا شخصي دی چې سکواټر دې ورپسې راوستی، د ده ړنګول خو د ملت د ویاړوونو ړنګول دي.)) هغه ماته وویل: ((ږر ږر مه غږېږه، ستا هم شخصي نه دی، زه خو یې دغسې کوم که څوک نر وي، رادې شي او دلته دې ودرېږي چې زه ورسره څه کوم؟)) ما وویل: ((ګوره خوله دې سمه خوځوه، زه دوه بجې دررسېږم او راساً خلي ته درځم، که ته نر وې ته هم راشه او سکواټر دې هم راوله چې زه بیا تا سره څه کوم؟)) ده وویل: ((که ته نر یې او د نر زوی یې نو راشه بیا به ګورو)) خبرې ډېرې ترخې شوې. بهسودو ولسوالۍ ته چې راورسېدو ، د ننګرهار والي (ګلاب منګل) ته مې زنګ ووواهه، ما وویل عاجل کار مې درسره دی، د پنځه دقیقو لپاره دې ګورم او بیا عاجل کابل ته ځم، هغه وویل: چېرته یې؟ ما وویل جلال اباد کې، هغه وویل: (۱۲) بجو ته راشه زمونږ جلسه به هم خلاصه وي، سره وبه ګورو، سکرتر یې امنیتي چک پوستونو ته ویلي وو، لس کم دولس بجې ورسېدم، دا داستان مې ټول ورته تېر کړ، ګلاب منګل ډېر خفه شو، سکرتر ته یې وویل، عاجل لاړ شه له صرافه یې اخلئ که له بل چا، عاجل ماته لس زره ډالر پیدا کړئ! زه هم ډېر خفه وم او ګلاب منګل هم ډېر خفه شو، ماته یې وویل د ټیکه دار یا قراردادي نمبر درسره شته، څوک دی؟ د کوم ځای دی؟ ما وویل

محمد ګلاب منګل

(c) ketabton.com: The Digital Library

(انجنیر ځلاند) نومېړي، د پکتیا دی، ده وویل: د پکتیا دی؟ ورمېړ دې د ده مات شي. ټلېفون یې ورته وکړ، په نرمه لهجه یې ورته وویل، وه انجنیر صیب دا ولې داسې کوي؟ هغه وویل: ماته څوک پیسې نه راکوي، نو ده وویل چې پیسې نه درکوي بیا خلک داسې کوي او یون صیب سره دې بیا داسې وضع کړي؟ اول خو دا خبره سمه ده چې دا منار د ټولو افغانانو ویاړ دی، خو ډېر ویاړ یې بیا موږ او تاسو پکتیاوالو او جنوبي والو ته منسوب دی، نو یو څوک چې بیا له مشرقي او لغمان څخه راځي او تا سره په دې کار کې دومره منډې رامنډې وهي، نو بیا موږ ورسره داسې چلند وکړو؟ خدای حاضر دی چې یون صیب تر اوسه پورې ماته تر لسو زیات د دې څلي یادونه کړې، همداسې هر پښتون او هر افغان پسې تللی، ستا چلند ماته مناسب ښکاره نه شو.، اوس داسې وکړه چې زه یون صیب ته لس زره ډالر ورکوم، که نور هېڅا درنه کړل، زه په هر ترتیب چې وي دا پیسې پیدا کوم. خپل کور درته خرڅوم خو دا پیسې پوره کوم. ته نور جنجال مه جوړوه، پنځه لس شل دقیقې وروسته یې یو سکرتر لس زره ډالره راوړل او ما ورځخه رخصت واخیست، ډرېور ته مې وویل: د کابل پر لوري حرکت کوه، څومره چې ژر تللای شې حرکت کوه. کابل ته دوه نیمې بجې ورسېدو، خپل دفتر ته چې ورسېدو، نو اودس مې وکړ پر سر مې هم اوبه تېرې کړې، لږه دمه مې وکړه، بیا مې دوه ساتونکو او یو تن امنیتي مسول ته وویل: ځان تیار کړئ چې څو څلي ته! دې وخت کې زنګ راغی، یو تن ځان معرفي کړ، د جنوبي د قومونو د یووالي شورا څخه یو، ویې ویل که دفتر کې یاست، موږ او انجنیر ځلاند درځو، ما ویل راشئ! څه کم څلور بجې به وې چې راغلل، نېک محمد ولسمل، څو تنه نور سپین ږیري او انجنیر ځلاند ورسره وو. دوی وویل دغسې ستاسو او د انجنیر ځلاند تر منځ څه کشیدګي او خفګان رامنځته شوی، موږ غواړو دا ستونزه حل شي او دا خفګان زیات نه شي، نو ځکه موږ دلته راغلو که کومه خبره تروه ترخه تېره شوې وي، چې له هغو څخه تېر شو او ټول د ورونو په څېر د دې منار په جوړونه کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

برخه واخلو، تاسو رښتيا هم په دې برخه کې ډېرې منډې ترڅې کړي، خدای دې اجرونه درکړي. بيا انجنير ځلاند هم يوه سسته غوندې ښېنه وغوښته، ما وويل زه له (ځلاند) څخه خفه يم، دا څلی نه زما شخصي دی، نه د ده دی، بايد د ورانولو هڅه يې نه وای کړې، په دې ترې ډېر خفه يم، خير ماته چې يې کوم ترخه الفاظ کارولي، هغه د دې څلي په خاطر زه زغمم، که نه داسې هم نه ده چې موږ په هره مسله کې هر چاته جواز ورکړو چې هر ډول الفاظ وکاروي. ځلاند وويل: زما هدف دا و چې د خلکو او مشرانو پام دې څلي ته راواړوم چې ماته زما پيسې ترلاسه شي، نور مې د څلي د ورانولو هدف نه و، اوس چې مې دا کار وکړ، وګوره ټول جدي شول. ما ويل که دا خبره رسنيو ته وتلې وای او موږ خو خپل خپل مخالفين هم لرو بيا به نو نور څه کېدل؟ ما دې ښاغلو سپين ږيرو ته وويل چې خبره نوره له شف شف څخه ووتله، د الفاظو حرمت هم ورځ تر بلې ختمېږي، قراردادي د ډېرو پيسو دعوه کوي او هغه انجنير چې ساختماني نقشه يې جوړه کړې، هغه وايي دومره پيسې نه کېږي، انجنير ځلاند ته مې وويل چې ستاسو اټکل څو دی؟ هغه وويل: (يو لک او لس زره ډالره) شاوخوا، ما وويل انجنير خو د (۷۰-۷۵) زرو ډالرو شاوخوا پورې اټکل کړی و، دا توپير نو څوک جبيره کوي؟ ځلاند وويل، (انجنير دلاور) هسې هوايي براورد کړی، کار يې کتلای نه دی، زه عملاً کار کوم، هېڅوک يې په دې نرخ نه کوي، ما پر دې وخت دې مشرانو ته وويل: تاسې خو پوهېږئ،

نذير احمدزی، رشيد ايوبي او نور هغه مشران چې د څلي د جوړېدو پر ورځ او يا هم تر هغه دمخه يې تر ټولو زياتې ژمنې کړې وې او دا قرارداد هم په شفاهي ډول هلته (پکتين ساختماني شرکت) ته ورکړل شوی، تاسې لاړ شئ، د لويې پکتيا، لوی ننګرهار او لوی کندهار له همغو مشرانو سره کېنئ، خوښه يې پر همدې نرخ يې همدې شرکت ته ورکوي، ارزانه کوي يې، قيمته کوي يې، بل شرکت ته يې ورکوي، تر دې دمه د شوي کار په مقابل کې د دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شرکت حسابونه پاکوي او بيا يې بل ته ورکوي او يا يې همده ته ورکوي، په ليکلي يا ګړني ډول يې ورکوي، تاسو د پکتيا مشران ياست، تاسې خپله فيصله وکړئ، زه يو فرهنګي سړی يم، نه انجنير يم، نه ټيکدار، نه د ساختماني شرکت انجنير او نه مې هم سر پر دې موضوع خلاصېږي، زه به له منځه ووځم، تر اوسه چې څه پيسې ما له چا اخيستي او انجنير ځلاند ته مې ورکړي، د هغو به حساب او کتاب ورکړم او نور به له منځه ووځم، هغه د چا خبره (ورغستلی له منځه وتلی).

دا مهال دوی ټولو وويل: نه هېڅ امکان نه لري، تاسو له پيله په دې کار کې شريک وئ، بايد تر پايه يې ورسوئ، ځلاند زياته کړه، نور خلک مورِ چېرته پيدا کولای شو، که پيدا کولای مو شوای، نو بيا ولې تاته راتلو، د انجنير ځلاند خبرې، له ماسره د هغه د ټبرو ترخو الفاظو د تبادلې له امله پر ما ښې نه لګېدې، خو ځرنګه چې يوه ملي موضوع وه او همدلته په خپل منځ کې پاتې کېدله، نو د دا ډول خبرو زغم ته مې ځان تياروه، تردې مخکې هم د څو مياشتو په بهير کې کله چې به د ځلي شاوخوا د موټرو ګڼه ګوڼه شوه او لاره به يو مهال بنده شوه، يو چا به زنګ وواهه، يون صيب يې؟ هو! مهرباني وکړه، ځنګه شو ځلی دې؟ ما به ويل: جوړېږي، څه وخت جوړېږي؟ هره ورځ دلته لاره بنده وي، سره له دې چې د ځلي جوړښت نه يوازې لاره بنده کړې نه وه، بلکې اسانتياوې يې هم رامنځته کړې وې، خو بيا هم عوامو داسې فکر کاوه چې د لارې هر ډول بندښت په ځلي پورې تړلی دی، ځينو به ټلېفون کې ويل، يو ځلی نه شئ جوړولای، خبرې مو اسمان غورځوي، هره ورځ ټلوېزيون کې بړ غړېږئ! يوه ورځ يوه زنګ وواهه، سلام احترام نه و، وه وروره! څه وخت يې جوړوئ؟ دا ځلی ملی مو؟ مورِ خو مو نور تر سپېرمو راوستو، زه هم لږ په فکر کې شوم، ما ويل وروره ستاسو معنوي او مالي مرستې ته معطل دی، کله چې هغه راورسېده، ژر به جوړ شي، نور يې خبرې ونه کړې او ټلېفون يې بند کړ. داسې ډېر زنګونه راتلل، البته د دعاګانو او ملاتړ زنګونه هم بېشمېره وو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو د غندنې او پېغور هغه هم په کې وو.

ما د پکتیا سپین ږیرو او مخورو ته وویل، د دې په خاطر چې مسله نوره له دغسې یو ناقانوني حالته راووځي، ښه به وي چې مونږ له ساختماني شرکت سره یو لیکلی تړون ولرو، په دې تړون کې به د دواړو خواوو مکلفیتونه او وجایب څرګند وي. زمان او مکان به په کې قید وي. زه به د څلي د جوړونکو په استازی، حاضر دي که غایب، شته که نه شته، پیسې ورکوي که نه، لوی دي که واړه، ژمن دي که ناژمن، د هغوی په استازی تړون لاسلیک کړم. دا چې هغوی پیسې ورکوي که نه؟ زه یې له ځمکې کوم که له اسمانه، ځان خرڅوم که خپل کور او ځمکه، زه ساختماني شرکت ته مکلفیت لرم، زه د څلي د خاوند په توګه تړون لاسلیک کوم، نه د یوه درېیم ګړي په توګه، په مقابل کې انجنیر ځلاند دې د خپل ساختماني شرکت په استازی تړون لاسلیک کړي، د یوه قراردادي یا ټپکه دار په توګه، نه د څلي یا د دې ودانۍ د مالک په توګه او که چېرې قراردادي هم د قراردادي په توګه وي او هم د مالک په توګه نو بیا خو باید پیسې هم خپله پیدا کړي او بل چا سره قرارداد ته څه اړتیا ده؟ په دې برخه کې نور بحث هم وشو، خو انجنیر ځلاند په دې خوشاله و چې مدعي یې معلوم شي او دی له سرګردانۍ خلاص شي او ما هم په دې خاطر یو غټ مسولیت ته اوږه ورکړه چې نورې ټولې لارې بندې وې، څلی مو بایدجوړ کړی او دا فشار مو باید زغملای وای، هغه هم په داسې یو حالت کې چې هېڅا هم مسولیت اخیستلو ته زړه نه ښه کاوه او نه د مالي امکاناتو د پیدا کېدو څرګند لګېده. ما انجنیر ځلاند ته وویل چې زه ستا د ټولو پیسو ذمه وار یم، ته نور د هېڅا دروازه مه ټکوه، زه پوهېږم او ته، ته پوهېږې او زه، خو یو شرط همدا اوس لرم چې تاسو چې کوم قیمت وایئ، په هېڅ وجه د دې منلو ته تیار نه یم، دا نرخونه له اسمان سره خبرې کوي. سبا سهار به همدا مشران هم راشي، انجنیر دلاور توتاخېل هم، چې د دې څلي ساختماني نقشه یې جوړه کړې او ټول لګښتونه یې سنجولي دي. ټولو موافقه وکړه، مازیګر

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې انجنير صيب دلاور ته زنګ ووا‌هه، ما ويل سبا ضرور راشه او بل هغه نقشه او سنجش چې تاسو کړی و او انجنير ځلاند ته مو ورکړی، هغه هم درسره شته که نه؟ که هغه هم ځان سره راوړې نه به وي، ما وويل د نقشې سافټ کاپي او خپل کمپيوټر دې هم ځان سر راوړه، انجنير دلاور چې يو پاک او مسلکي سړی دی او د اوبو برېښنا وزارت کې د لغمان د برېښنا د يوې سترې پروژې مسول هم دی، ماته يې وويل: هېڅ تشويش مه کوه، هر څه راسره دي، سبا سل په سلو کې درځم، سهار (۹) بجې به وې چې ټول ژوندون ټلوېزيون ته راغلل، د (۱۳۹۶ل) کال د (وري) (۲۲)مه نېټه وه، ټول سره کېناستو، ما وويل لومړی دې دواړه انجنيران خپلو منځو کې حساب وکړي، بيا دې مورِ ته نتيجه ووايي، ما نو د شپې ناوخته د ټرون يا قرارداد يوه ابتدايي خاکه هم تياره کړې وه چې چېرې دوی توافق ته سره ورسېږي، چې هغه پخه او لاسليک کړو. د انجنير دلاور او ځلاند په قيمتونو کې يوه متر مکعب کې (۵۰) ډالره توپير ليدل کېده، انجنير دلاور ورته وويل: همدا اوس چې مورِ تاته کوم قيمت درکړی، دا د بازار له نرخه شل فيصده لوړ دی. زه په هېڅ وجه حاضر نه يم چې دا قيمت نور لوړ شي، زه خو لا وايم چې دا قيمت دې لس فيصده نور هم ټيټ شي، بيا هم ته په کې لس فيصده ګټه کوې، ډېره ګټه مه کوه، دا قيمت مې د(ای، او، ام) او نړيوالو شرکتونو په نرخ درکړی، ظلم مه کوه، خو انجنير ځلاند يې يوه خبره هم ونه منله، ويې ويل چې دې کې زه تاوان کوم، له ګټې يې تېر خو تاوان مه رارسوه. انجنير دلاور ورته وويل، که هر څو روپۍ دې تاوان وکړ، زه دې ذمه وار يم، که خط غواړې، خط درکوم، خو مه کوه، دومره جګ مه څه، تر غرمې پورې دوی وډزوله، خو کومې نتيجې ته سره ونه رسېدل، خبره ډېره سره ترخه شوه،

انجنير رحمت الله ځلاند

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه انجنیر دلاور خپل نرخ پورته کړ او نه هم ځلاند له خپل نرخه راکښته شو. د ځلاند جګ قیمت ټول (110000) ډاله شاوخوا و او د انجنیر دلاور لوړ نرخ (۷۵) زره ډاله وو، پوره توپیر په کې ښکارېده، غونډه ترخه او بې نتیجې پایته ورسېده. د غونډې په پای کې ما سپینږیرو ته وویل: ((د دې لپاره چې یوې دویمې لارې ته نږدې شو، نو ښه به وي چې سبا ته یو ځل بیا غونډه وکړو. سبانی غونډې ته دې خیر انجنیر صیب دلاور نه راځي، ځکه دی له ځلاند سره توافق ته نه رسېږي او د ځلاند صیب نرخ هم ډېر لوړ دی، دا هم انصاف نه دی. نو ښه لاره به دا وي چې سبا ته انجنیر ځلاند هم یو مسلکي انجنیر او یو ټیکه دار راولي او زه به هم یو ځیرک انجنیر او عملي ټیکه دار راپیدا کړم، زه، ځلاند او تاسې مشران به ورسره نه کښنو، هغوی به دا دواړه نرخونه ټول سره پرتله کړي، د حل لپاره به خپل نظر مورږ ته وړاندې کړي، که معقول و، وبه یې منو او که نه بلې ورځې ته به یې پرېږدو)) ټولو وویل: ښځي سمه ده، پر همدې پرېکړه وشوه.

انجنیر دلاور توتاخېل

د حمل (۲۳)مه سهار لس بجې مو په ژوندون ټلوېزیون کې د غونډې یا ناستې ژمنه وکړه، یوه ورځ مخکې مازیګر مې انجنیر دلاور ته زنګ ووا‌هه چې تاسو خفه نه شئ، انجنیر ځلاند سره ستاسو واټن زیات و، ستا د زړه درد زه احساسوم، له یوې خوا پیسې نه شته، له بلې خوا قیمت دومره پورته لاړ شي، دا به څوک پوره کوي او بله خبره دا چې خلک به څه وایي چې دومره لوړ قیمت حتماً خپله ورسره شریک یاست، همغه کانه به وشي چې هندو ستړی خدای ناراضه! انجنیر دلاور چې یو ډېر پاک انسان او د دې هېواد یو رښتینی بچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی، ماته وویل: یون صیب! والله په باالله په سمت الله دا نرخ چې ما ورته ویلی، دې کې هم دی ډېره ګټه کوي، خو دی دومره حریص دی چې ټولې پنځه ګوتې په خولې منډې، ما ورته وویل چې ولې ظالمه! دومره ظلم مه کوه، ده ویل چې ته یې څه کوې د پښتنو پیسې دي، ټول پښتانه یې جوړوي، پرېږده چې ماته راشي. نو اوس تاته وایم پام کوه چې تر دې نرخه ورته پورته نه شې، په ټول افغانستان کې تر دې لوړ نرخ نه شته. ما ویل ښه نظر دی، کوښښ به وکړو. سهار (۹) بجې مې (انجنیر سالم) ته چې زما خپلوان او له کوچنیوالي زما ملګری دی او اوس په ټولګټو وزارت کې یو لایق او فعال انجنیر دی، زنګ وواهه. ما ویل عاجل مې په کار یې وخت لرې؟ هغه وویل: ولې نه، ما ویل (لس) بجې ژوندون ته راشه، ټېکه دار نجیب الله ته مې هم زنګ وواهه، د هغه ټلېفون کار ونه کړ، نجیب ټېکه دار بیا هغه څوک دی چې د ژوندون ټلوېزیون ودانۍ یې جوړې کړې دي، د هغه ورور ارشاد ټېکه دار ته مې زنګ وواهه، هغه جلال اباد کې و او ویې ویل نجیب بهر ته تللی دی. په دې ډول بل ټېکه دار په عاجل ډول ګوتو ته رانغی، لس بجې وې چې انجنیر صیب سالم دفتر ته راغی، ورپسې د جنوبي قومونو د یووالي شورا مشر (نېک محمد ولسمل) او ورسره څو تنه نور مشران چې نومونه یې اوس زما په حافظه کې نه شته، دفتر ته راننوتل، ورپسې انجنیر ځلاند او یو تن بل چې وروسته یې مور ته معرفي کړ (انجنیر نذیر عظیمي) راغلل. خبرې مو پیل کړې، ما ورته وویل چې له پرونۍ ژمنې سره سم انجنیر سالم، زما له طرفه او انجنیر عظیمي به د ځلاند له طرفه هغه بلې کوټې ته لاړ شي، د انجنیر دلاور او انجنیر ځلاند دواړو نرخونه به سره پرتله کړي. خدای او رسول ته به مخ او بنده ته به شا کړي، د

انجنیر محمد سالم

(c) ketabton.com: The Digital Library

انجنیر نذیر عظیمي

هېڅا پلوي به نه کوي، هر څه چې دې دواړو انجنیرانو فیصله وکړه. هغه به ټولو خواوو ته د منلو وړ وي. ټولو همدا وړاندیز ومانه، دا مو هم ورته وویل چې په تېر سنجش کې که کوم شی ضروري یا نا ضروري وي، په هغو کې هم کمی، زیاتی او سمون راوړلای شئ! دوی دواړه لاړل، نږدې یو ساعت سره ناست وو، ببرته راغلل، خپل یادښتونه یې په لاس کې وو. انجنیر ځلاند ته یې وویل، ستاسو نرخونه ډېر لوړ دي، هغوی ورته هر یو د خپلو خپلو پروژو نرخونه او مثالونه ورکړل. خو بیا هم په دې خاطر چې دا ځلی دی او تاریخي ځلی دی باید تر ټولو په ښه کیفیت جوړ شي، نو کېدی شي په ځینو برخو کې یو څه تر معمولي نرخ پورته شي، خو هغه نرخ چې تاسو یې غواړئ، هغه ډېر لوړ دی، د انجنیر ځلاند او انجنیر دلاور په نرخونو کې په یوه متر مکعب کانکرېټ کې پنځوس ډالره توپیر و، دوی (۳۰) ډالره د ځلاند له نرخه کم کړل او (۲۰) ډالره یې د دلاور له نرخه ورزیات کړل، یوه څاه، یو بل دایروي استنادي دېوال او برېښنارسونه چې په تېر نالاسلیک شوي ټرون کې نه وو، هغه یې هم په دې نوي ټرون کې زیات کړل، سافټ کاپي یې ځلاند سره په کمپیوټر کې وه، هغه مو په کې اصلاح کړل، متن مو دوه څله تر چاپ وروسته چک کړ او کله چې باوري شولو، نو بیا مو په پښتو ژبه له لیکل شوي ټرون سره ضمیمه کړ او په دې ډول یو ټرون لاسلیک شو، دا ټرون په دې ډول دی:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پکتين ساختماني شرکت او د نجات څلي د جوړوونکو تر منځ ټرون

دواړه لوري د ټرون مسؤلې خواوې ګڼل کېږي او خپل خپل مکلفيتونه لري:

الف- د ساختماني شرکت مکلفيتونه:

۱- ساختماني شرکت مکلف دی چې له ټرون سره سم په ورکړل شوې نقشه او اړوند جدول کې چې په مجموعي ډول (۸) مادې لري، ټولې غوښتنې په پام کې ونيسي.

۲- د کار کيفيت په اعلی درجه مراعت او تضمين کړي.

۳-د دې ټرون له نېټې سره سم د دوو مياشتو په بهير کې ټولې ساختماني چارې بشپړې کړي.

۴- ځينې هغه واړه، جزيي او فرعي مسايل چې په ټرون کې يې يادونه نه ده راغلې، خو د څلي اړوند ضرورتونه دي، لکه څلي ته د برښنا رسونه او ځينې نور مسايل، هم د ټرون يوه برخه وګڼي او هغه عملي کړي.

۵- د څلي تر بشپړېدو او اړوندو مسولينو ته تر تسليمۍ پورې د څلي فزيکي امنيت د امنيتي ارګانونو په مرسته خوندي کړي.

ب- د جوړوونکو مکلفيتونه:

۱- جوړوونکي به د کار له تداوم سره سم وخت پر وخت ساختماني شرکت ته پيښې ورکوي.

۲- د کار د کيفيت د تثبيت او خارنې لپاره به خپل خارونکی هيئت ورلېږي.

۳- که چېرې په ټرون کې پر ليکل شويو مندرجاتو سربېره پر هغو ساختماني چارو چې د څلي لپاره يې اړتيا احساسېږي، نور لګښت راځي او ساختماني

(c) ketabton.com: The Digital Library

شرکت هم مخکې تر مخکې د هغوی یادونه کړې وي،د فني هیئت تر تثبیت وروسته به د هغو لګښت پرې کوي.

۴- جوړوونکی لوری مکلف دی چې د څلي د جوړېدو او اکمال په باب د جوړوونکي له خوا د فني هیئت او ساختماني شرکت د تخنیکي ټیم تر ګډې فیصلې وروسته د (۲۰) ورځو په بهیر کې د ساختماني چارو پاتې پیسې چې په سلو کې تر (۳۰) سلنې کمې اټکل کېږي، په بشپړ ډول ورکړي او څلی له ساختماني شرکت څخه تسلیم شي.

یادښت: ټول اختلافي مسایل د جوړوونکو او ساختماني شرکت د مسوله خواوو او همدارنګه د ناپیلي تخنیکي، فني او مسلکي هیئت له خوا چې دواړو خواوو ته د منلو وړ وي، حلېږي. د څلي د لا ښه والي، ښکلا او ښې جوړونې په خاطر، نوي نظرونه او یا ضمني زیاتونې، کمونې او وړاندیزونه د دواړو خواوو په توافق ترسره کېږي.

دواړه لوري ژمن دي چې د څلي په چارو کې د نامسوله خلکو د ناسمو نظرونو او لاسوهنو مخه ونیسي. د ننګونو او ستونزو پرمهال یو بل سره اړیکي ټینګ کړي. دا ټرون یوازې د څلي ساختماني جوړښت رانغاړي، د څلي ښکلاییزه برخه به د یوه ځانګړي ټرون له لارې وروسته بشپړېږي.

په درناوي

د څلي د جوړوونکو په استازی د پکتین ساختماني شرکت په استازی

پوهاند محمد اسمعیل یون **انجنیر څلاند**

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پکتين ساختماني شرکت او د نجات خلي
د جوړوونکو تر منځ تړون

دواړه لوري د تړون مسؤلي خواوې ګڼل کيږي او عمل عمل مکلفيتونه لري:

الف- د ساختماني شرکت مکلفيتونه:

۱- ساختماني شرکت مکلف دی چې له تړون سره سم په ورکړل شوي نقشه او اړوند جدول کې چې په محصوص ډول (۸) مادې لري، ټولې خوستې په پام کې ونيسي.

۲- د کار کيفيت په اعلی درجه مراعت او تضمين کړي.

۳- ددې تړون له نيټې سره سم د دوو مياشتو په بهير کې ټولې ساختماني چارې بشپړې کړي.

٤- نورې همغه واړه، چرې او فرعي مسايل چې په تړون کې يې يادونه نه ده راغلې، خو د خلي اړوند ضرورتونه دي، لکه خلي ته د برښنا رسونه او نورې مسايل، هم د تړون يوه برخه وګڼي او همغه عملي کړي.

٥- د خلي تر بشپړيدو او اړوندو مسولينو نه تر تسليمي پورې د خلي فزيکي امنيت د امنيتي ارګانونو په مرسته خوندي کړي.

ب- د جوړوونکو مکلفيتونه:

۱- جوړوونکي به د کار له نداوم سره سم وخت پر وخت ساختماني شرکت ته پيسې ورکوي.

۲- د کار د کيفيت د تثبيت او خارلو لپاره به عمل خارونکی هيئت ورليږي.

۳- که چيرې په تړون کې پر ليکل شويو منډوجانو سربيره پر همغو ساختماني چارو چې د خلي لپاره يې اړتيا احساسيږي، نور لګښت راځي او ساختماني شرکت هم محکمې تر محکمې د همغوی يادونه کړې وي، د فني هيئت تر تثبيت وروسته به د همغو لګښت پرې کوي.

٤- جوړوونکي لوړی مکلف دی چې د خلي د جوړيدو او اکمال په باب د جوړوونکي له خوا د فني هيئت او ساختماني شرکت د تخنيکي ټيم تر ګډې فيصلې وروسته د (۲۰) ورځو په بهير کې د ساختماني چارو پاتې پيسې چې په سلو کې تر (۳۰) سلنې ګډې اکمل کيږي، په بشپړ ډول ورکړي او خلي له ساختماني شرکت څخه تسليم شي.

يادښت: ټول اختلافي مسايل د جوړوونکو او ساختماني شرکت د مسوله خواوو او همدارنګه د نايبيلي تخنيکي، فني او مسلکي هيئت له خوا چې دواړو خواوو نه د مليو ورځ، حليږي. د خلي د لا نسه والي، نيمګړا او نورې جوړونې په خاطر، نوي نظرونه او يا ضميمې زياتولې، کمولې او وراندې ورونه د دواړو خواوو په توافق ترسره کيږي.

دواړه لوري ژمن دي چې د خلي په چارو کې د نامسوله خلکو د نامسوله نظرونو او لاسوهنو مخه ونيسي. د نګونو او مسئولو پرمهال يو بل سره اړيکي لينګ کړي. دا تړون يوازې د خلي ساختماني جوړښت راتهاري، د خلي ښکلايزه برخه به د يوه خانګړي تړون له لارې ورسره بشپړيږي.

په درناوي

د خلي د جوړوونکو په استازي

پوهاند محمد اسمعيل يون

د پکتين ساختماني شرکت په استازي

د ضمير قومندوز دمرد زی
سکورټ د شا دور سپرتوکو
منيجر مهر نوشاد

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نجات خلی د ساختمانی چارو ټرون

Paktin construction company

Monar Bota

S/No	ACTIVITIES	Unit	Quantity	unit cost	total cost	Remarks
1	EARTH WORKS					
1.1	Excavations (any type of soil)	m^3	283.6	15	4,252.50	
		m^2	40	15	600.00	
1.2	Asphalt cutting & Removal from site	m^2	12.15	140	1,701.00	
1.3	PCC under Foundation	m^3	115	15	1,725.00	
1.4	Supply of materials, Concrete, shuttering, curing with all related works Back fill and compaction soil around of external and internal walls and foundations	m^3	25	20	500.00	
1.6	Supply of filling materials, execution, compacting, removal of excess materials from site with all related activities Back fill Gravel under floor	m^3				
1.7	Supply of filling materials, execution, compacting, removal of excess materials from site with all related activities Back fill Gravel under Side walk concrete, Courtyard, Ramp and Stairs, and Gravel Pad for Side walk.	m^3	25	20	500.00	
2	CONCRETE WORKS				-	
2.1	Reinforced concrete for foundations (28 MPa) Concrete, reinforcement, shuttering, concrete curing with all related activities.	m^3	138.6	220	30,492.00	
2.2	Reinforced concrete for Foundation area (28 MPa) Concrete, reinforcement, shuttering, concrete curing with all related activities	m^3	26	230	5,980.00	
2.3	Reinforced concrete for wall and column(26 MPa) Concrete, reinforcement, shuttering, concrete curing with all related activities.	m^3	98	330	32,340.00	
3	Metal works				-	
3.1	Stair	Mt.	28	70	1,960.00	
3.2	4 anchor bolt with 20 cm 20 cm plat thick 10mm	No	24	100	2,400.00	
4	Electrical works				-	
5	Water Work	LS	1	1800	1,800.00	
5.2	water well with PVC pipes submersible pump 1stish 1"	ML	150	20	3,000.00	
5.2	PVC conduit				-	
6	FINISHING WORKS				-	
7	Extra Reinforced concrete for around the Tower (28 Mpa)	M3	11	150	1,650.00	
8	Extra Reinforced concrete for Tower (28 Mpa)	M3	20	-	-	
	TOTAL				$ 88,900.50	

(c) ketabton.com: The Digital Library

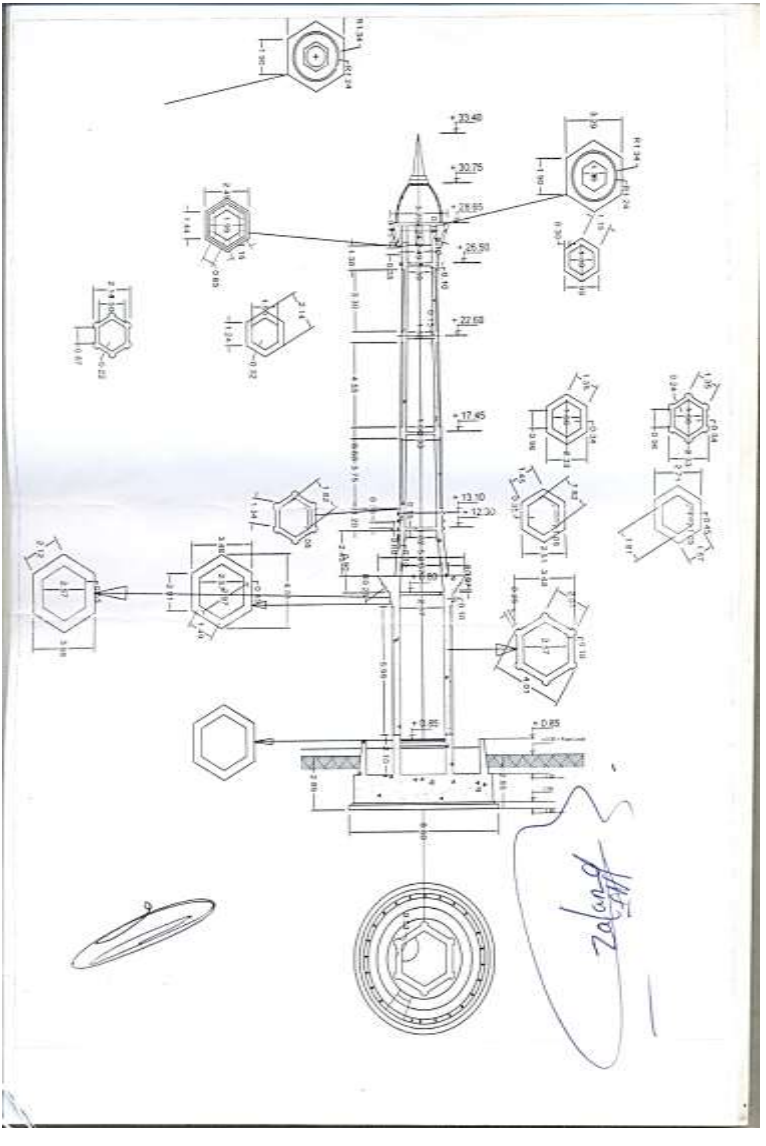

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا تړون د څلي جوړونکو په استازی ما (یون)، د ساختماني شرکت په استازی (انجنیر ځلاند) او د شاهد په توګه د جنوبي قومونو د یووالي شورا مشر (نېک محمد ولسمل) لاسلیک کړ، خبره خلاصه شوه، دعا مو وکړه، لس زره ډالر چې ماته ګلاب منګل راکړي وو، همغه مې ورتسلیم کړل، لاسلیک مې ترې واخیست، بیا د څلي پر لوري لاړو.

نېک محمد ولسمل

خبریال مو هم ځان سره بوت، دا مهال ځینو لیکوالو له هغې جملې څخه (عطاء الله خان حیران) د څلي هغه تصویر چې په سکواټر په ځینو برخو کې کنډو کنډو شوی و، لکه له ونې چې پوټکی واړوې، هم فیسبوک ته پورته کړی و او لیکلي یې وو چې دا د څلي کیسه څنګه شوه؟ زه او انجنیر ځلاند دواړه څلي ته لاړو، مرکې مو وکړې چې دهوا د خرابۍ او په نقشه کې د یو څه ادلون بدلون له امله د څلي چارې یو څه ټکنۍ شوې وې، دادی یو څل بیا پیل شوې او په راتلونکو دوه-درېو میاشتو کې به یې ساختماني چارې بشپړې شي. دې سره د څلي په باب اکثره تشویشونه، وسوسې او ناسم ګومانونه ختم شول. کارونه هم روان شول او زه یو څل بیا د پیسو پیدا کولو په لټه کې شوم. لومړی د هغو کسانو په لټه کې شوم چې د لویې غونډې پر ورځ یې خبرې کړې وې او د زیاتې مرستې ژمنه یې کړې وه. حاجي نذیر احمدزي څخه مې نوره هیله نه لرله، د حاجي فضل کریم فضل کیسه خو مې وکړه، مشرقي شورا ته مې احوال ورولېږه چې لږ تر لږه (پنځه زره ډالره) مرسته به راټولوئ، خو د هو او نه ځواب یې تر ننه رانغی، ضیاء الحق امرخیل ته مې وویل چې د څلي لپاره مې له سره تړون وکړ، ټوله کیسه مې ورته بیان کړه، هغه لومړی افسوس څرګند

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړ، بيا يې وويل: څه وکړم څومره بار پر ما اچوې؟ زما اقتصادي حالت خو هم درته معلوم دی، ما وويل تاسو چې يوه افغانی مرسته هم وکړئ، مور ته په زرو افغانيو منظور ده، ته ځکه مرسته وکړه چې ماته پلمه برابره شي، له نورو څخه يې بيا زه په زور او يا رضا اخلم. امرخېل صيب وويل: (يو لک افغانی) ورکړم بس دي؟ ما وويل ستا يو لک په سل لکو منظورې دي، هغه وويل: يو سبا وخت راکړه، بل سبا به درورسېږي. امرخېل صيب خپله ژمنه پوره کړه، د ملي ثبات ټولنې غړي (ادم خان سيرت) چې زه ورته (سړی خان ليدلوری) وايم، يوه ورځ ناوخته ماته پيسې راوړې. سم لاسي مې انجنير ځلاند ته ټلېفون وکړ، د (يو نيم زر ډالرو) لاسليک مې ترې واخيست، هغه وخت دا پيسې يو نيم زر ډالره کېدل. له امرخېل صيب څخه مې منه وکړه او زړه مې ورته دعا وکړه.

ضياء الحق امرخېل

ډاکټر زلمي احمدزي ته مې درې ځله ټلېفون وکړ، ما ويل خپله به هم په کې ونډه واخلي، خو اصلي خبره داده چې (تره) ته به زنګ ووهې چې هغه له مسکو څخه پيسې راولېږي، ځکه د ځلي د غونډې پر ورځ خو اصلي ويناوال دی و، له (تره) څخه مې هدف د جمهور رييس (اشرف غني) تره (قيوم کوچی) دی چې اوس په مسکو کې د افغانستان سفير دی. ډاکټر زلمی احمدزی چې په ډوډۍ ماری او پښتونولی کې نامي دی، خپله مرسته يې نه تائيد او نه هم رد کړه، خو د تره په باب يې وويل: ((هغه ته به زنګ ووهم خو فکر نه کوم چې پيسې ترې بود شي، ځکه په دې سن او سال کې چې څوک وي له پيسو سره ډېره مينه لري، (تره) هم همداسې دی)) تر پايه نه د ډاکټر

(c) ketabton.com: The Digital Library

زلمي او نه هم د (تره) د مرستې درک ولګېد. حميد الله فاروقي پسې دريې خله پوهنتون ته ورغلم، دوه خله مې ګير ته رانغی، درېيم خل مې د مورنۍ ژبې د نمانځنې په غونډه کې وليد، د خلي لپاره د مرستې په باب مې ورته وويل، ده وويل: ((بيا به سره کښنو)) څه موده وروسته هغه په يوه انفجار کې ټپي شو، بهر ته لاړ او په دې ډول تري د مرستې هيله پرې شوه. بيدار ځائي ته مې څو خله وويل، يو خل ژوندون ټلوېزيون ته د مرکې لپاره راغلی و، نږدې نيم ساعت ورسره په ټلوېزيون کې وګرځېدم، لومړی مې د منار په پرانيسته غونډه کې د درجن درجن ډوليچانو د راوستلو له امله مننه تري وکړه، بيا مې ورته وويل چې دا دويم ګام هم پورته کړه او خلي سره ډېره نه يوازې (دوه زره ډالره) مرسته وکړه، هغه وويل: ((والله زه اوس ډېر غريب شوی يم، د يوې روپۍ وس هم نه لرم)) له ده څخه مې هم هيله قطع شوه. حليم فدايي ته، چې دا مهال د لوګر والي دی، هغه ته مې هم څو خله زنګ وواهه، ما ويل خلي سره مرسته وکړه، ځان به يې په خندا تېراوه، ما ورته وويل: داسې خو هم نه کېږي چې خلي به مورږ جوړوو او ولايتونه به تاسو کوئ، ما وويل دوه زره ډالره مرسته به وکړې، بيا به يې وويل چې دغه پنجشنبه درځم او دا بله پنجشنبه درځم، مرسته راوړم، خو تر دې دمه نه هغه پنجشنبه راغله او نه هم حليم فدايي. حکم خان حبيبي (د خوست والي) ته مې زنګ وواهه او له منار سره د مرستې يادونه مې ورته وکړه، هغه په خندا خندا وويل: ((يون صيب ته زمورږ د ټولو مشر يې، ته چې هر څومره بار پر ما کېږدې، پورته کوم يې، خو زه ډېر خوار والي يم، د نورو په شان نه يم چې هر څه يې په لاس کې دي، خو بيا هم خپله ونډه اخلم.)) د کونړ والي (کليمزي صيب) هم ورته ژمنه وکړه، رښتيا خبره داده چې زه دومره په نورو کارونو کې مصروف شوم چې د دوی مرسته مې بيا تعقيب نه کړای شوه او دوی هم داسې سخاوت ونه کړ چې په خپله يې رالېږلې وای. د هلمند والي (حيات الله حيات)، قدرت الله سهاک، احسان الله کاموال، غلام نبي فراهي، عمر ننګيالی، نادر خان کټوازی او ځينې نور راځخه همداسې پاتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شول، د همايون همايون پيدا کول مشکل و، زمرک پادخوابي يو ځل وعده خلافي وکړه، غونډه يې جوړه نه کړای شوه، بيا مې ورته ونه ويل. جرمني کې زما يو نږدې دوست (شېرعلي خان شېر) ته مې زنګ وواهه چې (اصغرخېل منګل) ته که ووايي چې يو څه مرسته راټوله کړي، هغه ته اصغرخېل منګل منفي ځواب ورکړی و، ويلي يې وو چې زما اقتصاد خراب دی او نور ځوک مرسته نه کوي. خپله شېر علي خان شېر چې وخت پر وخت يې له ښلابښلو افغانانو سره مرسته کړې، خپله مرسته (يو زر يورو) راولېږله او ويې ويل چې دغه مې اوس له وسه پوره وه، ښاغلي غلام محمد کاموال ته چې مخکې يې پنځه سوه ډالره مرسته کړې وه، پنځه سوه ډالر نور راولېږل، احدي صاحب ته مې نامستقيم احوال ورلېږلی و، خو ښېرته يې پر احوال پوه نه شوم. نبي مصداق چې اصلاً د پکتيا اوسېدونکی او فعلاً د جمهور رييس د رسنيزو چارو يو مشاور دی او څو ځله يې ماته د دې ځلي يادونه کړې وه او دا يې هم ويلي چې د ده د کورنۍ مشرانو هم د سقاوي اړو دوړو په له منځه وړلو کې نقش لوبولی او د نادر خان له خوا ورته د بهادرۍ سند يا فرمان هم ورکړل شوی، د ځلي د بيا جوړونې يې ډېره يادونه کوله، هغه ته مې زنګ وواهه چې بايد په ځلي کې مرسته وکړي ، هغه ته مې وويل چې (دوه زره ډالره) به پيدا کوې، هغه وويل زما معاش خو تاسو ته معلوم دی چې دومره نه دی، زه به يې له کومه کړم؟ ما ويل له خپل ټولنيز، سياسي، فرهنګي او اخلاقي نفوذ څخه ګټه پورته کړه، له بل چا يې واخله، بل ځوک چې وس يې لري هغه تشويق کړه، هغه وويل زه به نو ځوک تشويق

شېر علي خان شېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړم، خو بیابه هم خپل کوښښ وکړم، ما زړه کې وویل د جمهور رییس یو مشاور چې په خپل ټول توان سره د یو ملي ارزښت لپاره دوه زره ډالر نه شي پیدا کولای، نو هغه به دا ټول مملکت څنګه اباد کړي؟ لنډه دا چې مصداق صیب ته مې وویل: له هرې وجې چې وي، دا پیسې غواړم او ټولو پسې مې همداسې لیکلي دي، شل-پنځه ویشت ورځې وروسته مصداق صیب ټلوېزیون ته راغی، د خپلې کورنۍ د یو مشر د بهادرۍ فرمان، چې نادرخان ورکړی و، هغه هم ورسره و، ماته یې وویل چې تاسو د خلي لپاره د مرستې ویلي وو، ما چې هر څومره هڅه وکړه چا تر (پنځه سوه) څخه زیات وس نه درلود، نو زه پر دې بریالی نه شوم چې له چا څخه مرسته راټوله کړم، زه خپل دین ادا کوم، جېب ته یې لاس کړ، خپله بڅخکۍ یې راوویسته، (سل ډالره) یې ترې راوویستل وېې ویل، تاسو (دوه سوه ډالره) راته ویلي وو، سل نور چا رانه کړل او دا دی ما خپل سل راوړل.

نبي مصداق

له هغو نورو (پنځه سوو) څخه یې هم هدف (پنځه سوه افغانۍ) و، نه پنځه سوه ډالر، چې دی یې په پیدا کولو کې پاتې راغلی و، زه هک پک حیران شوم او په دفتر کې نور هغه ملګري چې یو په کې هم د پکتیا ولایت د زرمت ولسوالۍ اوسېدونکی او د ملي تحریک غړی (څېړن هدایي) و، ټول حیران شولو. ما مصداق صیب ته وویل چې درسره یې کړه په کار به دې شي، ستاسو له مرستې ډېره مننه، په دې پیسو نه خلی جوړېږي او که په دې مزله مور روان شو، نو سلو کلو کې هم هدف ته نه رسېږو، د هغه سل ډالره مې بېرته مسترد کړل، خو دی تر اخره هم پوه نه شو چې ما ورته د څومره مرستې د راجلبولو ویلي وو، مصداق صیب اسناد ماته راکړل پر دې وخت یو ټلېفون

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته راغی او بیا لاړ. څړېن هدایي ماته وویل: ما ویل مصداق صیب خو ډېر غټ سړی دی، دی به اوس یو بنډل راوباسي او وبه وایي چې نورې درته له نورو څخه اخلم، رایه مه وهه، دا خو لا هیله لري چې په څلي کې یې د کورنۍ د مشرانو یادونه هم وشي، هی هی افسوس د دې وطن پر حال، زه والله د ده پر ځای وشرمېدم. دا مهال ماته سوچ پیدا شو، یو څوک چې د جمهور رییس د رسنیزو یا فرهنګي چارو مشاور وي، د هغه طاقت او زور دومره وي، نو د نورو خلکو به څه حال وي؟ د مصداق صیب د کورنۍ د یو تن مشر د بهادرۍ او یا رتبې سند به دلته څکه راوړم چې هغه مرحوم له نن څخه نږدې (۷۸) کاله وړاندې د افغانستان لپاره توره وهلې وه، خو دا چې نن مور کې د هغو د څلولو وس نه شته دا نو زمور ګناه ده. څلي کې د ټولو خلکو یادونه ممکنه نه ده، نو ښه ده چې دلته یې یادونه وشي او د هغه یاد تازه کړو:

فرمان پادشاهی

صداقتمند کنول خان قوم آفریدی!

بنظر بعضا کاری وصداقتیکه ابراز داشته ایدشما را برتبهٔ (کرنیل) ملکی ممتاز گردانیده بفرمان هذا ارشاد می نمایم که خودرا (کرنیل) ملکی بشناسید.

د مرستې راټولولو په همدې کړلېچن بهیر کې وو چې کمال ناصر اصولي صیب راته زنګ وواهه، ما ورته وویل اصولي صیب چېرته یې؟ زما خو دې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېرو د ټلېفونونو زړه راشین کړ، هغه وویل: ((یو ټلېفون مې بند دی او دا اوس چې مې درته زنګ ووایه، دا دایمي فعال دی، خو زه دا ډېره موده وشوه بهر کې وم، هغه د څلي له جنجاله خبر شوم، نو ځکه مې درته زنګ ووایه، ویې ویل هغه ځلاند دی که څه نومېرۍ، هغه دا څلی ورانوه؟)) ما وویل، دغسې ګواښ یې کړی و، خو اوس زه مجبور شوم، د حمل میاشتې په وروستیو کې ورسره یو لیکلی قرارداد وکړم، ده وویل: ((دی څه کاره دی او قرارداد ورسره چا کړی؟)) ما ورته ټوله کیسه بیان کړه او ورته مې وویل چې وروستی لیکلی ټرون مې ورسره د مجبوریت له امله کړی، ده وویل جنرال رازق ته ما ویلي وو، هغه پیسې رااستولي که نه؟ ما وویل ټولې رارسېدلي او ساختماني شرکت ته مې وررسولي دي، خدای شته اصولي صیب د ساختماني شرکت پر مسول سخت په قهر و، ویل یې زه به ورسره ګورم، بیا ما اصولي صیب ته وویل: که تاسو غواړئ له سره ورسره قرارداد وکړئ، هم سمه ده زه به د قرارداد کاپي دروړم، هغه ویل نه څه چې تاسو ورسره منلي، همغه سمه ده، زمونږ د تائید وړ ده، ته زمونږ عام او تام نماینده یې، ښه اوس دا راته ووایه چې څه وکړو؟ ما وویل ټول هغه کسان چې د څلي پر ورځ تر ټولو ډېر زیات مطرح وو، هغه مخکښ کسان به ستاسو په ځای او یا هم په ژوندون ټلوېزیون کې سره کښو او پاتې کارونه به تعقیب کړو. ده وویل: بېخي مو خوښه ده، زه درته بیا ټلېفون کوم، درې څلور ورځې لا وتې نه وې چې اصولي صیب ټلېفون وکړ او ویې ویل: یون صیب! همدا اوس نذیر احمدزي صیب سره ناست یم، د څلي په باب مې ورسره خبرې وکړې، راځئ چې دا مسله بېخي حل کړو، ما ویل د احمدزي صیب کور ته خو زه نه ورځم، هغه سره خو ما خبره خلاصه کړې، څو چې د پښتنو جرګې ته راسره کښني، نه ورځم، هغه وویل: احمدزی صیب وایي چې زه ورځم ټلوېزیون ته، ما ویل نه دلته زما خپل ځای دی، که خبره تروه شي، ښه به نه وي، ده وویل خیر دی زما کور کې به سره کښو، راتلونکې جمعه غرمه زما کور، صحیح ده؟ ما وویل سمه ده. ده وویل احمدزی صیب

(c) ketabton.com: The Digital Library

به هم هملته راشي، ټينګه وعده يې ده. د جمعې ورځې څه کم دولس بجې په خوشال مېنه کې زه له دوه درېيو تنو نورو ملګرو سره د اصولي صيب کور ته ورغلم، څو نور مېلمانه هم وو. اصولي صيب ته مې ټول داستان او خپلې ګيلې مانې له سره بيان کړې، هغه وويل: وروره له تکليفونو دې مننه، خو اوس به خپله کارونه سره منظموو، پيسو ته تشويش مه کوه، هغه به پيدا شي، چورت ورته مه خته کوه. ما وويل لست مې برابر کړی، د همدغه لست مطابق چې پر مخ لاړ شو، هم کارونه سبه کېږي، راضيې منګل خور ته مې ټلېفون کړی و، هغې خپله ژمنه کړې، اصولي وويل، هغې ته به زه همدا اوس زنګ ووهم، هغې ته يې ټلېفون وکړ، هغې د خپل ډرېور په لاس (درې زره ډالر) راولېږل.

د ولسي جرګې غړې راضيه منګل

احمدزي صيب ته منتظر شو، خو يو ځل بيا يې وعده ماته کړه، ما اصولي صيب ته وويل، وعدې وکړي او بيا يې درک نه لګي، داسې وعدې يې ما سره ډېرې کړې دي. اصولي صيب غرمې ډوډۍ تياره کړې وه، نور مېلمانه هم وو، له خوست څخه څو تنه نور مېلمانه هم وو، يو هم په کې د خلقيانو د حاکميت پر مهال والي و، خو غلا يې نه وه کړی او رشوت يې نه و اخيستی، د اوسنيو حالاتو او واکمنو خلاف، شخصيت يې درلود، له هغه سره مو هم تود سياسي مجلس وکړ او پر اوسنيو حالاتو سبه ډېر وغږېدو، د دواړو پرتلنه مو هم وکړه. اصولي صيب ته مې ځينې وکيلان چې ما په لست کې په پام کې نيولي وو، په نښه کړل، هغه يې مسوليت واخيست او ويې ويل چې ضرور يې پيدا کوم او مرسته پرې کوم، اوونۍ- دوه وروسته مې يو ځل بيا اصولي صيب ته زنګ وواهه، ويې ويل تر اوسه مې يو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم گیر ته نه دی راغلی، ما ورته وویل خپل ځان دې له یاده ونه وځي، هغه وخندل، مور خو یو، ودرېره چې اول دا نور گیر کړو، ما و تاته خو راپرغاړه ده. څو ورځې وروسته زما مېرمن (ارین یون) یو شمېر وکیلانو ته په ژوندون ټلوېزیون کې یوه مېلمستیا کړې وه، اصولي صیب هم دې مېلمستیا ته رابلل شوی و، د ملي دفاع نوماند وزیر ښاغلی (طارق شاه بهرامي) هم له وکیلانو سره د لیدو هیله لرله چې دې غونډې ته راشي، ځکه دا داسې یو محفل و چې ده کولای شول، ځینو وکیلانو سره له نږدې وگوري، ځکه ټاکل شوې وه، هغه په همدې شپو ورځو کې ولسي جرگې ته د رایې اخیستنې په خاطر وروپېژني. پر وکیلانو سربېره د (حمیدالله خیبر) په گډون د هېواد یو شمېر نورو مخورو، ټولنیزو، سیاسي او علمي شخصیتونو هم په دې غونډه کې گډون درلود، غونډه یا مېلمستیا اصلاً د ماښام تر اوو بجو وروسته وه، ما لا دمخه اصولي صیب ته زنگ وهلی و چې دی تر نورو وکیلانو ساعت دوه دمخه راشي، هم به له ټلوېزیون سره ځانگړې مرکه وکړي او هم به د څلي په باب سره وغږېږو، اصولي صیب څه کم څلور بجې ټلوېزیون ته راغی، دا مهال نو ما رحمت الله ځلاند ته هم احوال ورکړی و چې اصولي صیب هم راځي، ته هم راشه چې د څلي د مشکلاتو په باب ورسره یو ځل بیا خبرې وکړو. دوی مې یو بل ته معرفي کړل، که څه هم اصولي صیب خو پېژندگلوی ته اړتیا نه درلوده، خو ځلاند مې ورته معرفي کړ چې دی د څلي قراردادي دی، اصولي صیب دا مهال ورته وویل: ((ښه همدا ته وې چې څلی دې ږنگوه؟)) هغه ورته وویل: ((هو مور چې تاسې غوندې مشران لرو، خود مې ږنگوه)) اصولي ورته وویل، دا ستا شخصي و؟ په خپلو پیسو دې جوړ کړی و؟ هغه ورته وویل زه تا بېخي په رسمیت نه پېژنم، ما سره یون صیب قرارداد کړی، زه پوهېږم، یون صیب، ته لا په کې څوک یې؟ په والله چې د څلي تر غونډې وروسته مې دا لومړی ځل دی چې گورم دې، ځه خپل کار دې کوه، دوی دواړه سره دومره گرم شول چې د کلمو تسلسل نور خطا شو او هغه الفاظ یې یو بل ته سره وکارول چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته د کاغذ پر مخ د ليکلو وړ نه دي، اصولي صيب انجنير ځلاند نه پېژنده چې تر دويمې خبرې وروسته له نورمال حالت څخه وځي، څرنګه چې ما ورسره دا څو مياشتې سرو کار و، نو د الفاظو کراهت او لغوي زېرمه يې راته معلومه وه، کوښښ مې وکړ چې دواړه سره ساړه کړم، خبره يو څه ارامه شوه، اصولي صيب لست راواخيست او په مسلسل ډول يې هر يو ته زنګونه ووهل، هغوی هم ورسره په متواتر ډول ژمنې وکړې، دا مهال نو مور قراردادي ته نږدې (۴۷۰۰۰) ډالر ورورسولي وو. اصولي صيب سره چې کومو کسانو ژمنې وکړې، دا پيسې تقريباً پوره شوې، اصولي صيب وويل، واخله دا دې څلی، ما ورته وخندل، ما وويل د کاغذ پر مخ د دې څلي پيسې څو څله پوره شوي، خو عملي ډګر داسې نه دی، ده وويل، دغه دی ستا په مخ کې يې راسره ژمنې وکړې، دا خلک دومره بې وعدې دي؟ ما ويل وروسته وروسته درته معلومېږي. په لېست کې اکثره هغه کسان چې ما ورته په نښه کړي وو او يو څه نوي اشخاص هم په کې شامل وو.

د ولسي جرګې غړی کمال ناصر اصولي

ده وويل ته خپل يو تن ورپسې سر له سبا ورولېږه، زه به ورته همغه شېبه زنګ وهم او دی به تري پيسې ترلاسه کوي. (څېړن هدايي) چې دا مهال هلته ناست و، ما ويل دی خپل موټر لري، دی به ورپسې ګرځي، هغه وويل سمه ده، زه ورپسې ځم، خو اصولي صيب دې زما تر تګ دمخه هغه قانع او تيار کړي. دا مهال اصولي صيب انجنير ځلاند ته وويل، ته خو هم د پکتيا يې لاپې ماپې خو ډېرې وهې، ته خپله په کې څو مرسته کوې؟ هغه وويل، زه يې هم کوم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس مې هم کړې، اصولي صیب وویل، اوس موس پرپرده،ووایه چې څو مرسته کوې؟ هغه بیا وویل، کوم یې. ده ورته وویل، ولیکه (لس زره ډالره)، هغه وویل: نه ډېرې دي، اصولي بیا وویل ولیکه پنځه زره. ما پنځه زره ډالر د یادښت په همغه کتابچه کې ولیکل چې له انجنیر ځلاند څخه مې د پیسو د وررسېدنې لاسلیک اخیسته، اصولي وویل: لاسلیک یې کړه، ځلاند راغی لاسلیک یې وکړ. نور لنډ متن ما ولیکه، خو د (رسید) کلمه ده په کې ورزیاته کړه. (رسید) په دې مانا چې دا پیسې هم د قراردادي په جم کې محاسبه شوې.

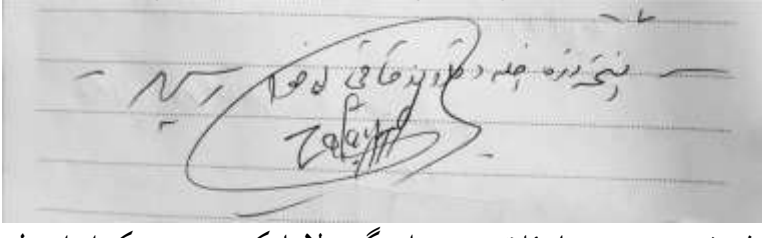

څو شېبې وروسته ما ځلاند ته وویل، ګوره لاسلیک خو دې وکړ او اصولي صیب هم دا په رسېدلو پیسو کې حسابوي، فکر دې وي چې ګوره زه بیا دا پیسې درپسې حسابوم، هغه په خندا شو، زه خو څه ساده نه یم، زما همغه کمک بس دی چې نرخ دې راباندې شپاړس زره ډالره ارزانه کړ، ما ویل ښه ته نو خدای وهلي په قربانۍ کې حسابوې، ما باندې اوس تور دی او انجنیر صیب دلاور وایي چې د (ای، او، ام) تر نرخه دې هم پورته ورکړی، ده وویل، انجنیر دلاور هسې چټیات وایي، هغه د څه شي انجنیر دی؟ ما وویل، خوښه دې خپله خو لاسلیک به دې نه کاوه، نورو شفاهي ژمنې کړې دي او تا دادی لاسلیک هم پسې وکړ. ځلاند په خپله مخه لاړ، اصولي د ټلوېزیون له مرکې تېر شو او د ټلوېزیون په انګړ کې ان د ماښام تر لمانځه پورې چې نور مېلمانه رارسېدل، ده ټولو خلکو ته په بیا بیا ټلېفونونو تېره کړه. بیا یې راته وویل ببغمه مې کړې. ما چې په شفاهي ژمنو کې تر اصولي صیب زیاته تجربه لرله، ځان سره غلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوم، ده ته مې وويل، کاشکې پخوا راغلی وای، دا مشکل چې دې په دومره اسانۍ حلولای شو، نو ولې پرې مورږ دومره وکړېدلو؟ د شپې اته بجې ډوډۍ تياره شوه، شل دوه ويشت وکيلان او نور ګڼ شمېر مخور شخصيتونه چې ټول شمېر يې نږدې سلو تنو ته رسېده راغلي وو، ډوډۍ خلاصه شوه، نوماند وزير (طارق شاه بهرامي) هم ځينو وکيلانو ته ځان معرفي کړ، ځينو ورسره د مرستې او همکارۍ ژمنه هم وکړه. ما اصولي صيب ته وويل چې اوس خو دلته ځينې وکيلان هم شته، ځلي سره د مرستې خبره وريادە کړه. مولوي صيب تره خپل محمدي هم ناست و، اصولي صيب ورته وويل، مولوي صيب! ځلي نه خو خبر يې چې د ټولو ځلی دی، اوس وايه څومره مرسته کوې؟ هغه وويل تابعدار يم، يو لک افغانۍ به درکړم، اصولي وويل، دوه لکه يې کړه، راضيې منګل هم وويل، يو لک يې زما لپاره زياتې کړه، تره خپل صيب وويل، ځه چې تاسې وايئ، دا يې دوه لکه افغانۍ، سبا به يې زما سکرتر (يون صيب) ته راوړي، دې وخت کې مې اصولي صيب ته وويل چې (حميدالله خيبر) زما ملګری دی، هغه ما سره په ژوندون ټلوېزيون کې ډېر کومک کړی، زه ورته نه شم ويلای، هغه خرابات او مناجات سړی دی، ورته يې ووايه، نوماند وزير صاحب هم دلته دې مېز کې ناست و، حميد الله خيبر ته مو غږ کړ، هغه هم راغی، اول مې دوی ته معرفي کړ، د خيبر ټولنيز بنسټ مشر او ګڼ شمېر علمي، ټولنيز او سياسي خدمتونه يې کړي، د لغمان د الينګار دی، په قوم هم منګل دی، راضيې منګل ته مې وويل چې ستا قومي هم دی، اصولي صيب ورته وويل، خيبر جانه! ځلي سره به کومک کوې او ښه ډېر کومک، پوهېږم چې پيسې هم ښې ډېرې لرې. خيبر

الحاج مولوي تره خپل محمدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

وویل، په سترګو! ووایه څومره مرسته وکړم؟ اصولي صیب ورته وویل، جګه مرسته جنرال رازق کړې؛ شل زره ډالره، ته به هم شل زره ډالره مرسته کوې، هغه وویل ومې کړه، سمه ده، اصولي ورته وویل، قول دی، هغه وویل هو قول دی، راضیې منګل وویل، بیا هم منګل، زنده باد منګل، اصولي صیب د کندهار وکیل (عمر ننګیالي) ته وویل چې مرسته وکړه، هغه هم وویل، زه به خپله مرسته یون صیب ته راولېږم، د شپې مېلمستیا په خیر تېره شوه، ټول وکیلان صاحبان او نور مېلمانه په خیر سره رخصت شول. مولوي صیب تره خپل سبا مازیګر د خپل سکرتر (بابکرخپل) په لاس (دوه لکه) افغانۍ راولېږلې، ما په ډالرو محاسبه کړې (درې زره ډالره شول) او یوه ورځ وروسته مې قراردادي ته ورکړې، د (حمیدالله خیبر) پیسې یو څه موده وځنډېدې، خو اصولي صیب بیا تعقیب کړې، خیبر ماته زنګ وواهه، چې (لس زره ډالر) درکولای شم، اوس راسره نورې نه شته، ما وویل له دې څخه دې هم مننه، هغه پیسې ما تر لاسه کړې او پر همغه مهال مې قراردادي ته ورتسلم کړې. خو هغه لېست چې اصولي صیب جوړ کړ او بیامو د هغو د حاصلو لپاره څېرن هدایي ته دنده وسپارله، د څېرن هدایي له هڅو سره سره هېڅ شی ترې ترلاسه نه شول، خو ځینو نورو خلکو بیا خپلې ژمنې عملي کړې. په دې ډول د څلي جوړېدو چارې هم روانې وې او پیسې مو هم له ټرون سره سمې ورسولې، ښاغلي ګلاب منګل ما سره دا ژمنه هم کړې وه چې (پنځه زره ډالره) نوره مرسته هم کولای شم، خو تر دې زیات مې نور زور نه رسي، نور ته خپله پوهېږې چې له کومو اشخاصو یې واخلې.

حمید الله خیبر

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر دې وړاندې ښاغلي يوسف اصيل زوی او حاجي صيب عتيق الله احمدي دواړو (پنځه پنځه زره ډالره) مرسته رالېږلې وه او ډاکټر رضوان احمدزي (يو زر ډالره) چې دې ټولو ښاغلو ته اصولي صيب سپارښتنه کړې وه. د ځلي لومړنۍ ساختماني چارې له يو لړ نيمګړتياوو سره سره، بشپړېدو ته نږدې شوې او زمونږ هغه اندېښنې چې د پيسو د نشتوالي له امله راپيدا شوې وې، تر زياته بريده کمې شوې.

د دې لپاره چې قدرمنو لوستونکو ته د مرستې د څرنګوالي او څومره والي او همدارنګه ساختماني شرکت ته د هغو د رسېدنې په خاطر نور وضاحت هم وشي، نو ښه به وي چې خپله د ساختماني شرکت د مسول لاسليکونه او سندونه هم دلته راوړو.

حقيقت دادی چې د (۱۳۹۶ل) کال د وري پر (۲۳)مه نېټه چې ما کله له انجنير ځلاند سره ليکلی ټرون وکړ، نو تر هغه وروسته مې ورځخه د پيسو د ورکړې پر مهال لاسليک هم اخيسته، تر هغې وړاندې مې هغه ته وررسېدلې پيسې د يادښت په کتابچه کې ليکلې وې، خو لاسليک مې ترې نه و اخيستی، خو کله چې مې ورسره ټرون لاسليک کړ، هم مې ورځخه د ټېرو پيسو د وررسېدنې لاسليک واخيست او هم مې بيا وخت پر وخت د نورو پيسو ليکلی سند اخيسته، لکه دغه پاڼه وګورئ، لومړی برخه يې د وري تر (۲۳)مې دمخه پيسې دي چې د وري پر (۲۳)مه ترې لاسليک اخيستل شوی او دويم لاسليک يې د وري پر (۳۰)مه نېټه شوی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

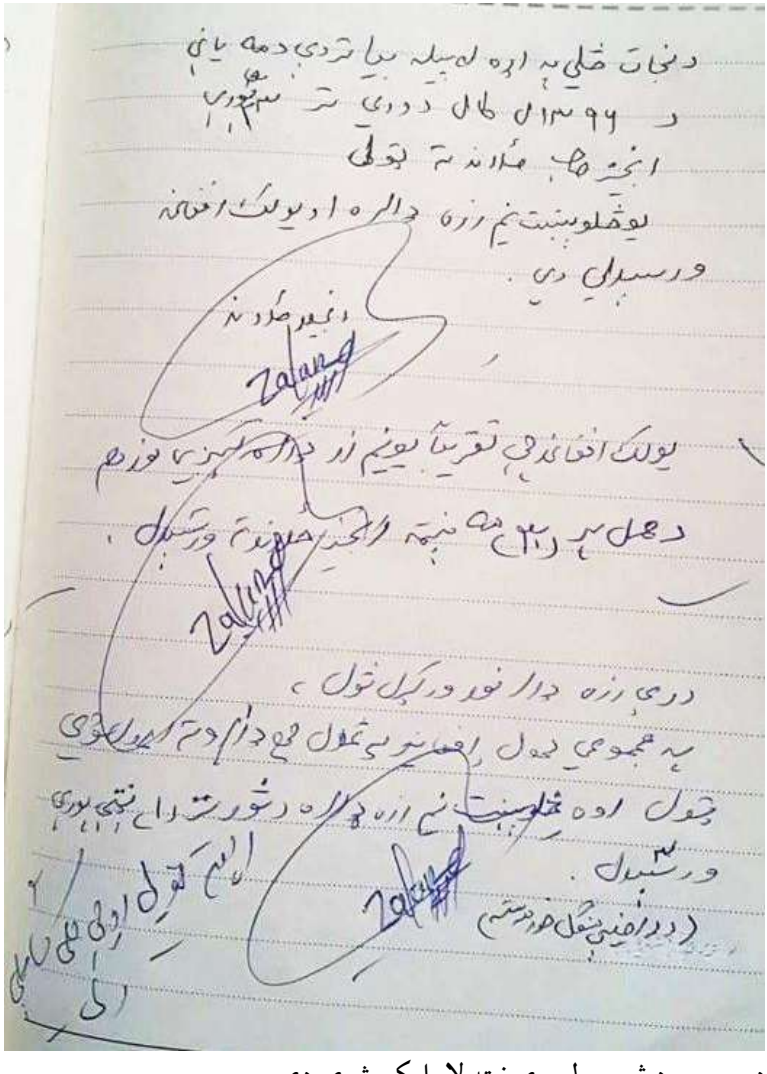

درېيم يې د ثور پر لومړۍ نېټه لاسليک شوی دی.

بل اقرار ليک چې د ثور پر (۷)مه او (۲۶)مه نېټه لاسليک شوی دی او همدغه راز د جوزا پر (۸)مه نېټه له ورکړل شويو پيسو سره ټول (۶۱۶۰۰) ډالر د جوزا تر اتمې نېټې پورې قراردادي ته ورکړل شوي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

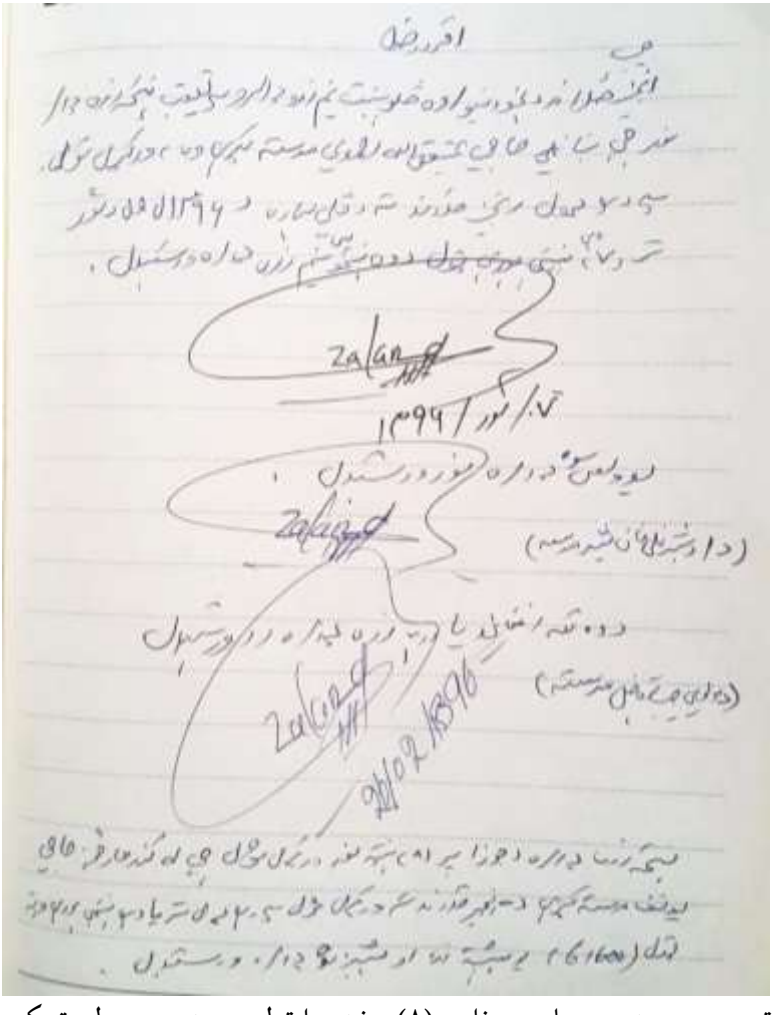

تر دې وروسته مې بيا د جوزا پر (۸)مه نېټه دا ټولې مرستې په يو لست کې راوړې او د غلام محمد کاموال پنځه سوه ډالر نوره مرسته مې هم ورسره يو ځای کړه، يانې کاموال صيب پنځه سوه ډالره پخوا او پنځه سوه يې اوس مرسته کړې وه، ټول زر ډالره شول، يانې په مجموعي ډول انجنير ځلاند ته د جوزا تر (۱۶)مې پورې (۶۲۱۰۰) ډالره ورسېدل او لاسليک مو ترې واخيست.

(c) ketabton.com: The Digital Library

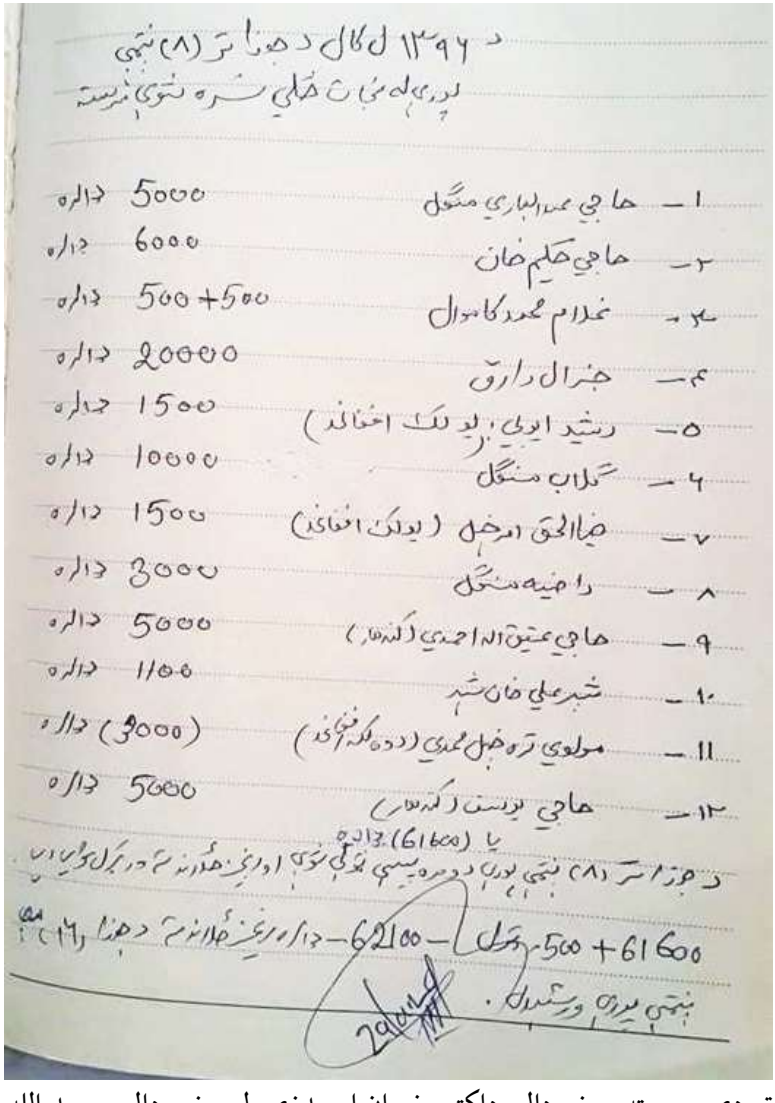

تر دې وروسته یو زر ډالره ډاکټر رضوان احمدزي، لس زره ډالره حمید الله خیبر او پنځه زره ډالره نور ګلاب منګل مرسته وکړه، د سرطان تر (۲۸)مې نهټې پورې ځلاند ته (۷۸۱۰۰) ډالره ورسېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

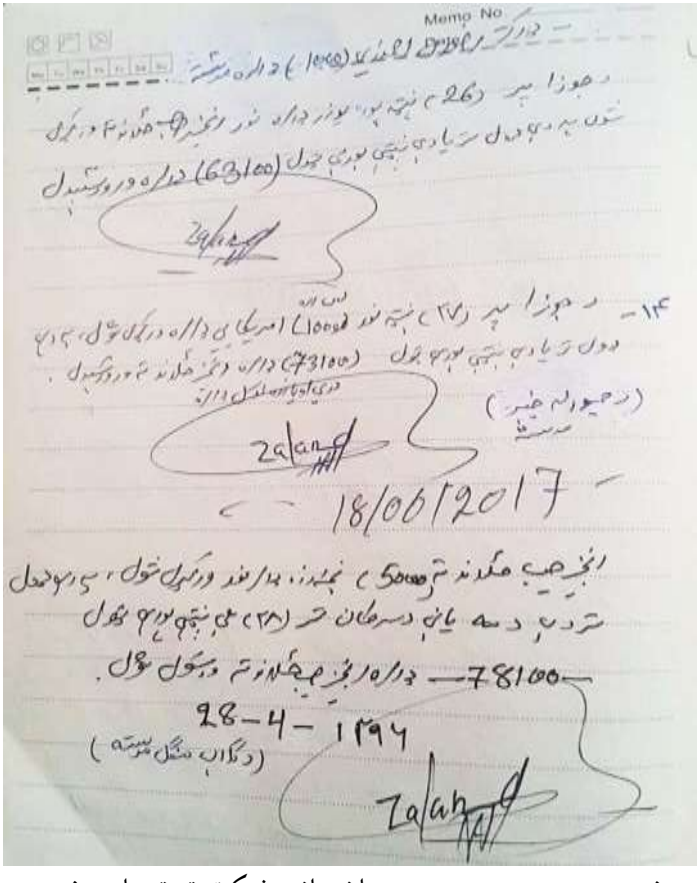

دا نو هغه وروستۍ پیسې وې چې ساختماني شرکت ته تر یادې نېټې پورې ورسېدې، د شوي ټرون له مخې دوی باید د څلې ساختماني چارې بشپړې کړې وای او پاتې پیسې یې باید مور د ساختماني چارو تر ارزونې وروسته ورکړې وای. په دې ډول هغه ژمنه چې مور ورسره په ټرون کې کړې وه چې پیسې به وخت پر وخت ورکړسوو، دې نېټو ته په کتنې سره په کې کوم زیات زماني خنډ نه دی راغلی. د سرطان یا چنګابښ تر اتلسمې وروسته ما ساختماني شرکت ته وویل چې کارونه مو راټولوئ، مور کوښښ کوو د کار دویم پړاو ته داخل شو چې نوره کیسه به یې په همدې پسې بحث کې ولولئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کار د لومړۍ برخې بشپړتیا او د ځینو ستونزو بیا راټوکېدا

کله چې لومړنۍ ساختماني چارې بشپړېدو ته نږدې شوې، تر هغه څو ورځې وړاندې ما قراردادي راوغوښت، ما ویل کارونه خو مخ پر خلاصېدو دي، که ستاسو شرکت د خلي د باندني ډیکور، ډیزاین او ښکلا په برخه کې کومه نظریه مور ته راکړي، مانا د خلي نما او څو ډوله نماګانې او همدارنګه هغه ساختماني مواد چې د خلي لپاره په کار دي، که ټول راته لست کړئ، ښه به شي، مور به نرخونه وګورو، دې کې درې خبرې دي، که بل چا تر تاسو په ښه او ارزانه نرخ کاوه، نو مور به بل چا سره خبره وکړو، که ستاسو نرخ تر هغو ښه و، تاسو ته به يې بېرته درحواله کړو او ان دېته هم حاضر یو چې که تر بل چا ستا نرخ یوه کمه سلنه لوړ و، هم تاسو سره به ټرون وکړو، هغه هم په دې خاطر چې تاسو له سره کار پیل کړی دی، خو د تېر قرارداد په شان دا ټرون نه شي کېدی، ځکه یو خو د پیسو پیدا کول سخت دي؛ د خلکو اقتصادي حالات خراب شوي، خلک ډېر سخاوت نه شي کولای او دویم زه خپله د خلکو له خبرو ځان ساتم، اوس هم یو شمېر خلک وایي چې دا قرارداد مو په لوړ قیمت ورکړی دی. دوی وویل سمه ده. دا مهال مې دسلیم کاروان شرکت یو مسول

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملګري (صفي الله کاروان) ته هم زنګ ووا‌هه، هغوی او (خالد فدايي) مې يو ځل د ځلي د جوړېدو پر مهال کتلي وو. زه د ځلي ليدو ته تللی وم، دوی له ځلي تاوېدل، يو څو بهرنيان هم ورسره وو، کله چې يې زه وليدم، خپل موټر يې ودروه، د ځلي د کار پر بهير هم خوشاله شول او ماته يې وويل چې کله يې د رنګ وخت راورسېد، ماته ووايه هر ډول او هر څومره رنګ چې دې په کار وي، د رنګ مرسته به زه وکړم، ما ترې منته وکړه، د نما د جوړېدو لپاره مې انجنير ځلاند ته وويل چې اصلي نقشه (سافټ کاپي) چې دوی سره په کمپيوټر کې وه، هغوی ته ولېږه، ويل يې سمه ده، تر درې ورځې انتظار او ټينګار وروسته هم نقشه سليم کاروان شرکت ته ونه رسېده، بله ورځ انجنير ځلاند او انجنير عظيمي زما دفتر ته راغلل، څو نماوې يې راوړې، خو خوښې مو نه شوې، خو زموږ ذهن ته يې يو شه تصور راکړ. ما ويل نور کار هم پرې وکړئ، انجنير عظيمي وويل: نور کار به هم پرې وکړو. په دې ترڅ کې مو د ځلي د دويم پړاو پر احتمالي ډيزاين او قيمت خبرې وکړې، دوی وويل، موږ يو احتمالي نرخ محاسبه کړی، ما وويل، تاسو يې ووايئ، انجنير ځلاند وويل، تقريباً (څلوېښت زره ډالره)، ما وويل، دا خو ډېر قيمته دی، موږ دا اوسنۍ پيسې نه شو پوره کولای، دا نورې به څنګه شي؟ بيا يې وويل، که ځينې شيان، لکه د بيرغونو ستنې، لايټ سستم، قيمتي ګروپونه او ځينې نور شيان تاسې واخلئ، نو د (دولس لکه) افغانيو شاوخوا کې به تمام شي، ما ويل خو ټول شيان يو ځل له قراردادي سره اجاره کوو، دا خو لا بله لانجه ده چې يو شی به تاسو اخلئ، يو به موږه، بيا به يې ملامتي، خرابوالی او شه والی يو پر بل اړوو، دوی ته مې وويل يو متر مربع زينتي وطني سره غرنۍ تيره په څو لګوئ؟ ځلاند وويل، له پنځه زرو څخه تر اته زرو افغانيو پورې، وروسته يې وويل چې که زه هېڅ ګټه پرې حساب نه کړم؟ نو پنځه زره افغانۍ، ما وويل دا خو په نيويارک کې هم دومره قيمته نه ده، ده وويل، دا هم هغه صورت کې چې زه يې مزدورکار ته ورکړم، د هغه اجوره کېږي، ما ويل له دې څخه به اوس بېخي تېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو، تاسو اوس دا خپل کار بشپړ کړئ، پر دې به بیا وروسته خبرې کوو. زما زړه کې و چې که تر (۸-۱۰ لکه) افغانیو پورې هم ټول کار تمام شي، بیا به هم زړه ورته ښه کړو، خو دا بل قیمت ډېر لوړ او په لنډ وخت کې ورته پیسې پیدا کول هم اسانه کار نه و، دوی ته مې وویل چې تاسې خپل ساختماني کار خلاص کړئ، د دویم پړاو لپاره به زه یو څل بیا له نورو مشرانو سره خبرې وکړم، بیا به پرېکړه وکړم، خو اوس اصلي خبره داده چې ساختماني چارې یانې د اسکلېټ برخه خلاصه شي او همدارنګه، دویمه دایره بشپړه شي، ډکون وشي، زینه جوړه شي او د څلي داخل کې کنډو کپر ځایونه سره جوړ شي، پر همدې مو پرېکړه وکړه.

د څلي بهرنۍ برخه کې د ټول څلي پلستر، د زینتي ډبرو لګول، لایټ سسټم، کټارې، د بیرغ د ستنو نصب او نور مهم شیان شامل وو. دا هم په حقیقت کې ښکلې او مهمه ساختماني برخه ده چې ټولې پخوانۍ ساختماني چارې تر پوښښ لاندې راولي، د لیدونکي سترګې په لومړي څل پر همدې برخې لګېږي، دا باید داسې جوړه شي چې تاریخي بڼه یې هم خوندي شي، خوند، استحکام او ښکلا هم ولري او زړونه هم راجذب کړي، د لومړیو ساختماني چارو د بشپړېدو پر مهال یو شمېر انجنیرانو د دې برخې د ډیزاین ژمنې هم کړې وې، خو ورو ورو هغه خلک لادرکه شول، ما خپله تر دې وړاندې ډېر څلي وکتل، انټرنېټ کې مې پلټنه وکړه، خو داسې څلی مې تر سترګو نه شو چې زړه مې پرې راټول شي.

قراردادي ته مې وویل چې د څلي داخلي چارې باید ژر خلاصې کړې، هغه یو دوه تنه مزدوران راوړل، د څلي داخلي برخه (دېوال) یې په ګچو اوار کړ، هغه هم یوازې لاندینۍ برخه، نه نور ټول څلی، (٦) قوتۍ رنګ یې هم له (برجر) رنګ څخه په وړیا ډول واخیست، ځکه چې د سلیم کاروان شرکت مسؤل (صفي الله کاروان) او (خالد فدایي) یې ژمنه کړې وه، خالد فدایي ماته وویل چې د دې رنګ مجموعي قیمت (شل زره افغانۍ) کېده، خو دا رنګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم ټول ونه کارول شو. نړۍ لس ورځې يوازې دغو دوو تنو مزدورکارانو د خلې لس مټره ارتفاع زمونږ له غوښتنې سره سمه جوړه نه کړای شوه.

په همدې ورځو کې ښاغلی (شميم کټوازی) چې د ځوانانو په چارو کې د جمهور رييس مشاور دی او د پکتيا د نوي والي په توګه هم ټاکل شوی، د پوهنتون په دوره کې په اصطلاح زما شاګرد و، ټلېفون راته وکړ، استاده يوې مشورې ته درځم، که وخت ولرې، هغه ټلوېزيون ته تشريف راوړ، ماته يې وويل، دوو مسلو ته راغلی يم، يو دا چې جمهور رييس غواړي ما د پکتيا د والي په توګه وليږي، کار مې هم خلاص شوی، لاړ شم که لاړ نه شم؟ دويم د نجات خلې موضوع په باب درسره غږېږم، چې کار يې ډېر سست روان دی، که زه کوم شرکت پيدا کړم او دا پاتې کارونه يې پر مخ يوسي ځنګه به وي؟ د لومړی موضوع په باب مې ورته وويل: ((د پکتيا خلک خدمت ته اړتيا لري، تاسو که څه هم د پکتيکا ياست خو دواړه ولايتونه يو رنګ کلتور او ټولنيز حالات لري، په دې ولايتونو کې داسې شخص ته د والي په توګه اړتيا ده چې جمهور رييس يا په ټوله کې يې مرکزي حکومت سره مناسبات ښه وي، دلته يو څه وزن او پېژندګلوي ولري، نو بيا خپل اړوند ولايت ته مرستې راجلبولای شي، د هغه ځای رالېږلي کارونه يې هم دلته څوک نه ځنډوي، د خلکو هم ترې يو څه حيا کېږي، نو داسې واليان کېدی شي بريالي شي، پکتيا ته داسې يو شخص په کار دی چې پکتيا خپل کور وګڼي او پر خلکو يې زړه ودردېږي، ستا خو جمهور رييس سره اړيکي ښه دي، چې باور يې دربانديې کړی، نو بايد لاړ شې، لومړی د پکتيا مشران راټول کړه، مشوره ورسره وکړه، ځکه پکتيا د جرګو، مرکو کور او د مشرانو وطن

شميم خان کټوازی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی، ستا عمر ډېر نه دی، که ته هر څومره ښه کارونه وکړې، بیا هم یو شمېر خلکو ته د تخریب چانس برابرېږي،نو که قومي مشران دې تر شا ولاړ وي، جمهور رییس دې هم ملاتړ وکړي او یو څه کار هم وکړې، نو بیا د تخریبکارو زور دربانديې نه رسي.)) هغه وویل: ((د ولسمشر ملاتړ لرم، د خلکو په ژبه هم یو څه پوهېږم، مانا جرګې او مرکې کولای شم او د پکتیا د پرمختګ لپاره مې تیارې څو پروژې هم تر کار لاندې دي)) ما ویل ،بیا خو نو سمه ده. دویمه مسله دې د خلي یاده کړه، رښتیا خبره داده چې زه یې هم ښه ستړی کړی یم، هغه چې طمع ترې کېدله ټول لاړل لادرکه شول، د خلي دویمې برخې لپاره د شرکت پیدا کول اسانه کار دی، شرکت خو پیسې غواړي، د پیسو پیدا کول سخت کار دی، هغه وویل نه ما داسې شرکت پیدا کړی چې ټول کار خپله کوي، هېڅ پیسې نه غواړي، ما وویل تر دې نو ښه کار چېرته دی؟ یوه شمېره یې راکړه ویې ویل، زه شنبه یا یکشنبه معرفي کېږم، که زه پکتیا ته لاړ نه شوم، نو زه او شرکت والا به خپله دلته راشو او که زه لاړم، نو تاسو هغه ته زنګ ووهئ، هغه به خپله دلته راشي، تاسو بیا نورې خبرې ورسره وکړئ! دا یې هم وویل چې هغه دوبی ته تللی، کېدی شي شنبه، یا یکشنبه راشي، د (انجنیر اسحق تکل) نمبر یې راکړ. د دوشنبې پر ورځ مې ورته زنګ وواهه، ټلېفون یې پورته کړ، ځان مې معرفي کړ او بیا مې د شمیم کټوازي خبره وکړه، هغه وویل، له ټولو شیانو څخه خبر یم، ما وویل که وخت لرې ټلوېزیون ته راشه، هغه وویل، سبا سهار (سه شنبه) به درشم، خپل دوه نور انجنیران ملګري به هم ځان سره راولم، ما ویل ډېره ښه ده، لس لس نیمې بجې وې چې انجنیر اسحق تکل، انجنیر محمد نصیر بهسودوال او انجنیر (سید نصیر یما) زمونږ دفتر ته

انجنیر محمد اسحق تکل

(c) ketabton.com: The Digital Library

تشريف راوړ،خپل کاري دفتر کې مو پر ټولو مسايلو خبرې وکړې، نتيجه دا شوه چې دوی وويل، له تېر قراردادي څخه کار خلاص کړه، که کوم کم او توم کار يې پاتې هم وي، پروا نه کوي هغه هم مورډ درته خلاصوو، خو چې کار مورډ ته ژر تسليم کړي، ما وويل د اسد تر (۱۷-۱۸) مې نېټې پورې يې که راته خلاص کړئ، ښه به شي، دا نو تقريباً د سرطان (۱۷-۱۸)مه نېټه ده. دوی وويل مورډ يو څل کار وګورو، انشاء الله ژر يې درته خلاصوو. ما

انجنير سيد نصير يما

وويل ځئ چې ځو، څلوروړه د دوی په موټرو کې د څلې خواته لاړو، نړدې دولس بجې وې، رحمت الله څلاند ته مې وويل چې له څو ملګرو سره څلې ته راځم، ته هلته اوسه، هغه وويل، زه تيار په ساحه کې يم، هلته چې لاړو، دې انجنيرانو ته مې وويل چې تاسو به داسې نه وايئ چې مورډ دا ځای جوړوو، تاسو به ووايئ، چې مورډ يې د بيروني ډيزان لپاره راغوښتي يو، څلاند ته مې وويل چې دا انجنير صاحبان به د بهروني ډيزاين يوه نقشه جوړه کړي، نرخ به هم راکړي، که نقشه زمورډ خوښه شوه، ښه او که نه بيا به ګورو چې څه وکړو، هدف مې دا و چې که ده ته ټول جريان ووايم، هسې نه چې يو دم يې حساسيت راوپارېږي، ما انجنير څلاند ته دا هم وويل، که دوی سره پرې توافق ته ورسېدو، نو بيا هم زه

انجنير محمد نصير بهسودوال

او ته مجبور يو چې نظارت يې وکړو، چې کار خراب نه شي، دلته مې هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

هدف دا و چې د ده کینه راونه پارېږي، انجنیران چې مسلکي خلک وو، د څلي داخلي زینه، د ګچو په واسطه د څلي د داخلي برخې اواری او نورې نیمګړتیاوې یې چې وکتلې له واره یې ورته ګوته ونیوله، دې کار د ځلاند حسادت یو څه زیات کړ، دا مهال بیا انجنیر بهسودوال وویل، استاده بېغمه اوسه مورِ یې جوړوو، دې کې ځلاند وویل، څنګه به یې جوړوې؟ هر څه به زما تر نظارت لاندې کوې، زه څوک نه پرېږدم چې کار خراب کړي، انجنیر نصیر بهسودوال ورته وویل: ته څوک یې چې نظارت کوې، مورِ خپل انجنیران لرو، خپل مسلکي کاریګر، ته بیا څوک یې؟ دې وخت کې ما د انجنیر بهسودوال لاس کېکارِه، چې خیر دی بحث ته اړتیا نه شته، دا انجنیر صیب ځلاند دی چې د دې څلي ساختماني چارې یې تردې دمه رارسولي، ده سره به مشوره کوو. دوی دواړو غوښتل چې خبره نوره هم سره تاوه کړي، خو ما یې مخه ونیوله، بیا مې انجنیر ځلاند ته وویل چې ځو دارالامان ته هغه وطني زینتي تیرې ګورو چې څو ورځې وړاندې ما او تا کتلې وې اوس غواړو چې دوی هم همغه تیرې وګوري او که دوی سره توافق ته ورسېدو چې همدا تیره او بیا هم تردې ښه تیره ولګوي. پر همدې توافق وشو، زه له همدې انجنیر صاحبانو سره کښناستم او ځلاند له خپل یو بل ملګري سره په خپل موټر کې راپسې راروان شو او له لاهورې دروازې څخه مو د دارالامان سړک پر لوري حرکت وکړ، په لاره کې پوره فرصت و چې زه له انجنیرانو سره خپله مشوره شریکه کړم. دوی ته مې وویل چې تاسو اوس ګوزاره کوئ چې دا سړی په خیر سره خپل کارونه خلاص کړي، اوس خو زمورِ لاس تر تیرې لاندې دی، دې سړي سره په لېټې کې غورځېدلي یو، اوس باید په ډېر مهارت لاس له تیرې راوباسو، هغه کله غواړي چې د څلي دویم پړاو کار د ده له لاسه ووځي، اول پړاو کې یې قیمت دومره لوړ دی او دویمي برخې کار یې ماته څلوېښت زره ډالر اټکل کړی و او بیا یې وویل که د دغو، دغو، دغو شیانو مسولیت ته پر غاړه اخلې، نو کېدی شي دولس لکه افغانۍ شي، زه په دې پوهېږم چې دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کار کې یې هم نیمګړتیا شته، خو د دویم پړاو کار باید ډېر ښکلی او صفا وي، څرنګه چې دی بل قراردادي ته کار سپاري، نو ځکه پرې باوري نه یم چې دویم کار به په ښه ډول ترسره کړي که نه؟ نو اوس به تاسو تر هغه وخته پوره ګوزاره کوئ چې دی موږ ته څلی تسلیم کړي، انجنیران دې اوسني نرخ ته هم حیران شول او ویې ویل چې استاده پخوانی یې هم ډېر قیمته دی، موږ خو یې کار وکوت. ما د پخواني کار ټوله کیسه ورته وکړه، خو ټولو پر دې توافق وکړ چې حساسیت به یې نه راپاروو، موږ به خپل کار کوو. دارلامان ته لاړو، یوه کور کې چې دا تیږه لګول شوې وه هغه مو وکتله:

انجنیرانو وویل: دا خو زموږ خوښه نه شوه، تر دې باید ښایسته پیدا کړو، دوی مو هلته رخصت کړل، زه له انجنیر ځلاند سره بېرته موټر کې سپور شوم او د څلي پر لوري راغلو، په لار کې مې انجنیر ځلاند ته وویل، دې خلکو سره جنجال مه کوه، هر څه خو غیر له هغې هم زموږ او ستاسو په لاس کې دي، پرې ګرځو به، دوی یو شرکت لري، ځینې سامان الات یې خپل دي، کېدی شي، هغه موږ ته په وړیا ډول راکړي او ځینې نور به ورته له بازاره واخلو، مزدوران یې هم خپل دي، د شرکت کسان یې دي، نو کېدی شي، موږ ته یې په ارزانه وکړي، نو ته ورسره جنجال مه کوه او که کار یې خراب و، رخصت به یې کړو، ځلاند وویل، نه زه ورسره جنجال نه کوم، خو ماته یې قواري د

(c) ketabton.com: The Digital Library

انجنیرانو نه ښکارېدې، څنګه چې ستا خوښه وي، زه همغسې کوم، زه يې څه کوم. کله چې څلي ته راورسېدو، ما ورته وويل، ښه خاوره راوړه چې لومړی دا بره او د څلي داخلي برخه ډکه شي، اوبه پرې واچول شي، چې وروسته يې د کېناستلو چانس له منځه لاړ شي، ده وويل سمه ده، نن شپه به ورته خاوره راوړو، زه همداسې د ټلوېزيون پر لوري لاړم او دی د کار ساحه کې پاتې شو. سبا سهار د پوهنتون پر لوري روان وم، معمولاً د نجات څلي پر لاره کابل پوهنتون ته تللم، ګورم چې د څلي ګرد چاپېره، له زړو ټوټو او پلاستيکونو ډکه خاوره پرته ده، څه يې د څلي يوه برخه کې خالي کړې هم ده، دا نو هغه خاوره ده چې انجنير ځلاند خپل بل قراردادي ته ويلي چې د څلي ډکون وکړه، زه له موټره کښته شوم، ما ويل تاسې ته چا ويلي چې دا خاوره واچوئ؟ دا خو چټله خاوره ده، دا خو سبا ته کېني، او له پاسه چې مور د ځمکې پر متن څومره قيمتي ډبرې ايښي وي، هغه ټولې پر ځمکه ننوځي. يو مزدور کار وويل، والله مور نه پوهېږو دغه خاوره يې د شپې دلته ډېرې کړه مور ته يې وويل چې له دې ځخه ډکون وکړئ، دا نو هغه خاوره ده چې د ښاروالۍ يا نور موټر چې د ښار له لښتيو ځخه کومه چټلي باسي له ښاره بهر ته يې وړي، هغه يې دلته ډېرې کړې ده، ژر مې ځلاند ته زنګ وواهه، ما ورته وويل، وه انجنير صيب دا دې څه راوړي؟ دا خو يې د ښاروالۍ ګند راوړی، له دې ځخه ته ډکون کوې؟ ده وويل، ما ورته ويلي، دا مه اچوئ، دا خرابه ده، زه له غره ځخه سمه خاوره او ږېګ راوړم، چې کېنني، ما ويل ژر يې ټوله کړئ چې هم يې ځای چټل کړی او هم يې د خلکو لاره بنده کړې، ده وويل، سمه ده ټولوم يې. درې ځلور ورځې نوره هم دا خاوره پرته وه، بله ورځ چې لاړم، د څلي بهرنۍ لومړۍ دايره له خاورو ډکه وه، ځلاند وويل چې دا مې نوې خاوره راوړې او پخوانۍ مې ټوله کړه، خاوره يو څه نوې ښکارېده، پوره باوري نه شوم چې لاندې برخه کې به يې پاکه خاوره اچولي وي که نه؟ دويمه دايره چې مور د شينوالي لپاره په پام کې نيولې وه، هغه لا هماغسې پاتې وه. دويمه دايره چې مور په کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلی ډیزاین غوښته، هغه هم هغسې نه وه جوړه شوې، کنډو کپر وه، نو ځکه خو انجنیر ځلاند او انجنیر نذیر عظیمي، د قالب د خلاصېدو پر مهال د شپې ناوخته خپله ورپسې ګېلماله اخیستې وه او پلستر یې ورکاوه، چې بهرنی عیب یې پټ شي. د ځلي داخلي برخه چې مخکې لا له کاغذونو او نورو لرګیو یې یوه برخه ډکه وه، څو ځله مې ورته وویل چې دا پاکه کړه او له ښې خاورې او ښه غرني جغله یې ډکه کړه، هغه په په دې پلمه چې خوازې په کې خښې دي او پاس کار روان دی، وروسته یې ډکوم، د ده د کار تر پایه همغسې پاتې شوه. په دې بهیر کې مې ورته وویل چې خوازې دې نورې ټولې کړه او ته دې هم خپل کار غوټه کړه، چې زه مشترک هیئت وټاکم، ستا استازی به هم په کې وي او زموږ هم، ستا کار به وارزوي او د ټرون مطابق به تاسو ته خپلې پیسې درکړم، شپږ اوه ورځې یې په دې کې تېرې کړې، نن یې خلاصوم، سبا یې خلاصوم، خو کار پر خپل پاتې ځای و. دا خوازه نو ده له یوه بل ټېکه دار او هغه بیا له بل څخه په اجاره راوړې وه، ده هغه ته او هغه بیا هغه بل ته د خوازې د اجارې پیسې نه دي ورکړي، موږ د دواړو خوازو کارو ټلېفون نمبرونه پیدا کړل، دادی نن یې خلاصوو، سبا یې خلاصوو، نن جمعه ده، مزدورکار نه شته، خوازه کار لوګر ته تللی، شل پلمې یې جوړې کړې، اخر یې یوه وویل چې ځلاند ماته پیسې نه دي راکړي؟ څو چې هغه ماته پیسې رانه کړي، زه خوازې نه خلاصوم، اخر زه پرې په قهر شوم، ما وویل وروره د تا حساب هغه سره دی، هغه خپل دفتر او ادرس لري، لاړ شه خپل حساب ورسره وکړه، بیا یې ټلېفون بند کړ، اخر مجبور شوم مسېج ورته وکړم چې موږ مه مجبوروه چې له قانوني زور څخه کار واخلو، که ستا خوازې دلته وي، یا نه وي، ته باید خپل حساب له قراردادي سره وکړې، بیا یې هم ځواب رانه کړ، د (۱۲)مې حوزې د ملي امنیت امر (حاجي زمان) ورته زنګ وواهه چې وروره خوازې دې خلاصې کړه، دا دی مازیګر یې خلاصوم، مازیګر چې لاړو، بیا هم هېڅوک رانغلل، یوه ورځ بله هم ضایع شوه، مازیګر ناوخته مې بیا ځلاند ته زنګ وواهه، چې وه وروره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولې مو د خولې خوند پیکه کوې، ستا کار خلاص دی، دا اوومه اتمه ورځ ده، زه درته وایم خوازې خلاصې کړه او ته کله یوه پلمه کوې او کله بله، هغه نه یوړه او نه راوړه، راته یې وویل، تر هغه پورې چې ماته مې سل په سلو کې پیسې رانه کړئ او زما حساب خلاص نه کړئ، زه نه خوازې خلاصوم او نه چاته اجازه ورکوم چې دلته راشي، لاس مو خلاص څه شی چې کولای شئ، ما ورته وویل وه وروره له عقل څخه کار واخله، ما او تا یو ټرون کړی، قرارداد مو کړی چې کله ستا ساختماني چارې خلاصې شوې، د یوه فني هیئت تر ارزونې وروسته به زه تاته پاتې پیسې چې تر (۳۰) سلنې کمې اټکل کېږي، د شلو ورځو په بهیر کې دررسوم، ته باید ماسره د قرارداد مطابق لاړ شې او دیوه قراردادي او ټېکه دار په توګه خبرې وکړې، دا کم عقلې خبرې په کار نه دي، موږ مه مجبوروه چې په قانوني زور دې بیا خوازې لرې کړو، بله خبره داده چې هره ورځ چې پر موږ تېرېږي، موږ وخت له لاسه ورکوو او دویم شرکت تاوان کوي، مزدورکار راولي او بېرته یې رخصت کړي، ده وویل، زه هېڅوک په رسمیت نه پېژنم، څلی ما جوړ کړی، څو چې مو پیسې نه وي راکړي، زه نه خوازه لرې کوم او نه څلي ته څوک پرېږدم، که څوک نر وي، سبا ماسپښین دې راشي، ما ویل سمه ده، سبا به سره ګورو، مجبور شوم، د پولیسو امنیتي حوزې ته مې یو غوښتنلیک ولیکه، د دې غوښتنلیک متن په دې ډول و:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کابل ښار د اتمې امنيتي حوزې محترم مقام ته!

قدرمنه!

د لاهوری دروازې په سيمه کې د نجات منار د جوړونې ساختماني چارې بشپړې شوې او د نومړي قرارداد مطابق (پکتين) ساختماني شرکت بايد ژر تر ژره موږ ته منار تسليم کړي چې موږ يې د ډيکور او ډيزاين لپاره بل شرکت ته ورکړو. اوس ياد ساختماني شرکت (پکتين) ساختماني شرکت خپلې خوازې نه خلاصوي او پولې پلمې لټوي او د کار د ځنډ او ځنډ سبب ګرځي. هيله ده له نومورې شرکت څخه د قرارداد مطابق د نجات منار د تسليمې او هم د ياد منار د امنيت په خوندي کولو کې مرسته او همکاري وکړئ!

په احترام

د نجات منار

د جوړونې د پاسه استازی

محمد اسمعيل يون

۱۳۹۶/ م/ ۳۱ ښبته

دا غوښتنليک مې ميوند شاه احمدزي ته ورکړ، ما ويل د اتمې حوزې امر ته يې يوسه، د (۱۲)مې حوزې د ملي امنيت امر (حاجي زمان) چې مخکې تر مخکې په جريان کې و، هغه مې هم راوغوښته، حاجي زمان وويل: ((د پوليسو حوزې ته ضرورت نه شته، زه يې خپله حلوم او بل دا چې دا واړه کارونه دي، ستا له شخصيت سره مناسب نه دي، له ګېلکار او ټېکه دار سره نښتی اوسې او دومره دې ورته اعصاب خراب دي. دا زه په يوه ساعت کې حلوم.)) انجنير ځلاند ته يې زنګ ووا‌هه، هغه ورته وويل چې ماته دې وخت راکړي، تر مازيګره يې خلاصوم، بيا يې د خوازې بل قراردادي ته زنګ ووهه چې تر مازيګر ځلور بجو پورې دې خوازې ټولې کړه، هغه وويل ماته ځلاند وويل چې خوازې مه خلاصوه، ميوند شاه احمدزی د پوليسو حوزې ته لاړ او جنايي مدير ورسره د ځلي ساحې ته راغی، حاجي زمان هم ځلي ته لاړ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

رحمت الله ځلاند چې مخکې يې ويلي چې زه څوک نه پرېږدم چې څلي ته راشي، ځان پټ کړ، حوزې څخه ورته زنګونه ورتلل، خو ټلېفون يې نه جګوه، يو څل چې ميوند شاه احمدزي سره په ټلېفون کې رخ شو، نو هغه ورته وويل چې راشه حوزې ته، هغه ته يې د خور، مور، قوم او ټول نسب کنځلې وکړې او د مرګ اخطارونه يې هم ورته ورکړل. هغه ورته وويل چې ته اخطارونه څه کوې، ته حوزې ته راشه او يا څلي ته، بيا به هلته خبرې کوو، خو ده هغه ته هغه سپکې سپورې استعمال کړې چې د کاغذ پر مخ د ليکلو وړ نه دي، جنايي مدير ماته وويل: ته ببغمه اوسه، هر څوک چې وي او زما لاس ته راشي، زه به يې ايمان په لاس کې ورکړم. مازيګر ناوخته زه خپله څلي ته ورغلم، د پخواني قراردادي مزدورانو ته مې وويل، تاسې ځئ ورونو، خپل سامان مو جمع کړئ، دلته هېڅ شی پرې نه ږدئ، چې سبا مو بيا حساب جړ نه اوسي، هغوی خپله خېمه او بستره ټوله کړه، څلي ته مې خپل دوه امنيتي ساتونکي او يو تن امنيتي مسول چې درې واړه د ملي امنيت د لسمې ادارې کارکوونکي دي، د امنيت لپاره وګومارل، ورته مې وويل چې تر سبا پورې د څلي امنيت ساتل ستاسو پر غاړه دی، سبا به بيا ګورو چې څه کېږي، د شپې ماښام دوی د څلي امنيت پر غاړه واخيست، کله چې انجنير ځلاند دا جديت وکوت، نو څلي او حوزې ته يې له راتګ څخه ډډه وکړه، ژر يې په داسې حرکتونو لاس پورې کړ چې پخوا يې تصور هم نه و، صمد ځائی چې د ځائيو د يوې شورا مشر دی او له پخوا نه له ځلاند څخه خوابدی و، ان ده ته د قرارداد له ورکړې سره هم مخالف و او خپله ځلاند به هم وخت پر وخت پر نامناسبو الفاظو يادوه، د هغه ور يې وټکوه چې (يون) خو غواړي دا څلی په خپل نامه کړي، د ملي تحريک په نامه يې کړي، دا افتخار مشرقي ته يوسي، څلی خو زمونږ او ستاسو پکتياوالو او بيا د ځائيو دی، اوس يې ولې ويا وړ بل چاته لاړ شي او نور په سلګونو تورونه يې پورې کړي وو.

همدا مهال يې د ځائيو يو څو تنه ځوانان هم راټول کړي وو او تر دې يې هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غلطې خبرې وررسولې وې، د پکتيا يو شمېر نورو مخورو ته يې يو بل ډول خبر رسولی و او دا يې هم ورته ويلي وو چې يون د خپلو وسلوالو په زور زما خلک له ځلي شړلي او هغوی يې وهلي ټکولي دي. هدف يې دا و چې دا موضوع همداسې جنجالي شي او دا ځلی همداسې نيمګړی پاتې شي او بيا خلکو ته ووايي چې گورئ له ما پرته ځوک دا کار نه شي کولای، هغه ساختماني شرکت چې اوس يې په وړيا ډول دې کار ته زړه ښه کړی، هغه به هم زړه توری شي او بيا چې تر ځو پيسې پيدا کېږي او بيا بل شرکت ته يې ورکوي، دې کې به ډېر وخت ووځي.

صمد ځاځی چې تر دې مهاله له ځلاند سره وران و، د ځلاند عذر او بښنې يې د خپل ځاځيتوب او سيمه والی جذبه راپارولې، ژر يې د اتمې حوزې امر چې هغه هم د پکتيا دی او دوی يو بل سره پېژني، هغه ته ټلېفون کړی چې دې کار کې بايد ته مداخله ونه کړې، دا قومي مسله ده، دا موږه په خپله حلوو. د صمد ځاځي يو هدف دا کېدی شي چې دوی خو له پيله بيا تر دې دمه په ځلي کې هېڅ ونه کړل او د دوی له مرستې پرته ځلی د بشپړېدو لوري ته روان شو، نو دا ورته يوه ښه پلمه وه چې يوځل بيا په ځلي کې ځان مطرح او په دې ډول خلکو ته وښيي چې همدوی دي چې د ځلي په چارو کې دخيل دي. زه چې له ميوند شاه احمدزي سره د حوزې د امر له سوړ چلند ځخه خبر شوم او د صمد ځاځي له حرکت ځخه، نو يو ځه خوابدی شوم، صمد ځاځي ته خو مې ځکه زنګ ونه واهه چې تر دې وړاندې مې د همدې ځلي لپاره درې ځله ورته زنګ وهلی و، خو د ده ټلېفون ځواب نه و راکړی، د حوزې امر ته مې وويل چې ستا وظيفه د امنيت ساتل دي، دا د سيمې، قوم، ولسوالی او قبيلې خبره نه ده، دا يوه ملي مسله ده او زه نږدې لس مياشتې کېږي چې په دې ځلي کې سرګردانه يم، اوس يو ټېکه دار دی، د ټرون خلاف ټولو ته اخطارونه ورکوي، زه تاسو ته وايم چې تاسو يې حوزې ته حاضر کړئ چې موږ هم درشو او هلته خبره سپينه کړو، خو دوی غواړي دا مسله سيمې ته کش کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او په دې ډول خپل عیب د سیمې او قوم تر چتر لاندې پټ کړي او تاسو باید په دې کار کې د چا د عیب پټونې هڅه ونه کړئ، ما وویل زه دا څه کم لس میاشتې کېږي چې نذیر احمدزي او صمد ځاځي پسې ګرځم، پیدا کولای یې نه شم، اوس چې څلی د بشپړېدو په حال کې دی، اوس ولې دوی ټول راویښ شول، ما وویل، زماڅه کار و چې تر دې حده د څلي په کار کې دخیل شم، دا خو د دوی کار و چې له پیله بیا تردې دمه یې تعقیب کړی وای، اوس چې پر ما تحمیل شوی، زه مجبور یم، تر پایه یې ورسوم، د حوزې امر ماته وویل چې نذیر احمدزي ماته زنګ نه دی وهلی، خو صمد ځاځي راته زنګ وهلی و، ما وویل له دې څخه معلومېږي چې حوزه هم په دې برخه کې څه نه شي کولای، خو د څلي امنیت درڅخه غواړم، اوس خو ما له مجبوریته خپل ساتونکي هلته پرېښودل، که نه نو د څلي امنیت ساتل خو ستاسو کار دی. اوس هم درته وایم چې د څلي امنیت باید ونیسئ او هېڅوک باید څلي ته پرې نه ږدئ او که هرڅوک وسلوال وي او که نا وسلوال، بدمعاشي وکړي او یا که بیا کومه پېښه وشوه، نو مسولیت یې ستاسو پر غاړه دی. د حوزې امر وویل، هېڅ تشویش مه کوه، هېڅوک څلي ته نه شي رانږدې کېدلای، څلی مخکې هم زمونږ تر امنیتي پوښښ لاندې و او بیا به هم وي، د امنیت له پلوه هېڅ اندېښنه مه کوه او هغه نورو مسایلو کې مونږ ځکه ګوتې نه وهو چې هغه ستاسو مشرانو کار دی، نور امنیت زمونږ پر غاړه. د ماسخوتن تر لسو بجو پورې مې څو څلې د څلي احوال واخیسته، ساتونکو راته وویل خیر او خیریت دی. د شپې نهه بجې مې یو خل حاجي خان محمد باز منګل او قدرت الله سهاک ته د یکشنبې ورځې (د سرطان د لومړۍ نېټې) د وعدې په باب وویل چې پر ځای ده که نه؟ هغوی وویل هو پر ځای ده، دا وعده ځکه مونږ ایښې وه چې تېره اوونۍ په سروبي کې یو سخت سېلاب راغلی و، اوه تنه یې شهیدان کړي وو، ګڼ شمېر ټپیان او تر دوو سوو څخه زیات کورونه یې زیانمن کړي وو. درې کاله مخکې هم سروبي کې همداسې سېلاب راغلی و، خلکو ته یې ډېر زیان

(c) ketabton.com: The Digital Library

رسولی و،هغه وخت مور رسنیز کمپاین وکړ او ډېرو هېوادوالو سېلاب ځپلو سره مرستې وکړې، د سروبي خلک له مور څخه ډېر خوشاله وو، سر کال چې بیا سېلاب راغی، نو بیا له سروبي څخه یو شمېر هېوادوالو زنګونه ووهل او له مصیبت ځپلو سره یې د مرستې غوښتنه وکړه. سر کال چې مور د نورو مصروفیتونو له امله د زیات رسنیز کمپاین جوګه نه وو او د مرستندویانو اقتصاد هم د پخوا په شان ښه نه و، مرستندویه موسسې هم په هغه قوت کې نه وې، یوازې جمهور رییس د هوا له څپو څخه د الوتکې په ذریعه سېلاب ځپلې سیمې وکتلې، نور نو د مرستو درک نه و، نو په داسې یو حالت کې ما یوازې حاجي خان محمد باز منګل ته زنګ ووا‌هه چې که مرسته کولای شي، خان محمد باز منګل تېر کال د کابل د سرای شهزده د صرافانو د ټولنې رییس و، له یوې درنې کورنۍ څخه دی، وخت پر وخت یې خلکو سره مرستې کړې، دا ځل چې مې ورته زنګ ووا‌هه، ده وویل سمه ده، خپل کوښښ به وکړو، مور سره د همدې سختو ورځو لپاره تیارې یو څه پیسې شته، نورو ملګرو سره به مشوره وکړو، تاسو ته به احوال درکړو. د هغوی مشوره راغلې وه، ماته یې وویل چې مېکانېزم او وخت به تاسو او د کابل د خلکو استازی ښاغلی (قدرت الله سهاک) چې د همغې سیمې دی، جوړ او وټاکئ، ما (سهاک) صیب سره خبره شریکه کړه، هغه ټول سستم برابر کړ او د یکشنبې ورځې سهار (۸-۹) بجې مو سروبې ته د رسېدو وخت وټاکه. دا وعده هم پر خپل ځای وه او کابل کې د ځلې نوي راټوکېدلي جنجالونه هم وو، نو یو څه ورته اندېښمن وم، خان محمد باز منګل ته مې

حاجي خان محمد باز منګل

(c) ketabton.com: The Digital Library

وویل که زه درسره لاړ نه شم، څنګه به شي؟ هغه وویل ضرور به ځي او د سهاک صیب ټینګار هم و، د شپې لس بجې وې چې د ښاغلي نذیر احمدزي زنګ راغی، څرنګه چې نذیر احمدزي زما ډېر ټلېفونونه نه وو پورته کړي، نو شیطان راته وویل راځه مه یې پورته کوه، خو بیا مې ضمیر وویل چې حتمي کومه د ژوند او خدای مه کړه د مرګ کومه پېښه شوې چې په دې ناوخته کې احمدزی صیب زنګ وهي. ټلېفون مې اوکی کړ، زه یم استاده احمدزی، ښښنه غواړم چې په دې ناوخته مې درته تکلیف درکړم، موضوع مهمه وه، ځکه مې درته زنګ وواهه، که نه نو نه مې په تکلیفولې، ما وویل څه خبره ده؟ ده وویل هغه د ځلي څه جنجال دی؟ ما وویل مخکې تر دې چې د ځلي په باب درسره وغږېږم، به دې اړه خو زما او ستا حساب او کتاب پر خپل ځای دی، هغه به جرګې ته راسره کېنې، د احمدزیو او پښتنو جرګې ته؟ هغه په ارامو اعصابو وویل، مشر مې یې جرګې ته هم درسره کېنم، ملامتي هم منم، ناغه هم درکوم، هر جرم چې ته وایې هغه پور پرې کوم، نور څه وایې؟ ما ویل هغه حسابونه به وروسته کوو، خو اوس څه خبره شوې ده؟ ده وویل، د ځلي جنجال دریادوم، نن څه خبره شوې ده؟ ما ویل هېڅ خبره نه ده شوې، ساختماني شرکت سره قرارداد پایته رسېدلی، د هغه کار خلاص دی، پاتې پیسې به یې تر حساب وروسته ورکړو، نور کار بل شرکت ته ورکوو، ده وویل نه خبره بل څه ده؟ دلته د پکتیا مشران راغلي او ډله ناست دي، ستا خبرې هم اوري، دوی وایي غټ مشکل دی، ما ویل دوی چېرې دي؟ ده وویل زما په کور کې ، ما ویل دوی معطل کړه چې لاړ نه شي، زه درغلم، ژر مې له ټلوېزیونه موټر راوغوښت په لاهوري دروازه کې چې ځلي ته ورسېدم، زما امنیتي مسول (فریدون شېرزی) چې دا مهال تیار په ځلي کې و، هغه مې هم راواخیست او د نذیر احمدزي کور ته لاړو، لارې خلاصې وې، لس نیمې بجې د هغه کور ته ورسېدو، ګورم چې یو صمد ځاځی، یو بل سپین ږیری چې وروسته مې وپېژنده چې حاجي عبدالباري منګل دی او یو دوه درې کسان نور ناست دي، ما ویل چېرې دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور مشران؟ احمدزي صيب وويل، څو تنه نور هم وو، هغه لاړل، په پغمان کې کومه کلتوري مېله وه، ما زړه کې وويل چې عجب مشران دي، د مشرانو يې له مېلې سره څه؟ هغه هم په دې نيمه شپه کې، خو واقعيت دا و چې يوازې عبدالباري منګل په کې مشر و او خپله صمد ځاځی او کېدی شي يو څو نور ځوانان هم ورسره وو چې هغه ترې همغه سرله ماښامه مېلې ته تللي وو او دوی ترې پاتې وو. ما نذير احمدي ته وويل، اول يې تاسو شروع کړئ چې زه په مقصد پوه شم چې اصلي خبره څه ده؟ خبره اخوا دېخوا وه، خو ورو ورو سپينېدله، احمدزي صيب وويل چې دا مشران وايي چې دا ځلی د ټولو دی، دا بايد د يو تن په نامه تمام نه شي، اوس يون صيب خپل وسلوال راوستي او پخواني خلک چې دا ځلی يې جوړوه، هغه يې په زوره له ځلي شړلي او دی غواړي دا ځلی په خپل نامه کړي، د خپل ګوند ملي تحريک په نامه يې کړي او خپل نوم پرې وليکي، ځلی مور جوړ کړی، مور په کې خواري کړې او اوس دی په پای کې راولاړ شو، هر څه په خپل نامه تماموي، دې وخت کې صمد ځاځي وويل چې هلته ډېر شور ماشور و، ځوانان راټول شوي وو، ډېر احساساتي وو، پر ځلي راتلل او ويل يې ځوک دي چې زمور خلک يې شړلي دي، خو زه تر منځ شوم، نزاع مې خاموشه کړه، د حوزې امر ته مې زنګ وواهه چې دې کار کې مداخله مه کوه، که زه نه واى، نو نن مازيګر به ډېره غټه نزاع جوړه شوې وه. دا ځلی د ولس دی، نه دا چې يو ځوک دې د خپل ځان، ډلې يا ګوند په نامه کړي، دې کې له کلونو کلونو راهيسې خلکو قربانۍ ورکړي، دا ټول کارونه بايد په مشوره وشي، د يوه شخص انحصار بايد ختم

صمد ځاځی

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي، دلته قومي مشران دي، داسې خو نه ده چې هر سړی په خپل سر راجګ شي، وسلوال راولي، دلته خو هر څوک وسلوال لري، ځلاند راغلی و، مشرانو ته يې وويل چې (يون) غواړي دا خلی په خپل نامه کړي، نو ما يې مخه ونيوله او دېته ورته نورې ډېر زياتې خبرې يې وکړې. ما وويل کله چې ستاسو خبرې خلاصې شوې، زه خپلې خبرې پيلوم، د نذير احمدزي نظر دا و چې دا خبره بايد جنجال ته ونه وځي، بايد خپلو منځو کې يې حل کړو، ما څخه يې هم مننه وکړه چې په دې نيمه شپه کې د دوی کور ته ورغلم. ما اول نذير احمدزي ته وويل چې تاته مې څو ځله زنګ وهلی، خبره ميسجونو او خفګان ته ووته، ايا زه په دې وطن کې دومره بې ارزښته کس وم چې تا زما لسګونو ټلېفونونو ته د يوې دقيقې ځواب نه شو ويلای؟ د ځلي کار خو د تا له همدې کوره پيل شو، ولې لادرکه شوې؟ د تېر کال د ميزان له (۲۳) مې بيا دا دی د سږ کال د (سرطان) تر پايه نږدې لس مياشتې تېرېږي، لس مياشتې بعد زه تاسره ستا په کور کې د ځلي په باب بحث کوم، رشيد ايوبي ته چې تر ټولو زياتې لاپې يې وهلې، په لسو مياشتو کې يو ځل ځلي ته راغلی؟ صمد ځائي ته مې څو ځله د همدې ځلي په خاطر زنګونه وهلي، زما ټلېفون يې اوکی کړی؟ دې وخت کې يو ځل بيا صمد ځائی زما خبرو کې راولوېده: ((ته خو څه ملايکه نه وې، چې حتمي به مې ستا ټلېفون اوکی کاوه، زه شل کاره لرم، زه خو اوزګار نه يم چې د هر چا زنګ راشي او فوراً يې اوکی کړم، يا به خارج کې وم او يا به چېرته مصروف وم او يا به سفر کې وم...)) ما ويل د دې په خاطر چې د خولې خوند مو پيکه نه شي، ډيالوګ به نه کوو، ما له ملايکې څخه ملايکې ته زنګ نه دی وهلی، ما له (اسمعيل يون) څخه (صمد ځائي) ته زنګ وهلی و، د ملايکو حساب جلا دی، هغوی ټلېفون ته اړتيا نه لري، اوس ضرورت نه شته چې مورِ له اصلي موضوع څخه نورو موضوعګانو ته لاړ شو، هر سړی بايد د خپل وزن په تناسب خبرې وکړي، هغه وويل: ((ستا وزن هم مورِ ته معلوم دی او د نورو هم)). دې کې احمدزي مداخله وکړه ، اول يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

((زه یون صیب ته ناغه یم، کور ته یې ورځم، ټلوېزیون ته ورځم، جرګه ورولم، پسه ورولم، غویی ورولم، هر عذر چې دی غواړي هغه منم، زه رښتیا هم ده ته ملامت یم، یا د ډېر مصروفیت، یا د لویو کارونو، یا هم د سستیا له امله، د هرې وجې چې و، ما د ده ټلېفون ځواب کړی نه دی، باید احوال مې ورکړی وای، دا چې ومې نه کړای شو، زه خپله ملامتیا منم، هر څه چې دی وایي، زه یې په سر سترګو منم، خو راځئ چې دا لانجه خلاصه کړو.)) ما بیا له ساختماني شرکت سره د قرارداد ټول متن ورته ولوست او ټولې هغه خبرې مې ورته وکړې چې ولې مې ورسره قرارداد وکړ، څومره پیسې مې تر دې دمه ورورسولې دي او چا راکړې دي، دا ټول بیان مې کټ مټ سره په زهر او زور سره ورته وکړ او پاتې شوه د خپل ځان او تحریک په نامه د څلي نومول دا تر منطقه پورته خبره ده، نه د چا نېت داسې دی او نه څوک دا کار کولای شي، ما قراردادي ځکه رخصت کړ چې کار یې پایته رسېدلی او مور باید پاتې کارونه بل شرکت ته ورکړو، ده مزاحمت پېښوه، نو ځکه مې حوزې ته وویل، نور څوک و چې ما ورته خبره کړې وای؟ دی نه د څلي مالک دی او نه یې هم په کې یوه افغانۍ مصرف کړی، دی وي که بل ټیکه دار وي اخر به خپل حسابونه پاکوي او ځي به، په دې خاطر چې د ده غوښتنې مور نورې نه شوې زغملای، نو خبره یې سرچپه کړه، مسله یې قوم، قبیلې او سیمې ته یوړه.

حاجي محمد نذیر احمدزی

صمد ځائي سره چې دی کلونه کلونه وران و، ده ته یې پناه راوړه او همداسې نورو خلکو ته، بیا مخکې تر دې چې د ده خبرو ته غوږ ونیسي، زما نمبر خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر چا سره دی، ما سره به يې يو ځل تماس نيولی و چې خبره څه ده؟ د ځينو ټيکه دارانو دا خصلت وي، چې هر وخت د کور له صاحب سره په حساب او کتاب کې ورانېږي، بل ده ما سره د ټپکه دار يا قراردادي په توګه قرارداد کړی، که د ځلي د اصلي جوړوونکي يا مالک په توګه؟ که چېرې دواړه خواوې دی وي، نو بيا ما سره يې قرارداد د څه لپاره کاوه، پيسې يې ولې له ما څخه اخيستې؟ دې وخت کې صمد ځاځي وويل: ((ته چې ځان د ځلي مالک بولې، تا په کې خپله څو روپۍ ورکړې دي؟ هغه راوښيه، دا خو د نورو خلکو پيسې دي، هغه ته څنګه په خپل ځان پورې ترې!؟)) ما ورته وويل: ((اول خو بايد ته د پيسو د پيغور خبره مطرح نه کړې چې د تا په کې څو دي، (مانا زه خو پيسه دار يم او ته لا هېڅ نه لرې) ما وويل، خدای پاک استعدادونه تقسيم کړي، يوه ته يې قلم ورکړی، يوه ته توپک، يوه ته پيسې، يوه ته يو نعمت او بل ته بل نعمت، هېڅوک پوره او کره نه دی، پاتې شوې دا پيسې که له يوې خوا يې حساب کړې، دا پيسې اکثريت ما پيدا کړي، که زه ورپسې شله شوی نه وای، دا يوه روپۍ به هم نه وه پيدا شوې او که له بلې خوا يې حساب کړې، دا د هر چا خپلې پيسې دي چې ما يې درته مخکې نومونه واخيستل، پاتې شوله ستا د شخصي پيغور خبره، ما چې د ځلي لپاره د تياری کومه غونډه په ژوندون کې جوړ ه کړې وه، نږدې اته سوه کسانو په کې ګډون کړی و او بشپړ جريان يې له ژوندون څخه خپور شو، دوه زره ډاله لګولي وو او (زر ډاله) مې د ځلي د ډبرې د ايښودلو پر ورځ، پر باينرونو، بيرغونو، موټرو او سونډ سستم لګولي او نور مې هم زړه دی چې تر ټولو وروسته خپله مرسته په کې واچوم، بل هغه څوک حق لري چې په دې باب ډېر بحث وکړي چې يا يې خپله پيسې اچولې وي او يا يې هم تر همدغې کچې له نورو څخه پيسې راټولې کړي وي. زه هر چاته د ځلي د ګذارش ورکولو مسوليت نه لرم، تر دې دمه همغه خلک د پوښتنې حق لري چې ماته يې پيسې راکړې دي، کله چې ما د ځلي د پرانيستې پر ورځ ټول مالي او کاري راپور وړاندې کړ، بيا يو څوک

(c) ketabton.com: The Digital Library

حق لري، ووايي چې وروره ما هم يوه افغانۍ په کې اچولې وه، ولې دې زما د مرستې يادونه ونه کړه، خو تر هغه پورې لا ډېر وخت شته)) صمد ځاځي وويل: ((ما هم مرسته راټوله کړې، خو تاسې ته مې ځکه نه درکوله چې له همغه پيله ستاسو مېکانېزم سم نه و.)) ما وويل: ((ما خو شپږ مياشتې وروسته ورسره ټرون لاسليک کړ، تاسې چې هر ډول مېکانېزم غوښتنه خپله به مو جوړ کړی و، خبرې ډېرې زياتې تبادله شوې، زما او د صمد ځاځي خبرې دومره سره ترخې شوې چې د نجات ځلي له حريمه خو ووتو، د نورو ټولنيزو ځلو حريمونه مو هم سره ونړول، خو د مجلس په پای کې د بدبينۍ پر ځای ورو ورو مفاهمې او نرمښت ته روان شو، ښاغلي حاجي عبدالباري منګل هم په کې په دې منځ کې د روغې جوړې خبرې کولې، نذير احمدزي هم، دوی ټولو وويل، هغه څه چې مونږ ته ويل شوي وو، دلته خو خبره ټوله د هغو برعکس ده، صمد ځاځي هم وويل چې يون صيب زما له خبرو غلط برداشت وکړ، زما هدف دا و چې دغسې يوه ستونزه پيدا شوې وه، ما غوښتل دا شر رفع کړم، نور مې کوم هدف نه و. پر ما (يون) باندې چې دا څو ورځې کوم کړاو تېر شوی و، په دې برخه کې هره ناسمه خبره راباندې د توپ د مرمۍ په شان لګېدله. د مجلس په پای کې خبره ورو ورو تفاهم ته ورسېده، ما وويل به دې خاطر چې سبا ټيکه دار نورې خبرې جوړې نه کړي، د سمت او قبيلې خبره چې زه ورځخه سخته کرکه لرم، مطرح نه کړي، ښه به وي چې د لويې پکتيا او که ممکنه وي د لوی کندهار او لويې ننګرهار ځينې مطرح مشران يا د شوراګانو رييسان دې سره راټول شي او د حاجي صيب عبدالباري منګل، چې د ځلي د لومړيو مالي مرستندويانو له جملې څخه دی، په کور کې دې سره راکښې، قراردادي دې هم وي، هر چا سره چې څه شک شبه، غلط فهمي او پوښتنه وي، ټول به مطرح کړي، زه به ورته خپل وضاحت ورکړم او تر دې دمه د ځلي راپور، خو يوه خبره به همدلته سپينوو چې د ځلي کار به روان وي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمونږ تر منځ چې د نظر هر ډول اختلاف وي، هغه به تر ساختماني کاره بهر حلوو، وخت کم دی او د خلي چارو کې یوه ورځ وقفه هم نه شو منلای،

حاجي عبدالباري منګل

احمدزي صیب وویل چې یو سبا دې هم پرې کار نه کوي، تر ماسپښینه بیا دې شروع کړي، ما ویل د پخواني قراردادي کار ختم دی او اوسنی شرکت سبا د خوازو په ټرلو او د تیږو پر لګولو پیل کوي، وخت نه ضایع کوو، نور چا څه خبره ونه کړه. حاجي عبدالباري منګل وویل، سبا زه تیار یم، د شاه شهید په لومړي سړک کې مې کور دی، دوه بجې تشریف راوړئ، ما ویل د خلکو خبرول پر تاسو دي، دوی وویل سمه ده. دې سره زما او د صمد ځائي تر منځ کړکیچ هم یو څه راکم شو، هغه رخصت واخیست او زه څو دقیقې نور هم له حاجي صیب عبدالباري منګل او نورو دوستانو سره پاتې شوم، دې وخت کې حاجي نذیر احمدزي ډوډۍ راوړه، سره کړي مړزان او څه نوره غوښه، ما ویل ما خو درته ویلي وو چې تر څو پورې زما او ستا جرګه نه وي شوې، زه نه ستا ډوډۍ خورم، نه چای څښم، تر دې دمخه هغه چای هم راوړ، خو ما ونه څښه او یو بوتل اوبه مې چې له ځان سره وړې وې، پر همغو مې ګوزاره وکړه. نذیر احمدزي د مړز یو ورون ببل کړ او راته یې وویل، والله چې دا ونه خورې، که له دې ځایه راځخه لاړ شې او یا درسره په عمر کې وغږېږم، د پښتانه کور ته راغلی یې، دا ګودې ماتې د ورونو تر منځ راځي، جنګ به هم کوو، سوله به هم کوو، جرګه به هم کوو، جګړه به هم کوو، دا ټول شیان به کوو خو هدف به له لاسه نه ورکوو چې درته مې وویل ملامت یم، بیا ملامت یم، ملامت چا وژلی؟ نو د مړز یو ورون مې وخوړ، نوره ډوډۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې ونه خوړه، حاجي صيب عبدالباري منګل نور ټول دوستان خوشاله شول، تقريباً دوه بجې وې چې د نذير احمدزي له کوره د خپل کور خوا ته راغلم، ماشومان ويده وو، مېرمن مې دروازه خلاصه کړه، ويل يې ولې دومره ناوخته، ما وويل د نذير احمدزي په کور کې يوه ضروري غونډه وه، دې وويل، مشکل حل شو، ما وويل هو، يو څه خو حل شو، هغه له ټولې کيسې خبره وه، زه خپلې خونې ته راغلم، خوب رانغی، ساعت يو نيم ساعت وروسته ملا اذان وکړ، لمونځ مې وکړ، تر لمانځه وروسته هم خوب رانغی، سهار شپږ بجې مې حاجي خان محمد باز منګل سره ژمنه وه چې سروبي ته به ځو او سېلاب ځپلو ته به د شهزده سرای د صرافانو راټوله کړې مرسته رسوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سلا مشورو غونډې

د اسد لومړۍ نېټه، یکشنبه سهار پاو باندې شپږ بجې راپسې له ټلوېزیونه موټر راغی، کله چې ژوندون ټلوېزیون ته ورسېدم، ښاغلی قدرت الله سهاک راته تیار په ټلوېزیون کې منتظر و؛ تر ما دمخه راغلی و، ستړي مشي مې ورسره وکړه، یو لاس یې له لستونې وتی و، چپن یې پر اوږه وه، ومې پوښتل، خیرت دی؟ لاس دې ولې، ویې ویل، د ډاکټر صیب فاروق وردګ په کور کې د ستړي مشي پر مهال په ښویه تیږه وښوېدم، ولی مې ووت، ما ویل هډوکي ته خو دې زیان نه دی رسېدلی، ده وویل، نه، عکس مې واخیست، خدای فضل کړی، هډوکی روغ دی، خو نور یې سخت وکړولم، ما ویل څه خدای درباندې رحمېدلی دی، ده سره د ټلوېزیون په انګړ کې لږه شېبه وګرځېدلو، نیم ساعت وروسته حاجي صیب خان محمد باز منګل هم راورسېده، درې واړه د حاجي صیب خان محمد باز منګل په موټر کې کېناستو، په لاره کې مې وکیل صیب سهاک او حاجي صیب خان محمد باز ته د نجات څلي ټول داستان بیان کړ او دا مې ورته هم وویل چې په تېرو شپږدېرشو ساعتونو کې مې یوه دقیقه خوب هم نه دی کړی، نو که په لاره کې راباندې خوب راغی، په زړه کې مو څه تېر نه شي چې زه ګنې بې تفاوته یم، لږ ببخوبه شوی یم، نو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه مې مخکې تر مخکې درته يادونه وکړه. هغوی د پښتنو پر حال افسوس څرګند کړ، ماته يې ډاډ راکړ؛تر دې ځايه دې کار رارسولی چې په دې اخره کې يې خوشې نه کړې چې بيا ټول کار خرابېږي او که مورږ ته په کې څه ضرورت وي، مورږ ته يې هم ووايه، ما وويل تاسو دواړه د جرګې او مرکې خلک ياست، حاجي صيب خان محمد باز منګل ته مې وويل، تا خو په صرافی مارکېټ کې ډېرې پېچلي جنجالي موضوعګانې حل کړې، نيم پکتياوال او نيم مشرقيوال يې او نن دوه بجې تياره د حاجي صيب عبدالباري منګل په کور کې غونډه ده، نو له دې ځايه چې خلاص شو، که ته هم جرګې ته راشې، ښه به شي، حاجي صيب قدرت الله سهاک خو تيار د کابل د خلکو وکيل دی، دوی له پلرونو او نيکونو د جرګو او مرکو خلک دي او د دې څلي له جريانه هم واقف دی، نو که دی هم راشي، ښه به وي چې که يو نيم کس څه ورانی ويجاړی کاوه او خبره يې ورانوله، چې تاسو يې مخه ونيسئ، زه خو اوس يو طرف يم او ځينې خلک هسې د شخصي غرض له مخې غواړي دا کار پر همدې ځای ودروي او هر څه ګډ وډ کړي، حاجي صيب خان محمد منګل وويل، حاجي عبدالباري منګل خو يو خيرخواه سړی دی، هغه خو جنجال نه جوړوي، ما ويل نه هغه خو دا جرګه هم د خير او مشورې په خاطر راباللې ده او ما ورته وويل چې ستا په کور کې به کېنو، هدف مې دادی چې جرګې ته کېدی شي داسې يو نيم کس هم راشي چې اوړو کې يې شګه وي. دوی دواړو وويل، دوه بجو پورې به انشاء الله کارونه خلاص شي، راساً به که خدای کول غونډې ته درشو، ما وويل سمه ده. په لاره کې

د ولسي جرګې غړی قدرت الله سهاک

(c) ketabton.com: The Digital Library

مو تر سروبي پورې پر بېلابېلو ټولنيزو، سياسي او کلتوري مسايلو، د هېواد پر روان ناورين او د خلاصون پر لارو چارو بحث وکړ، مجلس دومره خوږ و، چې ما ته د خوب مجال پيدا نه شو، سهار چای مو د وکيل صيب قدرت الله سهاک به هوجره کې وڅښه، هغه ډېر زيات تکليف ګاللی و، زيات لګښت يې کړی و، ما ورته وويل: وکيل صيب! پخوا به تر واده يوه ورځ وروسته د ناوې کور ته د (سرور) په نامه د خسر له کوره څه خوراکي مواد وروړل کېدل؛ د يوې ځانګړې مېلمستيا لپاره، بيا به د خسر له کوره ګڼ شمېر مېلمانه پرې ورغلل او هغه څه به يې چې مخکې ورلېږلي وو، هغه به يې ټول تري بېرته وخوړل، ان د ناوې کور به تاواني هم شو، داسې نه وي چې تر راوړې مرستې ستا لګښت زيات شي، حاجي صيب خان محمد باز او سهاک صيب دواړو وخندل، خان محمد باز وويل، والله رښتيا وايي، وکيل صيب ډېر زحمت ګاللی، بيا هلکانو پاکټونه راواخيستل، حاجي خان محمد باز وويل، ټولې (شپږ نيم لکه) افغانۍ دي، د وکيل صيب په مشوره شهيدانو ته پنځه پنځه زره کړئ او نورو زيانمنو ته درې درې زره افغانۍ. نهه بجې د (سرچينو) کلي ته چې د سروبي بازار لوېديځ لوري ته د نږدې لس کيلومترو په واټن موقعيت لري، هلته ورسېدو. ټول خلک د کلي په جامع جومات کې راټول شوي وو، مرستې په

په سروبي ولسوالۍ کې له سېلاب ځپليو سره د مرستې انځور

منظم ډول د لست له مخې مستحقينو ته ورسېدې، لس بجې مو بېرته د کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر لوري حرکت وکړ، یوولس نیمې بجې کابل ته ورسېدو، دوی دواړه خپلو دفترونو ته لاړل، زه کور ته، خو ورته ومې ویل چې پر دوو بجو یاده غونډه مو باید په یاد وي، هغوی وویل درځو ان شاء الله، زه کور ته راغلم، شپه ستړی وم، چپرکټ ته پورته شوم، ما ویل لږ خوب به وکړم، خو خوب رانغی، یوه بجه مې یو څه ډوډۍ وخوړه، لس کم دوه بجې راپسې موټر راغی او تر لس دقیقو وروسته په شاه شهید کې د حاجي صیب عبدالباري منګل کور ته ورسېدم. زه لومړی شخص وم چې کور ته داخل شوم، ورو ورو نور مشران هم راغلل، درې بجې ټول پوره شول، نذیر احمدزی، حاجي خان محمد باز منګل، قدرت الله سهاک، حاجي حکیم خان ځائی، حاجي داود شاه نیازی، صمد ځائی، عبدالستار میرزکوال صیب، احمد ګل توتاخېل، عمرګل مقبل، عبدالقادر طارق وردګ، دوست محمد اجرستانی، محمد عمر مرجان، حاجي زمان، نېک محمد ولسمل، په خپله حاجي عبدالباري منګل او ځینې نور مشران او ځوانان په دې غونډه کې حاضر وو، قراردادي (انجنیر رحمت ځلاند) او میوند شاه احمدزی هم چې یوه ورځ دمخه یې له ځلاند سره شخړه کړې وه، راغلل، میوند شاه احمدزي د ځلاند له ثبت کړو خبرو او لوډسپیکر سره په غونډه کې حاضر و، په پیل کې تلاوت وشو، بیا نذیر احمدزي صیب ماته وویل چې یون صیب ته خپله خبرې پیل کړه چې ټولو ته وضاحت وشي، کېدی شي ستاسو تر خبرو وروسته هېچا ته د خبرې ځای پاتې نه شي او غونډه په خیر سره پایته ورسوو او که بیا هم چا ته کومه خبره پاتې وه، هغه به یې وکړي او تاسو به ورته وضاحت ورکړئ، ما وویل: اول دې

الحاج نذیر احمدزی

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه دوستان چې کومه پوښتنه، ابهام او نظر ورسره موجود وي، لومړی دې هغوی خبرې وکړي او بیا به زه وضاحت ورکړم او هم به له پیله تردې دمه ټول جریان تشریح کړم، خو د ټولو دوستانو خبره همدا وه چې زه باید لومړی ټول جزیات توضیح او تشریح کړم، د غونډې په پیل کې احمدزي صیب او نورو مشرانو له ټولو څخه هیله وکړه چې هېڅوک باید جنجالي خبرې ونه کړي، مور دلته جنجال ته نه یو راغلي، جنجال ختمولو ته راغلي یو، نه دا چې نورې ستونزې راوټوکوو. ما خپلې خبرې شروع کړې او د څلي ټول راپور چې دې کتاب کې هم راغلی، هغه مې په لنډیز سره له پیله تر پایه غونډې ته وړاندې کړ، هم مې د څلي د مرستندویانو نومونه او هم مې د هغوی د مرستې کچه ټولو ګډونوالو ته بیان کړل. دا مې هم وویل چې تر اوسه مې قراردادي ته (اته اویا زره او سل) ډالره ورسولي او یوازې (لس زره اته سوه او پنځوس) ډالره یې په هغه حالت کې پاتې کېږي چې دی څلی مور ته راوسپاري او فني هیئت هم د هغه د کیفیت تائید وکړي چې هو کار له پروتوکول سره سم ترسره شوی دی او که فني هیئت یې کار نیمګړی وارزوه، همغومره پیسې به ترې کمېږي. دا چې ځینو خلکو د خپلو شخصي غرضونو له خاطره د سمت، قبیلې او نورو شیانو د پاللو اوازې اچولي، یا دا چې زه غواړم دا څلی په خپل یا د تحریک په نامه کړم، دا ټول سوچه دروغ دي او دا کار ممکن نه دی، زه د یوه فرد په توګه هېڅا ته اجازه نه ورکوم چې له دې څلي څخه د سیاسي ګټو لپاره کار واخلي، یوه اصلي خبره داده چې د پخواني قراردادي کار پایته رسېدلی او اوس یو شرکت چې ټول انجنیران یې زمور او ستاسو دوستان او عزیزان دي، هغه غواړي په

محمد اسمعیل یون

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړیا ډول یې پاتې چارې بشپړې کړي، نو موږ ته وخت ډېر مهم دی، ځکه مو پخواني قراردادي ته وویل چې ژر دې خپلې خوازې ټولې کړه چې دې نویو کسانو ته د کار زمینه برابره شي، هغه خوازې ټولې نه کړې او په دې کې اوه اته ورځې وخت ضایع شو او دغه نورې خبرې چې په کې پیدا شوې دا هم د همدغې انګېزې له امله دي. ما تردې خبرو دمخه د غونډې ګډونوالو ته د ښاغلي نذیر احمدزي د رول په باب هم خبرې وکړې او هغه سختې ګیلې مې هم ورته بیان کړې چې زه یې یوازې پرېښودم او د ده له خوا د تېرې شپې د غونډې جریان مې هم ووایه، د ده د اوسپلې، ملامتۍ د منلو او ناغې د ورکړې خبره مې هم وکړه. نذیر احمدزي هم زما خبرې یو ځل بیا تائید کړې او د جرګې په مخ کې یې خپله ملامتي او ناغه ومنله او ویې ویل چې تر دې وروسته به سستیا نه کوو.د دې ترځنګ ما د دې خبرې یادونه هم وکړه چې که د نجات ځلي به کار کې ځینې دوستان او یا اشخاص زما پر رول خوښ نه وي، په دې کار کې خو له هرې وجې چې و، زه راټاله شوم، خو اوس یې تر هغه نه خوشې کوم چې څو مې بشپړ کړی نه وي، تر بشپړتیا وروسته به یې موږ کیلي مشرانو ته حواله کړو، بیا نو دوی پوهېږي او کار یې، خو ځینو هغو خلکو ته چې د غټو کارونو د سرته رسونې ادعا او اشتها لري، ډېر نور کارونه پاتې دي، هغه دې ترسره کړي، زه به هېڅ مداخله په کې نه کوم، په احمد شاه بابا مېنه کې د ملالۍ یو لوی واټ دی چې عبدالرشید ایوبي صیب په تېره جدي میاشت کې پرې غونډه جوړه کړه او ویلې یې وو چې هم به دا واټ جوړوم او هم ځلی، خو تر اوسه هېڅ کار پیل نه شواو نه څوک پیداشول چې دا واټ جوړ کړي، په میرویس میدان کې د (شیر سرخ) منار و، اوس یې نښه نشته، هغه جوړ کړئ، ببرک خان ځدرانۍ د هېواد یو بل ملي مبارز او اتل تېر شوی، د هغه په باب علمي سیمینار جوړ کړئ، ځلور لارې یې په نامه کړئ او ځلی پرې جوړ کړئ، او نور په لسګونو غټ کارونه، هر څوک یې چې کولای شي، پیل دې کړي، هېڅا سره دې مشوره هم نه کوي، مقصد دغه کارونه دې پیل

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ترسره دې کړي، که مورِ يې په کار کې مداخله وکړه، بيا دې ووايي چې زمورِ د کار مخه نيسئ، خو د نجات خلي په باب په غوخ ډول وايم، اوس چې په سلو کې نږدې (نوي)برخه ساختماني چارې بشپړې شوي او په دې پاتې کار کې يو څوک خنډونه جوړوي او کار خرابوي، که دا کار مورِ دوی ته پرېږدو، نو دا به زمورِ پر بېکفاتي دلالت وکړي، نو دا کار به بشپړېږي، دې کې د هر ډول دسيسو او توطيو مخه نيسو، نور پاتې کارونه چې ما يې مخکې يادونه وکړه، ټولو ته لاره خلاصه ده چې سر له همدا ننه پرې پيل وکړي. بيا انجنير خلاند جګ شو، ويې ويل، زه يون صيب نه مننه کوم، همدی و چې ما سره يې همکاري کړې، خو ده ماته په ټلېفون کې تېزې خبرې وکړې، ما هم تېزې خبرې وکړې، ما خوازه خلاصوله، خو يو څو ورځې په کې ځنډ راغی، اخر دوی راغلل، زما کارګران يې هم له هغه ځايه وشړل، ما پر دې خلي زيات زحمت ګاللی، قرباني مې ورکړې، څو نورې متحد المال خبرې يې وکړې او له ځينو کسانو يې ګيلې شروع کړې، ما غوښتل چې د ده د چلند په هکله يو څه نور وضاحت هم ورکړم، خو ټولو وويل چې مورِ ته راپور پوره وضاحت راکړ، نورو خبرو ته اړتيا نه شته، دې وخت کې (ميوند شاه احمدزي) وويل چې ماته فقط يو څو دقيقې وخت راکړئ چې زه د خلاند خبرې او هغه کنځلې چې يې ماته کړي، هغه درواورووم، نور بيا تاسو قضاوت وکړئ، خو کله چې جرګه مار پوه شول چې دا خبرې کېدی شي ډېرې ترخې وي، نو له ميوند شاه احمدزي څخه يې هيله وکړه چې اورولو ته يې اړتيا نه

انجنير رحمت الله خلاند

(c) ketabton.com: The Digital Library

شته، خیر دی ته ځوان یې اوسېله کوه، موږ خبره جوړوو، وراني ته یې نه وړو، دې سره میوند شاه هم د جرګې خبره ومنله او د ځلاند خبرې یې وانه اورولې، ټولو په خپل نوبت مننه وکړه، میرزکوال صیب، ستونزو او مشکلاتو ته هم اشاره وکړه او له ما ځخه یې هم ډېره مننه وکړه چې تردې دمه مې ډېرې هلې ځلې کړې، داود شاه نیازی صیب وویل هغه څه چې تېره ورځ موږ ته ویل شوي وو، خبره د هغه سرچپه راووته، دلته قراردادي ته تقریباً خپلې پیسې وررسېدلي او ډېرې کمې پیسې یې پاتې دي، هغه اوازې چې ځینو خلکو اچولي، د یون صیب د راپور له مخې هغه ټولې بې بنیاده دي، احمد ګل توتاخېل صیب جګ شو، یون صیب خیر یوسې، زموږ سر دې خلاص کړ، ما خو فکرکاوه چې تا یوازې (یو دېرش زره ډالره) ورکړي، نور ټول دې سړي له ځانه لګولي، موږ وویل چې دا یون ولې دې سړي ته پیسې نه ورکوي، ده خوویل چې ماته ځوک پیسې نه راکوي، داخو دادی تا (اته اویا زره) ډالر ورکړي، یاره که رښتیا وایم، تر اوسه پورې ماته په زړه کې دا د یون صیب په باب ډېرې خبرې وې، دا خو چې ده کوم زحمتونه ګاللي، دا خو نور هم ماته په زړه کې ګران

عبدالستار میرزکوال

احمد ګل توتاخېل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو، ښه شو چې دا جرګه وشوه، هر څه واضح شول او ښه خو لا داده چې ما تر اوسه د یون صیب په ادرس کومه خرابه خبره نه ده کړې، که نه دا سړی به له ما څخه څومره خفه شوی و، صمد ځاځي هم خپلې خبرې وکړې او ویې ویل چې یون صیب سره زمونږ د پرونۍ ناستې هدف هم دا و چې دا مشکل یا غلطفهمي چې پیدا شوې، دا څنګه حل کړو، دلته ځوانان وو، چا به ورته څه ویلي وو، ما هغه غلي کړل، ځلاند ته مې هم وویل چې صبر کوه یو ځل ټول کښو چې اصلي خبره معلومه کړو، یو بل تن په کې پاڅېدو، غالباً چې لومړی ځل غونډې ته راغلی و او د ځلي له ټول داستان او د قرارداد له متن څخه هم سم خبر نه و، هغه وویل دا قرارداد په فني ډول نه دی شوی، دا باید له راډیو ټلویزیون څخه اعلان شوی وای، داو طلبۍ ته وړاندې شوی وای او بیا قرارداد شوی وای، دې کې ډېرې نیمګړتیاوې دي، ده په داسې وخت کې قرارداد ته اشاره وکړه چې قرارداد همدا نن په اصطلاح پایته ورسېده. نېک محمد ولسمل او څو تنو نورو مشرانو هم خبرې وکړې، بیا صمد ځاځي ماته وویل چې که تېره شپه څه خبرې ترخې تروې تبادله شوې وي، زه د هغو بښنه غواړم، د هغو لس چنده او لس ځله زه ځان ته حواله کوم، فکر وکړه چې هغه خبرې ما ټولې ځان ته کړې دي، ما ویل نه هېڅ خبره نه ده، دا خبرې په کې راځي، دا ځلی دی، د ټولو مشترک دی، دې کې طبعاً یوه نیمه خبره تبادله کېږي، جرګه او مرکه د همدې لپاره وي چې دغسې مسلې حل کړي، په پای کې بیا زه پورته شوم او ومې ویل، فکر کوم هر څه واضح شول او چا سره چې کومه پوښتنه او ګروېرنه وه او یا ابهام و، هغه ټول تر یوه ځایه حل شول، اوس راځو د غونډې نچوړ او نتیجې ته، لومړی دا چې تېر قراردادي سره د ټرون مطابق قرارداد ختم دی، یو دوه تنه انجنیران به زمونږ او دوه تنه به د ده له خوا وټاکل شي، یو دوه ورځو کې به د ده کار وارزوي او پاتې پیسې به یې د شلو ورځو په بهیر کې له ټرون سره سمې ورکړو.

دویم،د ځلي پاتې کار به چې دویم ساختماني شرکت یې پر مخ وړي، د هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کار کې به ځوک ځنډ او خنډ نه پېښوي، هغه به خپل کار کوي، مشران کولای شي د کار د ښه والي به موخه وخت پر وخت د څلي کتنه وکړي او د ښه والي لپاره هلته مېشته انجنيرانو ته خپلې لارښوونې وکړي او مشورې ورکړي.

درېيم د څلي پاتې پيسې چې د پخواني قراردادي پوروړي ګڼل کېږو او يو څه هم داسې چارو ته چې د دويم شرکت لاس ورته نه رسېږي، نو تقريباً ټول اوه لس اته لس زره ډالرو ته اړتيا ده، دا پيسې بايد پوره شي. او څلورم وړانديز مې دادی چې دځلي د پرانيستې لپاره بايد يو تدارکاتي کميسيون جوړ شي چې لويې غونډې ته ترتيبات ونيسي. دې وخت کې حاجي صيب خان محمد باز وويل، (لس زره ډالره) زما له خو اعلان کړه، هغه زياته کړه زه خبرې نه کوم، ستاسو ټولو خبرې تائيدوم. قدرت الله سهاک هم زما وړانديزونه تائيد کړل، حاجي نذير احمدزي وويل، زه خو يو غريب وکيل يم، ما پسې (درې زره ډالره) مرسته وليکه، (درې زره ډالره) مو اصولي صيب پسې وليکل او دوه زره ډالره ما (يون) ژمنه وکړه.

په دې ډول تقريباً هغه پيسې يو ځل بيا په ژمنو کې پوره شوې چې موږ ورته اړتيا احساسوله. بيا مو د تدارک پر کميسيون غور وکړ، د هر زون له عمومي قومي شورا څخه لږ تر لږه يو يو تن او که ځوک نور په خپله خوښه حاضر وي، هغه هم کولای شي چې د لويې غونډې لپاره د ترتيباتو کمېسيون ته راشي، تقريباً دولس ديارلس تنه شول. زه (يون)، حاجي صيب حکيم خان ځاځی، صمد ځاځی، ميرزکوال، حاجي شېر محمد منګل، دوست محمد اجرستانی، توتاخېل، نېک محمد ولسمل، حسيني پشه يي (غياب کې)، عبدالولي، حاجي عمر او داود شاه نيازی د دې کميسيون لومړني غړي شولو. جرګه په خير او عزت سره پايته ورسېده، تر دې وروسته نور مشران رخصت شول او ما د تدارک کمېټې له غړو څخه هيله وکړه چې د يو څو شېبو لپاره پاتې شي، هغوی پاتې شول، ما ورته وويل چې اوس بايد د لويې غونډې لپاره يوه نقشه يا کاري پلان جوړ کړو، ټولو مصلحت وکړ، د دې په خاطر چې اوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت کم دی، عاجله پرېکړه نه شو کولای، نو ما وړاندیز وکړ چې د حاجي صمد ځاځي په کور کې به کېنو، دی به یو ښه ډنډکی هم جوړ کړي، هم به جلسه وکړو، هم به ډنډکی وخورو، خرما او ثواب به دواړه شي، صمد ځاځي وویل، په سترګو، منم یې، ورځ او تعداد راوښیئ. د اسد پر (۴)مه نېټه د چهارشنبې ورځ یوولس بجې په شش درک کې د صمد ځاځي په کور کې د جلسې نېټه وټاکل شوه او ناسته مو په دعایې سره پایته ورسوله. د صمد ځاځي په کور کې مې له ناستې څخه هدف دا و چې زما او د ده تر منځ چې کومې ترخې خبرې تېرې شوې وې، هغه له منځه لاړې شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د څلي د دویم یا شکلاییز پړاو چارې

کله چې د حاجي عبدالباري منګل له کوره په خوشالۍ سره راووتو، نو د لویې غونډې د تدارک د نوي کمیسیون غړو ته مې ویړاندیز وکړ، اوس خو مشکلات او ناسم پوهاوی تقریباً پایته ورسېدل، راځئ چې لاړ شو، د دې څلي د دویم پړاو کار ته چې همدا نن شروع شوی، هغه وګورو، ټول خوشاله شول، تقریباً یو نیم سل، دوه سوه متره پلی مزل مو وکړ؛ څلی او د حاجي عبدالباري منګل کور ډېر سره نږدې وو. څلي ته ورسېدو، ټوله خوشاله وو. د څلي چارې چې تازه پیل شوې وې، یو څو زینتي تیرې ایښودل شوې وې، یو تن مسول انجنیر خپل پلان تشریح کړ، ټول سره خوشاله شول، خدای پامانې مو واخیستله او هر یو پر خپله مخه لاړو.

دا مهال د څلي جوړوونکي نوي شرکت (ستیټ کورپس) مسول انجنیر خپلې خوازې راوړې وې، پخوانې خوازه کار ته یې ویلي وو چې خوازې دې پورته کړه، د خوازو جنجال لا پر خپل ځای پاتې و. ده د ټولو هغو خوازو شمېر چې پر ځمکه پرتې وې او په څلي کې ځوړندې یا نصب وې، یادښت واخیست او د خوازو مالک ته یې زنګ وواهه چې راشه خوازې دې ټولې کړه، هغه د ځمکې د سر یوړلې، خو په څلي کې بندې لا هماغسې بندې پاتې شوې. تر دې دمخه هم د خوازو مالک ماته یو دوه ځله یادونه کړې وه چې که همدا

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوازې راځخه په کرایه واخلي، ښه به وي، ساختماني شرکت ته مې وویل، هغوی وویل، موږ خپلې خوازې لرو، دا یې سمې ترڅې هم نه دي، سبا به بیا ورسره په جنجال کې اخته یو، غم دی چې خلاص یې کړو، ښه به وي، پر خوازه کار مو یو ځل بیا فشار راوړ، خو هغه ځان اخوا دېخوا کاوه، شرکت د څلي لاندینۍ برخې ته د خپلې خوازې ترڅ شروع کړل، خو بندو خوازو ورته سخت مزاحمت پېښوه، دوه ورځې دې کې نورې هم ضایع شوې، بله ورځ انجنیر محمد نصیر بهسودوال چې د همدې ساختماني شرکت (ستیټ کورپس) یو فعال انجنیر دی او د څلي چارې تر ډېره همدی پر مخ وړي، راته زنګ ووا‌هه، یون صیب یو کار مې وکړ چې ستا په کې څه نظر دی؟ ما وویل، ووایه، دې خوازه کار سره یو توافق ته ورسېدو، ما ویل څه ډول؟ ده وویل، د ده کومې خوازې چې هلته بندې دي، د هغو تعداد مې واخیست، په همغه شمېر مې ده ته خوازې بېلې کړې، ده ته به موږ خپلې خوازې چې همدا ډول دي، خو تر دې نوي دي، هغه ورکړو او د ده خوازې به موږ ته پاتې شي، چې مقصد دا مشکل حل شي، که دوی ته موږ کښنو، دا څو ورځې نورې هم پر موږ تېرېږي، ځینې هغه خوازې یې چې په کانکرېټ کې بندې دي، مجبور دي هغه اره کړي او یو څه ضایعات ولري، نو ځکه دی ځان اخوا دېخوا کوي، ما ویل دی په کې څه وایي؟ انجنیر بهسودوال وویل، دی خو دېته ډېر خوشاله دی، د ده خو اوله ورځ هم همدا وړاندیز و، ما ویل چې تاسو خپل منځ کې موافق یاست، زه هم درسره موافق یم، خو چې سبا بل

انجنیر محمد نصیر بهسودوال

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنجال جوړ نه کړي، ده ويل نه خط مې تړې اخيستی او خط مې ورکړی، سبا راځي او زه ورته له خپل ګودام څخه همغه شمېر خوازې ورکوم، سبا همدا کار وشو او په دې ډول د خوازه کار او خوازو ستونزه حل شوه. دوه ورځو کې خوازې له لاندې تر پورته برخو پورې وتړل شوې، د پلستر کار پيل شو، څرنګه چې منار لوړ و، نو د پلستر کارانو سترګو تور خواړه، نو بيا يې يوه شنه پرده تړې راتاو کړه، هم پلستر شروع و او هم لاندې د تيرو کار.

لکه څنګه چې مې دمخه يادونه وکړه، د حاجي عبدالباري منګل په کور کې مو ژمنه کړې وه چې د ميزان پر (۴)مه د چهارشنبې پر ورځ به د صمد ځاځي صيب په کور کې کېنو، ما دفتر کې يو څه کارونه لرل، حاجي صيب داود شاه نيازي ته مې وويل چې ما پسې ټلوېزيون ته راشه، دواړه به يو ځای لاړ شو، هغه وويل: سمه ده. له ژمنې سره سم ما پسې ټلوېزيون ته راغی او په څو دقيقو کې د صمد ځاځي صيب کور ته ورسېدو. تر دې دمخه چې کومه بله دردوونکې خبره وه، هغه دا وه چې د يکشنبې پر ورځ چې کله هم موږ د حاجي عبدالباري منګل له کوره رابهر شو او د زاړه قراردادي موضوع يو طرفه شوه، نو هغه پر همغه شپه فيسبوک ته د خپلو ځينو انډيوالانو په واسطه د ځلي عکسونه او خپل عکسونه پورته کړي او ويلي يې وو چې مبارک دې وي، ځلی مې درته جوړ کړ، بيا يې خپلو ځينې شخصي انډيوالانو او نورو ته هم د فيسبوک له لارې خپل تصويرونه ورلېږلي وو چې يا همدا نشر شوی پوسټ شير کړي او يا هم له ده څخه د مننې په پار ځانګړي پوسټونه وکړي، ځينو ته يې د پوسټ متن هم ورلېږلی و چې دغه شان پوسټ بايد وکړي. کله چې ما د فيسبوک پاڼې کتلې، نو پر څو ايډيانو مې سترګې ولګېدې چې د ځلاند عکسونه او د ځلي عسکونه يې پورته کړي وو او له هغه څخه يې ځانګړې مننه کړې، هغه ته يې مبارکی ويلي، حيران شوم چې دا څه وشول، ځينو بيا هغه ته د مبارکی او مننې تر څنګ دا هم زيات کړي وو چې له پکتيا څخه راتلونکو پارلماني ټاکنو ته احتمالي نوماند هم دی. دا مهال ماته يو شمېر ځوانانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټلېفونونه وکړل چې دا خلی د ځلاند له خوا جوړ شوی، که نورو خلکو یې پیسې ورکړي، له دې څخه څه د مومن خان د ښامار کیسه جوړه شوه، دا موضوع ولې سیاسي یا شخصي شي؟ ما وویل خیر دی لږ اوسېله وکړئ، کېدی شي خپل پوستونه او ځینې تبصرې ېبرته لرې کړي، خو ګورم چې پوستونه یې نه یوازې لرې نه کړل، بلکې نور یې هم زیات کړل.

ما خپل ضمیر سره یوه مشوره وکړه، پرته له دې چې د چا مشورې تر اغېز

لاندې راشم زړه کې مې وویل، هغه خلک چې په دې کار کې یې تر ټولو زیات معنوي او مادي خدمت کړی، هغه به څه ووایي چې موږ لا ژوندي یو او خلک زموږ په سترګو کې راننوزي او پردی تورې په خپل نامه کوي، دا چې اوس یو شمېر اشخاص د نورو خلکو توره په خپل نامه کړي او د دې څلي د بیا جوړونې پر مسیر او بهیر ګردونه پرېباسي نو بیا به موږ راتلونکي نسل ته په هره برخه کې د یوه رانه تاریخ د وړاندې کولو ژمنه څنګه عملي کړو؟ دا څلی چې خپله د یوه تاریخ انځور ګري کوي، نو د بیا جوړونې تاریخ یې ولې له داسې ستونزو سره مخ شي؟ نو ځکه مې د خپل ضمیر په مشوره دا ګام پورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړو چې ملت ته يو وضاحت ورکړم، که څه هم زه پر دې پوهېدلم چې فيسبوکي بحث ته، هغه هم له داسې اشخاصو سره داخلېدل چې له ادبي ژبې او ادبي نزاکتونو څخه څه ناڅه لرې وي، د بازار او کوڅې ژبه کاروي او يو تاريخي بحث د عوامو د خولې ناخبره منطق ته راټيټوي ، دا ټول شيان مې په ذهن کې تېرېدل چې تر ثمر مخکې د څلي په باب د هرې خبرې رسنيزه کول هم د څلي کورنيو اصلي مخالفينو او هم يو شمېر تنګنظرو ته د ناوړه ګټې اخيستنې زمينه برابروي، خو پر حقيقت باندې د خاورو شيندلو مخنيوی راته تر دې ټولو خبرو مهم ښکارېده، نو ځکه مې دغه لاندې وضاحت په فيسبوک کې له خپلې ايډې څخه پورته کړ:

Mohammad Ismael Yoon added 3 new photos.
July 25 at 1:56am -

د نجات څلي په باب
يو وضاحت او عامه پوهاوی
د (۱۳۹۵) ل کال د ميزان مياشتې پر (۲۳)مه نېټه د نجات څلي د بياجوړونې د بشپړ ډېره کېښودل شوه، له هغې مودې تر دې دمه نړدې لس مياشتې تېرېږي. په دې بهير کې يو زيات شمېر هېوادوالو او ملتيالو افغانانو د دې څلي د جوړونې لپاره مالي او معنوي هلې ځلې کړې او يو شمېر خان غوښتونکو او خان خلوونکو بيا نه پوازې دا چې مرسته يې نه ده کړې، بلکې خنډونه يې هم پېټ کړي وو او ان د څلي د جوړېدو په چارو کې يې خنډونه هم رامنځته کول، اوس چې د څلي د جوړېدو چارې (نوي سلنه) بشپړې شوې او پر پاتې برخو هم چټک کار روان دی، يو شمېر شهرت غوښتونکو بيا هلې ځلې پيل کړې چې دا ملي او ولسي کار د خپل خان په نامه تمام کړي. له نجات څلي څخه يې د مومن خان د ښاغلي کېسه جوړه کړې او هر څوک فيسبوک کې د نورو توري په خپل نامه خپروي. له ټولو هېوادوالو څخه هيله کوو چې نه د ساختماني شرکت، نه د تېکدارانو چې د پيسو مقابل کې يې کارونه ترسره کړي او نه زما (يون) په ګډون ددې څلي د جوړونې چارې کوم بل شخص، سازمان يا ډلې ته منسوبې کړي.
ددې څلي د جوړونې د چارو ټول جزيات د يوه منظم راپور په بڼه ترتيب شوي، چې يا به يې د څلي د پرانيستې پر ورځ، يا هم تر هغې ورځې يوه ورځ وراندې يا وروسته د څلي د ټولو جوړوونکو حضور ته وراندې شي او د هر هغه شخص يادونه او قدرداني به وشي چې د څلي د جوړېدو له پيلې بيا تر پايې يې په دې بهير کې معنوي او مادي مرسته کړې. د څلي تر پرانيستې وراندې چې هر شخص، ډله، ټولنه، شورا يا ګوند، ساختماني شرکت، ټيکه دار يا مزدورکار د څلي د جوړونې چارې خانته منسوبوي، دا اصل د غندنې ور دی او ټول بايد ددې ټول درواغجنو او خان خوښو اشخاصو پر وراندې چې هر شخص، ډله، ټولنه، شورا يا ګوند، ساختماني شرکت، ټيکه دار يا مزدورکار د څلي د جوړونې چارې خانته منسوبوي، دا اصل د غندنې ور دی او ټول بايد ددې ټول درواغجنو او خان خوښو اشخاصو پر وراندې واحد او قوي درېځ خپل کړو.
په درنښت
محمد اسمعيل يون

کله چې دا پوسټ پورته شو، نو اکثرو هېوادوالو يې تائيد او هر کلی وکړ، خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ساختماني چارو قراردادي چې د دې خلي جوړونه يې د ځان لپاره د تبليغ او کمپاين د يوې وسيلې په توګه کاروله، له ځنډ، تامل او تحمل پرته ډېر ژر غبرګون وښود او زما پر پوسټ يې دغه لاندې تبصره وکړه:

ورپسې يې نورو هېوادوالو ته د ځواب په ترڅ کې هم، ماته سپکې سپورې ويلې وې، له هغې جملې څخه يې اصولي صيب ته د ځواب په ترڅ کې ويلي وو:

همداسې يو شمېر نورو کمنټونو او نظرونو کې چې اکثره د همدې ډول اشخاصو له خوا له خپلو يا مستعارو ايډيانو څخه خپاره شوي وو، هم ماته ډېرې سپکې سپورې ويل شوې وې، چې ما ورته هېڅ ځواب ور نه کړ او دلته يې راوړل هم ضروري نه بولم، خو د دې څو خبرو يادونه مې ځکه وکړه چې کېدی شي زما په شان يو شمېر نور هېوادوال، چې د خدايي خدمتګاری په رول کې واقع شي، داسې ښکنځلو سره مخامخ شي، نو ورته په کار دي چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپله اوسپله ورته لوړه وساتي.

په داسې حال کې چې د تا ويلو او ما ويلو، کنځلو، تائيد او رد خبرې هم روانې وې، مور خپل کار ته هم له کوم ځنډ پرته دوام ورکاوه، کله چې د چهارشنبې پر ورځ، غرمه مهال د صمد ځائي کور ته ورسېدو، نو له ژمنې سره سم، لس دولس تنه مشران راغلي وو. نېک محمد ولسمل، حاجي محمد حکيم ځائی، داود شاه نيازی، ميرزکوال، حاجي عمر، حاجي زمان، انجنير دلاور توتاخېل، احمدگل توتاخېل او يو څو تنه نور مشران راغلي وو. لومړی مو پر خپلې اصلي موضوع بحث پيل کړ، د څلي د پرانيستونکې غونډې لپاره مو دريې کمېټې جوړې کړې: امنيتي کمېټه چې ميرزکوال صيب به يې مشري کوي، ولسي کمېټه چې حاجي داود شاه نيازی به يې مسوليت لري او فرهنګي کمېټه چې زه (يون) به يې چارې سمبالوم، هر څوک يانې هره شورا حق لري چې دې کمېټو ته خپل غړي وروپېژني. د کمېټو د مشرتوب پر سر طبعاً په زړونو کې پوره توافق نه و، خو ظاهراً ټولو موافقه وکړه، د خلکو د خبرونو لپاره ما يوه فورمه جوړه کړې وه، چې شکل يې په دې ډول و.

ګڼه	نوم	شخص يا بنسټ	د کسانو احتمالي شمېر	لاسليک

له دې فورم څخه زما هدف دا و چې هره شورا يا يې مشر دعوه کوي چې ما سره دومره خلک دي او دومره دي، خو د غونډو پر مهال بيا له هغوی څخه پنځه سلنه هم حاضر نه وي، نو که لاسليک ورڅخه واخيستل شي، ژمنې ته به نور هم ژمن شي. دا ماته ډېره پخه تجربه ده چې د ژمنې او عمل تر منځ ډېر زيات واټن موجود وي، په دې خاطر چې ژمنه پر عمل بدله شي او د لويې غونډې پر ورځ د ګډونوالو کمښت احساس نه شي، نو ليکلې ژمنه په کار ده، ما دا هم وويل چې که سړی د خپلې ليکلې ژمنې لس سلنه هم عملي کړي، بيا به هم مور يوه بريالی غونډه ولرو، د غونډې پر مېکانېزم مو هم پوره بحث وکړو، تر ډېر بحث وروسته ناست کسان په جدول کې د خپلې ژمنې لاسليک

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته حاضر شول. صمد ځاځي له ژمنې سره سم ښه خوندور (ډنډکی) تیار کړی و، هر څه پربمانه وو، ویې ویل بازاري ډوډۍ مې درته ځکه رانه وړه چې څه تاسو غوښتي وو، هغه شان کار مې وکړ، مور ووېل سم کار دې کړی، خوند یې په همدې کې دی، د بازار ډوډۍ هر وخت پیدا کېږي، خو دا خوندوره ډوډۍ هر چېرته نه وي، پوره خوند په کې و. تر ډوډۍ وروسته مې ټولو ته مخ راواړوه، ما ویل یوه خبره بله هم په ضمني ډول یادوم، تر ډوډۍ وړاندې او د جلسې پر مهال مې ځکه یاده نه کړه، چې خبره ډېره پیکه او بې خونده وه، ما ویل هسې نه چې زمور مجلس بې خونده او یا د ډوډۍ خوند پیکه کړي. صمد ځاځي وویل، زه پوه شوم چې ته څه یادوې، زه ټولو باندې خبر یم، چندان ښه کار نه دی شوی، که یاده نه شي، ښه به وي، ما وویل، یادول یې ځکه ضروري دي چې کېدی شي ځینې دوستان پرې خبر نه وي، دوی هم باید خبر شي، که سبا څه خبره شي، بیا به دا مشران وایي چې مور خو په دې بهیر کې شامل وو، مور ته خو به دې یو احوال راکړی و. ما د انجنیر ځلاند نظر ورته ولوست، ټول ډېر خفه شول، بیا صمد ځاځي وویل، کاشکې تا هېڅ ځواب نه وای ورکړی، همداسې دې پرې ایښی وای، که تا څه نه وای لیکلي، نو هغه به ولې داسې څه لیکل، ښه یې نه دي کړي، خو تا هم باید ځواب نه وای ورکړی. ما وویل، هغه خو ټول ځلی په خپل نامه کړی او دا خلک چې تر دې دمه یې دا ځلی رارسولی، د هغوی حق یې هم تلف کړی، ما فقط یوازې وضاحت ورکړی او دا مې هم ویلي چې زما په شمول هېڅوک حق نه لري چې د ځلي چارې ځان پورې وترې، لومړی دا خبره خو هغه مطرح کړې وه، ما یوازې وضاحت ورکړ. بیا مې وویل، د دې خبرې یادول په دې مانا نه دي چې زه د خپل ځان ځواب نه شم ویلای، هدف مې دا و چې دا ښاغلی ځان ته ځاځی وایي، اول به یې ځاځي د ځاځیتوب جرګې ته راکاږي، بیا پکتیاوال د پکتیاوالۍ او بیا پښتانه د پښتونولۍ، که دا ټول د یوه شخص د خولې مزي نه شي ټینګولی، نو بیا زه خپله پوهېږم چې د ځان دفاع څنګه وکړم. ټوله جرګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته په غوصه شوه، خو صمد ځائې وویل چې هېڅا ته اړتیا نه شته، مور ځائیو کې د دې جرئت شته چې دې ډول خلکو سره څنګه حساب و کتاب وکړو. هغه شخص پر ځای پرېږده چې څه ډول شخص دی، دلته راغلی و، ماته یې وویل چې داسې کار مې کړی دی، ما ورته وویل چې ښه دې نه دي کړي، اوس تاته وایم چې هم د ځائیو په توګه ناغې ته تیار یو، هم د پکتیاوالو په توګه او هم د پښتنو، هره ناغه چې ته وایې، مور یې ادا کولو ته تیار یو. تر دې وروسته څه نورې خبرې هم وشوې، ځینو دوستانو په لست کې د خلکو شمېر ولیکه او لاسلیک یې کړ، بیا مو دعا وکړه او جلسه ختمه شوه. زه د ټلوېزیون پر لوري راغلم او مازیګر مهال د څلي لیدو ته ورغلم، په دې جلسه کې مو ژمنه وکړه چې د اسد پر (۹)مه نېټه د دوشنبې پر ورځ به بله جلسه مازیګر څلور بجې په ژوندون ټلوېزیون کې وي. د صمد ځائي له کوره په خوښۍ راووتو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ساختماني چارو د بشړتيا ارزونه

د اسد پر لومړۍ نېټه، د يکشنبې پر ورځ د حاجي عبدالباري منګل په کور کې له کړې ژمنې سره سم مې دوه ورځې وروسته له انجنير سالم اخندزاده، انجنير دلاور توتاخېل او انجنير نذير عظيمي څخه هيله وکړه چې درېواړه د خلي چارې وارزوي او موږ ته خپل ليکلی نظر راکړي، انجنير صيب سالم او انجنير دلاور يوه ورځ وروسته د کار ساحې ته لاړل، نقشه او خپل انجنيري وسايل يې ځان سره واخيستل، خو انجنير نذير عظيمي پکتيا ته تللی و، ماته يې ټلېفون کې وويل چې دوی دواړه دې وګوري، ما خو هسې هم خلی کتلی، بيا به يې هم وګورم او بيا به درسره خپل نظر شريک کړم، انجنير سالم او انجنير دلاور ماته په ټلېفون کې وويل چې ډکون پاتې، د خلي داخلي زينه پاتې، البته يوه برخه يې شوې هغه هم نيمګړې، د خلي بهرنۍ خوا زينه پاتې، برق پاتې او ځينې واړه متفرقه کارونه يې کنډو کپر پاتې دي، خو د خلي قطر او لوړوالی تقريباً د نقشې مطابق ترسره شوی، البته د کيفيت لپاره يې د چک وسايل نه لرو، خو دا کار يې دومره بد نه برېښي، ما ويل ستاسو ليکلی نظر بيا په يوه پاڼه کې غواړم. دوه ورځې وروسته انجنير عظيمي زما دفتر ته راغی، هغه وويل، هغه ورځ په سفر وم، اوس څه وکړم؟ ما ورته وويل، که خلی يو ځل چک کړې نه به وي. بيا چې هغو نورو انجنيرانو خپل ليکلی نظر راکړ، تاسو به هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل نظر پرې ولیکئ، هغه ویل سمه ده، زه په خدمت کې یم، هغه رخصت شو، پنځه شپږ ورځې وروسته هغوی خپل لیکلی نظر راوړ او انجنیر صیب عظیمي هم پرې خپل نظر ولیکه، دا لیکلی نظر په دې ډول دی:

د نجات خلي د ساختماني چارو د بشپړتیا ارزونه

قدرمنو انجنیر صاحبانو هر یو انجنیر دلاور توتاخیل، انجنیر محمد سالم اخندزاده او انجنیر محمد نذیر اعظمي ته سلامونه او درناوی.

لکه څنګه چې خبر یاست او دکار له پیله په جریان کې وئ، د نجات خلي ساختماني چاري د بو خانګړي تړون له لارې د (88950) امریکایي ډالرو قیمت په مقابل کې (پکتین ساختماني شرکت) ته سپارل شوي وي، اوس د خلي ساختماني چاري بشپړې شوي، له تاسو قدرمنو څخه په ډېر درنښت هیله کوو، چې د نجات خلي ساختماني چاري وارزوئ چې له قرارداد سره سمې تر سره شوي دي او که نه؟ هیله ده په دې اړه موږ ته خپل لیکلی نظر په دې پاڼه کې ولیکئ!

په درنښت

محمد اسمعیل یون

دوی په څلي کې د ځینو نیمګړتیاوو له امله له عمومي لګښت څخه (دوه زره ډالره) کم کړي وو او دا په دې خاطر چې که بل ټپکه دار دا ساختماني چاري

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوره کوي، نو پر دې برخه لږ تر لږه دوه زره ډالر لګښت راځي.
تر هغه وروسته زه قراردادي ته د پيسو د ورکړې په لټه کې شوم، حاجي خان محمد باز او نذير احمدزي ته مې زنګ ووا‌هه چې خپلې ژمنې پوره کړه، اصولي صيب لا دا مهال په بهر کې و.
يوه دوه ورځې وروسته انجنير نذير عظيمي چې د پکتيا له يوې درنې تاريخي کورنۍ څخه دی او لکه څنګه چې مې يادونه وکړه، د خلي د ټرون له پيله بيا تردې دمه يې د دې خلي د جوړونې بهير تعقيب کړی، له يو بل انجنير صاحب سره ټلوېزيون ته راغی، ماته يې وويل: ((يون صيب! زه چې د دې خلي جوړېدو ته خوشاله وم، دوه علتونه وو، يو خو دا د ټولو افغانانو په ټېره بيا د پښتنو د مبارزو او ويارونو يو سمبول دی او بل دا چې زما نيکه خپله د هغو اربکيو د لښکر مشر و چې د سقاوي اړو دوړ په له منځه وړلو کې يې له نورو مشرانو سره ښه پوره ونډه لرله، نادرخان بيا هغه ته د بهادرۍ مډالونه هم ورکړل، تر اوسه مې تاته نه ويل، خو اوس مې ځکه يادونه وکړه چې خلی نور په جوړېدو دی او ماته ډېر خوند راکوي، هغه ماته وويل چې زما نيکه (وکيل حاجي عظمت) نومېده او له نن (۱۳۹۶ل) کال څخه (۸۷) کاله مخکې ديو زر(۱۰۰۰) کسيز لښکر مشر و، ما هغه ته ونه ويل چې کېدی شي زه په دې باب کوم کتابګوتی وليکم، ما ويل د مډالونو عکسونه يا عملاً مډالونه يې شته؟ هغه وويل، هو شته، زه به يې عکسونه په (وټس اپ) درته درولېږم. دوه ورځې وروسته يې د هغه د مډالونو عکسونه راولېږل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه مډالونه چې تاسې ګورئ د غازي محمد نادر خان له خوا د هغه د واکمنۍ پر مهال (وکيل حاجي عظمت خان) ته د سقاوي واکمنۍ د له منځه وړلو په پار ډالۍ شوي دي.

زه د دې ترځنګ چې د پخواني قراردادي د حسابونو پر تصفيې مصروف وم، د ځلي د پاتې کارونو چټکولو ته مې هم زياته توجه کوله. کله چې د عبدالباري منګل په کور کې غونډه وه، تر هغې يوه ورځ وړاندې زه او انجنير محمد نصير بهسودوال خوشال مېنې ته لاړو چې د ځلي لپاره وطنۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غرنۍ ښکلې تیرې خوښې کړو، د پلتخنیک درې لارې ته ورځېرمه د تیرو یوې ډېرې ته ودرېدو، څو تنه ځوانان راپاڅېدل، موږ سره یې گرم ستړي مشي وکړل، زموږ په لیدو ډېر خوشاله شول، سملاسي یې ټلېفونونه راویستل، یادگاري عکسونه یې واخیستل، موږ ته یې وویل د څه لپاره راپېښ شوي یاست؟ ما وویل دغسې د نجات څلي لپاره مو یو څه ښکلې تیرې په کار دي، ده وویل، د نجات څلی خو زموږ خپل څلی دی، زما نوم (محمد اسلام) دی، زه د تیرو پنځه کانونه لرم او دلته دې څو دکانونو ته هم زه تیره ورکوم، زه به درته ډېره ښه تیره راوباسم، څلی زموږ خپل دی، زه یې هره ورځ کارونه گورم، ان د پرانیستې پر ورځ هم زه په مظاهره کې حاضر وم. بیا یې د تیرو د تورلو او پرې کولو فابریکې ته بوتلو، هغه مو هم وکتله، محمد اسلام ته مو وویل چې راځه موږ سره یو ځای څلي ته لاړ شو، چې عملاً ځای وگورې او پر همغه اندازه ورته تیرې برابرې کړې، هغه مو ځان سره څلي ته راوړ، هغه ځای وکوت، بیا زه (یون)، انجنیر محمد نصیر بهسودوال، د پلستر یو ټیکه دار او محمد اسلام ژوندون ټلوېزیون ته راغلو چې له محمد اسلام سره د تیرو پر یو لومړني قیمت موافقې ته سره ورسېرو.

انجنیر محمد نصیر بهسودوال او محمد اسلام د تیرو پر قیمت توافق ته ورسېدل، په دې شرط چې شگه او سمنټ به د ساختماني شرکت وي، تیره او نور کار به د کار له پیله بیا تر رنگ او سولونې یا ځلونې پورې د محمد اسلام پر غاړه وي، یو متر (عرض ضرب لوړوالی) د (۸۰۰) افغانۍ شاوخوا یې د زینتي تیرې پر قیمت او د گوټ یا نوش تیرې یې چې فابریکه کې تورل کېږي، تر دې پر یو څه لوړ قیمت تفاهم ته سره ورسېدل، خو پر دې یې هم توافق وکړ چې دا قیمت وروستی نه دی، د یو څه لوړوالي او ټیټوالي احتمال په کې شته. محمد اسلام وویل: زه به سبا ته د کار لپاره یو څه تیره راولېږم. ما د قیمت په باب ځکه څه ونه ویل، چې د دوی دواړو تر منځ توافق و، یو پیسې ورکولې او بل کار کاوه. تر دوه ورځني ځنډ وروسته د څلي د

(c) ketabton.com: The Digital Library

بهرنۍ ډیکور عملي کار پیل شو.

نور نو د ځلي کار ښه په منظم ډول روان شو، د لس مترو لوړوالي په کچه (تر لومړنۍ پیک پورې) د تیږو او پاس د پلستر کار روان و. د ځلي داخل کې د ډکون کار هم خلاص شو او بهرنیو برخو ته هم خاورې راوړل شوې. د ځلي چارې په منظم ډول روانې وې، مور د اسد پر (۴)مه د صمد ځائي په کور کې ژمنه کړې وه چې د اسد پر (۹)مه به ژوندون ټلوېزیون کې بیا سره کښنو او کارونه به تعقیبوو. د دوشنبې ورځ مازیګر څلور بجې په ژوندون کې سره جرګه شولو، له صمد ځائي پرته نور تقریباً اکثره هغه کسان راغلي وو چې د لویې غونډې لپاره د تدارک کمیسیون غړي وو، لکه احمد ګل توتاخېل، داود شاه نیازی، نېک محمد ولسمل، میرزکوال او ځینې نور دوستان، دې غونډې ته راغلي وو. میرزکوال (د لویې پکتیا د ځوانانو جرګه ګی) یو دوه تنه ځوانان هم رابللي وو چې یو یې (سرتېرصیب) د جرګې مشر او بل یې د مشرتابه غړی ګڼل کېدل. سره له دې چې مور په تېره غونډه کې پرېکړه کړې وه چې یوازې په ترتیب شوي جدول کې له شوراګانو او بېلابېلو بنسټونو څخه چې د ځلي د بیا جوړونې په پرانیستونکې غونډه کې برخه اخلي، له هغو څخه به لیکلې ژمنه اخیستل کېږي، نور تشریحي او توضیحي بحث ته اړتیا نه شته، که څوک نه راځي، نه دې راځي. کله چې عام توافق وشو او له ځینو شوراګانو څخه یو څه ژمنه هم اخیستل شوې وه، خو اساسي کار نه و شوی، تقریباً په همغه نقطه کې وو چې تېره چهارشنبه وو، یانې په پنځو ورځو کې کوم خاص پرمختګ نه و شوی، پر لویې غونډې توافق دوام پیدا کړ، خو دې نویو ځوانانو خپل خپل شرایط وړاندې کړل، ویې ویل چې د دې غونډې ټولې چارې په تېره بیا فرهنګي چارې باید مور ته وسپارئ. مور ټول کار خپله کوو هسې نه چې پر مور څوک سیاسي تجارت وکړي، هغه بل ځل هم پر مور تجارت وشو، مور د نورو د لاس اله شولو او دا ځل مور ځوانان نه غواړو د چا د لاس اله شو، مور سره د ځوانانو شل شوراګانې دي. (سرتېر صیب) وویل چې زه یې د ګډې

(c) ketabton.com: The Digital Library

جرګه ګی په راس کې یم، دا یې هم وویل چې مور ته باید ټوله اجنډا راکړل شي، څوک خبرې کوي؟ په خلي کې د چا نومونه راځي؟ عمومي راپور څوک وایي؟ د راپور متن څه شی دی، مشران چې پر ستیج ودرېږي، هغه څوک دي؟ د هغوی د انتخاب صلاحیت د چا په لاس کې دی؟ او داسې نورې پوښتنې، دوی وویل: مور کې د دې وړتیا شته چې د ستیج چارې هم په خپله پرمخ یوسو، راپور هم وړاندې کړو او که داسې نه وي، مور نه غواړو چې د انضباطانو په توګه هلته ودرېږو او خلک پر مور سیاسي تجارت وکړي، دوی دا هم وویل چې په ټېره غونډه کې هم مور ډېره قرباني ورکړې او د ډېرې د ایښودو پرمهال مو په خط اندازې کې هم ونډه اخیستې وه. کله چې د غونډې برخوالو د دې دوو ځوانانو دا لوړې غوښتنې واورېدې نو چندان ښې پرې ونه لګېدې، ولسمل صیب، داودشاه نیازي او نورو ټولو ورته وویل چې دغه درې کمېټې دي، تاسې خوښه چې په هره یوه کې ځان تنظیموئ، درې واړو ته خپل خپل استازي معرفي کوئ، یوې ته یې معرفي کوئ، هر څه چې تاسې غواړئ. هغوی وویل، مور نه غواړو چې څوک زمور پر سر تجارت وکړي، مور نورو کمېټو ته نه ځو، فرهنګي کمېټه ټوله مور ته راکړئ، تاسې ترې خلاص یاست، مور شعارونه، بینرونه او ټول شیان خپله تنظیموو، زمور جرګه ګی کې ټول پر کار پوه کسان شته، د ستیج چارې هم مور سمبالوو، له هغې پرته مور حاضر نه یو چې په بله کمېټه کې کار وکړو، بیا مور خپله پوهېږو چې څه وخت دا خلی پرانیزو، پر همدې ورځ که به بله ورځ. زه ورته تر دې مهاله غلی وم، ما چې د دې دوو تنو وینا واورېده، چې په وړو کې یې شګه ده، ما وویل: ((ځوانان حق لري چې په هره مسله کې ځان شامل کړي، خو ځینې مسایل داسې دي چې له سره باید تعقیب شي او بل مور هم په دې پوهېږو چې شوراګانې څه مانا؟ کیفیت او کمیت یې څومره دی؟ دا چې د ځوانانو د شلو شوراګانو د همغږۍ لپاره یوه بله جرګه ګی جوړه شوې، دا په دې مانا ده چې د نظر اختلاف شته چې شل شوراګانې جوړې شوې دي، خو همغږي په کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه شته، بل د هر ولایت شوراګانې په تېره بیا د ځوانانو ټولنې هم مورِ ته معلومې دي چې یو بل په اسانۍ سره سره نه شي زغملای، بل د نجات ځلي په پرانیستې غونډه کې د ځوان او زوړ ،سمت، قوم او قبیلې خبره مطرح نه ده، هدف دادی چې ځوک فعال ګډون کولای شي هغه دې راشي، بله خبره داده چې داسې کوم تضمین موجود دی چې یوې مشخصې جرګه ګۍ ته هر څه وسپارل شي او هغه یې په ښه ډول ترسره کړي؟ سرتېر صیب وویل، مورِ ته به ځوک تضمین راکړي چې تاسې یې تر مورِه په ښه ډول ترسره کولای شئ؟ نو زه چې پوه شوم چې دا ځوانان په ډېرو لوړو پوړیو کې دي، ما وویل، وروره! په لویه پکتیا کې د ځوانانو ډېرې ټولنې شته، په لوی ننګرهار او همدارنګه په کابل، لوی کندهار او نورو سیمو کې، دا چې د دې ځلي په باب مورِ ټولو سره داسې بحثونو ته داخل شو او د دوی توافق ترلاسه کوو، دا نو کلونه کلونه وخت غواړي، اوس لنډه خبره داده چې جرګې سره دې مشوره وکړه چې غونډه کې ګډون کوي که نه او که بیا مو موافقه راغله، نو بیا ټولو کمېټو ته خلک معرفي کړئ، ځوانانو باندې زما دا خبرې ښې ونه لګېدې، ویل یې مورِ ماسټرۍ لرو، د چارو ادارو کې کار کوو او داسې نورې خبرې یې هم وکړې. په پای کې داود شاه نیازي ورته وویل، وروره! زه (دوه) ماسټرۍ لرم او دا هر یو چې دلته ناست دی، دا ځان ته یو څه وایي، خو دې دوو ځوانانو د مجلس ډېر وخت ونیو، بیا یې خدای پامانې واخیسته او لاړل. دا مهال میرزکوال ته ما وویل چې تاسو بیا له سره د مشورو لړۍ پیلوئ او که د ځلي پرانیستو ته تیاری نیسئ، هغه وویل، دا

حاجي داود شاه نیازی

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېروتنه له ما څخه شوې وه، دا مې خپلوان وو، ما ویل چې خپلوان دې دي، خو ستا استازولي يې بس وه کنه. احمد گل توتاخېل هم په قهر شو، ويې ويل، د ځوانانو ټولنې په هر کوڅه کې دي، نو هر يو سره به مورږ دومره بحث کوو، ما وويل خير اوس به دويم بحث ته راشو. قاضي صيب عمر ببرکزی ځدرانړ چې زمورږ د غونډې په نيمايي برخه کې راغلی و او هغه مو په دې خاطر راباللی و چې د ببرک خان ځدرانړ د سيمينار په باب ورسره وغږږو، د صمد ځاځي په کور کې مو په ضمني ډول يادونه کړې وه چې د ځلي تر افتتاح دمخه بايد د ببرک خان ځدرانړ د اتلوليو په باب يو علمي سيمينار جوړ کړو، نو ځکه خو حاجي داود شاه نيازي صيب د ببرک خان ځدرانړ لمسي (عمر ببرکزی صيب) ته بلنه ورکړې وه، ما وويل، راځئ چې پر همدې دويمه برخه وغږږو، ببرک زي صيب ته مو وويل چې د غازي ببرک خان ځدرانړ د اتلوليو په باب بايد يو علمي سيمينار جوړ کړو، سيمينار به د ملي تحريک په کوربه توب او د پکتيا د ولسونو په همکاری جوړږي، هغه ډېر خوشاله شو، هغه ته مو ځلور پنځه موضوعگانې ورکړې چې د علومو اکاډمی ځينو غړو ته يې ورکړي چې هغوی پرې ليکنې وکړي او خپله د کورنی غړي يې د ده په شمول هم بايد پرې خبرې وکړې، ځکه چې د غازي ببرک خان ځدرانړ په اړه کتابونو کې ليکل شوي مواد خورا کم، خو دخلکو په زړونو کې زيات دي. د سيمينار لپاره مو د اسد (۱۹)مه نېټه وټاکله او دا مو هم وويل چې د اسد پر (۱۳)مه نېټه د جمعې پر مازيگر به يو ځل بيا پر (۴-۵) بجو همدلته راټولږو. پر همدې توافق وشو. د دې تر څنگ چې پر سيمينار هم کار روان و، د ځلي کار مې هم هره ورځ له نږدې څاره.

تقريباً د لس دولس ورځو په بهير کې د پلستر کارونه پايته ورسېدل او د تيږو کار هم مخ پر راټولېدو شو، دا مهال ځلي ته د اړوندو کړکيو او دروازو په لټه کې شوم. په شاه شهيد کې څو فلز کارانو باندې وگرځېدو، په يوه کتلاک کې مو څو ببلگې خوښې شوې او فرمايش مو ورکړ، فلزي کړکيو او دروازو باندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه توافق ته ورسېدو چې د دې کړکیو د خرابېدو امکانات کم دي، که نه تر دې دمخه زه دوه ځلې ننګرهار ته په همدې خاطر لاړم چې هلته په (درونټه) کې د (شوې) له لرګي څخه ډېرې ښې تاریخي او نقشي دروازې او کړکۍ جوړېږي. هغوی سره مې خبرې هم وکړې، هغوی خپل نرخ راکړ، ویې ویل چې وخت په کې ډېر لګېږي، موږ ه یوه دروازه تقریباً په دوو میاشتو کې درته جوړولای شو، لرګی له پاکستانه راوړو، لرګی باید وچ شي، خو ډېرې خبرې یې په کې راوویستې، یو فټ یې تقریباً په (دوه نیم زره افغانۍ) یا (څلور زره پاکستانۍ کلداري) محاسبه کړ، دا دروازې او کړکۍ ډېرې قیمته تمامېدې، او وخت یې هم ډېر غوښته، خو زما زړه و چې همدا کړکۍ او دروازې جوړې کړو، خو کله چې مې د کړکیو په باب له انجنیرانو سره مشوره وکړه، هغوی وویل، دلته باد و باران وي، واورې وي، ګردونه وي، هغه زینتي دروازې هغه شان کورونو او ځایونو کې لګول کېږي چې اوبه ور ونه رسېږي، کله چې اوبه ورسېدې، هغه پرسېږي، لمر یې هم خرابوي، نو ژر له منځه ځي، بیا څوک دي چې دا دروازې او کړکۍ بدلې کړي. د دوی دلیل او منطق پر ځای و، نو ځکه ما هم له فلزي کړکیو سره موافقه وکړه، څلورو پنځو ورځو کې کړکۍ تیارې او پر خپل ځای نصب شوې.

کله چې موږ د ځلي د دویم پړاو کارونه پیل کړل، نو همدا مهال هغه سړک ته متوجه شوم، چې د حضوري چمن له ختیزې څنډې څخه د ځلي پر لوري راغلی او پر ځلي د کار له پیله تر اوسه بند دی. ما مخکې فکر کاوه چې حکومت دا سړک د امنیتي دلایلو له مخې بند کړی، ځکه په پورتنۍ برخه کې یې یو امنیتي چک پوسټ هم دی، په سیمه کې مې له یوه ترافیک څخه پوښتنه وکړه، چې دې لاره کې خو هېڅ مشکل نه شته، دا ولې نه خلاصوي؟ هغه وویل کله چې د ځلي کار شروع شو، نو د همدې سړک پر وروستۍ برخه کې چې ځلي سره وصلېږي، فاصله له هغو نورو څلورو سړکونو څخه یو څه کمه ده، کله چې دلته موټر راشي، نو څنډ سره مخامخېږي، نو ځکه مو دا سړک

(c) ketabton.com: The Digital Library

بند کړی، کېدی شي امنیتي او نور دلایل هم ولري.
دلته نو تقریباً د لس مترو په اندازه یو ځای همداسې ناجوړه پاتې، کله چې دا سړک جوړېده، نو دلته باید د لس مترو په پلنوالي او د پنځه شپږو مترو پر اوږدوالي یو وړوکی پل ګوتې جوړ شوی وای چې دا سړک یې مستقیماً د جادې پر لوري له غځېدلي لوی واټ سره وصل کړی وای، ما ویل عجیبه کار دی د پنځه شپږ متره پله لپاره دا لار، دومره ځنډ ترلې پاتې، ترافیک راته وویل، صیب که تاسو یو چاره وکړئ، دغه پل ګوتې هم جوړ کړئ، ډېره به ښه شي، ما ویل دا د چا کار دی؟ ده وویل د ښاروالۍ مربوط دی، ما ویل که شخصي یې څوک جوړ کړي، اجازه به ورکړي، هغه وویل کېدی شي ور یې کړي، خو دا د ښاروالۍ په ماسټر پلان کې د همدې سړک برخه ده، چې تر همدغه ځایه یې جوړ کړ او دلته یې نور پنځه شپږ کاله وړاندې پرېښود. ما چې له انډیوالانو سره مشوره وکړه، هغوی وویل دا د ښاروالۍ کار دی باید هغوی سره په تماس کې شو. د ښاروالۍ اتمې ناحیې ته مې په دې شرح یو غوښتنلیک ورولېږه.

د کابل ښاروالي د اتمې ناحیې محترم مقام ته!

د حضوري چمن (لاهوري دروازې) په سیمه کې د نجات منار د جوړېدو چاري پشېړې شوې. پاکل شوې یې رانلونکو انلسو ورځو کې دا خلې رسماً پرانیستل شي. د خلې شمالشرقي خنډه کې د نړدې لس مترو په واټن سړک چې د عمومي سړک برخه ګڼل کېږي. باید په اساسي ډول جوړ شي او په دې ډول به هغه سنوتره حل شي چې ددې ځای د ویجاړې له امله کلونه کلونه کېږي راسځېده شوې او د ترافیکو د ګڼې ګډوډۍ سبب شوې ده.

مونږ ستاسو له محترم مقام څخه هیله کوو چې په دې برخه کې عاجل اقدام وکړئ! چې سړک له خپل جوړښت سره سم جوړ او د خلکو مشکل هم حل شي.

په درنښت

محمد اسمعیل یون

د نجات منار د جوړوونکو په استازې

۱۳۸۹/۹/۱۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

میوند شاه احمدزي دا غوښتنليک د ښاروالۍ اتمې ناحيې ته يووړ، هغوی ورته وويل دا زمور صلاحيت نه دی، بايد د کابل ښار والۍ لوی رياست ته لاړ شئ، هغوی ته عريضه ورکړئ چې هغوی يې په پلان کې ونيسي، يا مور ته هدايت وکړي او بوديجه يې منظور کړي، بيا به مور پرې کار شروع کړو. يوه ورځ وروسته مې د کابل ښاروالۍ په عنوان ورته يو غوښتنليک وليکه، درې څلور ورځې وروسته احمدزی کابل ښاروالۍ ته لاړ، عرضپاڼه يې وړاندې کړه.

هغوی ورته وويل صبر کوه، دپلان رييس نه شته، سفر لري، هغه چې راغی بيا

د کابل ښاروالۍ محترم مقام ته!

د حضوري چمن (لاهوری دروازې) په سيمه کې د نجات منار د جوړيدو چاري بشپړې شوې. تاکل شوي په راتلونکو اتلسو ورځو کې دا خلې رسماً پرانيستل شي. د خلې شمالشرقي خنډه کې د نړدې لس مترو په واټن سړک چې د عمومي سړک برخه ګڼل کيږي. بايد په اساسي ډول جوړ شي او په دې ډول به هغه سلونزه حل شي چې ددې ځای د ويجاړۍ له امله کلونه کلونه کيږي راسځنه شوي او د ترافيکو د ګڼې ګوڼې سبب شوي ده.

مور سناسو له محترم مقام څخه هيله کوو چې په دې برخه کې عاجل اقدام وکړئ! چې سړک له خپل جوړښت سره سم جوړ او د خلکو مشکل هم حل شي.

په درنښت

محمداسمعيل يون

د نجات منار د جوړوونکو په استازی

۱۳۹۶ لمريز کال دزمری ۴م نه

به پرې خبرې وکړو. پلان رييس چې راغی، هغه وويل دا خو بايد مور په پلان کې ونيسو او ښاروال صيب دېته بوديجه پيدا کړي، د کلنۍ بوديجې په پلان کې يې ونيسي او کله چې په پلان کې راغی، مالیې وزارت يې پيسې ومنلې، بيا د تدارکاتو ملي کميسيون ته ځي، هغه به يې د اعلان له لارې داو طلبۍ ته ورکوي، چې هر شرکت وګټله، بيا به يې هغه جوړوي او مور له پلان پرته عاجل

(c) ketabton.com: The Digital Library

کارونه نه شو ترسره کولای، دا وو د پنځه شپږ متره پلګوټي داستان چې ما يې لنډيز دلته وړاندې کړ، تر هغه وروسته د کابل برېښنا رييس (محب الرحمن مومند) سره په تماس کې شوم چې که دې خلي ته برېښنا راکړي، هغه وويل، عريضه به راکړئ، زه به حکم درکړم، ميتر به واخلئ، لين به واخلئ، زمونږ د کاريګرو اجوره به راکړئ، د برېښنا د پرچاو بل به پرې کړئ، نور نو چې د مياشتې هر خومره لګښت راته، هغه به ورکوئ او که نه برق به مو قطع کېږي، ما ويل رييس صاحب دا خلی شخصي نه دی، دولتي دی، مونږ دومره وکړل چې جوړ مو کړ، نور يې دولت ته تسليموو، دولت پوهېږي او کار يې. هغه وويل: د دولت وي که د ولس، مونږ برق خرڅوو، مفت برق نه شته، ما ويل نو دولت کې دا واټونه، خلي او مناروونه چا پورې اړه لري؟ هغه وويل ښاروالۍ پورې، دا د هغوی کار دی، مونږ هغې ته برق ورکوو او هغوی مونږ ته پيسې. تر هغه وروسته مې بيا ښاروالۍ ته په دې عنوان يو عرضپاڼه وليکله:

د کابل ښاروالۍ درانه مقام ته!

د نجات خلي چې په لاهوري دروازه کې موقعيت لري، ودانيزې چارې يې د بشپړېدو په حال کې دي او ناکل شوې چې ژر اړوندو حکومتي ارګانونو ته وړاندې شي.

خلي نه د برېښنا اړتيا ده. هيله ده خلي نه خپرمه د برېښنا له هغو ستنو څخه چې واټ نه روښانۍ وزګوري، نجات صادر نه د برېښنا مزې وغځولې او په دې دول د خلي او ښار په روښانۍ او ښکلاکې برخه واخلي.

په درنښت

محمد اسمعيل يون

د نجات خلي د جوړونکو په استازي

۱۳۹۶ لمريز کال د غويي ۲۰ مه نېټه

دا پاڼه مې هم ښاروالۍ ته پسې ورولېږله، خو د دې ليکنې تر وخته پورې يې ېبرته د مړي او ژوندي احوال نه دی راغلی.

تر دې وروسته د خلي پاسنۍ برخه چې له فلز څخه جوړېدله، خورا مهمه وه، مونږ مخکې پر داسې يوه سمبول موافقه کړې وه چې دوه لاسونه به وي او منځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې به یې نیولې ډیوه ښکاري، دې حالت ته تر ډېر فکر وروسته ورسېدلو، په پیل کې مو زړه و چې پر سر یې یوه لونګۍ جوړه کړو چې د پښتنو دعزت سمبول دی، ځرنګه چې دهغې جوړول سخت و او له ځلورو واړو واټونو څخه هم یو شان نه ښکارېده او ترځنګ یې دا احتمال هم و چې کله یې واورې او باران خرابه کړي، بیا یې دېرش مټره لوړه جوړول هم ناشوني ښکارېدل، ځینو پکول او ځینو د نړۍ نقشه یاده کړه، پر هغو هم توافق رانغی، په پای کې پر همدې توافق شو چې دوه لاسونه (پنجې) به وي چې هم د یووالي سمبول دی او هم دساتنې او خوندیتوب (نجات) او د دواړو لاسونو منځ کې به شمع وي چې د روښنایۍ او حقیقت سمبول دی. ځرنګه چې د نجات منار د یوې تورې دورې د ختمېدو په ویاړ جوړ شوی او تر هغه وروسته هېواد ته رڼایي

راغله، نو ځکه مو شمع غوره وبلله، ما خپله پر همدې جوړښت ټینګار کاوه او نورو ته مې هم تر تشریح وروسته قناعت ورکړ، پر همدې موافقه وشوه. کله چې د ځلي کارونه لا پسې منظم شول، نو زه او انجنیر محمد نصیر بهسودوال د دې سمبول د جوړولو په لټه کې شو، دوه ورځنۍ پلټنې کومه نتیجه ورنه کړه، درېیمه ورځ مو په (قوای مرکز) کې یو فلز کار پیدا کړ، د هغه شریکبانې زه پېژندلم، زما پر لیدو ډېر خوشاله شو، ما چې په ټلېفون کې د ځلي د نقشې تصویر وروښود، ویې ویل جوړوو یې، خو کار یې یو څه مشکل دی، په افغانستان کې لومړی ځل دی چې دا کار کېږي، دېته لومړی د فلز قالب جوړېږي او بیا د ژېړو پوښ ورکول کېږي، ما او انجنیر بهسودوال ورته وویل چې مونږ سره ځلي ته لاړ شئ، دقیقه اندازه یې واخلئ، دوی دواړه شریکبانې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راسره لاړل، د څلي سرته ختل هم ورته اسانه نه وو، خو وختل، اندازه يې واخيسته، د څلي د داخلي زينې اندازه يې ونيوله، زينه د متر په حساب قيمت شوه او د سمبول جوړول يې په مجموعي ډول (شپېته زره افغانۍ) وويلې ما او انجنير بهسودوال ورته وويل چې لږ راښه شئ، دا په داسې حالت کې ده چې انجنير ځلاند دا سمبول په (يو لکو شل زره افغانۍ) اټکل کړی و. د اسد (۱۷)مه يې د بشپړېدو وعده وکړه، په دې منځ کې زه دوه ځله ليدو ته ورغلم، زما تر تائيد وروسته يې کار بشپړ کړ، خو ټول کار يې د زمري پر (۱۷)مه بشپړ نه شو، خبره ان د زمري يوويشتم ته ورسېده. دا ځکه مهمه وه چې د څلي يو شمېر نور کارونه د دې سمبول نصب ته منتظر وو. په ژوندون ټلوېزيون کې د زمري د (۹)مې نېټې د غونډې پر مهال پرېکړه وشوه چې بله غونډه به د اسد پر (۱۳) نېټه د جمعې پر ورځ پر همدې مهال ترسره کوو او په هغې کې به هم د ببرک خان ځدرانۍ د سيمينار او هم د څلي د افتتاحي غونډې په باب نور کارونه پسې تعقيبوو. غونډه څلور نيمې بجې پيل شوه، د تدارک د کميسيون همغه غړي حاضر وو، خو دا ځل نېک محمد ولسمل حاضر نه و، خو صمد ځائي تشريف راوړ، عمر ببرک زی ځدرانۍ هم غونډې ته راغلی و، د تدارک د کميسيون له غړو څخه مې پوښتنه وکړه، څنګه شول کارونه؟ نو داود شاه نيازي صيب وويل، يون صيب موږ خو ډېر کار نه دی کړی؛ له يوه نوي وړاندیز سره راغلي يو. ما وويل، څه وړاندیزونه دي بيا؟ نيازي صيب وويل، هغه تېره ورځ موږ د لويې پکتيا د مشرانو يوه غونډه درلوده، په هغې کې اويا تنه سپين ږيري او مخور شخصيتونه وو، په تېره بيا د خوست، طاهر خان صبری هم و، هلته موږ دا دواړه موضوعګانې بحث او مشورې ته واچولې، د اکثرو مشرانو نظر دا و چې وخت کم دی او دا موضوعګانې په دومره کم وخت کې نه شو تعقيبولای، د څلي د افتتاح پروګرام په رابطه يې وويل چې دا بايد د ميزان (۲۳)مې ته انتقال شي، ځکه پر همدې ورځ يې ډېره اينښودل شوې وه او د نجات ورځ هم ده او څلی هم د نجات په نامه جوړ شوی دی، هلته به ورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

سم تیاری هم ونیسو او ډېر خلک به په کې ګډون وکړي. او دویمه موضوع د سیمینار ده چې مشرانو وویل او د استاد (حبیب الله رفیع) نظر هم همدا و چې په دې لنډو ورځو کې دې سیمینار ته تابیا نه شي نیول کېدی، نو د دې لپاره چې پوهان ښه تحقیقات وکړي، نو یوه یوه نیمه میاشت وخت ورته په کار دی، چې دوی ښه تیاری ونیسي او له ښو مقالو سره سیمینار ته راشي، نیازی صیب زیاته کړه چې هلته (توحیدمل توتاخېل صیب) او د علومو اکاډمۍ نور غړي هم ناست وو، د هغوی نظر هم همدا و چې دا علمي سیمینارونه په څو ورځو او اوونیو کې نه کېږي میاشتې میاشتې وخت غواړي. دوی چې خبرې دې پراو ته ورسولې، ما ویل خبرې مو خلاصې شوې، دوی وویل، هو. ما وویل د ټولو نظر همدادی؟ دوی وویل، تقریباً د ټولو دی، خو اوس ستاسو نظر ته هم منتظر یو، ما وویل، لومړی به د څلي موضوع ته راشو، اول خو په دې باب یو څو پرېکړې شوې دي، تاسو وویل چې مور د لویې پکتیا او د جنوب ختیز زون د ټولو شوراګانو او مشرانو استازیتوب کوو، نو چې تاسو استازیتوب کاوه، بیا نورې مشورې ته څه اړتیا وه؟ که مور د مشورو ور همداسې خلاص پرېږدو، دا خو په سوونو شوراګانې دي، یوازې دا مشورې به میاشتې میاشتې وخت وغواړي او بیا به هم توافق رامنځته نه شي، خصوصاً چې څوک نوې موضوع ته داخلېږي.

دویمه خبره داده چې د اسد پر (۲۸)مه مو یو څل توافق وکړ او دا څکه چې دا د هېواد د خپلواکۍ ورځ ده، د نجات څلی په حقیقت کې د خپلواکۍ د ښېرته تضمین یو یادګاري منار دی، د میزان پر (۲۳)مه خو د افغانستان د نجات ورځ ده، پر دې ورځ نه لومړی څل د څلي ډېره اینښودل شوې او نه پر همدې ورځ بشپړ شوی دی. دویم څل پر همدې ورځ ډېره اینښودل شوې، خو د اسد پر (۲۸)مه چې یوه بختوره ورځ ده، ان شاء الله که د خدای رضا وه، بشپړېږي به، پر دې ورځ رخصتي هم وي او خلک هم د خپلواکۍ د جشن په خاطر واټونو ته راوځي، نو که مور یې پر همدې ورځ افتتاح کړو، نو هم به ډېر خلک

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کې ګډون وکړي، هم به يې تر ماښامه خلک سيل ته راشي او هم به ترې ګرد چاپېره اتڼونه وکړي. بل کله چې څلی پر همدې ورځ جوړ شي، د ميزان تر (۲۳)مې پورې ورته څوک انتظار باسي؟ خلک يې خپله افتتاح کوي، ما او تاته نه ګوري، بيا به هغه پيغام چې مورږ يې غواړو افغان ولس ته ورځاندې کړو، ايا د عام ولس د ځينو اشخاصو له خوا به افاده شي؟ دې وخت کې ميرزکوال صيب وويل، که د ميزان تر (۲۳)مې نېټې پورې ترې همدا شنه ټوټه سر تر پايه تاوه وي او منځ يې څوک ونه ګوري، څنګه به وي؟ ما وويل، ناوې ده که څنګه چې شال به پرې خور وي او باد به يې هم نه خوځوي؟ ما وويل د هر کار په باب بايد غوڅه پرېکړه وکړو، حقيقت دادی چې پخوا زما نېت هم همدا و چې د ميزان پر (۲۳)مه مو تيره ايښې وه او د ميزان پر (۲۳)مه به يې بشپړ تيار افتتاح کوو، که پخوانی شرکت وای، نو دا کار يې تر هغه يوه ورځ دمخه هم نه شو پوره کولای، نو اوس چې دا نوی شرکت دی، هر څه يې پر خپله غاړه اخيستي، پرېږده چې دا کار ژر خلاص کړي، دا خلک د ميزان تر (۲۳)مې مورږ ته نه منتظرېږي چې دا څلی هماغسې روښانه او تازه وساتي. دې کې ميرزکوال صيب يو څل بيا وويل، څه (يون صيب!) دې يو کې راسره ته ښه شه او دې بل کې به مورږ ښه شو، سيمينار يې ستا په خوښه او څلی يې زمورږ په خوښه، ما وويل، يو کې هم نه ښه کېږم، سيمينار به هم پر خپل وخت جوړېږي او څلی به هم پر خپل وخت پرانيستل کېږي، هو د څلي په باب دومره ويلای شم که څوک د ډېرې لويې غونډې د جوړولو په باب اندېښنه لري، نو د درې څلور سوو مشرانو په حضور کې به يې پرانيزو، هم به خلکو ته دځلي د پرانيسو او هم د هېواد د خپلواکۍ مبارکي ورکړو، که نور زيات خلک هم راتلل، د هغو مخه به نه نيسو او که ځينې دوستان غواړي د ميزان پر (۲۳)مه پروګرام جوړ کړي، هغوی دې غټ پروګرام جوړ کړي، په همدې ځای کې دې د نجات ورځ ونمانځي، ښېرته به پخوانی تاريخ راژوندی شي. دويمه خبره د سيمينار ده، که مورږ د علومو اکاډمۍ د څېړونکو او د هغو نظرياتو ته منتظر

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاتې شو، نو ورځ مو اوبو وړی دی، هغوی چې هغه خپل سیمینارونه پر خپل وخت ونیسي شکر دې وکاږي. پر (۱۳۹۴ل)کال د افغانستان ملي تحریک په چندو، بسپنو او د هېوادوالو په همکارۍ (۱۰۲) عنوانه کتابونه چاپ کړل، علومو اکاډمۍ چې په همدې کال یې (۱۷۵) ملیونه افغانۍ معاش اخیستی و، ټول پنځه عنوانه کتابونه چاپ نه کړل، د علومو اکاډمۍ تر سیمینارونو هم ملي تحریک څو ځله زیات او ګټور سیمینارونه جوړ کړي وو. د توحیدمل توتاخېل صیب د وعده خلافۍ کیسه مې هم ورته وکړه چې په شپږو میاشتو کې یې مور ته د چاپ لپاره خپل کتاب تیار نه کړای شو، اوس لا خبره دېته ورسېده چې دوی نورو خلکو ته سیمینارونه نیسي. مور ولس او علمي مرکزونو ته نور څومره وخت ورکړو چې دوی دې کار ته تیار شي. د ببرک خان ځدرانۍ پر مړینه خو (۹۲) کاله تېر شوي ایا دا کافي وخت نه و چې کومې شورا او یا هم علمي مرکز پرې غونډه جوړه کړې وای، اوس یې مور سیمینار جوړوو، که چېرې دا سیمینار کمزورۍ و، علومو اکاډمۍ، پوهنتونونه او شوراګانې دې، میاشت، کال وروسته ښه ژور علمي سیمینارونه جوړ کړي او بله مهمه خبره داده چې د ببرک خان ځدرانۍ په باب په کتابونو کې ډېر کم څه راغلي، د ده خاطرې د ولس او د ده د کورنۍ دغړو په ذهن کې دي، دا باید راووځي، په دې سیمینار کې واورول شي او دا بیا کتابونو ته انتقال شي، په تېرو کتابونو کې چې څه راغلي، د هغو بیا یادونه یوازې د تکرار مانا لري. دې وخت کې قاضي عمر خان ببرک زي هم زما خبرې تائید کړې، سره له دې چې پر نورو دوستانو زما ټولې خبرې چندان ښې ونه لګېدې، خو ما خپله پرېکړه دوی ته واوروله، عمر خان ببرکزی صیب هم له تقسیم شویو دندو سره سره چاته د لیکنو نه وو ویلي، هغه دنده هم ما پر غاړه واخیسته، سر محقق ډاکټر شریف ځدرانۍ ته مې د لیکنې وویل، هغه ومنله او ویې ویل چې غروال صیب ته به یې هم ووایم، نور یې د کورنۍ غړي او هغه مشران چې د ده خاطرې ورسره دي، هغوی به خبرې وکړي او بیا به یو پرېکړه لیک صادر کړي. د لویې غونډې لپاره د

(c) ketabton.com: The Digital Library

تدارک یاد کمیسیون نور کوم پرمختیایي کار نه و کړی، زمور خبرې چې دې حد ته ورسېدې، نو د هېواد ګلالی او تنکی نابغه (سباوون ننګرهاري) هم ژوندون ټلوېزیون ته تشریف راوړ، ټولو مشرانو سره یې روغبړ وکړ. مشرانو: صمد ځاځي صیب، نیازي صیب، ببرک زي صیب ټولو ډېر وهڅاوه، بیا مور ټولو په ګډه د ملي تحریک له خوا دچاپ شویو کتابونو یو کلکسیون او یو قلم ورته ډالۍ کړل، هغه هم په خپل نوبت مننه وکړه او دا غونډه پر همدې ځای پایته ورسېده.

د لویې غونډې د جوړولو لپاره د تدارکاتي کمیسیون یو انځور

د اسد پر (۱۹) نېټه ماسپښین دریې بجې د افغانستان ملي تحریک په کوربه توب او د لویې پکتیا او د جنوب ختیځ زون د ولسونو په ملګرتیا د ببرک خان ځدرانۍ علمي سیمینار پیل شو، سیمینار ته د هېواد له بېلابېلو سیمو په تېره بیا له لویې پکتیا څخه ګڼ شمېر مخور شخصیتونه او ځوانان راغلي وو، د ځدرانۍ اکثره مخور او مشران حاضر وو، نبه درووند سیمینار و، په پیل کې د قران کریم څو مبارک ایتونه تلاوت شول، بیا ملي سرود وغږول شو، بیا ما (یون) خبرې وکړې، بیا څو تنو قومي مشرانو خپلې خبرې وکړې، ورپسې د ببرک خان ځدرانۍ یو لمسي (نجیب الله ځدرانۍ) خپله مقاله ولوسته، ورپسې (ډاکټر شریف ځدرانۍ) خبرې وکړې، بیا یې د کورنۍ په استازۍ د ببرک خان ځدرانۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو بل لمسي (قاضي عمر ببرکزی ځدرانۍ) هر اړخیزې او جذابې خبرې وکړې، ورپسې په شپږو مادو کې د داود شاه نیازي له خوا د سیمینار برخوالو پربکړه لیک واورول شو، بیا دعاییه وویل شوه، لنډه دا چې دومره خوندور او معلوماتي سیمینار و چې ساری یې په دې تېرو څو کلونو کې نه و لیدل شوی، له اهمیت او نویو معلوماتو څخه ډک سیمینار و، د لوبې پکتیا او په تېره بیا د

په ژوندون ټلوېزیون کې د ببرک خان ځدرانۍ د اتلولیو په باب علمي سیمینار

ځدرانۍو مشران دومره خوشاله وو چې د چا خبره په جامو کې نه ځایېدل او هر یو له ما څخه ځانګړې منه کوله او یادګاري عکسونه یې اخیستل، د خپل ولس خوشالي زما د څو ورځوسترې پا په ارامۍ او استراحت بدله کړه.

دا یادښت چې مې اوس تردې دمه راورسوه د اسد (۲۱)مه نېټه سهار څلور بجې او پنځه لس دقیقې دي، نن شپه له ماښامه بیا تردې دمه د همدې اثر پر لیکلو او سمون بوخت یم، د یوې مخکنۍ شپې کیسه مې مخکې وکړه دا بله شپه ده چې تر سهاره ویښ یم، اوس اودس کوم، بیا لمونځ او که بیا خوب یونه ړم، نو د کتابګوتې د پاتې برخې بشپړاوي ته دوام ورکوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نجات خلي ډبرليک د شهرت او ضمير مقابله

د تاريخي خلو، تاريخي ودانيو او نورو جوړښتونو په وروستي بشپړتيايي پراو کې، وروستی کار د همدې يادښت يا ډبرليک ليکل وي. ډبرليک ډېر لنډ او د اړوندې ودانۍ يا جوړښت ټوله محتوا او هدف رانغاړي.

په ځينو برخو کې د دې وروستي کار ترسره کول که څه هم له فزيکي پلوه ډېر کوچنی وي، خو تر ټولو سخت کار وي، په تېره بيا په داسې يو حالت کې چې خبره هم څو لاسه شي، مشورې ته وغورځول شي او مشاورين هم بيا د اصلي موضوع له کيفيت، ماهيت او حساسيت څخه خبر نه وي. د نجات خلي ډېره د ځينورواياتو پر اساس د (۱۳۰۸ل) کال د ميزان په مياشت کې ايښودل شوې وه، يا هم لږ تر لږه په همدې مياشت کې پر سقاوي اړودوړ د وطن د ژغورنې د بري ورځې پيل شوي، تر هغه وروسته بيا تر (۱۳۵۹ل) کال پورې چې دا خلی جوړ و، نږدې يو پنځوس کاله يا دوه نسله تېر شول او له ړنګېدو څخه يې بيا تر (۱۳۹۶ل) کال پورې بيا نږدې (۳۷) کاله تېر شول يا هم يو نيم پښت عمر وخوړ، په مجموعي ډول تردې دمه د دې خلي عمر د نږدې درې پښته

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانانو له عمر سره برابر بربښي، اوس چې یو ځل بیا د هېواد ویښ او ملتپاله قشر د دې ځلي بیا جوړونې ته ودانګل او د نړدې لسو میاشتو په بهیر کې یې له ډول ډول خنډونو، فشارونو او ستونزو سره سره د دې ځلي کار بشپړ کړ او خبره یوازې د ډبرلیک نصب ته پاتې شوه، اوس موږ دې خورا ستونزمن ټکي ته راورسېدو. د ځلي له لومړني ډبرلیک څخه ډېر کم خلک خبر وو، ځوان پښت او د دې ځلي د بیا جوړونې اکثرو برخوالو او مینوالو داسې فکر کاوه چې دې کې به لکه د ځینو نورو ځلو په شان د پخوانیو مشرانو نومونه وي، دا به بیا پر ځلي لیکل کېږي او خلک به یې بیا گوري. د ځلي تر بیا جوړونې وروسته ډېره ستونزمنه مسله هم همدا د ډبرلیک مسله وه، څه ډول باید ولیکل شي؟ متن کې یې څه راشي؟ او د چا نومونه په کې راشي؟ ځینو دا ډول فکر کاوه چې دې کې د هغو پخوانیو اتلانو نومونه راځي، چې هېواد یې له سقاوي ګډوډۍ څخه ژغورلی دی، هغوی سره داسې تصور و چې پخوا ګنې هم دا نومونه په کې وو، ما د ځلي د پخواني ډبرلیک متن پیدا کړ، دا متن په دري ژبه و، په کار وه چې پښتو متن یې هم ترتیب شي، څو ځله مې قلم ورپسې راواخیست، خپلې ژباړې راته خوند رانه کړ، دا متن که څه هم یوازې یو څو جملې وې، خو ما ویل چې پښتو متن یې هم باید ډېر خوندور راشي. زړه مې و چې حبیب الله رفیع صیب ته یې ولېږم، دې وخت کې مې پام شو چې داود جنبش دا متن او همدارنګه د محمود طرزي ځینې پخوانۍ لیکنې ژباړلې وې، د جنبش صیب د کابل په ټلېفون مې کوښښ وکړ، هر ځل چې مې هڅه کوله، ټلېفون به یې بند و، فکر مې وکړ چې جنبش صیب به لندن ته تللی وي، زړه کې مې وګرځېدل، راځه (وټس اپ) کې یې وګوره، خدای دې وکړي چې په همدې نمبر یې (وټس اپ) هم وي، کله چې مې په (وټس اپ) زنګ وواهه، خبرې یې راسره وکړې، ډېر زیات خوشاله شوم، خوند یې وکړ، ما ویل دغسې د نجات ځلي د ډېر لیک پښتو متن مې په کار دی، هغه وویل زما فیسبوک پاڼه کې شته، هغه چک کړه، ترې وایې خله، ما ویل تاسو ته به یې پیدا کول اسانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي، که دې پيدا کړ، نو پر همدغه (وټس اپ) يې راولېږه، هغه وويل، سمه ده. درې ساعته وروسته ماسپښين مهال و چې يو ځل بيا مې خپل (وټس اپ) چک کړ، جنبش صيب هم راته د ډېرليک پښتو متن رالېږلی و او هم يې راته ټلېفون کړی و، خو ټلېفون يې ما نه و پورته کړی، بېرته مې ورته زنګ وواهه او ډېره منه مې ترې وکړه، هغه وويل، ما پخوانی متن له فيسبوکه پيدا نه کړ او له دري څخه مې درته يو ځل بيا وژباړه، ما ويل ډېره منه کور دې ودان، بيا مې د څلي د کار د بشپړتيا د راپور لنډيز ورته ووايه، هغه هم ډېر خوشاله شو. پښتو او دري متنونه مې سره يو ځای کړل او تر دې ځايه خو کار د نظر له اختلافاتو پرته روان دی، خو که دا مسله هم ډېرو خلکو سره شريکه شي، کېدی شي، متفاوت او متضاد نظرونه راوټوکېږی، نو ځکه خو له يو څو محدودو کسانو پرته مې د ډېرليک موضوع تر دې دمه پټه ساتلې وه، ځينو کسانو چې پوښتنه کوله، نو هغو ته مې ويل، همغه پخوانی ډېرليک به وګورو، کومه جمله که زياتېدله، پر هغې به غور او مشوره وکړو. د څلي د جوړېدو پر مهال چې به موږ له هر چا څخه د مرستې د راټولېدو خبره کوله، نو هغوی ته به مو د هڅونې په موخه يادونه کوله چې د څلي د بيا جوړوونکو په توګه به مو په ډېرليک کې نوم راځي، موږ دا د دوی حق هم ګڼه، د نورو د تشويق لپاره هم ښه کار و او د مالي رېنډوي سبب هم ګرځېده، خو له همغه پيله بيا تردې ليکنې پورې يو شمېر خلک په تېره بيا هغه ډله اشخاص چې په څلي کې يې پيسې نه وې ورکړې او يا يې د پيسو د ورکړې وس نه درلود، له دې نظر سره مطلق مخالف وو چې په دې کې دې د مالي مرستندويانو نومونه راشي، هغوی به وويل، دا څلی د ټولو افغانانو ګڼ افتخار دی، يو چا به د سر قرباني ورکړې وي، يو چا د مال، يو چا به معنوي منډې کړي وي، نو که په دې کې يوازې د مالي مرستندويانو نومونه راشي، دا به د ټولو هغو خلکو په برخه کې يو ډول حق تلفي وي چې په دې څلي کې يې له مالي مرستې پرته نورې قرباني ورکړي دي. ځينو به ويل، يو څوک به پيسې لري، وکيل، وزير

(c) ketabton.com: The Digital Library

او قومندان به وي، نور به يې په سر کې الف نه ګرځي، هغه به پيسې ورکوي، له حلالو او حرامو لارو به يې پيدا کړې وي، مقصد دا چې پيسې لري، نور هېڅ نه لري، د هغوی نومونه به په کې راځي او بيا به له دې ځخه د ځان لپاره سياسي ګټه هم پورته کوي، ځينو اشخاصو چې يوازې په غونډو کې يې ګډون کړی و، کله کله يې نظر هم ورکړی و، هغوی به هم ځان تر ټولو مستحق ګانه او ځينو نورو چې په ځو غونډو په تېره بيا په لويه غونډه کې ګډون کړی و، ځانونه ورته تر ټولو مستحق ښکارېدل. يوه ورځ مې له همدې جملې ځو اشخاصو ته چې زړه يې وو نومونه يې په ځلي کې راشي، وويل چاچې په لويو غونډو کې ګډون کړی، هغه ټول موږ دوه درې ځله په ټلوېزيون کې ښودلي، که دوی غونډه کړې، هغه په رسنيو کې ښودل شوې او دا ټول کارونه د ځلي د ډبرې تر ايښودلو دمخه شوي وو، د ځلي په جوړونه کې د غونډې ټولو برخوالو عملاً ځه خاص کار نه دی کړی، که نومونه ليکل کېږي، نو هغه کسان يې مستحق دي چې له پيله او بيا تر پايه يې هر ډول مالي او معنوي قرباني ورکړې ده. د مالي مرستندويانو يوازې هغه خلک يا اشخاص مخالف وو چې په ځلي کې يې خپله کومه مالي مرسته نه وه کړې، طبيعي خبره ده چې ځلی په دعاګانو نه جوړېده، مالي قربانۍ او فکري تدبير ته په کې اړتيا وه، د دې په خاطر چې دا حساسه مسله د نورو له اضرارو او ګواښونو خوندي پاتې شي، نو د ډبرليک اصلي متن مې چا سر نه شريکوه، پر يو داسې متن مې کار پيل کړ چې سبا ورځ هر چاته ځواب وويلای شم. لومړی معيار خو دا و چې د ځلي د پخواني ډبرليک متن بايد ضرور راشي، پښتو متن يې هم ترتيب شي، په پيل کې پښتو متن او بيا دري متن، وروسته ورپسې د دې ځلي د بيا جوړونې لنډ تاريخ او ورپسې له هغو کسانو ځخه منه چې د دې ځلي په بيا جوړونه کې يې معنوي او مالي مرسته کړې، د معنوي مرستې لپاره خو ډېر ځرګند فورمول او معيار معلوم نه و، نو ځکه خو مې په ډېر لنډ ډول د لوی کندهار، لوی ننګرهار، شمال او مرکز له قومي شوراګانو، مخورو شخصيتونو او ولسونو ځخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په عام ډول منه ځای کړه، د لویې پکتیا له مخورو څخه مو دلته ځکه منني ته ځای ورنه کړ چې دوی مو د ځلي د اصلي وارثانو او مدعیانو په توګه د منندویانو یا کوربنو رول ته پربښودل، ځکه دوی باید له نورو منه وکړي، له ځانه خو منه نه کېږي، هغه مشخص اشخاص چې مالي مرسته یې کړې وه، د هغو راوړل مې ځکه ضروري وګڼل چې یو خو یې مالي مرسته کړې وه، حق یې و چې نومونه یې راشي، بل ځینو سره ژمنه هم شوې وه او بله مهمه خبره داده چې موږ باید په خپلو کارونو کې رڼاوی تضمین کړو، سبا بیا یو شمېر خلکو ته پلمه په لاس ورځي او وایي، دې خلکو دا پیسې له کومه کړې، حکومت ورکړې، بهرنیانو ورکړې، که دې کې د بل چا لاس دی. د دې خلکو نومونه له دې اړخه هم ضروري وو چې نور خلک به هم داسې نېکو کارونو ته وهڅول شي او د دوی په هڅونه کې به هم مرستندوی واقع شي. د پیسو د مقدار لیکل ځکه په ډېره کې نه راتلل چې هلته دومره ځای نه و او بیا به سبا نورو اشخاصو هم دعوه کوله چې دومره پیسې خو ما هم ورکولې، زما نوم دې هم په کې راشي، البته د پیسو مقدار اعلان مو د پرانیستې غونډې پر ورځ عمومي غونډې او رسنیو ته پربښود چې هلته به له ټولو جزیاتو سره خپرېږي. البته په ځلي کې د انصاف د تامین په خاطر مو له دې قاعدې څخه کار واخیست چې چا ډېرې پیسې ورکړې، د هغه نوم به په سر کې راځي او بیا همداسې تر پایه په ترتیب سره، تردې ځایه زما په ذهن کې څه ناڅه ستونزه نه وه، ځکه هر څه زما له لاسه او ذهنه تېر شوي وو، خو کله چې خپل نامه ته راغلم، نو له سخت رواني کړکېچ سره مخ شوم، له یوې خوا د شهرت شېطان راته وویل چې تر بل هر شخص دې زیاتې منډې رامنډې ووهلې، توهین شولې، تحقیر شولې، لس میاشتې زیار دې وګاله، د چا زنه، د چا ږیره او د چا لمن دې ونیوه، په عذر، زاری، زیار او زحمت دې له هر چا پیسې راټولې کړې، خطرونه، ګواښونه او اخطارونه ټول دې وزغمل، مالي قرباني دې هم ورکړه او معنوي زحمت دې هم وګاله، اوس د دې وخت دی چې په دې ځلي کې خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوم په ښه مناسب ځای کې ځای کړې، چې اینده نسل ته پاتې شي او اوس هم چې په زرګونو خلک دا څلی ګوري، نو د نورو ترڅنګ به یې ستا په نامه هم سترګې لګي، په داسې حال کې چې ډبر لیک هم ستا په لاس کې دی، نو چې اوس یې نه لیکې بیا به یې څه وخت لیکې، شیطان به مې له څو لارو پر ذهن برید وکړ، ګوره چې د هغو خلکو او تنګنظرو فشار ته تسلیم نه شې چې غواړي تا ستړی او مایوسه کړي او له بېلابېلو لارو په څلي کې ستا د نوملیکنې مخه ونیسي، هغوی به د څلي تر جوړېدو وروسته ووایي چې څه ښه شوه د ده د نامه مخه خو مو ونیوله، دا هم زموږ لپاره یو لوی بری دی. کله به یې دا وسوسه هم زړه کې راواچوله چې ته خو وایې زه د حقیقت پلوی یم، نو دا خو هم یو واقعیت دی چې په دې کار کې دې تر هر چا زیاتې منډې وهلې، نو راشه واقعیت او حقیقت تضمین کړه، خپل نوم د ډبرو په ذهن کې نقش او راتلونکي نسل ته یې انتقال کړه. شیطان دا او دېته ورته نورې په لسګونو وسوسې په ذهن کې راواچولې، څو ورځې مې د شهرت او نېکنامۍ د غریزې له ماهر شیطان سره مقابله وکړه، کله به دی غالب و او کله به هم زه، خو څومره چې د څلي د جوړېدو ورځې رانږدې کېدلې، ما مې خپل ضمیر سره مشوره زیاتوله، ضمیر مې راته وویل چې د ډبرو په ذهن کې د خپل نوم تر لیکنې د خلکو په ذهن کې ځان ته ځای پیدا کړه، یو ځل چې څوک د خلکو په زړه کې ننوت بیا یې نو څوک له هغه ځایه په توپونو او ټانکونو هم نه شي راایستلای، اوس که ته په یوه عادي ډبره کې خپل نوم ځای کړې، نو همغه خلک به بیا وایي چې ګوره د خپل نوم د لیکنې لپاره یې دا کارونه ترسره کول، نه ورسره د ملت غم و او نه یې دا کار د خدای د رضا لپاره کاوه، ضمیر مې راته دا مشوره هم راکړه چې د څلي تر افتتاح وروسته هم د نجات څلي کار نه خلاصېږي، نور څلي به دې هم مخې ته راشي. په دې کې به هم ډېر دعوه وکړي چې ولې یې نوم په کې نه دی راغلی، خو که ستا نوم په کې نه وي، نو ته به له دې څلي او له دې ډبرلیک څخه په ښه ډول دفاع وکړې، ورته وبه وایې

(c) ketabton.com: The Digital Library

که زما نوم په کې وای، نو تا به هم د ګیلې حق لرلای، خو چې زه ترې تېر یم، ته هم یو څه قرباني وکړه، نو په دې ډول به د ډېرو شر پېښوونکو او شهرت غوښتونکو اشخاصو مخه ونیسې. ستا د منطق دفاعي ځواک به زیات شي او د نجات څلی به د ډېرو خلکو د ځاني غوښتنو له بریده وژغورې، خپل ضمیر سره تر همدې ژورې مشورې او هر اړخیز مصلحت وروسته دې نتیجې ته ورسېدم چې په ډېرلیک کې به خپل نوم ته ځای نه ورکوم، تر ډېر فکر وروسته مې د څلي لپاره دغه لاندې متن مناسب وګانه او پر ډېره د همدې متن د لیکنې په لټه کې شوم:

بسم الله الرحمن الرحیم

نجات څلی

د ښاري ستر مشر او لوی نابغه یعنې اعلیحضرت محمد نادر شاه افغان د سرښندنې او هېوادپالو مجاهدتونو په یاد چې د هېواد له ګوټ ګوټ نه د وطن د فریاد په اورېدو یې د غلو د نسکورولو په تکل د جنوبي مېرنیو په ملتیا په خپلو اته میاشتنیو اقداماتو او د (۱۳۰۸) لمریز کال د تلې پر (۱۶)مه یې د وزیرستان په یرغل د افغانانو لوړ مرکز فتحه او لاندې کړ او د سقاو زوی یې له خپلو خاینو ملګرو سره د افغانستان له مخې ورک او پوپناه کړ، دا ټینګه خاطره او پخه ابده جوړه شوه چې په لومړي لید نظروالو ته، د وطن د دې ژغورونکي مېرنتوب او لوړ همت روښانه وي، افغان ملت یې دا لوړ چوپړ ونمانځي او د خپل ټولنیز ژوندانه د نېکمرغولو لپاره د دې ډول ځانځارونې او سرښندنې پل ونیسي او تعقیب یې کړي.

منار نجات

به یادګار فداکاری و مجاهدات وطن خواهانهٔ یګانه قائد معظم و نابغهٔ بزرګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اعنی اعلی حضرت محمد نادرشاه افغان که به استماع فریاد وطن از گوشهٔ مملکت به عزم استیصال سارقان در طی اقدامات هشت ماههٔ خود با دلیران جنوبی و به هجوم وزیرستان (١٦) میزان سال (١٣٠٨) هجری شمسی مرکز سنیهٔ افغانیه را فتح و تسخیر و بچه سقو را با اراکین خائنش از صفحهٔ افغانستان محو و معدوم نمود. این خاطرهٔ استوار و آبدهٔ ثابته بنیاد گذاشته شد تا در بادی الانظار اهل بصیرت، شجاعت و علو همت این نجات دهندهٔ وطن ثابت بوده ملت افغان این خدمت عالی شان را تقدیر و این گونه ایثار و فداکاری را در تأمین سعادت حیات اجتماعی خویش تأسی و تعقیب کند.

د نجات څلي بيا جوړونه، منه او کور ودانی

د نجات څلي د بيا جوړونې چارې د افغان ملت د بېلابېلو پرګنو د مشرانو له خوا د (١٣٩٥ل) کال د تلې پر (٢٣)مه نېټه د يوې لويې پرتمينې غونډې په ترڅ کې پيل او د (١٣٩٦ل) کال د زمري پر (٢٨)مه نېټه، چې د هېواد د خپلواکۍ د بېرته ګټلو له ورځې سره سمون خوري، بشپړ شوې. لومړنۍ ساختماني چارې يې د (پنځه ميليونه، نهه لکه، نهه پنځوس زره، شپږ سوه او پنځوس)افغانيو معادل د (اته اتيا زره، نهه سوه او پنځوس) ډالرو په مقابل کې د (پکتين ساختماني شرکت) له خوا او پاتې نورې ساختماني چارې، ډيکور او ښکلاييزه برخه يې د ستيټ کورپس (STATE CORPS) ساختماني شرکت له خوا په وړيا ډول ترسره شوې.

د ټول افغان ملت له غيرتي مشرانو، په تېره بيا د لوی کندهار، لوی ننګرهار، شمال او مرکز د ولسونو، قدرمنو هېوادپالو افغانانو، جنرال عبدالرازق، ګلاب منګل، حميد الله خيبر، حاجي خان محمد باز منګل، حاجي حکيم خان ځائي، حاجي عتيق الله احمدي، حاجي عبدالباري منګل، محمد يوسف اصيل زوی، راضيه منګل، الحاج مولوي تره خېل محمدي، کمال ناصر

(c) ketabton.com: The Digital Library

اصولي، حاجي محمد نذير احمدزي، ضياء الحق امرخيل، عبدالرشيد ايوبي، شېرعلي خان شېر، غلام محمد کاموال، ډاکټر رضوان احمدزي، ساختماني شرکتونو او نورو ټولو افغانانو څخه د زړه له تله منه کوو، کور ودانی ورته وايو، چې د دې خلي په بيا جوړونه کې يې مالي او معنوي مرسته وکړه او دا خلی يې پر تيارو، جهالت او وحشت باندې د رڼا او عزت د يوه بريمن يادګار په توګه يو ځل بيا له سره جوړ او هسک کړ.

په درنښت

د لويې پکتيا ټول ولسونه

تر دې وروسته بيا د ډېرليک د جوړولو په لټه کې شوم. په داسې حال کې چې د خلي کارونه منظم روان وو، په دفتر کې هم ګڼ شمېر کارونه را دمخه کېدل، تر ټولو غټ مشکل د خلکو ناپلانه ملاقاتونه دي، زمادفتر ته هر څوک هر وخت راتللای شي، ځکه ما له پيله بيا تردې دمه د خلکو پر راشه درشه هېڅ ډول بنديز نه دی لګوی، څرنګه چې د هر وړوکي او غټ دولتي چارواکي دروازه د خلکو پر مخ بنده وي، نو ځکه خو خلک داسې يو ځای ته مراجعه کوي چې لږ تر لږه د دوی يو ډاډ پرې حاصل شي. که څه هم د ډېرو خلکو د کارونو سرته رسول زما په وس کې نه دي، خو تر خپله وسه ورسره لګيا يم، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرطان وروستۍ ورځې او په تېره بیا داسد میاشت له کارونو ډکه وه، په همدې ورځو کې زما یو ځوان خوری (احسان الله) به لغمان کې په یوې هوایي مرمۍ ولګېد او شهید شو، د هغه د مور کومه ژړا او انګولا چې ما واورېده، څو ورځې یې راته فکري تمرکز خراب کړ، کله چې پر سړي د کورغم او د سارا غمونه او نور ولسي کارونه راټول شي، نو ضرور به له ستړیا سره مخامخېږي. په تېره بیا له داسې یو حالت سره چې د عوامو په خبره، ته به یې مړی ژړوې او دی به دې خولې پورې خاندي. د نجات څلي مسلې ښه ډېر وځورولم، خو که مقاومت مې نه وای کړی او همداسې پاتې شوی وای، هغه حالت یې بیا تر دې اوسنۍ ستړیا هم سخت و. د اسد پر (۱۹)مه ما او انجنیر نصیر بهسودوال یو کاري مهالوېش جوړ کړ، د هغه له مخې مې د اسد (۲۰)مې او (۲۱)مې کارونه د پلان مطابق پر مخ یوړل، د اسد پر شلمه د څلي په ځمکنۍ برخه کې فرشونه واچول شول او پر (۲۱)مه بیا د څلي د سر سمبول تیار شو، ماښام مهال د هغه د نصب لپاره لاړو، جګ کرینګ یې په

لاره کې نه پرېښود، حاجي زمان، فریدون شېرزي او میوند شاه احمدزي مرسته وکړه، کرینګ له کابل بای څخه حرکت کړ. دوی تر امنیتي چکپوسټونو تېر او تر لاهورۍ دروازې یې ورساوه.

دا مهال مې ښاغلي نذیر احمدزي ته هم زنګ ووواهه، هغه هم د خپل کور له خوا ساحې ته راغی، د سمبول د جګولو چارې یې وکتلې، خوښې یې څرګنده

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړه، دغه راز يې (درې زره ډالر) چې مخکې يې ژمنه کړې وه، هغه هم راکړل او دا يې هم وويل چې په تېرو وختو کې د څلي په کار کې که له مورِ څخه

د شپې له خوا د څلي د بيا جوړونې د وروستيو چارو کتنه

سستيا شوې وي، د هغو ښښنه غواړم، ځکه ټول کار او جنجال مورِ تاته پرېښود. احمدزي صيب سره مې همدلته دا خبره وکړه چې د اسد پر (۲۸)مه به که خير و د څلي د افتتاح مراسم ترسره کړو، هغه وويل، بيا به سره کښنو چې د يوې شپې غونډې بندوبست وکړو، مانښام ناوخته د څلي شاوخوا د لويې پکتيا ګڼ شمېر ځوانان او نور خلک راټول شوي وو، ټولو د څلي پر کارونو خوښي څرګندوله او يادګاري عکسونه يې اخيستل. د څلي چارې له مهالوېش سره سمې روانې وې، ان شاء الله چې ټاکلې نېټې ته به په خير سره بشپړې شي. د اسد پر (۲۲)مه سهار لومړی ټلوېزيون ته او هلته تر څو ضروري ملاقاتونو وروسته، کابل ولايت ته مخامخ حق مارکېټ کې (جاهد ساين) لېزري خطاطۍ ته لاړم هغه سره مې مخکې هم کتنه کړې وه، البته تر دې څو ورځې وړاندې زه او ضياءالرحمن ضياء په درېيم مکروريانو کې يوې لايزري حکاکۍ ته تللي وو، له هغه څخه مو حال و احوال اخيستی و. خو (جاهد ساين) داسې يوه لېزري خطاطي ده چې په کابل کې تر دوی بل څوک د خطاطۍ لوی ماشين نه لري،

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ته مې وویل، د ډبرلیک لپاره باید تاسو خپله د تیرې خوښولو لپاره راسره لاړ شئ، هغه خپله هراتی و او چا راته ویلي وو چې د ډبرلیک لپاره د هرات د چشت شریف تر ډبرې بله ښه دبره نه شته، ده ته مې وویل چې تاسو خو هغه تیره پېژنئ؟ ده وویل، هو پېژنم یې. په لاره کې مو محمد اسلام چې هغه هم په اصطلاح د تیرو متخصص دی، ځان سره واخیست، میرویس میدان ته ورځېرمه د شاداب ظفر بلاکونو ته مخامخ د تیرو لویې لویې کارخونې او خرخلاو ځایونه دي، فیاض حمید مې د خطاطی دوکان کې پرېښود، ما ویل چې زمونږ تر راتګه تاسو د ډبرلیک ډیزاین جوړ کړئ، څه فابریکې چې وې ټولې مو ګزوګام کړې، اکثریت هټیوال پېژندګلوی وختل، هغوی هم راسره یو څه ملګرتیا وکړه. مونږ یو متر په یو متر او شل سانتي کې تیره غوښتله، په دې کچه نه وه. شپېته په اتیاوو، اویاوو او ان په سلو کې پیدا کېدله، یوې کارخونې ته لاړو، مالک یې سمه ستړي مه شي وکړه، ماته یې وویل، خیریت دی؟ ما ویل، تیرې پسې راغلي یو، هغه سره د هراتی تیرې په ګډون هر ډول تیره وه. هغه یو بل چاته تیاره هراتی تیره تورلې وه، خپل کاریګر ته یې وویل، که دا یې خوښه وي، دا ورته تیاره کړه، هغه وویل، بل چاته مو جوړه کړې، ما وویل، چې د بل چا ده نه یې غواړو، مونږ ته بله پیدا کړه، کاریګر یې یوه بله تیره پیدا کړه، (60 سانتي په 160 سانتي کې). ده وویل. د ډبر لیک لپاره اکثره خلک همدا تیره اخلي، چې (60 سانتي) بر ولري، مونږ چې وکتل خوښه مو شوه، تیار دوه ډبرلیکونه ترې راتلل، (60په80سانتي کې) ترې دوه تختې جوړېدلې، دا مهال یې ماته وویل، دلته نورې سپینې تیرې هم شته، چینایي دي، هم په بر کې او هم په اوږدو کې لویې لویې دي، دې ته مصنوعي تیرې وایې، دا یې وړې تیرې اوړه کړي، بیا یې ببرته ترې دغسې تیره جوړه کړې، څه مواد یې ورسره یو ځای کړي، تیره تر هراتی تیرې هم لوکسه او سپینه وه، ما وویل خوښه مې شوه، چې د مصنوعي نوم دې پرې کېښود، نو زړه مې ونه شو، ځکه زما اکثره مصنوعي شیان نه خوښېږي، یوه تیره طبیعي پاتې وه، دا هم مصنوعي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوه، ما وویل، زمونږ خلی ټول له طبیعي شیانو جوړ شوی، طبیعي ځانګړنه لري، مصنوعي کوو یې نه، نو همدا وطنی هراتی تیږه مو خوښه ده، هغه یې ژر راته منظمه کړه، جدولونه یې ورته برابر کړل، (۴۵۰۰) افغانی یې قیمت شو، بېرته د خطاطی دکان ته ورغلو، متن ما او فیاض حمید اوه اته ځله ایډیټ کړ، تر بیا بیا کتنې وروسته به هم په کې یو نه یو توری ناسم و، کله چې پوره باوري شو، نو هغه ته مو لاسلیک وکړ، خطاطی والا ته مې وویل، اجوره دې ووایه، پر هغه زما تر ډېر ټینګار وروسته هغه خپل نرخ ایله (۱۴۰۰۰) افغانیو ته راټیټ کړ، ورته مې وویل چې سبا دوشنبه د اسد پر (۲۳)مه به یوه د بېلګې په توګه جوړه کړې، که مو خوښه شوه، بله به هم جوړه کړې او که نه بیا به تیږه او لیک دواړه بدلوو، د ماسپښین دوه بجې وې، له هغه ځایه د ځلي لیدو ته ورغلم، د محمد اسلام د کاریګرو له خوا لا د تیږو لګول نه وو خلاص شوي، هغه ته مې بیا زنګ ووایه چې ځلور، پنځه بجې به ځلي ته راشې چې کاریګر دې ډېر سست دي او کار هم ډېر پاتې دی. ځلور بجې مې ټلوېزیون کې ډوډۍ وخوړه او هلته د حاجي صیب مونجي په ګډون له څو سپین ږیرو او ځوانانو سره تر کتنې وروسته بېرته ځلي ته لاړم، محمد اسلام هم راغلی و، خو انجنیر پوپل چې ما سره یې دا مهال وعده وه، د یو ضروري کار له امله حاضر نه و، محمد اسلام څخه مې لوز واخیست چې د دوشنبې تر (۱۲) بجو باید د تیږو کار خلاص وي او د انګاف او رنګ کار یې باید شروع شي، هغه وویل، پیک لاندې د تیږو د لګولو لپاره (وایرنګ) ته اړتیا ده، هلته تیږې نه ټینګېږي، همدلته نږدې له یو فلز کار سره مو خبره خلاصه کړه، هغه وویل سبا اته بجې به ما خپل کار خلاص کړی وي، ماښام بېرته ټلوېزیون ته راغلم، دلته مې د ټلوېزیون اداري پلاوي سره د اسد (۲۶)مه د غونډې او د ځلي د افتتاح د غونډې په باب جلسه وکړه. اته نیمې بجې کور ته ورسېدم تر ډوډۍ وروسته مې دغه یادښت ولیکه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو ځل بيا جرګې او مرکې

د اسد (۲۴)مه نېټه د سې شنبې ورځ بيا په منډو تېره شوه، سهار لومړی ټلوېزيون ته او بيا له هغه ځايه نجات ځلي ته لاړم، د ځلي کار ښه روان و، خو بيا هم تر ټاکلي پلان يو څه شاته پاتې و. بيا پوهنتون ته، له هغه ځايه لوړو زده کړو وزارت ته او له هغه ځايه بيا ملي بانک ته! هلته مې د بانک له رييس ښاغلي (جاويد وفا) سره د ازادۍ ورځې د نمانځې په باب خبرې اترې وکړې، له هغه ځايه بيا د ځلي کتلو ته ورغلم، تر هغه وروسته مو بيا ټلوېزيون کې د ازادۍ په باب د لوبې غونډې جوړولو لپاره د ترتيباتو په باب بحث وکړ، ځلور بجې مې بيا د ملي بانک له رييس سره ملاقات و. دا مهال نذير احمدزي صيب زنګ وواهه چې دلته د جنوب ختيځ زون شورا راغلې او د ځلي د افتتاح په باب ځينې اندېښنې او نظريات لري، که تاسو هم راشئ، ښه به شي، ما ويل لږ بند يم، که دوی يو څه معطلېدلای شي، نو زه هم درځم، خو په راتګ درځم. هغه وويل، دوی وايي مورږ انتظار کوو. تر ملاقات وروسته د احمدزي صيب کور پر لوري لاړم، لاره سخته بنده وه، څه کم دوو ساعتونو کې ورسېدم، ماښام لمانځه ته څه وخت پاتې و، چې زه ورسېدم، اکثره هغه مشران په کې وو چې څو ورځې دمخه مو هم مورږ ورسره د حاجي صيب عبدالباري منګل، صمد ځائي په کورونو او ژوندون ټلوېزيون کې څو ځله پر همدې تړاو کتلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

وو. ښاغلي داود شاه نيازی، صمد ځاځی، حاجي عمر، ميرزکوال، بخت محمد ځدرانۍ او يو څو تنه نور نوي مشران او ځوانان په کې وو، وروسته عبدالرشيد ايوبي او نېک محمد ولسمل هم راغلل.

يو ځل بيا د ځلي موضوع رايادە شوه او په تېره بيا د افتتاح خبره، د جنوب ختيځ زون شورا وويل چې زمونږ د شورا نظر دادی چې دا بايد د اسد پر (۲۸)مه افتتاح نه شي، يوه اوونۍ وروسته يا د همغې اوونۍ د چهارشنبې پر ورځ دې پرانيستل شي، داود شاه نيازي وويل چې د چهارشنبې ورځ هملته نږدې د جنوب ختيځ زون شورا ده او هلته نږدې يو زر تنه مشران راځي، هغه به ټول تر غرمې وروسته سره راشو، ځلي ته او ځلی به افتتاح کړو. يوه په کې وويل چې (د پکتيا د ځوانانو جرگه گي) وايي چې مونږ هېڅوک هم افتتاح ته نه پرېږدو او څو چې د افتتاح صلاحيت او د غونډې پروگرام له مونږ سره نه وي او که څوک راغلل نو زمونږ له غبرگون سره به مخ شي.

ځينو نورو وويل د اسد (۲۸)مه ډېره مصروفه ورځ ده، ميډيا هم مصروفه وي، نو ښه ده چې دا يوې بلې ورځ ته انتقال شي. چا وويل چې ځلی بايد د يوه شخص په نامه تمام نه شي، ټولو په کې قرباني ورکړې ده، داسې نه شي کېدی چې يو څوک دې هر څه په لاس کې ونيسي، چا وويل چې د غونډې پر ورځ دې د ځلي تاريخچه د يوه ښېطرفه سړي له خوا ولوستل شي، مننه او کور ودانی دې هم د يو ښېطرفه شخص له خوا وويل شي، هر څه دې د بې طرفه خلکو له خوا برابر شي.

اخوا دېخوا دومره خبرې وشوې چې ځينې په کې زړې، ځينې په کې ښېخونده او ځينې هم په کې غرضي او په شخصي ډول ماته راجع وې. ما ورته لومړی د اسد د (۲۸)مې نېټې د پرانيستې گټې يوه يوه بيان کړه. د ښېطرفه شخص په باب مې وويل چې کاشکې دا کار هم له سره ښېطرفه کسانو راپيل کړی وای، کاشکې خو يې دا جرئت لرلای چې د ځلي د جوړونې په بهير کې د يو چا طرف واقع شوی وای، دا د دې مانا ورکوي، هغه چاچې دا ځلی يې تر دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځايه راورسوه، هغوی مانا بې کفايته دي او يا چا سره طرف دي، اوس به د هغه بل طرف د خوشالۍ په خاطر دا طرف له منځه وړو او په اصطلاح داسې بې طرفه کسانو ته به زمينه برابرېږي چې تر اوسه يې هېڅ کفايت نه دی ښودلای. زه چې څومره د قضيې پر ماهيت پوهېږم، يو شمېر خلک چې د ځلي د جوړونې له بهيره يې ځان پټ کړی و، اوس غواړي اصلي جوړوونکي حاشيې ته کړي او يو ځل بيا پر واقعيتونو خاورې واړوي. کوم شی چې واضح دی هغه دادی چې دا ځلی به جوړېږي او افتتاح کېږي به، خو ښه داده چې د اسد پر (۲۸)مه افتتاح شي او که څوک ځان ته يو څه وايي، نور ځلي هم ډېر پاتې دي، هغه دې جوړ کړي. عبدالرشيد ايوبي صيب چې لږ وروسته راغلی و، هغه هم وضاحت وغوښت ، ما وويل، دوه خبرې دي، ځلی د اسد پر (۲۸)مه افتتاح شي او که تر هغه وروسته. ما ويل زه يې پر (۲۸)مه ټينګار کوم او جنوب ختيځ زون شورا يې پر بله ورځ. ايوبي صيب ته مې د دې خبرې يادونه هم وکړه، اوس ښه شو چې تاسو هم تر لسو مياشتو وروسته بيا دې پروسې ته داخل شوئ، نو تاسې هم بايد خپل نظر وواياۍ! ايوبي صيب غوښه خبره ونه کړه، يو ځل يې وويل چې زما خو زړه غواړي چې پر (۲۸)مه دې شي، خو چې نور يې نه غواړي بله ورځ دې شي. دا غونډه يو ځل بيا پر ډيالوګ بدله شوه او په ترخه ډيالوګ چې نه غواړم د ټولو بيان دلته وکړم او د لوستونکو ذهن پرې ستړی کړم، خو اخره کې ما وويل چې ځلی د ټولو افغانانو دی، نو ښه ده چې يو خل بيا له ټولو مطرح شوراګانو سره پرې بحث وشي، سبا شپه دې همدلته له هرې شورا په تېره بيا د لوی کندهار، لويې پکتيا او لوی ننګرهار له شوراګانو څخه په مساوي ډول پنځه پنځه تنه راشي او ځينې نور مطرح شخصيتونه، ټول به لومړی دلايل ووايو او بيا به په ګډه پرېکړه وکړو، پر همدې د عا وشوه. د وتو پر وخت ما د جنوب ختيځ شورا ته وويل هغه کسان چې د نجات ځلي به باب دومره خبرې کوي، ښه ده چې د ملالۍ ځلي او واټ د جوړونې پرانيسته هم وکړي. دغه دی ايوبي صيب تيار راغلی، د تېر کال د دسمبر پر (۱۰)مه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نېټه يې په احمد شاه بابا مېنه کې د ملالی په نامه واټ چې له پخوا څخه هم د هغې په نامه نومول شوی و، د جوړېدو او د ځلي د بنسټ ډېره کېښوده، تاسې پوښتنه وکړئ چې د ستنې سپم په اندازه کار په کې شوی دی؟ دې وخت کې ايوبي وويل دا ډېره عدالت ګوند ايښې، زه يې ذمه وار يم او عدالت يې ذمه وار دی، د هغه ځای وارث معلوم دی، عدالت، دی عدالت. ما ورته وويل، څه وخت يې جوړوې؟

ايوبي صيب وويل، ما په کې وخت نه دی ټاکلی دا چې څه وخت يې جوړوم دا زما خپل کار دی او چاته حق هم نه ورکوم چې ماته ووايي څه وخت يې جوړوې؟ د هغه ځلي وارث موجود دی، عدالت ګوند دی، ما ورته وويل، نه خپل کور دې دی چې هر وخت دې زړه وغواړي جوړوې به يې؟ تا خو د سوونو خلکو په مخ کې وعده وکړه، هغه خو يو عام ځای دی، د ټول ولس دی، هسې نه چې يو ګوند لوحه نصب کړي نور بيا لاړ شي. که دا ولس رښتيا هم ولس وي، نو په کار ده چې د داسې عامه ځايونو پوښتنه وشي. ايوبي صيب وويل، نجات ځلي کې مې هم تر ټولو زياته مالي او معنوي قرباني ورکړې ده، کېدی شي يون صيب به يو دوه ځله تر ما زيات ځلي ته تللی وي، نور کار خو مور کړی. ايوبي صيب وويل، ما شل شل منزله، دېرش دېرش منزله تعميرونه جوړ کړي، زه يې نه يادوم، دا يو څو متره ځلی نو بيا څه دی؟بله خبره دا ده چې يون صيب يو فرهنګي سړی دی، ښه به وای چې فرهنګي کارونه يې کولای، په سياست کې يې ګوتې نه وهلای ډېره به ښه وای. درانه لوستونکي چې دا اثر لولي او يا يې کله هم د ايوبي صيب ژمنې ليدلې وي، هلته به ورته ښه پته لګېدلې وي چې داسې خلک هم شته چې په رښا ورځ دې په سترګو کې درننوزي، ما زړه کې وويل، افرين په دې سپين سترګی او افرين په دې اخلاقي جرئت، هغه ته ځان داسې ښکارېده چې ګنې د سياست ستر متخصص او د ټول افغانستان سياست د ده پر محور راڅرخي. ما وويل، که دې ولس سياستوال له درواغو منع کړل، نو دا به هم زمور لپاره يو غټ بری

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي، لنډه دا چې دا غونډه تر ټولو غونډو سترې کوونکې، له غرض، کینو او وسوسو څخه ډکه غونډه وه. د سه شنبې ماسختن چې د نذیر احمدزي له کوره راغلم، نو لومړی مې د همدې ورځې یادښت ولیکه او بیا د شپې تر ناوخته (درې بجو) پورې مو د همدې کتاب، متن وکوت. لږ شان خوب او سهار (۹) بجې یو ځل بیا ځلي ته لاړم، کارونه مې چک کړل، زه او انجنیر نصیر احمد پوپل بیا د بیرغونو د ستنو د لیدو لپاره لاړو، فلزکار ژمنه وکړه چې نن ماسپښین یې د نصب کار شروع کوم، تر دې یوه ورځ دمخه زه، انجنیر پوپل او فلزکار، له سیدنورمحمدشاه مېنې څخه عبدالحق ځلور لارې ته لاړو چې هلته د بیرغونو ستنې وګورو. (انجنیر رضا) چې د بیرغونو دا ستنې یې ودرولې وې، ما لا ورځ دمخه هغه سره ملاقات کړی و او هغه هم د دې ستنو تایید کړی و. انجنیر رضا نه یوازې عبدالحق ځلور لارې ډیزاین کړې، بلکې پښتونستان واټ او د ښار یو شمېر نورې ځلور لارې یې هم ډیزاین کړي، انجنیر رضا په خټه افغان هزاره دی، هغه ماته په کابل کې ښاروالۍ کې له یو شمېر متعصبینو څخه هم شکایت وکړ او ویې ویل چې قصداً نه غواړي د پښتونستان ځلور لارې جوړه شي. هغه د نجات ځلي په ښکلاییزه برخه کې هم د خپلې همکارۍ ډاډ راکړ او دا یې هم وویل، کوم فلزکار چې تاسو ته دا ستنې جوړوي، کار یې د ډاډ وړ دی. تر هغه وروسته کابل ولایت ته مخامخ حق مارکېټ ته لاړم چې ډبرلیکونه ترې راواخلم، هغه تیار جوړ وو، (۱۴۹۰۰) افغانۍ مې ورکړې، ډبرلیکونه مې ترې واخیستل، دوه ډبرلیکونه او په اوسپنه کې یوه جوړه شوې وړه لوحه. په لاره کې په ډېر احتیاط راغلو چې ډبرې ماتې

انجنیر نصیر احمد پوپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه شي. ډبرليکونه مې په خپل دفتر کې غلي کښودل، چې څوک يې ونه ګوري، دا هغه متن دی چې عوامو او خواصو سره پرې ډېره مشوره نه ده شوې او که دا متن يو ځل د غرضي خلکو خولې او مشورې ته غورځېدلی وای، نو ځلی به پر ځای پاتې و، پر دې به سره نه جوړېدل، د ډبر ليک متن له اصولو سره سم ترتيب شوی و.

په تيره کې همغه متن چې وړاندې ورته اشاره وشوه، حک شو، دا يې بېلګه ده:

دا ورځ هم بيا په منډو رامنډو تېره شوه، ډېره ستړې کوونکې ورځ، وخت کم او کارونه زيات.

بسم الله الرحمن الرحيم

نجات خلی

منار نجات

د اسد پر (۲۵)مه، د شپې (اته) بجې يو ځل بيا د احمدزي صيب په کور کې جرګه شو، لومړی ايوبي صيب تلاوت وکړ، بيا حاجي صيب نذير احمدزي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هرکلی ووایه، ویې ویل، نن باید د خوشالۍ خبرې وکړو، د ورانۍ خبرې پرېږدو، د څلې تاریخ مو بېرته تازه کړ، په خوشالۍ سره باید د افتتاح ورځ وټاکو، زه نه د مشرۍ دعوه کوم، یوازې ستاسو خدمتګار یم.

نېک محمد ولسمل صیب وویل: ((موږ یو اوږد مزل لرو، په وړو وړو خبرو یې باید خدشه دار نه کړو، تړه مهمه ده، تړه باید ماته نه شي، که حالات ضروري وي، دلایل قوي وي او ګټه یې زیاته وي، که تړه ماته شي پروا نه کوي، خو که د اسد (۲۸)مه یا بله ورځ په ګټه وي، تصمیم باید پرې ونیسئ!))

د رحمت الله کټوازي صیب په نامه یو شخص وویل: ((د میډیا، سیاستپوهانو او نورو ټولو پاملرنه او نظر د اسد (۲۸)مې ته دی، نو په دې ورځ یې افتتاح کول مناسب نه دي، بله ورځ که راشي ښه به شي.))

ایوبي صیب وویل: ((پرون زه د موضوع له عمقه نه وم خبر، په دې ورځ میډیا ډېره مصروفه وي، رسنیزه کول ډېر مهم دي، که چېرې بله ورځ شي، نو یوه بله ورځ به هم زموږ په افتخاراتو کې زیاته شي)).

د مشرقي شورا استازي وویل: ((له هر قوم څخه بایدټول مشران په کې ګډون وکړي او که ټول رانه شي نو دا مسله بې ارزښته کېږي.))

د (سرتېر) په نامه یو ځوان وویل: د اسد (۲۸)مه د خپلواکۍ ورځ ده، د نجات څلې ورځ باید بله مهمه ورځ وټاکل شي، نه یوازې ورځ، بلکې دا چې پر هغې ورځ نور څه کېږي، پر هغو هم باید بحث وشي.

یو ځوان چې نوی دې بهیر ته داخل شوی و، وویل: ((ځانغوښتنې باید نه وي.))

نذیر احمدزي صیب وویل: ((که پر دوو ورځو یا نېټو فیصله ونه شوه، درېیمه لار هم شته، خو موږ نه غواړو، درېیمې لارې ته لاړ شو، هر څه باید په اتفاق او اتحاد وشي.))

رحمت الله کټوازي صیب وویل: ((د اسد پر (۲۸)مه که کومه پېښه وشي او خلک په وینو کې ولمبېږي، نو مسولیت به یې څوک پر غاړه اخلي؟))

(c) ketabton.com: The Digital Library

نېک محمد ولسمل صیب وویل: ((که پر بله ورځ څه پېښه وشوه، مسولیت به یې څوک پر غاړه واخلي؟))

ایوبي صیب وویل: ((د ټېرې غونډې لپاره مو ښه امنیتي تدابیر نیولي وو، خو دېته یې هېڅ نه شو نیولای.))

میرزکوال صیب وویل: ((معاون صیب څخه مننه! باتدبیره قوم هغه دی، چې په تیاره کې رڼا راولي، که موږ خپله له یوه بحران څخه راونه وځو، نو بل ته به له بحرانه د راوتلو لاره څنګه وښیو؟))

داود شاه نیازي وویل: ((موږ چې څه دلایل لرل، اجماع مو پرې کړې وه، د جنوب ختیځ زون، توافق کړی و چې د اسد (۲۸)مه کې به جشن وي، په لارو او کوڅو کې به تګ راتګ هم مشکل وي، راتلونکې چهارشنبه که جوړه شي، ښه به شي، ځکه خو د جنوب ختیځ زون (اویاووتنو) مشرانو پرېکړه کړې وه چې پر دې ورځ دې افتتاح شي، نو زموږ خو همدا ورځ خوښه ده، ځکه په دې ورځ تیار شږ اوه سوه تنه سپینږیري راځي، څلي سره نږدې په یوه هوټل کې غونډه لرو، تر غونډې وروسته به څلي ته راشو، افتتاح به یې وکړو، خبره به خلاصه شي.)) تر دې خبرو وروسته یو نیم په کې وویل: که داسې توافق ته نه رسېږو، نو ښه داده چې رایګیري وکړو او خبره فیصله کړو، د وروستي نظروال په توګه باید ما خبره کړې وای، احمدزي صیب او نورو ماته وویل، خیر نو اوس تاسو ووایاست چې څه وکړو؟

ما وویل: ((له تاسو ټولو څخه مننه چې یو ځل بیا پر دې اساسي موضوع راټول شوئ او مننه خو په دې کوم چې لس میاشتې وروسته ماته د څلي وارثین په لاس راغلل، زه ډېر خوشاله یم چې دوی مسولیت پر غاړه اخلي او د منار د بشپړېدو افتتاح کوي، ما د اسد د (۲۸)مې لپاره خپل لسګونه دلایل لرل چې اوس خبره ډیالوګ ته نه باسو، د رایګیرۍ خبره هم ځکه نه کوو چې رایه اچونه په هغه حالت کې خلک کوي چې د ټولو خواوو تناسب په کې مراعت شوی وي، څوک د رایې حق لري او څوک یې نه لري، د دې غونډې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څرنګوالی د حقیقي رایې اچونې ایجاب نه کوي نه دلته د ټول هېواد له بېلابېلو سیمو استازیتوب شته او نه هم هغه اصلي کسان چې تر دې دمه یې دا څلی رارسولی دی، نو خبره باید په اتفاق سره ترسره شي، اوس چې د جنوب ختیځ زون شورا او یو شمېر نور خلک چې نوي دې بهیر ته داخل شوي او د دې جریان تشریح او توضیح ته هم اړتیا لري، هغه غواړي کومه بله ورځ انتخاب کړي، د دې خلکو پر وروستي او نهایي هدف او مرام هم زه سل په سلو کې پوهېږم، نه غواړم، خبره کوم جنجال ته ووځي، زما هدف د څلي جوړول وو، هغه ترسره شو، که هغه کې ما صادقانه منډې وهلې وي، خدای به یې اجر راکړي، که نه نو له چا څخه د څه شي د غوښتنې اړتیا نه لرم، د څلي افتتاح اصلي موضوع نه ده، اصلي موضوع لومړی د نجات ورځ او دویم خپله څلی دی، افتتاح یې یوه ضمني او فرعي موضوع ده، اوس نو دا جرګه چې په هېڅ وجه نه د ټولو پښتنو، نه هم د ټولو سمتونو او نه هم د ټولې پکتیا د ولسونو استازیتوب کولای شي، خو بیا هم چې د افتتاح د ورځې پر تغیر ټینګار کوي، هره ورځ چې دوی غواړي همغه دې وټاکي، لکه څنګه چې نیازي صیب وویل، د چهارشنبې ورځ هلته تیاره غونډه ده، پر همغې ورځ دې افتتاح کړي. ځکه چې د دویم ځل لپاره به ورته بیا د دې خلکو راټولول هم مشکل وي، نو ښه ده چې پر همغه ورځ یې افتتاح کړئ.

د دې ډول غونډو پر هدف مور پوهېدلو، چې اکثره دا ډول غونډې د حکومت له خوا جوړېږي، د ډوډۍ او هوټل لګښت یې هم حکومت ورکوي، څه متحدالمال خبرې په کې وشي او د حکومت ځینې خبرې تائید شي او یو نیم ناخبره په کې انتقاد هم وکړي او بیا غونډه پایته ورسېږي.

هره ورځ د شوراګانو مشرانو ته هم سخته وي چې خلک راټول کړي او لګښت پرې وکړي، یو شمېر خلکو ته چې د غرمې ډوډۍ ورنه کړې او هم د موټر کرایه، د نړدې خپلوانو جنازې ته هم نه ځي، نو پاتې شوه ملي غونډو او جرګو ته تګ. ما ویل څه څه ته به یې په تکلیفوو چې ورځ تغیر کړو، نو پرېږده چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر څه د دوی په خوښه تمام شي. خدای حاضر دی چې تر دې دمخه شپه چې د نذیر احمدزي په کور کې پر همدې مناسبت غونډه وه، تر هغه وروسته مې له خپل ضمیر سره مشوره وکړه او پربکړه مې وکړه چې څه دوی وایي همغه ورسره ومنه، څرنګه چې ځان له یوه تاریخي مسولیته خلاص کړم، نو ځکه خو مې اول دوی ټولو ته نوبت ورکړ، په پای کې مې وویل، ورونو! زه دلته نه د کوم ګوند، نه د کومې شورا، نه د کوم قوم او نه د کوم سمت په استازی خبرې کوم، د یوه عادي افغان په توګه مې خپل نظر او دلایل پخوا بیان کړي وو، اوس چې تاسې خپل نظر لرئ، ورسره مخالفت نه لرم، تاسې ټول کارونه په منظم ډول جوړ کړئ، که موږ غوندې خلکو ته په کې اړتیا وه، پر موږ غږ وکړئ، څه مو چې له واکه او ځواکه پوره وي، هغه به ترسره کوو، یوازې یو وړاندیز لرم او هغه دا چې تر دې ځایه مالي حسابونه ټول پاک او شفاف دي او ټولې پیسې زما په خپل لاس ټپکه دار ته وررسېدلې او لاسلیکونه مې ترې له نېټې سره سم اخیستي دي، هغه مالي راپور زه درکوم، داسې نه شي چې وروسته نور

د نذیر احمدزي په کور کې د جرګې یو انځور

خلک دعوه وکړي او ووایي چې ما خو په کې دومره پیسې اچولې دي، هغه زما نوم څه شو او یا د هغو کسانو نومونه هېر او تېر شي چې تر دې دمه یې خلي ته پیسې ورکړې دي. نو هغه راپور چې په هر چا لولئ، بې طرفه وي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

که با طرفه، هغه بايد دقيق وي، ځکه چې سبا به هغه خلک وايي چې پيسې مور ورکړې او نومونه د نورو خلکو يادېږي، هغو ته زه مسوليت لرم چې د خپلو پيسو حساب و کتاب يې څرګند کړم. دويمه مسله داده چې دوه ځله دا ځلی له ستونزو سره مخامخ شو، يو ځل ښاغلي ګلاب منګل په کې مداخله وکړه او مشکل يې حل کړ او دويم ځل شميم کټوازي فوق العاده همکاري وکړه او يو بل ساختماني شرکت يې پيدا کړ چې پاتې کارونه يې پر مخ يوړل، نو د هغوی له تصميم پرته که هره جرګه پرېکړه کوي، هغه به بې انصافي وي. ځکه کوم کسان چې دلته اوس پرېکړه کوي، دا د بحران په وخت کې يو هم حاضر نه وو او نه يې څه ترسره کړي، نو پر همدې خبرو مو دعا وکړه، غونډه پايته ورسېده، نذير احمدزي صيب او نورو منه وکړه، نيازي صيب وويل، لږ وخت راکړئ، هغه په تېر وخت کې زما د کارونو ډېره ستاينه وکړه او ډېرې تائيدي خبرې يې وکړې، خو ما ټولو ته وويل، تاسې خپلې جلسې ته دوام ورکړئ، نور کارونه پسې تعقيب کړئ او څه چې مو فيصله وکړه، که مور ته د مرستې اړتيا احساسېدله، هغه به ترسره کوو.

په همدې کې ما له ټولو اجازه واخيسته او د خپل کور پر لوري رهي شوم، د شپې مهال مې څلی هم وکوت او د پنجشنبې سهار يو ځل بيا څلي ته لاړم او دغه راز مې پر همدې ورځ چې د اسد (۲۶)مه نېټه وه، د ازادۍ د کليزې د نمانځلو لپاره د پاتې کارونو د سرته رسونې په خاطر چټکې هڅې پيل کړې. د پنجشنبې ورځ ډېره مصروفه ورځ وه، د يوې غټې غونډې لپاره ترتيبات نيول چې لا ډېر کارونه يې پاتې وو، نو ژر مې يو کاري پلان جوړ کړ، دا مهال د ښاروالۍ د دولسمې ناحيې رييس (عبيدي صيب) او د حوزې د ملي امنيت امر (حاجي محمد زمان) راته زنګ ووهه چې هلته د احمد شاه بابا مېنې ولسونو د (رضا رفعت) او (بهشتې) چې د سږ کال کانکور کې اول نمره ګان شوي او يو بل قاري صيب (نصير احمد) په ويار غونډه جوړه کړې، که ته رانه شې، دا خلک او مور ټول خفه کېږو، مجبور شوم، هلته لاړم، ښه لويه غونډه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه، (۱۲) بجې له هغه ځایه ځلي ته لاړم، پاتې کارونه مې ورته وویل او بیا له هغه ځایه یوه بجه دفتر ته راغلم. په دفتر کې مو له انډیوالانو سره د استقلال د ورځې نمانځغونډې ته ترتیبات ونیول، ځرنګه چې سږ کال په کابل او ټول افغانستان کې د خپلواکۍ جشن نمانځل کېده، نو هغه دوه درې ستېجه چې ډېر ښایسته وو او دا دوه کاله مورِ د یوې شپې لپاره په (۲۵۰۰) ډالره په کرایه راوړل، سږ کال دا محدود ستېجونه مخکې تر مخکې ریزرف شوي وو، د دفتر ملګرو وویل، مورِ یې تر هغه په ښه ډیزاین جوړوو، هم کم لګښته دي او هم به یې هر وخت جوړوو، خوازې مو راوغوښتلې او ماسپښین مهال پرې کار پیل شو. مورِ د اسد (۲۸)مه، کال پر کال د اسد پر (۲۶)مه نمانځو او بیا یې یوه ورځ وروسته پر (۲۷)مه شپه چې سبا یې د استقلال ورځ وي، خپروو، نو دا کار مو هم د پلان مطابق روان و.

د شپې اته نیمې بجې غونډه پیل شوه، د خدای فضل و، دومره کسان راغلي وو چې د ټلوېزیون په انګړ کې نه ځایېدل، غونډه په ښه ډول پیل شوه او په

په ژوندون ټلوېزیون کې د خپلواکۍ ورځې د نمانځې یو انځور

ښه ډول پایته ورسېده، په غونډه کې مې یو خل بیا د ځلي د اکمال خبرې وکړې او هم مې د مرستندویانو نومونه په ترتیب سره واخیستل او ومې ویل چې له دغو کسانو پرته بل هېڅا مالي مرسته نه ده کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د څلي ډبرليک او د هغه برخليک

د جمعې ورځ سهار (۸)بجې ټلوېزيون ته راغلم چې ځينې کارونه منظم کړم، جلال اباد ته مې د تګ تياری نيوه، ځکه چې د اسد له (۲۸)مې نېټې څخه د څلي افتتاح هم وځنډېده او دلته د ازادۍ په وياړ زمور غونډه هم پايته ورسېده، څه وخت راته سپما شو. د پنجشنبې ورځ لس بجې راته له ننګرهار څخه ځينو دوستانو زنګونه ووهل چې که مور سره په جلال اباد کې د خپلواکۍ جشن ونمانځې ډېر خوند به وکړي، هغوی وويل، دجمعې ورځ تر دوو بجو که جلال اباد ته راشې، مور ښار کې ګرځو، د هېواد بيرغونه راسره دي، نو ته هم مور سره وګرځه، ما ويل ډېر کارونه دي دروبه نه رسېږم، هغوی وويل، څه يو ساعت نور هم (۴) بجې درته منتظر يو، د ټولو هيله ده، ويې ويل زمور نور مشران خو ډارېږي، په داسې پروګرامونو کې ګډون نه کوي، نو ټولو ويل، يون صيب که راشي، زمور ستړيا به رفع شي، جشن به خوند وکړي، ما ويل زه کوښښ کوم، خو وعده سل په سلو کې قطعي نه ده، هغو وويل، قطعي يې کړه. د پنجشنبې مابنام ناوخته د ننګرهار والي (ګلاب منګل صيب) زنګ ووا‌هه، اول يې د څلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حال او احوال پوښتنه وکړه، هغه له جنجالونو خبر وو. بیا یې وویل که جشن لپاره ننګرهار ته راشي، ډېره به ښه شي، ما وویل، دلته کارونه دي، خو کوښښ کوم. د جمعې سهار (۸) بجې ټلوېزیون ته راغلم، دغه یادښت مې ولیکه، اوس غواړم، په ژوندون کې د تېرې شپې د پروګرام د ایډېټ پوښتنه وکړم، بیا غواړم منار ته ډېر لیکونه یوسم، چې تردې دمه یې چا مخ نه دی لیدلی، د هغو تر نصب او په خلي کې که ممکن وو، دیوه بیرغ تر نصب وروسته غرمه دولس-یوه بجه دننګرهار پر لوري حرکت وکړم.

د اسد پر (۲۷)مه د جمعې مبارکه ورځ شاوخوا لس بجې مې دوه ډېرلیکونه چې مخکې مې د هغو د څرنګوالي په باب یادونه کړې وه، خلي ته یوړل، مجیب الرحمن لحاظ هم راسره و، خلي کې مې کارګرانو ته وویل چې زه اوس تیار ولاړ یم، دا ژر ولګوئ، ځکه چې مخکې تر دې چې خلی افتتاح شي، هر سړی پرې یوه تبصره کوي، ځینې به بیا وایي چې زما نوم ولې په کې نه شته، ما خو هم یوه ورځ په کې منډه ترډه کړې، ساختماني انجنیر ته مې وویل چې کله دې هم ډېر لیکونه نصب کړل، یوه پرده پرې وغوړوه چې تاسو دلته کار کوئ (تیرې فرشوئ)، هر سړی به راخېرې، بیا به دا ډېر لیک ګوري او تاسو ته به د کار مزاحمت پېښوي او یو شمېر هغو تنګنظرانو ته به هم پلمه په لاس ورشي چې نه خپله کار کولای شي او نه هم نور زغملای شي. انجنیر نصیر احمد پوپل راته وویل چې ته ښغمه اوسه، کله چې کار خلاص شو، زه ورته یو پوښ ورکوم او د پرانیستې پر ورځ به یې ترې ښرته لرې کړو. زه ښرته ټلوېزیون ته راغلم او د جلال اباد سفر ته مې ځان تیار کړ، ډاکټر هجرت ګردیوال چې د ملي تحریک غړی دی او کور یې څرخي پله سره نږدې سیمه کې دی، ماته یې لا پرون ویلي وو چې که جلال اباد ته ځې، نو د جمعې ورځ غرمه مې د کندوز پخوانی والی (سلیم خان کندوزی) او وکیل صیب (اجمل عمر) مېلمانه دي، نو تیار په دې لاره راشه، غرمه به دلته تېره کړې، بیا به ځې. دولس نیمې بجې له دفتره ووتم، ما ویل څه د خلي کار به وګورم، بیا به د بابا مېنې پرلاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

څرخي پله سیمې ته ځان برابر کړم. کله چې څلي ته لاړم، نو کاریګرانو د یوه ډبر لیک د نصب کار پیل کړی و، څرنګه چې ډبرلیک په ډبر احتیاط لګول کېږي، نو وخت غواړي، نو ځکه ترې روان شوم، یوه نیمه بجه د ډاکټر هجرت ځای ته ورسېدم، ډوډۍ یې ماته معطله کړې وه، کندوزي صیب او اجمل عمر صیب سره مې څو دقیقې د مملکت پر مسایلو بحث وکړو، دې کې یې وویل، ډوډۍ تیاره ده، بله کوټه کې ډوډۍ ایښې وه، کله چې ډوډۍ ته تللو، نو په دې وخت کې د (انجنیر نصیر یما) له خوا زنګ راغی، انجنیر یما هغه څوک دی چې د دې منار د بهروني ډیزاین نقشه یې جوړه کړې وه. ماته یې وویل: ((استاد انجنیر نصیر هستم، از میدان هوایی گپ میزنم، همین حالا از ساحه کار به ما کاریگر زنگ زده بود، که دو نفر از موتر سیاه ضد مرمی تا شد، مرا تهدید هم کرد، یک سنگ (کتیبه) که نصب شده بود او را و دیگری که در زمین به دیوار تکیه شده بود، هر دویش باخود برد، نمبر تلفون خود را هم داد و گفت هر کس امد این نمبر ما است، برای ما زنگ بزند، و گفتند که ما عضو یا معاون شورای ولایتی پکتیا هستم، این منار مربوط ماست، این سنگ ما اصلاح میکنیم، و دوباره میاریم، و نام خود را صمد ځاځی معرفی کرد)) چورت مې ډبر خراب شو، ما ویل که دا مسله لکه د هغو نورو په شان یو ځل مشورې ته لاړه، نو هېڅکله به یې سم حل راونه وځي، دې وخت کې بیا غږ شو، استاده ډوډۍ تاته منتظره ده، ژر لاړم، ډوډۍ ته، خو چندان سبه راباندې ونه لګېده، ژر مې یو څو مړۍ تېرې کړې، له والي صیب او وکیل صیب څخه مې اجازه واخیسته، ورته مې وویل چې ځلور بجې ننګرهار کې یوه غونډه ده، باید ځان ورسوم، دوه بجې او پنځه لس دقیقې د ډاکټر هجرت له کوره راووتم، تنګي ته دوه نیمې بجې ورسېدم، کله مې زړه غوښتل چې راځه ببرته وګرځه، بیا مې وویل، سبا خو غیر له هغې هم د اسد (۲۸)مه ده، خیر یوه ورځ به ګوزاره وکړو، په همدې منځ کې مې نذیر احمدزي صیب ته زنګ ووا‌هه، ما ویل دغسې پېښه شوې، صمد ځاځي ډبرلیکونه ځان سره وړي دي. هغه وویل، لږ صبر

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوه، چې زه ورته زنګ ووهم، بېرته يې ماته زنګ وواهه چې هغه وايي موږ سره مشوره نه ده شوې او په خپل سر دا تيرې راوړل شوې دي، دا نومونه موږ ته د منلو وړ نه دي، دې کې پخواني شهيدان نه دي راغلي، موږ به ټولو سره مشوره کوو او بيا به تصميم نيسو چې دا او که نورې تيرې ولګوو، ما ورته وويل چې د وړلو مشوره يې له چا سره کړې ده؟ ده ته دا صلاحيت چا ورکړی چې د نورو له مشورو پرته دا کار وکړي، بل ده خو په څلي کې څه عملي ونډه هم نه ده اخيستې چې که چېرې دی نه وای، نو دا څلی به نه و جوړ شوی، بل نور څلي او ودانۍ چې جوړې شوې دي، هغه دې وکتل شي چې هغو کې ډبر ليکونه څه ډول ليکل کېږي، مخکې يې پر ما تور پورې کاوه چې دی په کې خپل نوم ليکي، اوس دې په کې زما نوم پيدا کړي. نذير احمدزي وويل، څه خير دی، ته لږ اوسېله کوه، زه يې انشاء الله يو دوه ساعتونو کې حلوم، کله چې نغلو ته ورسېدو، نو ساعت څه باندې درې بجې وې، موټر خراب شو، موټر مې په يوه خوندي ځای؛ د کابل طرف د نغلو ډنډ په وروستۍ برخه کې د کبانو په نويو جوړو شويو هوټلونو کې ودروه، له سروبي څخه مستري راغی او موټر يې جوړ کړ. ما په دې منځ کې چای وڅښه، د هرات، کابل، ننګرهار او ځينو نورو ولايتونو له يو شمېر اوسېدونکو سره مې، چې همدلته دمه کېدل، سياسي بندار وکړ، ماښام مانځه مهال مې والي صيب ګلاب منګل وليد، هغه وويل، تر لمانځه وروسته به مجلس کوو. تر لمانځه وروسته مې يو څل بيا ورته د څلي تېر داستان او اوس د ډېرليکونو برخليک او د افتتاح مراسم ټول تشريح کړل. هغه نذير احمدزي ته زنګ ووهه، هغه په يوه محفل کې و، خبرې ورسره ونه شوې.

د شپې زه جلال اباد کې خپل کور ته لاړم، چورت مې خټه و، شريف الله ناصري او فريدون شېرزي ته مې وويل، ښار کې ځوانان ډلې ډلې ګرځي، که خوښه مو وي، راځئ موږ به يې هم په جشن کې ګډون وکړو. لومړی مستوفيت واټ ته ورسېدو، کله چې خلکو موږ وليدلو ټول راټول شول،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویل یې یادګاري عکسونه اخلو، ګڼه ګوڼه چې زیاته شوه، نو یو ځوان وویل، یون صیب د هغه موټر سر ته پورته کړئ چې هم خلکو ته مبارکي ورکړي او هم خبرې وکړي. دې سره پوه شوی نه یم، خلکو په دقیقه کې د موټر سر ته وخېړولم، د ملي بیرغ په رنګ، رنګ خولۍ یې راته په سر کړه، ملي بیرغ یې راته غاړه کې واچوه، ټول څو شپې غلي شول ما ټولو ته د خپلواکۍ مبارکي ورکړه او بیا مې یو څو شعارونه هم ورکړل، دوی ټولو بدرګه کول، شپېلي، چکچکې او ګرم احساسات څرګندېدل، کله چې زما شعارونه خلاص شول، نو دې کې د موسیقۍ یو درز شو، ځوانانو په اتڼ او ګډا شروع وکړه، واړه او ځوانان له مخې لګیا وو، چا مخونه د ملي بیرغ په شان درې رنګه رنګ کړي وو، چا درې رنګه جامې اغوستې وې، څرنګه چې دا مهال جلال اباد کې ډېره ګرمي وه، نو له ټولو خولې روانې وې، د هر ځوان مخ او بدن له درې رنګه رنګونو ډک و، عیناً لکه په هند کې چې د رنګونو (هولي) مېله وي. ټول جلال اباد رنګین وو، کله چې موسیقي لږ ارامه شوه، یو دم یو ځوان غږ کړ، ژوندی دې وي یون صیب چې په دې توره شپه کې له موږ سره جشن نمانځي، ټولو بدرګه کړ، بل وویل، مرګ دې وي په معلم عطا، مرګ دې وي په دوستم، ټولو ورسره دا شعارونه بدرګه کول. دې وخت کې مې یو چاته وویل چې د اشخاصو ضد شعارونه مه ورکوئ، نن یوه ملي ورځ ده، د خپلواکۍ شعارونه ورکړئ. بیا نور دا شعارونه غلي شول، د ښار درېو نورو واټونو ته لاړم، هر ځای کې د خلکو همدومره مینه او هرکلی و، د خلکو مینې زما هغه ستړیا تر ډېره حده وایسته چې د نجات منار د بیا جوړونې په برخه کې د یو شمېر تنګنظرو اشخاصو له خوا راته رامنځته شوې وه. د شپې ۱۲ بجې کور ته لاړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار اته بجې بیا د ولایت مقام ته ورغلم، مېلمانه هم راروان وو، والي صیب (محمد ګلاب منګل) یو ځل بیا نذیر احمدزي ته زنګ وواهه، ټلېفون یې رخ شو، د مشکل د حل په باب یې ورسره خبرې وکړې، هغه ورته ډاډ ورکړ، بیا ما منګل صیب ته وویل چې ته خپله کابل ته لاړ نه شې او ټول راټول نه کړې دا په یو او دوه ټلېفونونو مشکل نه حلېږي. والي صیب په دې قانع شو چې کابل کې به د یکشنبې پر ماښام یوه جسله ونیسو، والي صیب وویل، د دې ځای تر جشن وروسته، هلته په غازي امان الله خان لوبغالي کې په همدې مناسبت د کرکټ لوبې دي، هغه به هم موږ سره په ګډه وګورې. جلال اباد کې جشن په ښه شور او خوږ سره تېر شو، بیا غازي امان الله خان لوبغالي ته لاړو. هغه هم ښه خوندور پروګرام و، د لغمان والي عبدالجبار نعیمي صیب هم حضور درلود. (زهیر صیب) چې دا څو کاله په ننګرهار کې د ملي جشنونو په جوړېدنه

په جلال آباد کې د خپلواکۍ ورځې د جشن یو انځور

کې کارنده ونډه لري، راته وویل چې نن شپه زموږ لوی تفریحي پروګرام دی، ضرور پاتې شه، موږ ډېر خوشالېږو، پاتې شوم، د شپې جشن ته لاړو، په زرګونو ځوانان او له کوزې پښتونخواه څخه مشهور هنرمندان ورته راغلي وو، ملي ترانې وویل شوې، ډرامې اجرا شوې، د مدني ټولنو استازي (قرار عزیزي صیب) څو تنو مشرانو ته مډالونه هم ورکړل، زه یې هم یاد کړم، دوی دې خدای ښاد کړي، سهار اته بجې له کابله د جلال اباد پر لوري راغلم، یوولس

(c) ketabton.com: The Digital Library

نيمې بجې راورسېدم، لږ استراحت مې وکړ، څلور بجې ټلوېزيون ته لاړم، د پکتيا د يو شمېر قومي شوراګانو استازي او څو تنه مخور شخصيتونه راغلي وو، هم يې د څلي په باب بحث وکړ او هم يې د ډبرليک موضوع يادە کړه. د ډبرليک موضوع کې دوی هم څو نظرونه لرل، چا وويل نومونه دې وليکل شي، چا وويل، نه دې ليکل کېږي. معمولاً هغه کسان د نورو د نومونو د ليکلو مخالف وو چې پيسې يې نه وې ورکړې. د دې داستان ليکل ځکه ضروري دي چې هره هغه موضوع چې يو طرف په کې زيانمن شوی وي او اکثريت ته په کې زيان نه وي اووښتی، نو که دا وخت کې مسله مشورې او رايې اچونې ته واچول شي، د اکثريت نظر اتومات تايدېږي. هغه کسان چې مادي او معنوي قرباني يې ورکړې وي، که هغوی حق په جانب هم وي، هغه نور هم تاوانې کېږي. اصولي صيب چې دا څه موده بهر کې و او ما ورسره له جلال اباده په (وټس اپ) خبرې کولې، راته وويل چې يکشنبه مازيګر رارسېږم، اول ستا دفتر ته او بيا د غونډې ځای ته ځو.

په ژوندون ټلوېزيون کې د پکتيا له مخورو سره د ناستې يو انځور

اصولي صيب شپږ بجې زمونږ دفتر ته راورسېده، د پکتيا له مخورو څخه مې خداى پامانې واخيسته، ما او اوصولي صيب مجلس وکړ، ټول جريان مې ورته تېر کړ او بيا له ژوندون څخه د څلي پر لوري لاړو، هغه مو وکوت، دی هم ډېر خوشاله شو او بيا د والي صيب ګلاب منګل کور ته ورسېدو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

درنه جرگه او ترخې خبرې

د زمري پر (۲۹)مه د یکشنبې ورځ د شپې اته بجې به وې چې زه او اصولي صیب د ګلاب منګل کور ته ورسېدو، حاجي خان محمد باز منګل چې (لس زره ډالر) یې دې خلي سره مرسته کړې وه، هغه او څو تنه نور سپین ږیري هم راغلي وو. ګلاب منګل، نذیر احمدزي او نورو ته مې لا مخکې تر مخکې دا ویلي وو چې دې غونډې ته باید اکثره مالي مرستندویان او د متعرضینو په استازي دوه درې تنه راشي چې یو بل ته د مرستندویانو د نوملیکنې یا نه لیکنې په باب قناعت ورکړي، که دوی یو بل سره موافقې ته ورسېدل، نو زمونږ هېڅ اعتراض نه شته او که بیا هم هره شورا خپل لس پنځه لس تنه غړي خپلې دې غونډې ته راولي او هر یو بیا په خبرو کې ځان ته د مساوي وخت حق غواړي، دا خو نو بیا د هغو کسانو په حق کې ظلم کېږي چې اصلي لګښت یې ورکړی او هغه کسان چې د نورو حق سلبوي، دا خو نو بیا کوم اخلاقي ارزښتونه نه دي. څو شېبې ناست وو چې ضیاء الحق امرخېل صیب راغی ورپسې غلام محمد کاموال چې دواړوپه خلي کې یو (یو نیم زر) او بل (زر) ډالره

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرسته کړې، یوازې یوازې راغلل. ما احمدزي صیب ته ویلي وو چې د متعرضینو په استازی دې صمد ځائی، داود شاه نیازی او یو تن بل څوک راشي، هغه کسان چې د خپلو ټولنو استازولي وکړای شي له یوې شورا دې ګڼ شمېر کسان نه راځي، خو کله چې احمدزی صیب راغی، هغه سره صمد ځائی، نیازی صیب، ایوبي صیب او نهه لس تنه هغه نور ځوانان هم راغلل چې دا څو ورځې یې پر همدې مسله مورِ سره ناندرۍ وهلې وې او غوښتل یې چې یوازې د دوی خبرې باید تائید شي. ما چې دا ډله وکتله، ښرته هغه زوړ داستان را په زړه شو. حاجي صیب عبدالباري منګل سره هم څو تنه وو، زړه کې مې وویل، له دې جرګې څخه حتمي د خفګان بوی راځي.

لومړی امرخبل صیب د قران کریم یو څو ایتونه تلاوت کړل، بیا احمدزي صیب خبرې پیل کړې، د څلې په باب یې یو ځل بیا تېر داستان په داسې شکل بیان کړ، لکه څوک چې د بل چا د شولو نهال ګزو ګام کړي، له ډېرو شیانو څخه په مجلس کې د ځینو اشخاصو د نزاکت په وجه سرسري تېر شو، نوې خبره په کې دا وه چې (زرمتي صیب) پنځه کاله مخکې د دې څلې امر اخیستی و، کار یې شروع کړی و، ښلابلو خلکو په کې منډې ترڅې کړې وې، هېڅا صرفه نه ده کړې، هر چا زیار ایستلای. د احمدزي صیب له خبرو داسې ښکارېده چې په دې ناستو کسانو کې هېڅا هم خپلې ژمنې نه دي ماتې کړې او هر چا منډه ترڅه کړې. بیا یې وویل د سقاو د زوی تر مړي وروسته بیا د زون شورا فیصله وکړه چې څلی باید جوړ شي او د پښتنو اتفاق پرې راشي. بیا یې د څلي لپاره غونډې تشریح کړې، د هغو ټولو بیان یې وکړ چې ما یې مخکې پر څرنګوالي بحث کړی دی.

الحاج محمد نذیر احمدزی

ما چې کله د احمدزي صیب مکملې خبرې واورېدې نو مجبور شوم وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

واخلم او موضوع یو څه په تفصیل سره تشریح کړم. دلته یې له ځینو تکراري برخو تېرېږم، خو ومې ویل چې د ځلي اصلي وارثان یا مدعیان د ځلي د ډبرې تر اینبودو وروسته بیا تر شپږو او ځینې یې تر (۹) میاشتو وروسته راڅرګند شول. ما چې کوم کارونه کړي، د قرارداد په شمول یا تحمیلي وو، یا د ملي احساس له مخې او یا هم د وخت ضرورت له مخې او په دې کې له ټولو هغو کسانو سره چې پیدا کېدل یې شوني وو، مشوره شوې، یوازینی کار چې له ډبرو خلکو سره مشوره په کې نه ده شوې، هغه د ډبرلیک موضوع وه، دا مسله مااصولو ته پرېښوده، ځکه چې دې کې د مشورې له لارې توافق ممکن نه و، نه یوازې دا بلکې د ځلي رنګ، د ډبرو انتخاب او نور که دا ټول یو ځل مشورې ته اچول شوي وای او بیا مو د ذوقونو، فکرونو او سلیقو اختلافات هم په کې پام کې نیولي وای او بیا مو ټولو مطرحو شوراګانو سره دا خبرې مطرح کړې وای، نو کلونه کلونه وخت ته اړتیا وه او بیا به هم توافق نه و ترلاسه شوی، د یوه اتفاق لپاره به نورې بې اتفاقۍ رامنځته شوې وای، نو ځکه ممکنه نه وه چې ټول کارونه دې د ازادې او هر اړخیزې مشورې له لارې ترسره شي. د ډبرلیک موضوع هم همداسې ده. دا دوه برخې لري، یوه تاریخي برخه ده چې هغه نه زه، نه د قوم سپین ږیري، نه شورا او نه بل څوک حق لري چې په هغې کې بدلون راولي.

ډبرلیک پخوا یوازې (دري) متن درلود، داود جنبش پښتو ته هم ترجمه کړ، دویمه برخه یې د بیا جوړونې، منني او کوروداني وه. دا مو د اصولو له مخې عیاره کړې، دې ډول ته ورته ودانۍ وګورئ، هلته چې له کومو اصولو څخه کار اخیستل شوی، دلته هم همغه اصول کارېدلي، که مور غواړو چې ټولنه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

اصولو خواته بوځو، نو بايد چې اصول پر ځان عملي کړو. که منه ونه کړو، سبا نورو دې ډول کارونو کې له موږ سره ځوک مرسته نه کوي، سبا بيا هر ځوک توره سره کوي چې دا ځلی ما جوړ کړی، پرېږده چې مالي مرستندويان يې معلوم وي او د مرستې او مننې دا کلتور بايد عام شي. دا طبيعي خبره ده چې مرستې کمو خلکو ورکړي، که د هغو نومونه ذکر شي او نور چې اکثريت دي، مالي مرسته يې نه ده کړې، هغوی دې سره عکس العمل ښيي او بله خبره دا ده چې دا ډول خلک د مالي مرستندويانو په توګه ياد شوي، نه د معنوي خدمتګارانو په توګه. تر کومه ځايه چې ما پوړې يې اړه لرله، ما د خپل نوم له ليکنې ځخه په دې خاطر ډده وکړه چې تنګنظرانو ته پلمه په لاس ورنه شي او د نورو د نومونو د مخنيوي سبب نه شي. يانې موږ کې تنګنظري دومره عامه ده چې يو ځوک يو چا سره مرسته کوي، هغه ترې مننه کوي او درېيم کس وايي چې ته ځه حق لرې چې له هغه ځخه مننه کوې؟ زه په دې کې موافق نه يم! د دې ډبرليک پر ټولو خواوو مې هر اړخيزه رنا واچوله او دا مې ورته وويل چې صمد ځاځی تللی، په تور موټر کې او ډبرليک يې راښکته کړی او ځان سره يې وړی دی. دا د دې پيغام ورکوي، چې ځلی مصون نه دی، سبا به يو بل ځوک ورځي، د هغه به د برېښنا ګروپ خوښ نه وي، يوه ډبره به يې خوښه نه وي، هغه به هم د خپل ذوق مطابق هغه راباسي او ځان سره به يې وړي. ګڼ شمېر دلايل مې نور هم وويل چې د ليکنې د زيات اوږدوالي له امله ورځخه تېرېږم. پر دې هم رنا واچوله چې په منه کې ولې لوی کندهار، لوی ننګرهار، شمال او مرکز په ترتيب سره راغلي او د لويې پکتيا ټول ولسونه مو ولې د کوربنو او مننديانو په توګه راوړي دي. دا خبره خپل حکمت او خپل منطق لري. دا مهال ضياء الحق امرخپل اجازه واخيسته، که ځه هم ټول مجلس ورته وويل چې کېنه، خو هغه وويل، زه کار لرم، خو هيله مې ده چې په وړو وړو خبرو پسې ونه ګرځوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې پسې احمد ګل توتاخېل خبرې وکړې، ویې ویل چې په مجلس کې باید توند الفاظ ونه کارول شي، زه د توتاخېلو د شورا په استازی وایم چې که چېرې نومونه راځي بیا چې د (انجنیر دلاور توتاخېل) نوم یې په سر کې رانه شي، نو بیا دې د هېڅا هم نه راځي، نقشه هغه جوړه کړې او تر ټولو زیاته قرباني یې ورکړې، احمدګل توتاخېل یو ځل بیا د قرارداد مسله یاده کړه چې مورِ خبر نه شو چې څنګه وشو، د هغه لکه چې زما داستان له یاده وتی و چې ما د دې جبري قرارداد تفصیل ورته څو ځله بیان کړی و. دې پسې صمد ځاځي نوبت واخیست، هغه تر نوبت مخکې هم څو ځله لنډې لنډې خبرې وکړې او غوښتل یې زما خبرو کې هم مداخله وکړي، خو ټولو ورته وویل چې خپل نوبت کې دې خبرې وکړه. صمد ځاځي وویل: زه د نومونو مخالف یم، زه د یون د خبرو مخالف یم، یون ټول عمر قومونه په جنګ اچولي دي، شیطاني یې کړې، اوس هم شیطاني کوي، دا اوسنی غونډه یې هم یوه شیطاني غونډه ده، د شیطانت لپاره یې راباللې ده، دی په قومونو کې نفاق اچوي، دی څه کاره دی چې راځي د ځلي په کار کې مداخله کوي، ځلی زمورِ دی، دی هېڅ حق نه لري چې راشي او مورِ کې نفاق واچوي، زه پوهېږم ځلی، د هېڅا نومونه په کې نه پرېږدم، دلته خلکو شهیدان ورکړي، هغه به پر ځای پاتې وي، اوس به د یو څو تنو نومونه په کې راځي، زه درته وایم چې دې کې پیسې پټې شوي، ما ټول حساب نیولی، دا به زه نیسم، غلاوې دوی کوي، تورونه پر نورو پورې کوی، زه له اوله د دې قرارداد مخالف وم، دا دوی له ځانه کړی، دا شیطان دی، بې غیر له شیطانته یې بل کار نه شته، اوس زمورِ د لویې پکتیا په قومونو کې

احمد ګل توتاخېل

(c) ketabton.com: The Digital Library

تفرقه اچوي، څه وروره خپل کار دې کوه، ته څوک یې چې راځې او دې کار کې مداخله کوې؟ صمد ځاځي دا خبره هم یاده کړه هر څوک چې خپلې

صمد ځاځی

پیسې غواړي زه به یې بېرته خپلې پیسې ورکړم، خو څلي کې یې نومونه نه پرېږدم. دا مهال که هر څومره خلکو ورته وویل چې کښه غلی شه، شخصي حریم ته مه داخلېږه، ډېر تېز مه څه، حق نه لري، په دې هوجره کې څوک توهین کړي، خو هغه داسې تېز روان و چې د هېڅا خبره یې نه اورېدله، ډېرې نورې توندې خبرې یې هم حواله کړې چې د ځینو پر لیکلو یې انسان څه چې کاغذ هم شرمېږي، مجلس ډېر بې خونده او پیکه شو، ما ورته هېڅ ونه ویل، یوازې په قلم مې د ده د مبارکې خولې خبرې لیکلې. هغه ډېر احساساتي و، لاسونه یې خوځول، خپل حواس او خوله یې نه شوه کنټرولولای، څه یې چې په خوله راتلل، هغه یې ټول ویل، کله چې جرګې دی له توندو خبرو منع کاوه، ما ورته ووېل، دی خپلو خبرو ته پرېږدئ چې

عبدالستار میرزکوال

اصلي جوهر یې معلوم شي، که تاسې د ده خبرې بندې کړئ، نو اصلي ماهیت یې پټ پاتې کېږي.

ده پسې میرزکوال صیب یو څل بیا د تېرو ورځو په شان نوبت واخیست او ویې ویل چې زه له یون څخه ډېره منه کوم، ده ډېر زحمت ګاللی، خو راځئ چې اوس دا جنجال حل کړو، د نومونو له لیکلو څخه به تېر شوچې اختلاف تري پیدا کېږي، نه به یې لیکو، پر خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت به غونډه ونیسو، پر همدې به اتفاق وکړو. د میرزکوال صیب خبرې تفصیلي وې، خو لنډ نچوړ، محتوا او ماهیت یې همدا وو.

غلام محمد کاموال

غلام محمد کاموال صیب وویل: راځئ چې ټول د اتفاق او اتحاد خبرې وکړو، دښمن راکې خپلونه جوړ کړي او نور مو هم سره پاشي او دلته مورږ په وړو خبرو نښتي یو. د کاموال صیب د خبرو محتوا داوه چې د صمد ځاځي له خبرو سره جوړ نه و، خو خبره یې په ادبي او مرموز ډول کوله. دا وخت ډوډۍ تیاره شوه، کوربه غږ کړ، ډوډۍ ته راځئ، ما دا مهال پرېکړه کړې وه چې زه ځم خو بیا مې وویل، د پښتانه له کوره د ډوډۍ پر مهال تلل د کنځلو په مانا دي، همدومره کنځلې بس دي چې ما وخوړلې، نو ولې یې زه په بله مانا بل چاته وکړم. ګلاب منګل ډېر لګښت کړی و، د دې جرګې د ځینو غړو د الفاظو په تناسب د ډوډۍ قیمت ډېر لوړ و. ما یو دوه مړۍ تېرې کړې، خو لکه سنګتیا چې سړی تېروي، هېڅ فکر مې نه کاوه چې د جرګو او مرکو په کور کې د پښتنو د نرخ پر دسترخوان دې دا څه واورم، ځان مې ډېر ټینګ کړ، تر یو سخت عاطفي فشار لاندې وم، د خوشال او پیر روښان کیسې رایادې شوې: زه یې چالره وهم، قدر یې چا زده، په اور وسوه دغه توري قلمونه. څو ځله مې د سترګو کونجونو ته اوښکې راورسېدې، ځان مې ټینګ کړ، خو د خبرو مجال نه و.

تر ډوډۍ وروسته کله چې بېرته مجلس راټول شو، ما ټولو ته وویل، که له ما څخه څوک خفه شوي او یا هم د مجلس بې نزاکتي شوې وي، زه له ټولو څخه بښنه غواړم، نور زه ستاسو ټولو په اجازه رخصت اخلم، تاسو خپله فیصله

(c) ketabton.com: The Digital Library

حاجي خان محمد باز منګل

وکړئ، که بيا هم مور غوندې خلکو ته په کې څه ضرورت و، احوال راکړئ، زه جګ شوم، خو حاجي خان محمد باز منګل، حاجي عبدالباري منګل او څو تنو نورو ټينګ ونيولم، ويل يې هېڅ امکان نه لري چې لاړ شې. څو چې دا جرګه پايته نه وي رسېدلې، ته نه شې تللای، په ډېر زور يې کېنولم. دا مهال حاجي صيب خان محمد باز منګل وويل: اول خو زه دا خبره کوم چې دا د چا د توهين او تحقير ځای نه دی، نن چې دلته د يون صيب کوم توهين او سپکاوی وشو، دا د ده توهين نه دی، دا د ټولو پکتياوالو توهين دی، که چېرې دا افتخارات د ټولو وي، نو بيا خو ټولو ته حق ورکړئ او که بيا يوازې د پکتياوالو وي، نو بيا مو څه کول چې له نورو قومونو او ولايتونو څخه مو دې ځلي ته خلک راغوښتل او جرګې مو ورسره کولې، سمه ده يون صيب د لغمان دی، خو ده خو د ټولو پښتنو غم پر سر اخيستی، د دې پر ځای چې منه ترې وشي، اضافي تحقيرېږي او توهنېږي. زه له صمد ځاځي څخه جدي خفه شوم، بايد رسماً له يون صيب څخه بښنه وغواړي، ما ويل حاجي صيب بښنې ته هېڅ اړتيا نه شته، څومره چې دا مسله شاربو لاپسې خرابېږي، تاسې مشکل حل کړئ، بښنې څه کوئ، تر دې ما ته سختې کنځلې شوې دي، اوس څلی تکميل کړئ! صمد ځاځي لا هم لاسونه خوځول او ګوابنه يې کوله او تا فکر کاوه چې دا ټول بهير له پيله تر پايه د ده په مټ رارسېدلی، بيا يې هم وويل: زه داسې خلکو سره جرګې ته چېرته کېنم، دا خو تاسو راوستم، ده مخکې د ټلېفون خبره يادە کړه، دی خو څه جبرائيل امين نه و چې ما به يې ټلېفون ځوابوه. څومره چې دې د هغه يادونه کوله، هغه نور هم ګرمېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا مهال عبدالرشید ایوبي صیب د خبرو نوبت واخیست، ویې ویل چې د ځلي د تاریخ په باب خو معاون صیب (نذیر احمدزي) رښا واچوله، یون صیب هم خبرې وکړې، زه یې تائیدوم. زه خپله له پیله تر پایه د ځلي په کار کې شریک وم، ان د سکرتریت چارې مې هم پر مخ وړلې، تلاوت مې هم کاوه، زه په پیل کې په دې نظر وم چې نومونه دې ولیکل شي، چې خلک تشویق شي، خو اوس په دې نظر یم چې که ونه لیکل شي، ښه به وي، ایوبي صیب څو نورې خبرې هم وکړې، خو لنډیز یې همدا و، سره له دې چې ایوبي صیب ته مې ماسپښین مهال زنګ وهلی و، چې په ډبرلیک کې ستاسو نومونه راغلي دي، خو یو شمېر خلک یې مخالف دي، ما ستاسو د نومونو د حفاظت په خاطر خپل نوم ایستلی دی ، اوس باید تاسې د خپلو نومونو دفاع په خپله وکړئ.

عبدالرشید ایوبي

که غواړئ اینده کې نور داسې کارونه ترسره کړئ، نو د خلکو د هڅونې لپاره دا کار ضروري دی، زمونږ په یوه منته هېڅ نه کمېږي، خو مقابل کې هغوی هغومره مرسته کړې ده. که د منفي بافاتو کلتور همداسې حاکم پاتې شي، نو ټول عمر به زمونږ استعدادونه د دوی د تنګنظرۍ ښکار ګرځي. دا چې دوی ټول په ګډه او یو ځای له احمدزي سره غونډې ته راغلل، نو غالباً چې دوی په خپل منځ کې دې توافق ته رسېدلي وو چې که خپل منځ کې هر ډول اختلاف لرو، خو (یون) ته مو باید موقف یو وي. دا یو ګمان دی، خدای دې وکړې چې حقیقت ونه لري. دا ګمان مې ځکه یاد کړ چې دا همغه ډله خلک وو چې د ځلي کار یې پیل کړ، نور یې بیا ځانونه پټ کړل، کله چې ټول کارونه ماته پاتې شول او بیا کارونه بشپړتیا ته ورسېدل، نو دا ډله یو ځل بیا له سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

رامنظمه شوه، دوی فکر کاوه که دا کار همداسې په چټکۍ پر مخ لاړ او زمونږ له مداخلې پرته ترسره شي، نو اینده تاریخ کې خو مونږ ته هېڅ نه پاتې کېږي، د دوی په فکر دا ټول کړېږټ یون ته ځي، نو ځکه خو له بیا راپیدا کېدو سره سم یې له توطیو پرته بل هېڅ کار نه و. جرګې وې، مرکې وې او لانجې وې، همدا مهال چې لانجې هم روانې وې، یوه هم یوه ورځ د ځلې د جوړښت په باب څه نه ویل چې کوم کار یې کوم ځای ته ورسېده، جنجال یې یوازې دې باندې و چې څه وخت یې افتتاح کړو او څنګه یې افتتاح کړو.

دې پسې داود شاه نیازي (د جنوب ختیځ زون د شورا رییس) نوبت واخیست، هغه په پیل کې وویل، صمد ځاځي توهین وکړ، دی باید یو پسه د ناغې په توګه جرګې ته راولي، یون صیب د ټولو پښتنو مشر دی، زمونږ افتخار دی، پاتې شوه د نومونو لیکنه، مونږ یې له اولې ورځې څخه هم مخالف وو او اوس یې هم مخالف یو، پر دې مو توافق نه دی کړی، نو ځکه مونږ ډبرې راوړې، نیازي صیب دا واضح نه کړه چې د چا او چا تر منځ توافق نه دی شوی، هغوی چې پیسې ورکوي او هغوی چې نه یې ورکوي. توافق خو له یوې مقابلې خوا سره کېږي، هغوی چې پیسې یې نه دي ورکړې، که هغوی خپل منځ کې توافق وکړي، که ونه کړي، څه مانا لري؟ تاسو خو له هغه چا سره توافق نه دی کړی چې پیسې یې ورکړي او دغه اشخاص چې له نوملیکنې سره مخالفت کوي، یو هم پیسې نه دي ورکړي.

حاجي داود شاه نیازی

ورپسې جنرال ایوب منګل خبرې وکړې، ویې ویل چې یون صیب هغو خلکو (شمالتلوالې) سره خپل خط معلوم کړی، مونږ باید دی کمزورې نه کړو، یوازې یې پرې نه ږدو، دا خو نو چې مونږ ده سره داسې چلند کوو، نو دا به اخر څنګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي؟

اصولي صيب وويل: څوک به نه خفه کېږي، ځائي ورونه او مشران که دلته څوک ناست وي، هغه دې نه خفه کېږي، زه واقعيتونه وايم، له (۱۳۹۰ل) کال راهيسې مور دې مسلې پسې ګرځو، تر وزيره لاړو، څه مو وکړل؟ څه مو ترلاسه کړل؟ نو همدغه سړی (يون) و چې دا کار يې درته منظم کړ او تردې ځايه يې راورسوه، اوس د دې مستحق دی چې توهين شي؟ صمد حاجي بايد ناغه ورکړي، ده ټوله جرګه توهين کړې، زه څو ځله صمد حاجي پسې ورغلم چې دې څلي ته پيسې ورکړه، ده وويل پنځه زره ډالر ورسره دي او يو نيم لک افغانۍ نورې هم لرم، خو چې دا ټپکه دار وي، زه دا پيسې نه ورکوم، بيا مې ګل پاچا مجيدي ته وويل، هغه هم وويل چې دا ټپکه دار وي، مور پيسې نه ورکوو، دا چې صمد ځائی له هغه سره په څه شي وران و، هغه هم ځائی دی، دی هم دی، هغه نو مور نه پوهېږو، دې وخت کې يو دم صمد ځائي وويل، ته هم داسې دروغ وايې او يون هم داسې دروغ، هغه ته مې چې څه وويل، تاته يې هم وايم، دې وخت کې هلته مخامخ د ځائيو يو سپين ږيری ناست و، له قهره همداسې شنېده، اصولي صيب ته يې وويل: ((ته هم غلې کې ورسره شريک يې)) هغه ورته وويل: ((چا سره؟)) سپين ږيري ورته وويل: ((ټپکه دار او ين (يون) سره (زه يې وروښودلم)، تاسې درېواړه په غلې کې شريک يئ)) ما چې دا حال وکوت، د هغه متل له عملي بڼې سره مخامخ شم، چې پښتنو کې عام دی. ما د غلا د مخنيوي په خاطر دا دومره سختي تېرې کړې، اخر يې پر ما هم په عام مجلس کې کې داسې تور پورې کړ، نو که يو سړی په داسې يو حالت کې واقع شي، د هغه رواني حالت

د ولسي جرګې غړی کمال ناصر اصولي

(c) ketabton.com: The Digital Library

به څنګه وي؟ پر خپلو پښتنو او هغه هم د هغو خلکو پر حال مې ډېر افسوس راغی چې جرګه او مرکه کې کېني، د لويې پکتيا پر عظمت مې هم زړه وسوځېده، خدای دې وکړي چې نورې جرګې داسې ترخې نه وي. دا مهال اصولي صيب وويل: هر چا چې ډېره له څلي کښته کړې وي، دا دې معلوم شي، دا د څلي حريم ته سپکاوی دی. صمد ځاځي وويل، ما کښته کړې، نيازي وويل، ما کښته کړې، څه کولای شې، اصولي صيب وويل، سبا بايد بېرته په خپل ځای کې وي، صمد ځاځي ورته وويل، هېڅوک يې نه شي پورته کولای، ځئ لاس مو خلاص، اصولي صيب وويل، زه سبا درځم، ته راشه چې زه څه کوم، داود شاه نيازی هم وربرګ شو، خلک تر منځه شول، خبره له لاس اچولو راوګرځېده، دې منځ کې ځينو کسانو د څلي د لومړني ډبرليک پر متن هم اعتراض درلود، ويل يې دا توند دی، دا بايد بدل شي، زمونږ کورونه چې شاه شهيد کې چور شول، همدا وجه وه چې دې خلکو (شمالتلوالې) سره مونږ پخوا مقابله کړې وه، ځينو ويل، لږ شې خوږې خبرې په کې ځای کړئ، دا خو نو سقاو دی که څه بلا دی، هغه يې ياد کړی. دا ډول خلک چې د څلي له پخواني ډبرليکه اصلاً هېڅ خبر نه وو، داسې فکر يې کاوه چې دا هم ما (يون) جوړ کړی، دا يې هم ويل چې ولې يې نادر خان ته (نابغه) ويلی، دې باندې بيا د کندهار خلک خفه کېږي، داسې دلايل يې ويل چې تا به ويل په عمر کې د دې څلي پر تېر تاريخ نه دی ورتېر شوی، ځينو ويل يوازې وليکئ، نجات څلی، دې تاريخ ماريخ څخه يې ښکي تېر شئ!

بيا ګلاب منګل خبرې وکړې، هغه وويل: زه خو په لومړي ګام کې د خپل ځان له طرفه له يون صيب څخه معذرت غواړم، صمد ځاځي زما خپلوان او د کلونو انډيوال دی، خو دا کار چې دلته وشو، دا مناسب نه و، اوس خو خپل منځ کې يو، يون صيب او کاموال صيب د پکتيا نه دي، نور ټول پکتياوال يو، رښتيا به سره وايو، څو کاله مونږ دې کار پسې ګرځېدلو، کومې نتيجې ته ورسېدلو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جرګې مو څومره ډېرې وکړې، د احمدزي صیب په کور کې پنځه شپږ جرګې وشوې، نتیجه یې څه شوه؟ ایوبي صیب وایي، ما سکرتریت وکړ او تلاوت، وروسته بیا څه وشول؟ هېڅ، یو جرګې دي، یو کار دی، جرګې خبرې دي او کار عمل دی، زه درته رښتیا وایم، که یون صیب نه وای، په پنځه کلونو کې مو هم دا څلی نه شو جوړولای، تاسو ټول پکتیاوال یاست، زه هم د پکتیا یم، تاسې رښتیا ووایئ چې تاسې کوم یو ما پسې راغلي یاست چې دې څلي کې کمک وکړه، یو راغلي یاست؟ نه، خو دی څو څو واره ما پسې راغلی دی، داسې هر چا پسې، د خلکو زنه یې نیولې، زارۍ یې ورته کړي، پیسې یې ترې اخیستي، هغه هم په داسې حالت کې چې پیسې هم په ډېرې سختۍ پیدا کېږي، مه کوئ په لحاظ د خدای، کله چې ټپکه دار دا څلی ړنګوه، تاسې کې څوک وو چې ورته ویلي یې وای راشه پیسې زه درکوم، قرارداد راسره وکړه، کله چې دی ما پسې راغی او ما ورته یو څه امکانات برابر کړل او تر هغه وروسته بیا ده ورسره قرارداد وکړ، نو دې کې د ده څه ګناه ده؟ افسوس چې مورږ ستراتیژیک فکر نه لرو، نور خلک بیا ستراتیژیک فکر کوي، خو مورږ کې چې یو څوک پیدا شي چې ډېر لرې فکر کوي، هغه ته بیا دغسې ستونزې جوړوو. که د اصولو، دود، عرف او قواعدو خبره شي، نو د مالي مرستندویانو نومونه هر چېرته لیکل کېږي، سړک، کتاب، دا کوم عیب نه دی، سبا ته به خلک وایي چې زمورږ پیسې یې څه کړې، دی خو به ورته یو ځواب ووایي، نور خلک چې بیا د دروغو وعدې کوي، هغه به څنګه سپینوي؟ د ټولو اصولو مطابق دا د مرستندویانو حق دی، خو څرنګه چې اوس دې څلي کې ما خپله

محمد ګلاب منګل

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم پيسې ورکړې دي، نو د خپل نامه په خاطر زه وايم چې نومونه دې نه په کې ليکل کېږي. ګلاب منګل نورې خبرې هم وکړې. حاجي خان محمد باز منګل وويل چې زه هم يون صيب کمک ته هڅولی يم. که د ده هڅونه نه وای، زه هغې غونډې ته نه ورتلم، دې وخت کې ما په زوره وخت واخيست، ما وويل: له ټولو څخه مننه، که څوک خفه شوي وي، له هغو ټولو څخه بښنه. د دې څلي موضوع خو حل شوه، ما ويل د دې په خاطر چې ځينې خلک د ډېر کار مدعيان دي او هر کار ځان پورې تړي او ځان د هر کار جوګه ګڼي، نو ښه به وي چې په (ببرک چمن) سيمه کې د ببرک خان ځدرانو په نامه د څلور لارې د جوړېدلو چارې همدې ډلې، شخص يا اشخاصو ته وسپارو، هغه دې جوړه کړي، هېڅا سره دې مشوره نه کوي، بيا يې پرې خپل نوم ليکه که نه يې ليکه، د مرستندويانو نوم يې ليکه که يې نه ليکه، خو شپږو مياشتو کې دې ورته کار خلاص کړي، پر نجات څلي نور بحث په کار نه دی، خپله مرستندويان ناست دي او معترضين هم، هر څه چې دوی فيصله کړه، همغه شان دې شي. دا مهال يو ځل بيا ګړ بړ شروع شو، مانا د کار ننګونه دې ولې وړاندې کړه دا خبره مه يادوه، مانا هغه کې به هم دغسې يو څوک پيدا شي کار به خلاص کړي او بيا به په پای کې پرې مور غورځنګ وکړو او ځان به اصلي وارثان وګڼو او هغوی به حاشيې ته کړو.

د رحمت الله کټوازي په نامه يو څوک چې تر دې دمه يې له نظر پرته په څلي کې چا کوم عملي کار ليدلی نه و، يو ځل بيا وويل، يون صيب! ته اوس نور کارونه پرېږده چې هغه څوک کوي که نه؟ اوس دا مسله خلاصه کړه، ما وويل، دا خو خلاصه شوه، اوس هغه بل کار ته شئ چې عملي کار درته معلوم شي. بيا څو مشرانو صمد ځاځی په زوره راجګ کړ چې ما سره يې پخلا کړي، ما وويل ضرورت نه شته، زه درځخه ځم، تاسې خپل مجلس ته دوام ورکړئ، صمد ځاځی يې چې زما څنګ ته راوست، ما ته يې وويل، ګوره چې زه سپين ږيرو په زوره راجګ کړم، که نه زه چېرته تاته د بښنې لپاره راتلم، زما خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

گوره همغه دي چې زړه کې دې څه ونه ګرځي. ما وويل نه ښښنه خو بايد زه تانه وغواړم، چې ډېرې عالمانه او مودبانه! خبرې دې وکړې، د دې په مقابل کې څوک څه ځواب لرلای شي. سره له دې چې رواني حالت مې ښه نه و، خو يو ځل بيا مې ټولو ته وويل چې تاسو ټولو نه ښښنه، صمد حاجي نه هم ښښنه، څرنګه چې اواز مې لږ توپير پيدا کړ، نو ژر مې خپل لاسي بيګ راواخيست، له غونډې بهر شوم، که دوی هر څومره ټينګ شول، خو ځان مې ترې خلاص کړ، ګلاب منګل او جنرال ايوب منګل راسره باندې راووتل، خدای پاماني مو واخيسته، د ګلاب منګل ډرېور کور ته راورسولم، په موټر کې مې چورت واهه، زړه کې مې وويل، دېرش کاله مې د ستميانو او نورو هېواد دښمنه عناصرو پر وړاندې فرهنګي او سياسي مبارزه وکړه، دومره يې نه يم ځوروليٰ، لکه په دې څو مياشتو کې چې خپلو پښتنو هغه هم هغو ته د صادقانه کار له امله وکړولم. د شپې يوولس نيمې بجې وې کور ته راورسېدلم، اودس مې وکړ، بيا لمونځ او تر هغه وروسته مې د نن شپې دا ترخې تجربې او ترخې خاطرې د نجات منار په څېر د يوه يادګار په توګه ثبت کړې، چې خپل راتلونکي نسل ته يې انتقال کړم او کله که هم راتلونکی پښت له پښتنو رونړ اندو څخه د کمکارۍ ګيله کوله، نو دا خاطره دې د خپلې زمانې د يوه ټولېز انځور په توګه د خپل قضاوت په تله کې په عادلانه ډول محاسبه کړي، اوس دري نيمې بجې دي، لږ وروسته لمونځ، بيا خوب، که راغی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوندون کې د بښنې او پخلاينې جرګه

کله چې د يکشنبې ماسختن ناوخته د ګلاب منګل له کوره لومړی زه او بيا نور ناخوښه ګډونوال راووتل، نو څرنګه چې د جنوب ختيځ زون شورا او

په ژوندون ټلوېزيون کې د بښنې او پخلاينې جرګې يو انځور

همدارنګه د ځائيو د ځوانانو يوې ټولنې د چهارشنبې پر ورځ پر افتتاحيې غونډې ټينګار کاوه، نو د دوشنبې پر ورځ يې د شش درک په هغه دفتر کې چې کله د جنوب ختيځ زون د دفتر، کله هم د مدني تولنو د همغږۍ د مرکز، کله هم د غورځنګ د دفتر او کله هم د کلتوري ټولنو د ګډې جرګه ګۍ په نامه يادېږي، غونډه وکړه. د دې دفتر مالي لګښت د جمهور رييس د يوه مشاور له خوا ورکول کېږي او اکثره ورته همغه ټولنې او اشخاص ورځي چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د همدغه ښاغلي متابعيت ته تيار دي، کله کله ورته په ناخبرۍ کې يو نيم ازاد شخصيت هم ورشي. د جمهور رييس دا مشاور يوې نيمې قومي شورا ته د غونډې او په هوتل کې د غرمې د ډوډۍ لګښت هم ورکوي او يا هم له خپل دولتي موقف څخه په ګټې اخيستنې درېيم شخص ته وايي چې لګښت پرې کړي، خو ټول عام خلک چې دې دفتر ته ورځي، هغه د دې دفتر پر اړوندتيا خبر نه دي، يو احتمال دا هم دی چې د چهار شنبې ورځې د غونډې مالي لګښت هم د دې لړۍ يوه کړۍ وي. دې ښاغلي د نجات خلي د ډبرې تر ايښودلو وروسته ويلي وو، دا کار به هم اخر ماته پاتې کېږي، ځکه دوی کې خو زه داسې سړی نه وينم چې دومره غټ مالي بار دې اوچت کړي او يا دې له چا څخه مرسته راټوله کړای شي. خير په هر ډول د شش درک په همدې دفتر کې د جنوب ختيځ زون شورا غونډه وه، هلته کېدی شي يو شمېر نور اشخاص يې هم رابللي وي، دا شورا وايي، کوچيان هم موږ سره په دې شورا کې شامل دي. سره له دې چې د ټولنې په اساسي کارونو کې د اوسنيو شوراګانو رول اکثره هېوادوالو ته معلوم دی، چې ځينې وخت تشريفاتي بڼه لري، خو بيا هم ځينې شوراګانې ادعا کوي چې ولس دوی سره دی، په يوه ولايت کې د نږدې ورته نومونو تر چتر لاندې څو شوراګانې فعاليت کوي، هر يوه يې د ولس د استازولۍ دعوه کوي، ځينې يې تر ولايتي شوراګانو، ولسي جرګې او نورو هغو جرګو څخه چې په رسمي ډول د ولس استازولي کوي، هم لوړه ادعا لري. خير په هر ترتيب، د جنوب ختيځ زون شورا وايي چې د اوو ولايتونو او جمع کوچيانو بڼه استازولي کوي او تر نورو شوراګانو يې په نظر او عمل کې وزن زيات دی. دا او دېته ورته شوراګانې تر ډېره حده حکومت پلوی رنګ لري، پر مستقيم او نامستقيم ډول د جمهور رييس د ويناوو تائيد کوي، که د جمهور رييس غني ځينې کارونه د انتقاد وړ هم وي، نو دوی ورسره بيا په دې حالت کې ځان نه مخامخوي او غلي پاتې کېږي، دې شورا (جنوب ختيځ زون شورا) کې يو شمېر داسې اشخاص او افراد هم شته

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې زمور د فکر تائید کوي، البته علني میدان ته نه راوځي، خو زړه کې پر مور خفه کېږي، کله چې دې شورا پرېکړه وکړه چې که نور څوک راځي که نه، مور په هر ترتیب چې وي، ان که د زور استعمال هم وي، د چهارشنبې پر ورځ دا څلی افتتاح کوو. دا په داسې حال کې ده چې د څلي ډبرلیک د اسد پر (۲۷)مه له څلي وړل شوی و،څلي لا ډبرلیک نه درلود خو پر افتتاح یې ټینګار کېده. دا ډبر لیک که څه هم صمد ځاځي وړی و، خو وروسته یې په ملګرتیا کې د دې شورا مشرتابه هم ځان سره شریک کړی و، نو ځکه خو داود شاه نیازي د ګلاب منګل په کور کې وویل چې دا کار یې زما او زمور د شورا په خوښه کړی، خو هلته څرګنده نه شوه چې د اوو ولایتونو شوراګانو یا استازو سره څنګه د جمعې د لمانځه پر مهال مشوره وکړه؛ هغوی هم ژر موافقه وکړه او بیا ډبرلیک هم د داسې یو چا له خوا ځان سره یوړل شو چې دې شورا سره اړیکي نه لري. د جنوبي قومونو د یووالي شورا چې مشر ي یې قومي مشر (نېک محمد ولسمل) کوي وایي چې د جنوبي ولایتونو اکثره شوراګانې دوی سره دي او د ځوانانو یو شمېر ټولنې هم، دوی وایي شورا یې حکومتي رنګ نه لري او تر هر چا زیات په ښه ډول د ولس استازیتوب کوي، دوی چې د یکشنبې پر ماسخوتن له ما سره د صمد ځاځي له چلنده خبر شول، خواشیني یې څرګنده کړه، ویې ویل چې صمد ځاځي د ټولې پکتیا توهین کړی، دا نه د پکتیاوالو دود دی، نه د پښتونولی، نه د انسانیت. هغه په ځاځیو کې د یوې محدودې ډلې د مشرۍ دعوه لري، دی څه حق لري چې پر ټولو خلکو خپل نظر تحمیل کړي. دوی د دوشنبې پر ورځ خپل منځي غونډه لرله او هلته یې پرېکړه کړې وه چې دوی د سه شنبې پر ورځ سهار (۹-۱۰) بجې څلی افتتاح کوي، د دوی په وینا چې تر (۲۰۰۰) تنو پورې یې دې غونډې ته راباللای شول. ما ته یې زنګ وواهه چې مور خو دغسې پرېکړه وکړه، تاسو مور سره ګډون وکړئ. ما وویل، دا مسله اوس د شوراګانو تر منځ اختلافي شوه، زه نه غواړم په دې مسله کې دخیل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شم، تاسو خپله پرېکړه وکړئ، که زما منئ، لومړی هغې بلې شورا سره کښئ، تفاهم ته سره ورسېږئ، که نه کېدل، خپله پرېکړه خپله وکړئ، زه نه ستاسو په غونډه کې ګډون کوم او نه د هغوی، که ستاسو غونډه کې ګډون وکړم، هغه نور به وايي چې دا ده زمونږ پر ضد رالمسولي دي، زما هدف د څلي جوړول وو، افتتاح د څلي د جوړونې کومه اساسي برخه نه ده، هر څوک يې چې افتتاح کوي، پروا نه کوي، پر دې هم پوهېږم چې ځينې ډلې او اشخاص چې نور کار نه شي کولای، په دغسې ورځو کې راوځي، يادګاري عکسونه اخلي او خلکو ته ځان ښيي چې دغسې کارونه مو ترسره کړي دي، خو که ټول کارونه په اتفاقي ډول ترسره شي، ښه به شي.

د جنوبي قومونو د يووالي شورا د دوشنبې مازيګر امنيې قومندانۍ ته د غونډې د امنيت د خوندیتابه لپاره ليکلی خبر ورکړ، هغوی ورته وويل، هغه بلې شورا هم مکتوب رالېږلی دی، مونږ نه شو کولای، دلته دوه ورځې سر په سر د امنيت لپاره راشو، تاسو خپل منځ کې جرګه شئ، يوه ورځ وټاکئ مونږ د يوې شورا غونډته هم نه شو منلای، تر څو چې تاسو سره جوړ نه شئ، دا خبرې د زون قومندان (سالم احساس) د دې شورا استازي، (عادل صيب) ته کړې وې. کله چې د جنوبي قومونو د يووالي شورا او د ځاځيو يو شمېر ځوانان خبر شول، نو بيا دې شورا سره جرګه شول، تر ډېرو جنجالونو، بحثونو وروسته څو پرېکړو ته ورسېدل. لومړی دا چې څلی د ټولو دی، نو ټول هغه اشخاص چې د دې څلي په جوړونه کې يې نقش لرلی، په تېر بيا د دوی په اصطلاح (يون صيب) چې اساسي کار يې کړی، هغه زمونږ له خوا توهين شوی، بايد عزت يې پر ځای شي، ښه ښه تري وغوښتل شي او په هر ترتيب چې وي، په غونډه کې ګډون وکړي، د هغه له ګډون پرته افتتاح نيمګړې ده، ځکه ټول پوهېږي چې دا څلي اساساً چا جوړ کړی، دويمه خبره داده چې د افتتاح ورځ دې نه سه شنبه وي، نه چهارشنبه، يوه بله ورځ دې وي، د سياسي ګوندونو او ډلو ټپلو اشخاص دې د افتتاح پر ورځ بيانيې نه ورکوي چې له څلي څخه سياسي ګټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورته نه کړي او یو شمېر نورې پرېکړې. د دوشنبې پر ورځ چې د جنوب ختیځ زون شورا کومه غونډه درلودله، په هغې کې هم یو شمېر مشرانو د یکشنبې ورځې د ماسختن د غونډې پر جریان خواشیني څرګنده کړې وه، دا یې نه یوازې زما (یون) توهین ګڼلی و، بلکې دا یې د ټولې پکتیا عرف او رواج ته هم یو سپکاوی ګڼلی و، د سه شنبې سهار بیا دې شوراګانو خپلمنځي غونډې لرلې، یو ځل بیا په کې پورته موضوعاګانې یادې شوې وې، د جنوب ختیځ زون شورا پرېکړه کړې وه چې د اوو ولایتونو او جمع کوچیانو په استازی دې یون صیب ته یو شمېر مشران ورشي، ښښنه دې تړې وغواړي او په هر ډول چې وي مجبور دې کړي چې په پرانیستغونډه کې ګډون وکړي، لس بجې ماته د جنوبي قومونو د یووالي شورا رییس (نېک محمد ولسمل) زنګ وواهه چې زمونږ د شورا له خوا هم لس پنځه لس تنه او همدارنګه د جنوب ختیځ زون له شورا څخه هم لس پنځه لس تنه راځو، ښښنه هم غواړو او د غونډې په باب وروستۍ پرېکړه هم تاته پرېږدو.

ما ورته وویل، تاسې هم مه راځئ او هغو ته هم ووایه چې رانه شي، ښه به وي. ځلی بشپړ دی او زه نه غواړم د ځلي په کار کې تر دې زیات دخیل شم او یو شمېر هغو تنګنظرو ته د بې اتفاقۍ لپاره پلمه برابره کړم، چې نه خپله کار کولای شي او نه نور څوک کار ته پرېږدي، تاسې خپل منځ کې کښئ، سره جوړ شئ، څومره چې مو غونډه ښه وي، مونږ پرې خوشالېږو. ده وویل، مونږ دوه بجې درځو، تاسو باید حتمي په خپل دفتر کې اوسئ، ما وویل، زه یو څه نور پروګرامونه لرم، هلته روان یم، بله خبره داده چې سپین ږیرو خو نه د چا توهین کړی، نه یې چاته بده خبره کړې، سپین ږیري ولې باید د بل چا د توهین کفاره ورکړي، نو راتګ ته اړتیا نه شته، کله چې ځلی افتتاح شو، بیا زه خپله درځم، دا مهال حاجي صیب خان محمد باز منګل هم زنګ وواهه، هغه هم وویل، دغسې سپین ږیري درځي، څه ورسره کوې؟ ما وویل، که ورته ووایې چې رانه شي، ښه به وي، زه چېرته روان یم، حاجي صیب باز وویل، ما ورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وویل چې اصلي مدعي درسره نه وي ستاسو د سپین ږیرو تګ څه مانا؟ دوی وویل چې مور د هغه په استازی نه ورځو او نه هغه داسې کوم شخصیت دی چې د ټولې پکتیا استازي وګړای شي، هغه په ځاځیو او په خپل کلي کې څوک نه مني، مور د لویې پکتیا د مشرانو په توګه په دې خاطر ورځو چې یون صیب ته زمور د پکتیا په کور کې توهین شوی دی. ما وویل حاجي صیب، سپین ږیري د احترام وړ خلک دي او دا خبرې په دې نه ارزي چې دومره مشران دې په تکلیف شي، تردې سختې کنځلې هم مور ته شوي، خو مور زغملې دي، دا یوه یې بله هم پرې له پاسه، نو ځکه خو باید مشران په تکلیف نه شي، هغه وویل، زه ورته وایم.

د ماسپښین یوه بجه وه، په دفتر کې مې خپل کاغذونه راټولول، زړه مې و چې لومړی کور او بیا له هغه ځایه احمد شاه بابا مینې ته لاړ شم، همدې شېبه کې د توتاخېلو د قوم یو مشر (احمد ګل توتاخېل) دفتر ته راننووت، یون صیب مور راغلو، مشران راسره دي، ما وویل، مشران ولې راغلل؟ ده وویل، راتګ یې ضروري وو، ته خفه شوی یې، دوی ټول ستا عذر ته راغلل، ما وویل، دا خو والله چې ښه کار ونه شو، دا خبره دومره غټه وه چې اوس دې دومره مشران په تکلیف شي؟ ما ویل اوس چې راغلئ، نو دلته زما دفتر کې به کېنو، هغه وویل، ډېر یو، دلته نه ځایېږو، بېرون پاکه هوا کې څوکۍ هم شته، هلته چمن کې به کېنو، ده وویل، نور مشران هم راروان دي، دوی تر څو لمونځ کوي، هغه نور هم رارسېږي، ما ویل څه تر هغه به زه هم اودس او لمونځ وکړم، درکښته کېږم. هلکانو ته مې وویل فرشونه ورکښته کړئ، چمن کې یې اوار کړئ، جرګه پر ځمکه ښه ښکاري، پر څوکیو جرګه خوند نه کوي. د جنوبي قومونو د یووالي شورا غړي هم راورسېدل. ټول شل پنځه ویشت کسان شول، د پکتیا، لوګر، غزني، خوست، پکتیا او کوچیانو استازي په کې شامل وو. حاجي صیب عبدالباري منګل یې مشري کوله، (حاجي پرې) چې پخوا په ولسي جرګه کې د کوچیانو وکیل و، هم ورسره و، جنرال ایوب منګل، نېک محمد ولسمل،

(c) ketabton.com: The Digital Library

غازي، احمد ګل توتاخېل، يو څو تنه ځوانان، شپون، خپلواک ځاځی او نور هم ورسره وو چې دلته يې اوس د ټولو نومونه زما په حافظه کې نه شته. غونډه په دعايې سره پيل شوه، لومړی ما ورته ښه راغلاست ووايه د تکليف له امله مې ترې ښښنه وغوښته، بيا حاجي صيب عبدالباري منګل خبرې پيل کړې، ويې ويل: ((يون صيب! ته زمور مشر يې، مور د اوو ولايتونو مشرانو د نورو په استازۍ تاته راغلي يو، مور تا څخه ښښنه غواړو، مننه درځخه کوو چې تا مور سره د څلي په کار کې منډې ووهلې، مور تا د مشرقي نه ګڼو، تا د ټولو پښتنو مشر ګڼو، نو اوس که له کوم شخص څخه ګناه او خطا شوې وي، دا د ټول قوم او ټولې پکتيا خبره نه ده، مور خفه په دې يو چې دا کار د پکتيا په کور کې وشو، مور د هغه شخص په نمايندګۍ نه يو راغلي، مور د لويې پکتيا د ولسونو په استازۍ راغلي يو، مور له تا څخه ښښنه غواړو او عذر درته کوو چې هم به خپله مرورتيا ښرته اخلې او هم به مور سره په غونډه کې ګډون کوې، که ته ګډون ونه کړې، دا افتتاح څه مانا؟ ټول په دې پوهېږو چې دې څلي کې چا ډېرې منډې وهلي او چا تر دې ځايه راورسوه، که ته ګډون ونه کړې، نو زمور غونډه به ډېره پيکه شي او مخالفين به ډېر خوشاله شي، وايي به چې په يوه څلي سره نه جوړېدل، نو په نورو غټو خبرو به څنګه سره جوړ شي؟ حاجي صيب عبدالباري منګل دومره تواضع وکړه چې ماته خپل ځان ډېر بد ښکاره شو، هغه وويل، يون صيب! تر هغه مور له دې ځايه نه څو چې مور ته مثبت ځواب رانه کړې او په خوشالۍ مو له دې ځايه رخصت نه کړې. حاجي عبدالباري منګل اوږدې خبرې وکړې، خو لنډيز يې همدا و چې ما وړاندې بيان کړ. ورپسې جنرال ايوب منګل وويل: هر کله چې عقل پر احساساتو غالب نه وي، داسې مشکلات پيدا کېږي، څه تيرې چې دي د پښتنو پر سر ماتېږي، زمور په نيت او اخلاص کې ډېر توپير دی، له يون صيب څخه زمور هيله او ارزو داده چې تر دې ځايه دې خبره رارسولې، بايد په وروستۍ غونډه کې هم برخه واخلې، مشران همېشه رټل شوي او کنځل شوي او دا لړۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

به لا دوام پیدا کوي، موږ کوم پښتون مشر بې کنځلو او بې رټلو پرې ایښی، چې تا به پرېږدو، نو ته هم باید ورته اوسپله پورته کړې، تر دې وروسته به نورې کنځلې هم درته وشي، سترې به دې کړي، مایوسه به دې کړي، اوس خو دې له پښتنو سره د کار تجربه نوره هم څو ځله زیاته شوه، موږ په وړو وړو خبرو نه جوړېږو، نو تا خو لویو کارونو ته لاس اچولی، ما ټولو پښتنو ته ویلي چې که تاسو د یون ملاتړ نه کوئ، نو د تخریب حق خو هم نه لرئ، خو چاته یې وایې، زموږ هیله د پښتنو یووالی دی، اوس دلته مشکل پیدا شوی او دا مشکل تاسو حلولای او دا اتفاق تاسو تضمینولای شئ، نو که تاسو غونډې ته راشئ، ټول مشکلات به حل شي، د هغو خلکو مخه به هم ونیول شي چې نه غواړي دا ځلی په ښه ډول سرته ورسېږي.

په ولسي جرګه کې د کوچیانو پخواني وکیل (حاجي پرې) وویل: زموږ هیله او ارزو داده چې ته په دې مسله کې برخه واخلې، د ټولو پښتنو په اتفاق به دا کار کوو، سوړې باید زیاتې نه کړو، سوړې باید بندې کړو، که ته ګډون وکړې، په دې اتفاق راځې، مسله هر چاته معلومه ده چې دلته اساسي کار چا کړی، په همدې خاطر موږ عذر ته راغلي یو او موږ باید له دې ځایه نهیلي او تش لاس لاړ نه شو، هغې شورا حاجي صیب عبدالباري ته ټول واک ورکړی چې هر څه یون صیب وایي، موږ یې منو، نو ته باید زموږ عذر ومنې! زه نه غواړم خبرې اوږدې کړم، پر همدې به دعا وکړو.

ورپسې نېک محمد ولسمل وویل: د جنوبي قومونو د یووالي شورا پرېکړه کړې وه چې نن یې افتتاح کوو، د چهار شنبې ورځ دوی غوښتله، څو تنه منځګړي راغلل، موږ ورته درې وړاندیزونه لرل، مرور باید پخلا شي، یوه بله ورځ (نه سه شنبه، نه چهارشنبه) باید غوره شي او مشترکه کمېټه باید وټاکل شي. اوس د دې پرېکړې په اول پړاو کې یو، دوه نورې هم باید عملي شي، دا د یوې شورا کار نه دی، تر څو چې ټول پرې متفق نه شي، یوه شورا باید په خپل سر دا کار ونه کړي او که دوی بیا هم پر خپله خبره ټینګار کوي، موږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

مجبور یو د چهارشنبې سهار یې افتتاح کړو. مور خو وایو چې تر څو یون صیب قانع نه شي، مور چاته اجازه نه ورکوو، ده چې هره فیصله وکړه، همغه به منل کېږي.

احمد گل توتاخېل وویل: د یوه سړي خبرې د ټول ولس خبرې نه دي، پر هغې به نه سره خوابدي کېږو. په هغه مجلس کې زه خپله وم، رښتیا هم سپکاوی وشو، دا سپکاوی ټولو پکتیاوالو ته سپکاوی و، زمور خپل سپکاوی و، مور اوس د قومونو د مشرانو په توګه ښښنه غواړو، مور خبر شو چې د جنوبي قومونو د یووالي شورا خفه ده، نیازي صیب وویل چې اول دې همدا شورا مخکې شي، مور به ورپسې یو، اوس مو خلک خبر کړي، که ورځ بدله شي، ډېره به سخته وي، خو هر څوک چې خفه دي، باید پخلا شي. اوس زه وایم که یون صیب په کې ګډون ونه کړي، اول دا زه په کې ګډون نه کوم، زما د ټولې شورا یو تن هم ورته نه راځي، د یون صیب موضوع وړه خبره نه ده، که دا مور لویه نه ګڼلای، مور دلته ښښنې ته نه راتللو، زه یون صیب د مشرقي نه ګڼم، د ټول افغانستان مشر یې بولم، په قسم چې په لویه پکتیا کې دی څومره مینوال او طرفداران لري، په مشرقي کې هغومره نه لري، نو یون صیب باید په کې ګډون وکړي.

یو دوو تنو نورو وویل: د یون صیب پلویان په لویه پکتیا کې ډېر زیات دي، هغوی پرې قرباني ورکړې، مظاهرې یې د ده په پلوۍ راایستلي، که دی ګډون ونه کړي، هغه ټول ترې خفه کېږي، یون صیب باید د دې جرګې مخه وکړي. نورو دوستانو هم دېته ورته خبرې وکړې. ما (یون) وویل: اول خو له ټولو مشرانو څخه ښښنه غواړم، چې په دې ګرمۍ کې یې تکلیف وګاله، که زه د یو طرف په توګه د دې تکلیف سبب شوی یم، نو زه ښښنه غواړم. مشرانو د خپل سړیتوب له مخې د ښښنې خبره مطرح کړه، اصلاً د عذر او ښښنې خبره مطرح نه ده. نه دې مشرانو او مخورو څخه کومه خطا، اشتباه او ترخه خبره شوې چې دوی دې ښښنې ته اړ کړي او نه زه په داسې یو لوړ دریځ کې یم چې ما څخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې څوک ښښه وغواړي او هغه هم بیا داسې مشران، د ښښې خبره به هېڅ نه یادوو، زه یو شخص یم کوم چا چې کومه تروه او ترخه خبره کړې، هغه اوس په دې ټولنه کې عام رواج دی، په فیسبوک کې هم هره ورځ یو په بل پسې خبرې کوي، حتی کنځلې هم تبادله کېږي، دا کنځلې منځلې او سپورې خبرې، تر ټولو دمخه همغه شخص ته راجع کېږي، چې له خولې یې راباسي، د څلي موضوع چې نه وای نو دا خپګان هم نه رامنځته کېده، هغه لا نورې ډېرې قربانۍ ته اړتیا لري، د نجات څلی یوازې یوه سمنټي ستنه نه ده، بلکې په دې کې د یوه لوی ملت د قربانۍ او معنویت افاده پرته ده، که نه ودانۍ خو تر دې ډېرې زیاتې جوړې شوې دي،ولې پرې دومره بحث نه کېږي، ماته چې دا مشران هره خبره وکړي، زه یې د غورځولو حق ځان ته نه ورکوم، خو د دې لپاره چې د دې جرګې قدر هم وشي او هغو اشخاصو ته هم د جرګې ارزښت معلوم شي چې دروغ وایي او توهین کوي، نو زه یوازې یو دوه شرطه لرم، دا شرطونه داسې نه دي چې د ښښې په اړه دي او یا هم زما شخصي غوښتنې دي. زما شرطونه دادي چې د نجات له څلي څخه اوس د مومن خان د ښامار کیسه جوړه شوې، هر سړی په کې توره سره کوي او ځان مومن خان ښیي، نو که ځینو اشخاصو او ډلو رښتیا هم د دې څلي په جوړونه کې اساسي نقش لرلی وي، نو دوی خو دېته ورته نور څلي هم جوړولای شي. لومړی شرط مې دادی هر هغه څوک چې د قوم د مشرۍ دعوه لري، شورا لري، جرګه لري او یا جرګه ګۍ لري، لکه صمد ځاځی، د جنوب ختیځ زون شورا، دوی دې د شپږو میاشتو په بهیر کې په (ببرک چمن) سیمه کې د ببرک خان ځدرانۍ په نامه یوه څلور لارې او یو څلی اباد کړي، دوی دې مخکې او نورې ټولې شوراګانې دې ورپسې وي. د عدالت ګوند مشر (ایوبي صیب) تقریباً (۹) میاشتې وړاندې په (احمد شاه بابا مینه) کې د (ملالۍ څلور لارې او څلي) د جوړولو ژمنه کړې وه، تر اوسه یې یوه ډبره هم په کې نه ده ایښې، تاسو مشران لاړ شئ، له دغو ښاغلو څخه تر نن ماښامه پورې د دې واټونو د جوړونې په باب لیکلې ژمنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

او لاسليکونه راوړئ، زه به سبا ته په دې غونډه کې ګډون وکړم. دې سره به دوه نور ملي کارونه هم ترسره شي او ولس ته به يې ګټه هم ورسېږي. زما په دې شرطونو ټول يو ځل وخوځېدل، والله يون صيب دا کارونه خو مور نه شو کولای، ما وويل چې نه يې شئ کولای، جرګه خو د دې صلاحيت لري چې له دواړو خواوو څخه واک واخلي او ازاده فيصله وکړي او بيا هغه فيصله پلې هم کړي، يوه وويل، هغوی کله زمور خبره مني، بل وويل، هغوی کله دا کارونه کولای شي، مور ته به ووايي چې کوو يې، بيا به يې نه کوي، ما وويل دا ليک هم ترې راوړئ چې ووايي نه يې شو کولای، که سبا بيا بل چا هغه کارونه ترسره کړل، چې دوی يې بيا په افتتاح کې مداخله ونه کړي چې دې سره موافق يو يا نه يو، ډېرليک دې ورته هم په خپله خوښه جوړ کړي، خپل نوم پرې ليکي، نه يې ليکي، هر څه چې کوي مور به په کې هېڅ مداخله نه کوو، دې کې د خوست شورا يو تن غړی (غازي) راپورته شو ويې ويل: هغوی به ووايي، مور په خپل قوم کې سړي نه لرو چې د بل قوم د سړيو لپاره به ځلي جوړوو، کله چې يې ببرک چمن کې نومرې توزيع کولې مور ته يې په کې کومه نومره راکړه، ټولې يې خپلو خپلوانو ته ورکړې او ځلی به يې مور جوړوو؟ زه چې پوه شوم، خبره ېخي قبيلويت ته وځي، ما ورته وويل چې ببرک خان ځدرانۍ د ټول افغانستان افتخار دی، دا سمه ده چې د پکتيا و او ځدرانۍ و، خو د تورې ګټه يې ټول افغانستان ته رسېدلې ده، هغه د ځدرانۍ په توګه نه، بلکې د يوه افغان په توګه پر ټولو افغانانو حق لري، که په هر قوم کې داسې اشخاص وي، چې خدمت يې د ټول هېواد په کچه وي، بايد د هېواد په کچه ونمانځل شي او هغه چې د ولايت او ولسوالیو په کچه وي، بايد په همغه کچه ونمانځل شي. دې وخت کې په غونډه کې يو ناست ځدرانۍ هم اعتراض وکړ، په غونډه کې نورې قومي او قبيلوي خبرې مطرح شوې، د غزني استازي او څو نورو مشرانو بيا د ځلي په باب خبرې وکړې، دلته د دواړو شوراګانو د استازو تر منځ يو ځل بيا ټکر رامنځته شو، يوې ويل چهارشنبه به غونډه وي، بلې ويل، نه به وي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېرې خبرې یو خل بیا د ورځې د اختلاف تر شعاع لاندې راغلې، دې وخت کې دواړو خواوو، (حاجي عبدالباري منګل) او همدارنګه (نېک محمد ولسمل) ماته مخ راواړوه چې دا مشکل هم زه حل کړم. ما وویل، څومره چې خبرې زیاتېرې اختلافات هم زیاتېرې او نورې نوې خبرې هم په کې راپیدا

په ژوندون کې د ښېنې او پخلاینې جرګه

کېږي، نو ښه به دا وي چې خبره راتوله کړو. ما وویل، ورځ دې د جنوب ختیځ زون د شورا په خوښه وي، خو د څلي د پرانیستو پر مهال به د جنوبي قومونو د یووالي شورا مشران تر مخه او د دې بلې شورا مشران به ورپسې وي. زه د دې سپین ږیرو او مشرانو د احترام په خاطر او په دې خاطر که چېرې زما په ګډون سره اتفاق رامنځته کېږي، نو زه هم د جنوب ختیځ زون د شورا په غونډه کې ګډون کوم او هم د څلي په افتتاح کې، خو د یوه افغان فرد په توګه، نه د کوم ګوند، ډلې، سمت او قوم د استازي په توګه د خلکو خبرول هم په تاسو دي، زه ځکه پر خلکو د راتګ ټینګار نه کوم چې ځینو خلکو ته بیا د مخالفت پلمه برابره نه شي، خو تاسو کوښښ وکړئ پرانیستغونډې ته ډېر خلک راوبولئ! ټول خوشاله شول، دعا مو وکړه، دوی رخصت شول او زه خپل دفتر ته پورته شوم، څو دقیقې وروسته کمال ناصر اصولي صیب زنګ وواهه، خبر شوم چې په غونډه کې ګډون کوې، ما ویل هو! د مشرانو په خاطر، ده وویل ښه شول، زه هم راځم. ګلاب منګل چې سهار مهال ماته زنګونه وهلي وو او ما یې ټلېفونونه مس کړي وو، هغه ته مې زنګ وواهه، ورته ومې ویل د سپین

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډیرو د ټینګار له امله مجبور شوم چې په غونډه کې ګډون وکړم. هغه وویل شه شول چې جنجال خلاص شي. ما سهار تاته په همدې خاطر زنګ وواهه چې یو نیم کس که ځان ته ډېر غره وي، نو زه د چهارشنبې پر ورځ سل تنه ځوانان د ځلي مخې ته ودروم، بیا دې څوک نر شي او ځلي ته دې راشي او دا دې له مشورې پرته په خپل سر افتتاح کړي. بیا یې وویل، ځه اوسه به کوو،

په ژوندون ټلوېزیون کې د بښنې او پخلاینې جرګې یو انځور

نو ځکه مې تاته زنګونه ووهل، خو ستا ټلېفون مصروف وو، ګلاب منګل زیاته کړه، اوس که داسې وکړې چې سبا ته بروشرونه چاپ کړې او د ځلي تر رسمي افتتاح وروسته یې ټولو خلکو ته ورکړې شه به شي، له ټولو هغو کسانو باید منه په کې شوې وي چې مالي مرسته یې کړې وي، د مرستې اندازه یې هم په کې ولیکه، چې ټول هر څه واضح وي. اوس د ایوبي صیب ګوند او نور اشخاص بیا یادګاري عکسونه فیسبوک ته پورته کوي چې مبارزو مو رنګ راوړ، پرېږده چې ټول هر څه واضح شي. هغه له ما څخه بښنه هم وغوښته چې د ده په کور کې ماته هغه ترخې خبرې وشوې او هم یې راځخه منه وکړه چې په ډېره زیاته اوسېله مې کار تر دې ځایه راورسوه.

ایوبي صیب او ملګرو یې د یادګاري عسکونو ترڅنګ په خپلو نورو پوستونو کې دې خبرو ته هم اشاره کړې وه چې ځینو اشخاصو غوښتل دا ځلی په خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

نامه تمام کړي، خو دوی او دوی ته ورته خلکو يې مخه ونيوله، هېڅ ډلې او

ګوند د خلي تر افتتاح وړاندې داسې ډله ییز عکس نه و خپور کړی.

پورته انځور کې ایوبي صیب د خپل ګوند له غړو سره د خلي تر پرانیستې دمخه د یادګاري انځور اخیستنې په حال کې لیدل کېږي.

ګلاب منګل وویل: د بروشور ټول لګښت زه خپله ورکوم، پنځه زره دانې چاپ کړه، ما وویل، ډېر ناوخته دی، کله به وشي، هغه وویل، خپل کوښښ وکړه، ماښام اوه بجې د اسد دانش دفتر ته ورسېدم، تر نهه نیمو بجو پورې مې بروشور ډیزاین کړ، هغو ته مې وویل، په هر ډول چې وي، سبا سهار لس بجې يې غواړم، هغوی د شپې پرې کار شروع کړ، زه د شپې لس بجې کور ته راغلم، سهار چای او د غرمې ډوډۍ مې نه وه خوړلې، لس بجې مې ډوډۍ وخوړه، سهار اته بجې دفتر ته لاړم او د دغه یادښت پر لیکلو مې پیل وکړ. (۹) بجې اسد دانش بروشورونه دفتر ته راولېږل چې دا دی دلته يې بڼه کاپي کوو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

نجات خلی

د نجات خلی بشپړنیابی پراو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نجات خلي د وېرې ابنودو مراسم

د نجات خلي مالي مرستندويان

ګ ن	نوم	د مرستې کچه (افغاني)
۱	جنرال عبدالرزاق	20000
۲	ګلون ښکلي	15000
۳	حبيب الله امير	10000
۴	حاجي جان محمد باز ښکلي	10000
۵	حاجي حکيم جان خاکي	6000
۶	حاجي حبيب الله اعتمادي	5000
۷	حاجي عبدالرازق ښکلي	5000
۸	محمد يوسف اصيل زی	5000
۹	زاهد ښکلي	3000
۱۰	مرزوق ډه جبل محمدي	3000
۱۱	کمال ناصر اميرلي	3000
۱۲	حاجي محمد نادر اعتمادي	3000
۱۳	محمد اسمعيل يون	2000
۱۴	ضياء الحق ترمذ	1500
۱۵	عبدالرشيد لوڼي	1500
۱۶	شير علي خان شي	1110
۱۷	ډاکټر محمد اکبر ځ	1000
۱۸	ډاکټر رحمدل اعتمادي	1000
	ټولې	96100 ډالر

د وېرې ابنودو په لمنو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس يوولس بجې دي، لږ وروسته د جنوب ختيځ زون د شورا غونډې ته ورځم، دا چې تر هغه وروسته به څه کېږي، هغه به په پاتې يادښتونو کې ولولئ! يوولس نيمې بجې د جنوب ختيز زون د قومونو د يووالي شورا غونډې ته چې (ستاره شهر) هوټل کې جوړه شوې ده او حضوري چمن ته ورځېرمه موقعيت لري، راغلم. کله چې له موټره کښته شوم، اصولي صيب هم له موټره کښته شو، ستړي مشي مو سره وکړل، هغه وويل په زړه کې چې اخلاص وي، داسې پر يوه وخت رارسېرو، غونډه کې ښه ډېر سپين ږيري او قومي مشران راغلي وو.

د جنوب ختيز زون د قومونو د يو والي جرګه

وکيلان هم په کې حاضر وو، د سولې او ملي يووالي او همدارنګه د ځلي په اړه يې خبرې کولې، پر حکومت هم له معمول سره سم خبرې وشوې، انتقادونه هم په کې وو، دا اوس معمول دی چې انتقادونه به کېږي، يو شمېر خلک چې ځان حکومت پلوی ګڼي، پر هغو دا ډول خبرې ښې نه لګېدې، نادرخان کټوازي انتقادي، خو علم ګل کوچي بيا متحدالمال خبرې وکړې، ماته هم بلنه راکړل شوه، ما لومړی د سولې په باب پر حکومت او جمهور رييس د روانو انتقادونو لنډه ارزونه وکړه، ومې ويل چې نه ټول انتقادونه عادلانه دي او نه ټولې ستاينې، يو معيار بايد غوره شي او هر انتقاد بايد يوه حل لاره ولري. اوس انتقادونه هم پيکه شوي، تاثير يې هم کم شوی، ولس انتقاد کوي، وکيل انتقاد، مشاور وزير انتقاد، وزير انتقاد او ان خپله جمهور رييس انتقاد کوي، ټول وطن

(c) ketabton.com: The Digital Library

انتقادونو نیولی، اوس پر انتقادونو هم انتقاد په کار دی. هغه کسان چې توند انتقادونه کوي، پر هغوی تور دی چې ځوکې نه دي وررسېدلي، نو ځکه یې د انتقاد لمن نیولې او هغوی چې ستاینې کوي، پر هغوی دا انتقاد دی چې د خپلو ځوکیو د ساتنې لپاره تر حده زیات د جمهور رییس ستاینه کوي. ښه لاره داده چې که جمهور رییس ښه کارونه کول باید تائید شي او که بد یې کول، باید رد شي، تعادل باید په پام کې ونیول شي. لاندې (علم گل کوچي) غږ کړ چې ټول داسې نه دي، هر چا باندې باید ښځایه انتقاد ونه شي، دی د کوچیانو په چارو کې د جمهور رییس مشاور دی، ما وویل، زه داسې مشاورین پېژنم چې په یوه کال ان دوو کلونو کې یې هم جمهور رییس لیدلی نه دی، نو مشوره به څنګه ورکوي؟ د درباري غوړه مالانو د رول په باب مې هم بحث وکړ، ما وویل، یو مشاور جمهور رییس ته پاسته او نرم بوټان ډالۍ کړي وو، ورته یې ویلي وو چې پښې دې په کې ارامه شي، د ده کار خو مشوره ده، نه د بوټانو وروړل، نو چې بوټ پاک ورته وایي، هغه خو په همدغه حالت کې ورته وایي، بیا مې د وخت د کموالي له امله د خلي تاریخ په ډېر لنډ ډول بیان کړ او په پای کې مې پر ټولو غږ وکړ چې که څوک ځان د جمهور رییس وارث ګڼي نو ښه ده، هغه دې ولس سره کېني، د ولس غوښتنې دې واوري، جمهور رییس ته دې ورسوي او بېرته دې ولس ته احوال راوړي چې یو کال وروسته هم رارسېدی شي که نه؟ ما وویل، موږ باید واقعیتونه د خپل مقام په خاطر قرباني نه کړو، د سولې په اړه دومره وایم چې د کرزي صیب په وخت کې یې هم اساس پر جنګ ایښی و او یو تنظیم سالار یې په راس کې و او اوس یې هم یو تنظیم سالار چې د طالبانو او نورو مخالفانو مخالف دی، په راس کې دی،سوله په دې بڼه نه شي تضمینېدلای.

تر ما وروسته نورو ویناوالو، چې ویل کېږي یو یې د جمهور رییس د تره زوی دی او اوه څلوېښت کاله کېږي امریکا کې اوسي، اوس راغلی دی. (احمدزی) تخلص کوي، هغه خبرې وکړې، هغه هم پر جمهور رییس نیوکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړه او د يوه مشاور ګيله يې هم واورولە، چې په يوولسو مياشتو کې يې يو څل هم جمهور رييس کتلی نه دی. خو ده هم د خپل تره زوی په شان ژمنه وکړه چې دا مشکل به زه حلوم. په پای کې حق پناه صيب چې له نن څخه (۱۲-۱۵) کاله وړاندې د کابل د ولايتي شورا وکيل او رييس و، خبرې وکړې، لومړی يې د سولې او بيا يې د څلي په باب نظر څرګندکړ، د څلي په باب يې وويل: ((کله چې زه د کرزي صيب په لومړۍ دوره کې د کابل د ولايتي شورا وکيل وم، د دې څلي د جوړونې امر مې له حامد کرزي څخه واخيست، بيا مې خرم صيب ته ورکړ، هغه راته وويل، پيسې نه شته او بيا مې له کرزي صيب څخه د پيسو امر هم واخيست)) ده وويل: ((د څلي لومړی کار ما پيل کړی دی، بيا وروسته نور خلک پيدا شول او خبره دې سلسلې ته ورسېده.)) تر دې وروسته خلک ډوډۍ ته لاړل، د غونډې تر پای وروسته او د ډوډۍ تر پيله پورې زماني واټن کې ماته فرصت په لاس راغی او دغه يادښت مې وليکه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولولیز پیل او بې ځوړه پای

تر ډوډۍ وروسته یو شمېر خلک د څلي پرانیستو ته لاړل، خو یو شمېر خلک خپلو کارونو پسې، مور له هوټله تر څلي پلي لاړو، نږدې پنځه سوه متره لاره وه، کله چې څلي ته نږدې شو، په لاوډ سپیکر کې د نذیر احمدزي غږ اورېدل کېده، یو څو خبرې مو واورېدې، تر هغې دمخه د قران کریم تلاوت د څو ایتونو شوی و، بیا نذیر احمدزي ټولو قومونو څخه مننه وکړه او ویې ویل چې

د نجات څلي د بیا جوړونې د پرانستغونډې یو انځور

ټولو په کې برخه اخیستې ده، مبارک مو شه! تر هغه وروسته ملي سرود وغږول شو، بیا پټۍ پرې شوه، بیا رفیع صیب د څلي په باب خپلې خبرې پیل کړې. غونډه کې شعارونه، ولولې او ګڼه ګوڼه نه وه. د (۱۳۹۵ل) کال د میزان پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۲۳)مه چې کومه غونډه جوړه شوې وه، دا له هغې سره د کمیت او کیفیت له پلوه د پرتلنې وړ نه وه، د غونډې سوند سستم هم منظم نه و، د ستیج چارې هم. مور د پتې په پرېکولو کې خپله ونډه واخیسته، نور ترې رخصت شو، که اینده نسل د دې او هغې غونډې د پرتلنې خبرې یادوي، نو مسولیت یې د ټولو هغو اشخاصو پر غاړه دی چې د دې څلي په بشپړتیایي پراو کې یې تیرې تولولې، ما په دې اثر کې د دې خلکو یادونه کړې ده.

د نجات څلي د بیا جوړونې د پرانستغونډې یو انځور

زما خپل پلان دا و چې د څلي په پرانیستغونډه کې به لږ تر لږه لس زره تنه ګډون کوي، پر هر شخص، ګوند او ډلې مې د خپلو کسانو د خبرولو بار ایښی و، ژمنلیک مې اخیسته، ځینو ته مې ویلي وو چې له ډول او سورني سره به راځي، له ملي بیرغونو سره به راځي، لومړی به تلاوت کېږي، بیا به ملي سرود غږول کېږي، بیا به د لوبې پکتیا په استازی یو تن مشر د څلي تاریخچه لولي او له مرستندویانو به مننه کوي. د منار پر سر چې کوم لوی بیرغ نصب دی، پنځه تنه مشران به د څلي سر ته پورته کېږي، یو تن به له لوی کندهار، یو به له لوبې پکتیا، یو به له لوی ننګرهار، یو تن به له شمال او بل به له مرکز څخه وي، ټول به په ګډه د افغانستان بیرغ پورته کوي، د دې بیرغ لوړوالی نږدې شپږ دېرشو مترو ته رسېږي، بیا به همزمان ورسره (۱۲) بیرغونه چې لاندې نصب دي، له هرې سیمې څخه پنځه پنځه تنه دا بیرغونه پسې پورته کوي، چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مجموعاً (٦٠) تنه کېږي، د دې تر څنګ به دوه ډبر لیکونه چې ختیځ او لویدځ خواته به نصب وي، له هغو به پردې لرې کېږي تر هغه وروسته به د دې غونډې د برخوالو پرېکړه لیک لوستل کېږي، په پرېکړه لیک کې به پر نورو مسایلو سربېره له حکومت څخه غوښتنه کېږي چې وخت پر وخت د نجات ورځې د اتلانو یادونه او څلونه وکړي، د هغوی په نامه مډالونه جوړ کړي، د نجات ورځ د هېواد په رسمي جنترۍ کې ځای کړي او هر کال د پخوا په شان یو څل بیا د نجات جشن جوړ کړي او پر همدې ورځ د نجات د ورځې د اتلانو په نومونو، نوي نسل او هېوادپالو افغانانو ته مډالونه او ستاینلیکونه ورکړي او دېته ورته یو لړ نور ملي مسایل به په پرېکړه لیک کې ځای کېږي او له حکومت څخه به یې د تطبیق هیله کېږي، تر پرېکړه لیک وروسته به ملي اتڼ کېږي او دې سره به پروګرام پایته رسېږي، دا زما خیالي او ارماني نقشه وه، د ازادۍ ورځ مې ځکه ورته غوره کړې وه چې نېکمرغه ورځ وه او دا څلی هم د ازادۍ د بیا احیا کوونکو یو یادګار و، زما هیله وه چې د خپلواکۍ پر ورځ دا څلی په رنګارنګ ګروپونو ښکلی وي او د یوې اوونۍ لپاره به له ماښامه تر سهاره روښانه وي. د اسد پر (٢٧)مه مو د ډبر لیکونو د نصب کار پیل کړ، خو لکه څنګه چې مې دمخه یادونه وکړه، د صمد ځاځي په نامه یوه شخص هغه راکښته او ویل کېږي چې داود نیازي یې هم ملګرتیا کوله، نن چې څلی پرانیستل کېږي، نو ډبرلیک په کې نه و، دې ښاغلو هم تر دې وخته جوړ نه کړای شو او هغه پخوانی یې هم پرېښود، د ډبرلیک ځای داسې سپېره ښکارېده لکه په (٧٠) یمو کلونو کې چې غلو تاریخي ودانۍ لوټلې وي. دوی یوازې د پرانیستې پر مراسمو ټینګار کاوه، د څلي نور غم ورسره نه و. دا یوازینۍ څلی و، یا یوازینۍ ودانۍ وه چې له کوم ډبرلیک او یادښت پرته یې پرانیستغونډه وشوه. د ډبرلیک له غورځولو یا وړلو بیا تر پرانیستغونډې پورې شپږ ورځې تېرې شوې، خو په دې منځ کې دې شوراګانو یو ډبرلیک ان یو یادښت هم جوړ نه کړای شو، خو پرانیستغونډې ته سخت ګبنۍ نیولي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نجات څلي د بیا جوړونې د پرانستغونډې یو انځور

زه له خپل ولس څخه ډېره ښېنه غواړم چې زما له هڅو سره سره زه تر پایه پر دې بریالی نه شوم، چې د خپل ولس او د دې څلي له شان او شوکت سره مناسبه د دې څلي پرانیست غونډه جوړه کړم، کورنیو تنګنظرو، لنډو پارو، ځینو ارګ مېشتو غوړه مالانو او یو شمېر نورو کړیو ټولو سره لاسونه یو کړل او د یوې سترې ملي داعیې د ځلا مخه یې ونیوله، دا چې تر دې وروسته به د دې څلي پر برخلیک څه کېږي؟ ډېرلیک به څوک لیکي؟ څرنګه به یې لیکي او څرنګه به یې نصبوي، په ټولیز ډول د څلي ساتنه او پالنه به څوک کوي؟ دا به راتلونکی وخت ثابتوي او نوی پښت به قضاوت کوي. په همدې جملې سره د دې کتاب وروستۍ برخې ته رسېږم او د دې ترڅنګ غواړم په دې وروستۍ برخه کې یو ځل بیا د مالي رښاوي لپاره یو څو نورې جملې هم ورزیاتې کړم.

کله چې د فني هیئت له خوا د (۸۸۹۵۰) امریکایي ډالرو له جملې څخه د کاري نیمګړتیاوو له امله (دوه زره ډالره) له پکتین ساختماني شرکت څخه وګرځول شول، نو تر هغه څو ورځې وروسته یو شمېر سپین ږیرو او په ټېره بیا د جنوبي قومونو د یووالي شورا مشر (نېک محمد ولسمل) او یو شمېر نورو مخورو له ما څخه هیله وکړه چې که دا پاتې دوه زره ډالره هم ورته ورکړې، ښه به شي، خیر دی که کار کې یې یو څه نیمګړتیاوې هم احساسېږي. څه موده وروسته بیا یادې شورا ما ته یو لیک هم راولېږه، نو دغو مشرانو ته د

(c) ketabton.com: The Digital Library

درناوي په خاطر مې دا پاتې (دوه زره ډالره) هم ساختماني شرکت ته ورکړل. په دې مانا چې په ټرون کې د کومو پیسو (۸۸۹۵۰) ډالرو وروستی رقم لیکل شوی و، هغه پیسې پکتین ساختماني شرکت ته په بشپړ ډول ورسېدې.

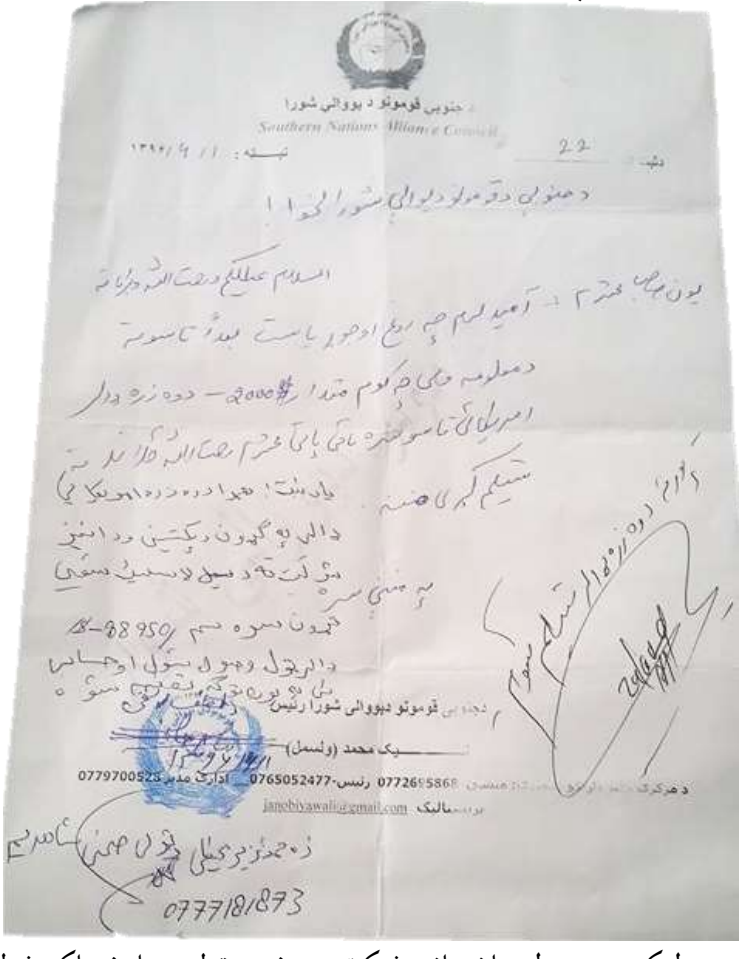

تر دې لیک وروسته له ساختماني شرکت سره زمور ټول حسابونه پاک شول او یو ډالر یې هم پر موږ پاتې نه شو او تر دې وروسته ما سره (۷۱۵۰) ډالره پاتې شول، چې له هغې جملې څخه (۳۰۰۰) ډالره ببرته اصولي صیب سره د امانت په توګه پاتې شول (۶۵۰) ډالره د ډبرلیکونو په ګډون پر متفرقه چارو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولګول شول. (۳۵۰۰) ډالر له ما سره د امانت په توګه پاتې دي.
کله چې د ځلي متفق عليه وارثان پيدا شول، کولای شي دا پيسې او هغه درې زره ډالره چې له اصولي صيب سره په امانتي بڼه پاتې دي، ترلاسه کړي او پر خپل وخت د ځلي پر ترميماتي او نورو اړتيا وړ چارو ولګوي.
د دې کتاب چاپول مې ځکه ضروري وګڼل چې د ځلي معنوي او تاريخي برخه هم خوندي شي او د ځلي د فزيکي جوړښت ترڅنګ د ځلي معنوي ودانۍ هم د لوستونکيو په ذهن کې انځور شي.
تر دې داستان وروسته غواړم يو څو مهمو مشورو او تجربو ته اشاره وکړم چې هم مې د دې ځلي د جوړونې له بهير او هم مې د روزګار له کړيچونو څخه ترلاسه کړي دي، که زمونږ نن او راتلونکی پښت هغه په ځير سره ولولي، نو کېدی شي د خپل وخت ځينو د ستونزو په راکمولو کې ورسره مرستندوی شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشورې، تجربې او توصیې

د دې اثر په پای کې غواړم له قدرمنو لوستونکو او راتلونکي نسل سره ځینې مشورې، تجربې او توصیې شریکې کړم، په تېره بیا هغو کسانو سره چې غواړي ما غوندې یو کار ته لومړی د مینې او بیا د تحمیل له دروازې ورداخل شي، تقاضا لوړه وي او عرضه هم کمه، د نظر سرچینې متعد دې وي، خو د پرېکړې او مسولیت نامعلومې، امکانات کم وي او تقاضا زیاته، سیاسي خطرونه زیات او دفاعي ځواکونه کم، ځان ښودونکي زیات او د کار سرونه کم، امکانات کم او کارونه سخت، تنګظري زیاته او ژور فکر کم او نور په سلګونو مرضونه او غرضونه. په داسې یو حالت کې څه کول په کار دي؟ غواړم په دې برخه کې خپلې څو مشورې، تجربې، توصیې، نظرونه او وړاندیزونه درسره شریک کړم.

- په هر کار کې هغه وخت مشوره وکړئ چې کار له ځنډ او خنډ سره مخامخ شوی وي، کله چې کار په نورمال ډول روان وي او تاسو د مشورې لړۍ پیل کړئ، نو په خپله مو په لوی لاس د کار پر وړاندې بېلابېلو نظرونه او خنډونه رامنځته کړل.

- مشوره باید د مشورې له اهل سره ترسره شي، هغه کسان چې په اړوند کار کې تجربه او دخل ونه لري، له هغوی سره مشوره کول د وخت د ضایع

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېدو او فکري پاشلتيا سبب ګرځي.

- په يوه کار کې چې له پيله له چا سره مشوره پيل شوې وي، بايد همغو سره سر تر پايه مشوره وشي، د کار په بهير او يا هم د اتمام پرمهال له نويو مشاورينو سره مشوره، نه يوازې دا چې د تېر شوي کار د ځواکمنې سبب نه ګرځي، بلکې اصلي شخص مجبور دی، يو ځل ټول بهير نويو مشاورينو ته تشريح کړي چې دا کار هم په خپله د وخت د ضايع کېدو سبب ګرځي او زيات وخت نوې مشورې له پخوانيو مشورو سره په تضاد او ټکر کې واقع کېږي او د کار د ځنډ سبب ګرځي.

- پر هر کار چې پوره واکمن وې، د مشورې لپاره يې وخت مه ضايعه کوه، خپله يې په مستقيم ډول ترسره کړه.

- هر کله چې يوه تاريخي او ملي کار ته ورداخلېږې، قلم او کاغذ ځان سره واخله، ټول ورځيني يادښتونه وليکه. کله چې کار پر خپل مسير او بهير روان و، نو خپرولو ته يې اړتيا نه احساسېږي او کله که چا هم د اصلي کار د مخنيوي او انحراف هڅه کوله، نو يادښتونه بايد بشپړ او مستند وي او تر کار وروسته يې بايد نشر کړې چې راتلونکي پښت ته د عبرت سبب شي. ښه بېلګه يې همدا نجات ځلی دی.

- له کم عقلو، ځان ښودو، شهرت غوښتونکو، په تېره بيا له داسې اشخاصو سره بايد ډېر احتياط وشي چې علم يې کم وي، امکانات يې زيات او د شهرت غريزه يې هم قوي وي، دوی کولای شي اصلي شخصيتونه ستړي، يا له خپل اصلي مسيره منحرف او يا هم په پای کې د نورو کړي کارونه او وهلې تورې په خپل نامه کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- په هر کار کې باید له زیات تدبیر، دقت، جرئت او غوښ دریځ څخه کار واخیستل شي، په دې برخه کې کم تعلل، بې جرئتي، هغو ځانغوښتونکو ته د دې زمینه برابروي چې خپله کار نه شي کولای، خو دې کې مهارت لري چې څنګه د نورو کارونه په خپل نامه تمام کړي.

- کله چې یوه ملي موضوع کې راټاله شوئ او د کار په محور کې راغلئ، نو یو شمېر ناکاره اشخاص بیا هڅه کوي چې د سیمې، ژبې، قوم، قبیلې او ځانپالنې تور درباندې پورې کړي، د کار تر بشپړاوي پورې باید له دې ډول اشخاصو سره له هر ډول بحث څخه ځان لرې وساتئ. ځکه دوی غواړي چې کار پر ټپه ودرېږي، اصلي محرک تر پوښتنې لاندې راولي او بې کفایته یې وښیي.

- مالي حسابونه باید کنترول او رانه وي چې پلمه جوړوونکو ته د هېڅ ډول تخریب زمینه برابره نه شي. مالي حسابونه باید مستند وي. د راکړې ورکړې تاریخ او د طرفینو لاسلیک ولري.

- په وروسته پاتې ټولنو، په تېره بیا په هغو ټولنو کې چې قبیلوي مناسبات پرې حاکم وي، د ټولمنلي شخصیت جوړونه او زغمنه اسانه کار نه دی، یو څوک دې دا هیله نه لري چې له ټولو خوا وو دې تائید یا وستایل شي، هغه باید د خپلو کارونو د بشپړاوي په لټه کې شي، نه د تائیدونې یا ردونې په فکر کې.

- په لویو کارونو کې ((نښه مه کوه بد نشته)) د متل له عملي اړخ سره ضرورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخامخېږئ، دا بايد ومنئ چې د خپلو ښو څېړه مو ضرورو پر مخ لګي، خو دېته بايد مخکې تر مخکې تياری ولرئ او د مايوسۍ احساس ته لاره ورنه کړئ!

- خپل ذهني ځواک بايد داسې عيار کړئ چې د خپلو نېکيو له امله له سختې بدۍ سره مخامخېږئ، که د بدۍ د زغم اوسېله مو پيدا کړه، نو د بريالیتوب چانس مو زيات دی، داسې هم نه ده چې ټولنه د چا نېکي هېروي، خو متل دی: ((تر هغو پورې چې رښتيا راځي، دروغ کلي ورانوي.)) دا متل د زمانې د تجربو د تکرار نتيجه ده. نو صبر او زغم هم په کار دی، په همدې خاطر وايي چې ((د صبر مېوه خوږه ده)).

- دا هم وايي چې ((ښه وکړه او سيند کې يې واچوه))، مانا دا چې اوبه هم د چا ښه نه هېروي، يو وخت دا ښه د اوبو سر ته راوځي، خو تر هغه پورې پوره استقامت په کار دی.

- د عقيدې او فکر ترمنځ اندول ساتل په کار دي، هغې نړۍ کې د دې دنيا د ټولو کارونو او حسابونو تصفيه کول، هم هغو دنياپالو ته د جرئت زمينه برابروي، چې غواړي، حسابونه هغې دنيا ته انتقال کړي او دوی پر دې دنيا د نورو په زحمتونو خپل عيش او عشرت وکړي، خپل ځان هوښيار وګڼي او نورو ته د ساده ګانو خطاب وکړي، نو هغه حسابونه چې په دې نړۍ کې يې د تصفيې امکان نه شته، هغه بايد هغې دنيا ته انتقال شي او د دې دنيا نور حسابونه بايد په همدې دنيا کې تصفيه شي.

- په يوه جرګه، جلسه يا غونډه کې د متوازنو خلکو، لکه د قومي شوراګانو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

گوندونو، مدني ټولنو او نورو حرکتونو د مشرانو او مالکانو تر منځ توافق ته رسېدل اسانه کار نه دی، باید یو شخص تر مخه، خبره غوټه او له نورو څخه په غوښ ډول د خبرې د رد یا تائید هوکړه ترلاسه کړي. د خبرو اوږدوالی او د ګټو دلایلو تبادله خبره نوره هم پېچلې کوي او غونډه بې نتیجې پایته رسېږي.

- متفرق مشران، سپینږیري او نور مخور زیاتره وخت د یوې خبرې د مشروعیت د تائید لپاره ښه کار ورکوي، نظر دې ته چې د یوې لانجې د حل سر راوباسي، په داسې یو حالت کې باید یو شخص مخکې تر مخکې د شخړې حل راویستی وي، نور مشران باید همدې حل لارې ته رامات کړي، د تائید سر پرې وخوځوي او به دې ډول یې د تخریب مخه ونیسي.

- کله چې یوه مسله ډېره پېچلې شي او بل څخه د قربانۍ هیله لرو، نو د ټولنیز کار د خوندیتوب په خاطر باید تر ټولو لومړی خپله د هغه کار اصلي مدعي قربانۍ ته تیار شي، که دی قرباني ورکړي، د قضیې دویم او درېیم اړخ ته د زیات تخریب زمینه نه برابرېږي او کار خپل ثمر ته رسېږي.

- که غواړې چې یو کار په ښه ډول ترسره کړئ، نو څومره چې وزن لرئ، هغومره ځان مه ښیئ، تر هغه ټیټه کچه اختیار کړئ، دې حالت کې د مقابل طرف حساسیت نه راپورته کېږي او تاته د دې زمینه برابرېږي چې خپل پلانونه په ارامه او نرمه توګه عملي کړې.
- د عرضې او تقاضې تر منځ باید اندول وساتې، کله چې دې د خلکو تقاضا پوره کړه، خلک بیاهغه خپل حق ګڼي، که پوره دې نه کړه، نو د خلکو د خپګان سبب ګرځي، خو که د تقاضې په اندول دې عرضه زیاته وړاندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړه، نو دا کار د خلکو د خوشالۍ او ستا د ټولنيز باور د زياتوالي سبب ګرځي، هدف دادی چې د ژمنې او عمل ترمنځ بايد سمون، انډول او انطباق موجود وي.

- د يوه کار لپاره بايد زېرمه ځواک ولرئ، که يو چا درسره ژمنه وکړه او تا ټوله ډډه پر هغه ولګوله او هغه هم له خپلې ژمنې په شا شو، نو طبيعي خبره ده چې کار نه ترسره کېږي، په داسې حال کې بايد ته پټ زېرمه ځواک ولرې چې له هغه څخه د دويم يا درېيم قوت په توګه کار واخلې، خو لومړی ژمنه کوونکی بايد خبر نه شي چې ته نور ريزرف ځواک لرې، په داسې يو حالت کې بيا هغه فکر کوي، څه که زه خپله ژمنه عملي هم نه کړم، نور څوک شته چې هغه کار ترسره کړي.

- که يو کار سل په سلو کې هم تا تر سره کړی وي او يا يې د ترسره کولو جوګه يې، کوښښ به کوې چې کار ټول ستا په نامه تمام نه شي ځکه چې په ټولنه او چاپېريال کې تنګنظره خلک کم نه دي، نه دې د دې کار بشپړاوي ته پرېږدي او که دا کار د زړه په وينو هم ترسره کړې، نو داسې تبليغات به درپسې وکړي چې هم ستا د کار ارزښت راټيټ کړي، هم تا پيکه کړي او هم له نورو څخه د دې جرئت سلب کړي چې سبا ستا په شان کارونه ترسره کړي.

- کار خپله کوه نوم د بل کوه، که څه هم په لنډه موده کې دا قرباني اسانه نه ده، خو د لنډ فکرو اشخاصو مخه په دې ډول نيولای شې، دا کار ستونزمن دی، خو مېوه يې بيا خوږه ده او راتلونکی پښت يې پر ارزښت پوهېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- کوښښ وکړه، کم اصله خلک او هغه اشخاص چې کورنی نصب او سلسله يې درته پوره معلوم نه وي او په يو ناڅاپي ډول په ټولنه کې يو څه ناڅه مطرح شوي وي، شهرت او قدرت ته ونه رسوې، دا ډول خلک نه يوازې بېرته تاته غم دي، بلکې په ټولنه کې د مصنوعي ودې له امله، عامو خلکو ته هم د سخت زيان او سردردۍ سبب ګرځي.

- د هر کار د سرته رسونې لپاره د زمان او مکان قيد و برېد وټاکه، ځکه چې په يوه کار کې مهال او ځای معلوم نه وي، انسان د خپل طبيعي خصلت له مخې د خپلې ارامتيا په خاطر هغه کار بل وخت ته پرېږدي، هغه بيا بل وخت ته او همداسې يو کار نيمګړی پاتې شي.

دا وې يو څو مشورې، تجربې او څو توصيې، اوس غواړم تاسو ته د دې کتابګوتې وروستۍ وروستۍ برخه؛ پايله، بښنه او منه دروړاندې کړم:

(c) ketabton.com: The Digital Library

پایله، بښنه او مننه

هر لوی ملي او هېوادنی کار د سرته رسونې خپل خپل پېچلی بهیر لري، په دې بهیر کې یو انسان له سترو خنډونو، جنجالونو او پېچومو سره مخامخېږي، هوډمن او مفکر انسان همغه دی چې په لومړي ګام کې ځان له ستونزو او جنجالونو وژغوري، خو که جنجالونه او کړاوونه حتمي او جبري شول، نو بیا دې ورته پولادي اراده اختیار کړي. د نجات څلی چې زموږ د معاصر تاریخ د یوه ترخه پړاو پر ضد د ولسي پاڅون د بري یو سمبول و، په شعوري او قصدي ډول دا نښه له منځه یوړل شوه او د بیا جوړونې د مخنیوي لپاره یې هم په قصدي ډول هڅې کېدې. د څلي د بیا جوړونې داستان ټول ستاسو له مخې تېر شو. هر څه ستونزې او کړاوونه چې وو، له هغو راتېر شو او څلی جوړ شو. له دې کړلېچن بهیر څخه موږ ګڼې تجربې، پایلې او عبرتونه ترلاسه کړل. د دې څلي په کار کې د ستونزو راټوکېدل او د تنګنظره اشخاصو راڅرګندېدل، د نورو نتایجو ترڅنګ یوه پایله دا ورکړه چې دا اثر یې وټوکوه، که چا مخالفت نه وای کړی، ستونزې نه وای زېرول شوې، نو بیا خو دا اثر نه رامنځته کېده او د هغو ګڼو افغانانو د مبارزو او سرښندنو حق نه ادا کېده چې له دې هېواده یې پر خپل وخت د ظلم، وحشت، دهشت او ایله جاري ټغر ټول کړ. په ډېرو کمو اثارو کې د هغو یادونه شوې ده، په دې اثر کې یو څل بیا د هغو له جملې څخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ځینو مبارزینو یادونه وشوه. د هغو یادونه پر موږ باندې د هغوی حق دی او دا کار د هغوی د پور په ادا کولو کې مرسته کوي، نو ځکه خو د ځینو خلکو یا اشخاصو مخالفت د ځینو ضررونو تر څنګ دا ګټه هم درلودله چې زه یې اړ کړم، دا اثر ولیکم. که دې اثر کې ځای نیم، د ځینو خندې اچوونکو اشخاصو یادونه راغلې وي، ځینې واقعیتونه ویل شوي وي او دا واقعیتونه په نن او سبا کې د دوی شخصیتونو ته څه زیان رسولای شي، زه د هغې ګټې له امله چې دوی د دې اثر د رامنځته کېدو له امله، ولس ته شونې کړه، ښښه غواړم، زه له ټولو هغو اشخاصو ښښه غواړم چې په دې کتاب کې د راغلیو واقعیتونو د بیان له امله د خفګان احساس کوي، زه د دوی هر یو شخصیت ته احترام لرم، خو که واقعیت او حقیقت ونه وایم، پر دین او دنیا به مې غاړه بنده وي. له (ارسطو) څخه چا پوښتنه وکړه چې پر خپل استاد (افلاتون) ولې سختې نیوکې کوې او ولې ترې سختې پوښتنې کوې؟ هغه ورته وویل: ((افلاتون راباندې ډېر ګران دی، خو حقیقت تر هغه هم راباندې زیات ګران دی)). دلته که ځینې شخصیتونه پرموږه ګران دي او یا ګران وو، خو د څلي بیا جوړېدل او د هغه په باب ناویل شوي حقیقتونه هم پر موږ ډېر ګران دي، نو ځکه خو له ټولو هغو دوستانو څخه چې په دې تېر (۱۰-۱۱) میاشتني بهیر کې په یو نه یو ډول له ما څخه خفه شوي، زه له ټولو ښښه غواړم، یا مې څوک پر ډېرو ټلېفونونو په تکلیف کړي، یا په میسجونو، یا په پېغورونو، له هغو ټولو څخه ښښه غواړم، کېدی شي، د هغوی مجبوریتونه مانه وو درک کړي او د څلي په باب له هغوی څخه زما غوښتنې تر واقعي حالته پورته وې او یا هم هغوی د شرم او حیا له مخې نه غوښتل خپل عذر او مجبوریتونه ماته بیان کړي، یا یې هم د بیان وخت نه درلود، له هغو ټولو ښښه غواړم، انسان ډېر کمزوری موجود دی، موږ باید د انسان مجبوریتونه د هغه پر قصدي نیمګړتیا تعبیر نه کړو. له هغو دوستانو هم ډېره ښښه غواړم چې څلي سره یې سِنه ډېره مرسته وکړه، خو زما ټلېفونونو ډېر په تکلیف کړي وو، زه پر دې پوهېدلم، چې دوی ماته د (نه) ځواب نه شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

راکولای، پر ځان فشار راوړي، خو ما نه خفه کوي، زه پر دوی باندې د راغلي فشار له امله ښېنه غواړم، هغو دوستانو څخه هم ډېره ښېنه غواړم چې په دې اثر کې د ځینو ستغو کلیمو له امله دوی په اینده کې د خفګان احساس کوي، لنډه دا چې له ټولو هغو اشخاصو، ډلو او بنسټونو څخه چې په یو نه یو ډول زما له خبرو او کلام څخه په دې اثر کې خفیف او یا شدید ضرر ګوري، ښېنه غواړم. کېدی شي د دې کتاب د لیکلو له امله یو شمېر افغان ضد اشخاص هم ګټه پورته کړي او یو شمېر هغو اشخاصو ته هم دا پلمه په لاس ورشي چې زموږ د خپلمنځي نیمګړتیاوو د څرګندولو له امله مخالف لوري ته ګټه رسوي، موږ وایو که دا نیمګړتیا موږ کې وي، نو ولې یې د سمون لټه ونه کړو، ولې یې څرګندې نه کړو؛ چې ناروغي تشخیص نه کړو، نو درملنه به یې څنګه کړو؟ مخالفین زموږ پر ټولو نیمګړتیاوو خبر دي، نو ځکه خو په ډېر جرئت سره پر موږ بریدونه کوي، دا موږ یو چې ځان ناګاره اچوو، نیم عمر په شکایتونو تېروو او نیم هم په غیبت او نیوکو، کار ته ډېر کم وخت ورکوو او د کار سړي نه شو زغملای. ایا راتلونکي نسل ته موږ دا مسولیت نه لرو چې ورته ووایو، موږ د خپلې زمانې په دغسې ترخو واقعیتونو کې ژوند کاوه او که موږ تاسو او یا هم راتلونکي پښت ته کومه ښه ډالۍ نه ده در ډالۍ کړې، نو علتونه او دلایل یې دغه وو، هغوی باید له دغسې ستونزو ځان لرې وساتي. نور داسې ګڼ دلایل وو چې د دې اثر لیکلو ته یې اړ کړم.

د دې اټکل هم شته چې د دې اثر تر چاپ وروسته، یو شمېر اشخاص د دې اثر پر وړاندې راوپارېږي، کینې څرګندې کړي، د فیسبوکونو مخونه ډک کړي او یو ځل بیا د حقیقت په سترګو کې د خاورو شیندلو هڅه وکړي، خو زه نه غواړم، هغوی سره بل بحث یا تاویلو ماویلو ته داخل شم، ما په دې اثر کې د رښتیا کیسه په زېر او زور سره تېره کړې، تر دې وروسته چې بیا هم څوک د واقعیتونو د تحریف هڅه کوي، عقل به یې د عدالت له محوره وتی وي.

دا به هم بې انصافي وي چې د مننې پر وخت موږ هغه کسان هېر کړو چې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو نه یو ډول یې د دې خلي بیه بیا جوړونه کې خپل رول لوبولی دی، قومي مشران، سیاسیون، مخور شخصیتونه، شوراګانې، ځوانان او نور ټول پر خپل ځای د منني وړ دي، چې ټولو پر خپل ځای او وخت اخلاقي، مشورتي، معنوي او نصیحتي مرسته کړې ده. خو څرنګه چې دا ټول معنوي ارزښتونه او مرستې دي او د معنوي څیزونو د ارزونې لپاره کومه مشخصه تله نه شته، نو ځکه خو په ډله ییز ډول له دوی ټولو څخه منه په کار ده، خدای دې دوی ته ثوابونه او جنتونه ور نصیب کړي، خو هغو کسانو چې مادي مرسته یې کړې او څومره والي ته یې پر خپل ځای نغوته شوې، غواړم یو ځل بیا د نورو ټولو مرستندویانو په استازی له ښاغلي جنرال عبدالرازق،ګلاب منګل، حمید الله خیبر، حاجي خان محمد باز منګل، حاجي حکیم خان ځاځي، حاجي عتیق الله احمدي، حاجي عبدالباري منګل، محمد یوسف اصیل زوی، راضیې منګل، الحاج مولوي تره خپل محمدي، کمال ناصر اصولي، حاجي محمد نذیز احمدزي، ضیاء الحق امرخیل، عبدالرشید ایوبي، شېر علي خان شېر، غلام محمد کاموال، ډاکټر رضوان احمدزي او ستیټ کورپس (State corps) ساختماني شرکت، د هغه له مشر چې د خپل نوم له یادونې یې تل ډډه کړې، د دې شرکت له قدرمنو انجنیرانو؛ انجنیر اسحق تکل، انجنیر محمد نصیر بهسودوال، انجنیر نصیر یما، انجنیر نصیر احمد پوپل، چې په لسګونو زره ډالر یې پر پاتې ساختماني چارو او ښکلاییزه برخه ولګول، قدرمن ورور شمیم کټوازي، انجنیر دلاور توتاخیل او نورو ټولو دوستانو څخه منه کوم چې که د دوی ټولو مرسته نه وای، نو دا خلی به نن دومره هسک نه و ولاړ، له نورو ټولو هغو خواخوږو دوستانو څخه چې په الفاظو کې د منني د ادا کولو افاده ورځخه مشکله ده او نومورکي خدمتګاران ګڼل کېږي، له ټولو څخه د یو افغان، یو مسلمان او یو انسان په توګه منه کوم، کور ودانی ورته وایم، دوی د ملي نجات دا خلی چې د ټول وطن د عزت خلی، ګڼل کېږي، هسک کړ، الله (ج) دې د دوی د عزت خلي هسک کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې خبرې يادول هم ضروري بولم چې دا اثر د زمري پر (۲)مه نېټه پيل او د وړې يا سنبلې پر لومړۍ نېټه پايته ورسېد. د (۳۰) ورځو په بهير کې دا اثر هم ليکلی شوی، هم کمپوز شوی او هم يې د سمون چارې ترسره شوي، دا په داسې حال کې و چې د څلي کارونه هم روان وو، ګڼې غونډې هم وې او نور زيات شمېر کارونه هم روان وو؛ يوه ډېره ستړې کوونکې او مصروفه کاري مياشت وه. سره له دې چې د دې اثر هره برخه مې تر ليکلو وروسته څو څو ځله کتلې او ايډېټ کړې، خو بيا هم د زياتو ډول ډول تېروتنو احتمال په کې شته، هيله ده درانه لوستونکي، هغه تېروتنې وزغمي او په خپلې لويې سره يې راوښيي.

په دې اثر کې نه يوازې د څلي بيا جوړونه په تفصيل سره راغلې، بلکې د دې څلي د جوړولو، بيا رنګولو او بيا جوړولو ټولو برخو ته هم په کې اشاره شوې ده.

خدای تعالی دې د پښتنو مل شي

په درنښت

محمد اسمعيل يون

۱۳۹۶ لمريز کال د وړې لومړۍ نېټه

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library